

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

„Tele van élettel
és szerelemmel,
de brutálisan
erős is tud lenni...

Gyönyörűen
ábrázolt hősnő.”

Kirkus Reviews

THE ASSASSIN'S az orgyilkos pengéje BLADE

AZ ÜVEGTRÓN ELŐZMÉNYEI

*fine
selection*

SARAH J. MAAS

Van egy pont, ahol a kislányból nő lesz.
Egy pont, ahol legyőzöd a félelmet.
Egy pont, ahol kiborulsz.
Egy pont, ahol már csak röhögünk mindenen.
Egy pont, ahol már nem agyalsz.
Egy pont, ahol erősnek kell lenned,
és egy másik, ahol elgyengülhetsz.
Egy pont, ahol az eksztázis kezdődik.
Egy pont, ahol minden bölcsességedre szükség van,
és egy másik, ahol újra kisgyerek lehetsz, ha arra vágysz.

Mindig van egy pont...

Gondolkodj! Ne gondolkodj!
Éld az életed!
Minden fejben dől el – ezt te is tudod.

Rosszul tûröd a kétes helyzeteket?
Válassz egy Vörös pöttyös könyvet!

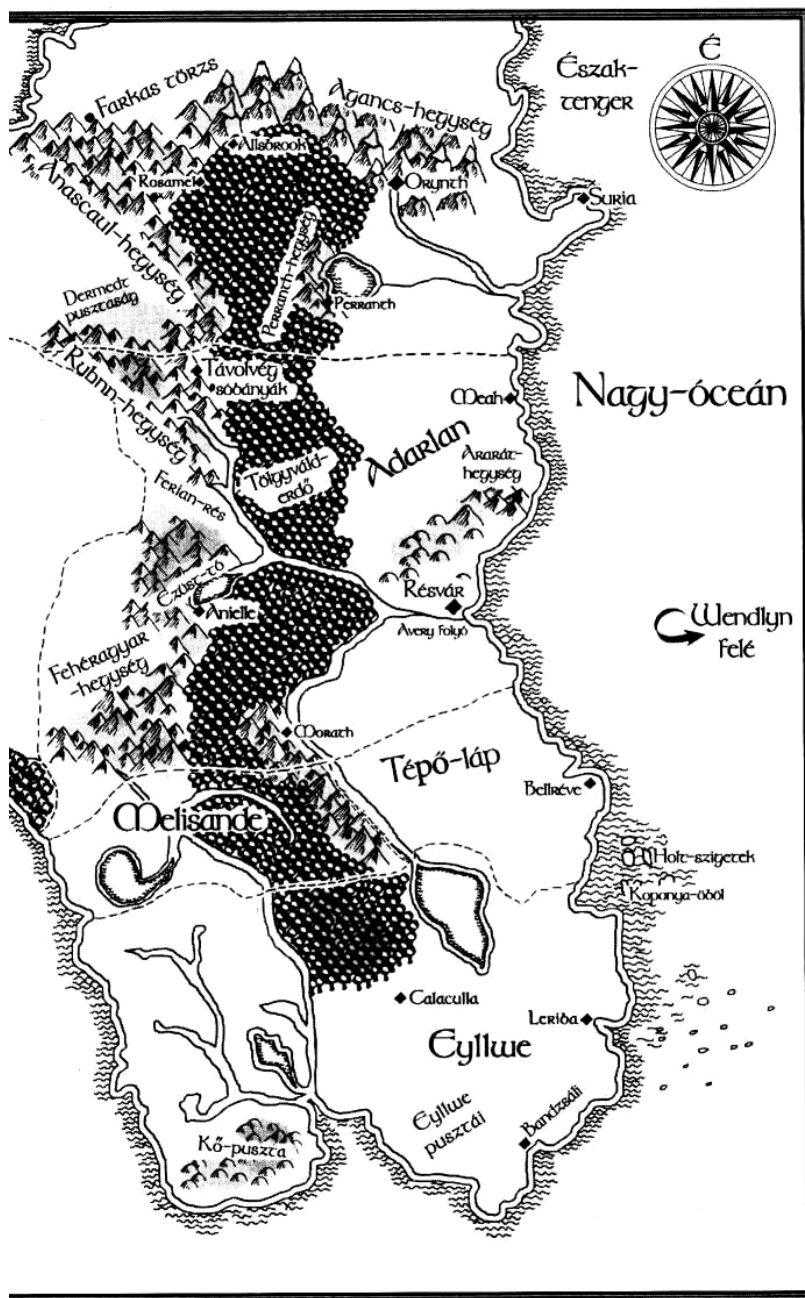

SARAH J. MAAS

THE
ASSASSIN'S
az orgyilkos pengéje
BLADE

Erilea

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA

SARAH J. MAAS

THE
ASSASSIN'S
az orgyilkos pengéje
BLADE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Írta: Sarah J. Maas
A mű eredeti címe: The Assassin's Blade
The Throne of Glass Novellas
Copyright © 2014 by Sarah J. Maas

Fordította: Hetesy Szilvia
A szöveget gondozta: Leléné Nagy Márta

A művet eredetileg kiadta: Bloomsbury Publishing Plc

Cover illustration © Talexi. Background image © Shutterstock.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 399 139 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2015-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Szécsényi Tibor, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

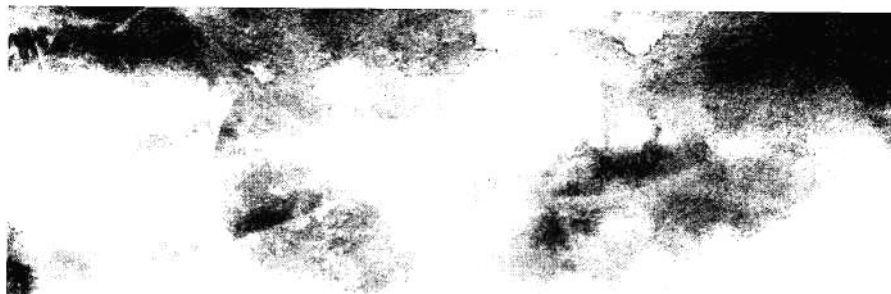
Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

A Bloomsbury Kiadó csapatának az egész világon.

Köszönöm, hogy valóra váltottátok az álmaimat.

Zseniális és briliáns szerkesztőmnek, Margaretnek.

Köszönöm, hogy az első oldaltól kezdve hittél Celaenában.

☞ TARTALOM ☞

AZ ORGYILKOS ÉS A KALÓZOK FEJEDELME11

AZ ORGYILKOS ÉS A GYÓGYÍTÓ 97

AZ ORGYILKOS ÉS A SIVATAG 141

AZ ORGYILKOS ÉS AZ ALVILÁG 265

AZ ORGYILKOS ÉS A BIRODALOM387

AZ
ORGYILKOS
ÉS A
KALÓZOK
FEJEDELME

1. FEJEZET

CELAENA SARDOTHIEN AZ ORGYILKOSOK BÚVÓHELYÉN, a tanácsteremben ült, a székében hátradőlve.

– Hajnali négy óra van – mondta, miközben megigazította bíborvörös selyemköntöse ráncait, és keresztbe tette meztelen lábát a faasztal alatt. – Remélem, hogy fontos dologról van szó.

– Talán nem lennél olyan fáradt, ha nem olvastál volna fél éjszakát – csipkelődött a vele szemben ülő fiatalember. Celaena figyelemre sem méltatta, inkább a pincehelyiségben álló másik négy személyt méregette.

Mindegyikük férfi, mindegyik jóval idősebb, mint ő, és mindegyik kerülte a tekintetét. Borzongás futott végig a hátán, aminek köze sem volt a huzathoz. Miközben manikűrözött körmeit nézegette, igyekezett kifejezéstelen arcot vágni. A hosszú asztalnál ülő öt orgyilkos – önmagát is beleértve – ahhoz a hét emberhez tartozott, akikben Arobynn Hamel a leginkább megbízott.

Az összejövetel természetesen fontos volt. Ezt már akkor tudta, amikor a szolgálólány az ajtaján dörömbölve sürgette, hogy jöjjön le, anélkül, hogy rendesen felöltözne. Ha Arobynn hívott valakit, nem lehetett őt megvárakoztatni. Szerencsére éjszakai öltözete ugyanolyan tökéletes, mint amit napközben viselt – és majdnem ugyanolyan drága. Tizenhat évesen csupa férfi között ügyelnie kellett arra, hogy milyen mély a köntöse kivágása. Szépsége kétélű fegyver volt – sebezhetővé is tehetette.

Arobynn Hamel, az orgyilkosok királya elterpeszkedve ült az asztalfőn, haja vörösesbarnán csillogott a kristálycsillárok fényében. Ezüstszerű szeme találkozott Celaena tekintetével, és összeráncolta homlokát. Lehet, hogy csak a késői óra miatt volt, de a lány megesküdött volna, hogy mentora sápadtabb a szokottnál. Összerándult a gyomra.

– Gregorit elkapták – mondta végül Arobynn. Ez megmagyarázta, miért hiányzott egyikük a gyűlésről. – A megbízatása csapda volt. Most a király tömlöcében ül.

Celaena felsóhajtott. *Emiatt* ébresztették fel? Türelmetlenül toppantott papucsával a márványpadlón.

– Akkor öljük meg! – mondta.

Amúgy sem szerette sosem Gregorit. Amikor tízéves volt, megetette Gregori lovát egy doboz édességgel, mire a srác egy kést vágott a fejéhez. Természetesen elkapta, és visszadobta. Azóta Gregorinak sebhelyes az arca.

– *Megölni* Gregorit? – kérdezte Sam, az Arobynn balján ülő fiatalember. Ott általában Ben ült, Arobynn helyettese. Celaena pontosan tudta, hogy Sam Cortland mit gondol róla. Már gyerekként is tudta, amikor Arobynn magához vette őt, és nem Samet, hanem őt nevezte ki védencének és örökösének. Ami persze nem tartotta vissza Samet attól, hogy minden adandó alkalommal

aláássa pozícióját. Most Sam tizenhét éves volt, egy évvel idősebb, mint ő, és még mindig nem felejtette el, hogy mindig csak másodhegedűs lehet.

Celaena haja égnek állt, amikor Samet a Bennek fenntartott helyen pillantotta meg. Ha Ben ezt látná, valószínűleg megfojtaná érte Samet. Vagy megkímélhetné Bent ettől a fáradságtól, és ő maga is megtehetné.

Celaena ránézett Arobynnre. Vajon miért nem utasította rendre Samet, hogy Ben helyén ül? Arobynn arca, amely az első ős hajszálak ellenére még mindig szép volt, kifejezéstelen maradt. Gyűlölte ezt az áthatolhatatlan álarcot, különösen, amikor neki magának is nehéz volt arckifejezését és érzéseit kordában tartani.

– Ha Gregorit elkapták – mondta Celaena vontatottan, és hosszú aranyhajának egy tincset hátrasimította –, akkor egyszerű a dolgunk: oda kell küldeni egy újoncot, hogy belecsempésszen valamit az ételébe. Semmi fájdalmasat – tette hozzá, amikor a körülötte lévők idegesek lettek. – De elegendőt ahhoz, hogy elhallgattassa, mielőtt még beszélne.

Gregori valószínűleg ezt tenné majd a király tömlöcében. A legtöbb bűnöző, aki ott köt ki, sose jön ki onnan. Legalábbis nem élve. És nem felismerhető állapotban.

Hogy hol található az orgyilkosok búvóhelye, hétpecsétetes titok volt, és megtanították neki, hogy utolsó lélegzetvételéig megőrizze. De ha ki is fecsegné, valószínűleg senki sem hinné el, hogy a világ leghírhedtebb orgyilkosai Résvár egy elegáns negyedében, egy villában laknak. Van jobb búvóhely, mint a főváros közepén?

– És ha már beszélt? – kérdezte kihívóan Sam.

– Ha Gregori már beszélt – válaszolta –, akkor meg kell ölni mindenkit, aki hallotta.

Sam barna szeme felvillant, amikor Celaena szándékosan

bosszantó mosolyt küldött felé. A lány Arobynnhez fordult.

– De nem azért rángattál ide bennünket, hogy ezt eldöntsük. Már rég kiadtad a parancsot, igaz?

Arobynn ajkát összeszorítva bólintott. Sam visszafojtotta ellenvetését, és az asztalról a pattogó tűzbe nézett. A tűz fénye árnyékokat rajzolt lágy, elegáns arcvonásaira. Arca akár egy vagyont is hozhatott volna neki, ha anyja nyomdokaiba lép. De Sam anyja nem a kurtizánoknál, hanem az orgyilkosoknál helyezte el őt, mielőtt meghalt.

A csendet csak Arobynn mély sóhaja szakította meg. Valami nem stimmelt.

– Mi van még? – kérdezte Celaena előrehajolva. A többi orgyilkos az asztalra meredt. Bármilyen is történt, ők biztosan tudták. Arobynn miért nem neki mondta el először?

Arobynn ezüstszürke szeme acélossá vált.

– Bent megölték.

Celaena megragadta a szék karfáját.

– Micsoda? – *Bent?* Bent, az örökké mosolygó orgyilkost, aki legalább olyan gyakran edzett vele, mint Arobynn. Bent, aki egykor ellátta sebesült jobb kezét. Bent, Arobynn belső körének hetedik és egyben utolsó tagját. Még harminc sem volt.

– Hogy érted, hogy megölték?

Amikor Arobynn a szemébe nézett, fájdalom suhant át az arcán. Öt évvel volt idősebb Bennél, együtt nőttek fel. Együtt edzettek; Ben gondoskodott arról, hogy barátja az orgyilkosok megtámadhatatlan királyává váljon, és soha nem kérdőjelezte meg, hogy övé a második hely. Celaenának összeszorult a torka.

– Ez tulajdonképpen Gregori megbízatása volt – magyarázta Arobynn nyugodtan. – Nem tudom, hogy Ben miért keveredett bele. Vagy ki húzta csőbe őket. A holtteste a várkapunál feküdt.

– Elhoztátok? – kérdezte Celaena. Még egyszer utoljára látnia kellett Bent, látnia kellett, hogyan halt meg, hány sebből vérzett el.

– Nem – válaszolt Arobynn.

– Hogyhogy nem? – Celaena ökölbe szorította a kezét.

– Mert hemzsegek az örök és a katonák! – tört ki Samből. Celaena Sam felé fordította a fejét.

– Mégis mit gondolsz, mi honnan tudtuk meg?

Arobynn *Samet* küldte, hogy nézzen utána, hol maradt Ben és Gregori?

– Ha magunkkal hoztuk volna a holttestét – folytatta Sam anélkül, hogy hagyta volna, hogy Celaena pillantása elbizonytalanítsa –, egyenesen ide vezettük volna őket.

– Orgyilkosok vagytok – förmedt rá Celaena. – El *kell* tudnotok rejtteni egy holttestet anélkül, hogy észrevegyék.

– Ha ott lettél volna, ugyanezt tetted volna.

Celaena olyan hirtelen állt fel, hogy a széke hátrabillent.

– Ha ott lettem volna, *mindenkit* megöltem volna, hogy hozzájussak Ben holttestéhez!

Akkorát csapott tenyerével az asztalra, hogy a poharak megcsörrentek.

Sam rácsapott a lábára, és megmarkolta a kardját.

– No, nézd csak, úgy dirigálsz bennünket, mintha *te* lennél itt a főnök! De itt még nem tartunk, Celaena – rázta meg fejét. – Még nem.

– *Elég legyen!* – csattant fel Arobynn, miközben felállt.

Celaena és Sam nem mozdult. Egyetlen orgyilkos sem szólt egy szót sem, de mindannyian megragadták fegyvereiket. Celaena saját bőrén tapasztalta, miként zajlanak a harcok a bűvőhelyen. A fegyverek ugyanúgy szolgálták az önvédelmet, mint azt, hogy Sam és ő kárt tegyen egymásban.

– Azt mondtam, *elég!*

Ha Sam csak egyetlen lépést tenne felé, a kardját egy leheletnyit is megmozdítaná, akkor a köntöse alatt elrejtett tőr a nyakába fúródna.

Arobynn mozdult először, kezével megfogta Sam állát, és arra kényszerítette a fiatalembert, hogy rá nézzon.

– Vigyázz magadra, fiam! – dünnyögte. – Örült lennél, ha vitába szádnál vele ma éjjel.

Celaena nem vágott vissza. Ő el tudna bánni ma Sammel, de nemcsak ma, hanem bármikor. Ha harcra kerülne a sor, ő győzne – mindig legyőzte Samet.

De a fiú elengedte a kard markolatát. Ugyanakkor Arobynn elengedte az állát, de nem lépett el mellőle. Sam földre szegezett tekintettel a terem másik felébe ment, és keresztbe font karral a kőfalnak dőlt. Celaena még így is el tudta volna érní. Egyetlen csuklómozdulat, és a torkából vér spriccelt volna.

– Celaena – mondta Arobynn, hangja visszhangzott a csendes helyiségben. – Ma éjjel már elég vér folyt; nincs szükségünk több halott orgyilkosra.

Ben. Ben halott. Örökre elment, soha többé nem futhatnak össze a villa folyosóin. Soha többé nem látja már el hűvös, ügyes kezével a lány sérüléseit, soha többé nem nevelteti meg egy blöd viccel vagy egy pajzán anekdotával.

– Celaena – figyelmeztette Arobynn újra.

– Én mára végeztem – mondta a lány, kezével hátrasímította aranyló haját, és az ajtóhoz ment, de a küszöbről visszafordult.

– Csak hogy tudjátok – mondta mindenkinek, tekintetét még mindig Samre szegezve –, most elmegyek, és elhozom Ben holttestét. – Sam arcizmai megfeszültek, de elég okos volt ahhoz, hogy ne nézzon rá. – De ne várjátok el, hogy veletek is ilyen

előzékeny legyek, ha eljön a ti időtök.

Ezekkel a szavakkal sarkon fordult, és felment a csigalépcsőn a villába. Amikor negyedórával később kisurrant a bejárati ajtón a város csöndes utcáira, senki sem tartóztatta fel.

KÉT HÓNAPPAL, HÁROM NAPPAL és körülbelül nyolc órával később delet ütött az óra a kandalló párkányán. Rolfe kapitány, a kalózok fejedelme késett. Celaena és Sam is, de Rolfe-nak nem volt rá nyomós oka, végül is az ő irodájában találkoztak, és már két órát csúsztak a tervezetthez képest.

Celaena *nem* tehetett a késésről. A szél nem parancsszóra fújt, és a félelemtől remegő hajósok nem nagyon törték magukat, hogy mielőbb elérjék a Holt-szigeteket. Bele sem akart gondolni, hogy Arobynn mennyi arannyal vesztegethette meg a legénységet, hogy a kalóztanya szívébe merészkedjenek. De mivel a Koponya-öböl egy szigeten feküdt, nem lehetett más módon megközelíteni.

Celaena, aki egy roppant meleg, fekete csuklyás köpennyel és egy koromfekete álarccal álcázta magát, felemelkedett a kalózok királyának íróasztala előtti székből. Hogy merészeli megvárakoztatni őket! Hiszen pontosan tudja, miért jöttek.

A kalózok megöltek három orgyilkost, és Arobynn személyes képviselőjeként küldte el Celaenát, hogy kárpótlást követeljen,

lehetőség szerint aranyban.

– Minden percért, amivel megvárakoztat minket – mondta Celaena Samnek –, felszámolok még tíz aranyat. – Az álarcon keresztül szavai mélyen és lágyan csengtek. Sam, aki nem rejtette jóképű arcát maszk mögé, keresztbe tette a karját, és haragos tekintetet vetett rá.

– Ezt nem teheted meg. Arobynn levele le van pecsételve, és úgy is marad.

Egyikük sem volt különösebben lelkes, amikor Arobynn közölte, hogy Celaena Sammel fog a Holt-szigetekre utazni. Különösen mivel Ben – akinek holttestét Celaena *valóban* elhozta – csak két hónapja pihent a föld alatt. Az elvesztése miatti fájdalom még nem igazán enyhült.

Arobynn Samet kísérőnek nevezte ki, de Celaena tudta, házőrző kutya minőségben van jelen. Nem mintha bármi rosszat is tenne, amikor Erilea kalózfejedelmével találkozik. Ilyen esélyt csak egyszer kap az ember életében. Ennek ellenére az apró, dimbesdombos sziget és az omladozó kikötőváros ez ideig nem gyakorolt rá különösebb benyomást.

Egy elegáns villát várt, amilyen az orgyilkosok búvóhelye, vagy legalább egy régi erődítményt. Ezzel szemben a kalózok fejedelmének rezidenciája egy gyanús kocsma emeletén volt. A mennyezet alacsony, a fapadló nyikorgott, és a helyiség nem csak szűk volt, hanem nyomasztóan meleg is, mint mindenütt a déli szigetekén. Celaenáról patakokban folyt a víz. De a kellemetlenség megérte: miközben végigment Koponya-völgy utcáin, sokan megfordultak utána – a lengedező fekete köpeny, az előkelő, fekete ruha és az álarc titokzatossá tette. Egy kis megfélemlítés sosem árt.

Celaena odalépett az íróasztalhoz, fekete kesztyűjével egy

papírlap után nyúlt, és elkezdte olvasni. Egy időjárási napló. Milyen unalmas.

– Mit csinálsz?

Celaena felemelt egy másik papírt.

– Ha őkalózsága nem vesződik azzal, hogy kitakarítson a tiszteletünkre, nem látom be, miért ne vethetnék rá egy pillantást.

– Bármelyik pillanatban betoppanhat – sziszegte Sam. Celaena felemelt egy összetekert térképet, és tanulmányozni kezdte a kontinens partvonalala mentén fekvő pontokat és jelzéseket. A térkép alatt valami kicsi, kerek dolog fénylett. Becsúszhatta a zsebébe, mielőtt Sam észrevehette volna.

– Hallgass! – mondta, és kinyitotta az asztal mellett lévő kis szekrényt a falon. – A gerendák olyan hangosan recsegnek, hogy már egy kilométerről meghalljuk őt. – A szekrényke tele volt zsúfolva papírtekercsekkel, tollakkal, érmékkel és nagyon régi, nagyon drágának látszó brandykkal. Celaena kivett egy üveget, és meglötyögtette a borostyánszínű folyadékot az apró, kerek ablakon beszűrődő napfényben.

– Egy italt?

– Nem. – Sam megfordult a székén az ajtó irányába. – Tedd vissza! *Most azonnal!*

Celaena felemelte a fejét, még egyszer meglötyögtette a brandyt, és letette az üveget. Sam felsóhajtott. A lány elvagyorodott álarca alatt.

– Ha *ez itt* a személyes irodája, akkor nem lehet különösebben jó vezér – mondta. Sam majdnem felordított, amikor Celaena behuppant az íróasztal mögötti hatalmas fotelba, kinyitotta a kalóz üzleti könyveit, és elkezdte lapozgatni őket. A kézírása görcsös és szinte olvashatatlan volt. Az aláírása pedig csak egy pár krikszkraksz.

Tulajdonképpen semmi konkrétat nem keresett. Kicsit felhúzta szemöldökét, amikor megpillantott egy parfümillatú, lila levélköteget, amelyet egy bizonyos Jacqueline írt alá. Hátradőlt a széken, az asztalra tette a lábát, és elkezdett olvasni.

– Az ördögbe, Celaena, hagyd már abba!

Felvonta a szemöldökét, de rájött, hogy ezt Sam nem láthatta. Az álarc és a köpeny nélkülözhetetlen óvintézkedés volt: így lényegesen egyszerűbb volt felismerhetetlennek maradni. Arobynn orgyilkosainak meg kellett esküdniük, hogy megőrzik a lány kilétének titkát még akkor is, ha végtelen kínzás és halál fenyegeti őket.

Celaena fújta egyet dühében, bár ettől a már amúgy is elviselhetetlen álarc alatt még melegebb lett. Az egyetlen, amit a világ tudott Celaena Sardothienről, Adarlan orgyilkosáról, az, hogy nő. És ennek így is kell maradnia, különben hogy tudna végigballagni Résvár pompás utcáin, hogy tudna bejutni nagyszabású partikra úgy, hogy külföldi nemes hölgynek adja ki magát. Egyrészt azt kívánta, hogy Rolfe megcsodálhassa szép arcát, másrészt tudta, hogy ebben a rejtőzködő öltözetben meglehetősen nagy hatással van másokra. Főképpen mikor a maszk tompa krárogássá torzítja hangját.

– Menj vissza a helyedre! – Sam a kardjához nyúlt volna, de az nem volt a helyén. A kocsma bejáratánál az örök elvették a fegyvereiket. Természetesen egyikük sem vette észre, hogy Sam és Celaena önmagukban is fegyverek. Könnyen megölhetnék Rolfe-ot pusztá kézzel is.

– Különben rám támadsz? – Celaena az asztalra dobta a szerelmes levelet. – Valahogy nem hiszem, hogy ez jó benyomást tenne új ismerőseinkre. – Összekulcsolta a kezét tarkóján, és a Koponyaöböl dűledező épületei között látszódnó türkizkék tengerre

nézett.

Sam ugrásra kész volt.

– Egyszerűen ülj vissza a helyedre!

– Az elmúlt tíz napot tengeren töltöttem, miért kellene egy kényelmetlen széken ülnöm, ha ez itt sokkal jobban megfelel az ízlésemnek?

Sam morgott. Mielőtt bármit is mondhatott volna, kinyílt az ajtó.

A fiú megdermedt, de Celaena csak biccentett üdvözlésként, amikor Rolfe kapitány, a kalózok fejedelme belépett irodájába.

– Örülök, hogy otthon érzik magukat. – A magas, sötét hajú férfi becsukta az ajtót maga mögött. Kockázatos döntés, ha meggondoljuk, kik vártak rá.

Celaena ülve maradt. A kapitány egyáltalán nem olyan volt, mint várta. Nem túl gyakran fordult elő vele, hogy meglepődött, de egy kicsit koszosabbnak képzelte el, és sokkal feltűnőbbnek. Figyelembe véve a Rolfe vad kalandjairól szóló történeteket, nehezebb esett elhinni, hogy ez a férfi – aki sovány, de nem izmos, jól öltözött, de nem viszi túlzásba, és valószínűleg a húszas évei vége felé jár – egy legendás kalóz. Talán ő is titokban tartotta kilétét az ellenségei előtt.

Sam felállt, és biccentett.

– Sam Cortland – mondta üdvözlésként. Amikor Rolfe kezét nyújtott, Celaena a kapitány tetovált tenyerére és ujjaira meredt, ahogy körbezárták Sam széles kezét. A térkép – ez volt tehát a legendás térkép, amiért eladta a lelkét. A világ tengereinek térképe, amit a kezére tetováltatott – a térkép, amely élt, és amely viharokat, ellenségeket és kincseket mutatott meg.

Rolfe Celaenához fordult.

– Önnek valószínűleg nem kell bemutatkoznia.

– Nem. – Celaena hátradőlt a fotelban. – Valószínűleg nem.

Rolfe magában kuncogott, és napbarnított arcán hamiskás mosoly terült szét. A kisszekrényhez lépett, így Celaena jobban megszemlélhette: széles váll, magasra szegett fej, hanyag biztonság a mozdulataiban, amely abból a tudásból eredt, hogy itt övé minden hatalom. Még kardot sem viselt. Újabb vakmerő húzás. De ugyanakkor bölcs is, hiszen a fegyvereit könnyen ellene fordíthatnák.

– Egy brandyt? – kérdezte.

– Nem, köszönöm! – válaszolta Sam. Celaena magán érezte Sam noszogató tekintetét, hogy vegye le a lábát Rolfe íróasztaláról.

– Ezzel az álarccal – tűnődött a kalóz – úgysem tudna inni. – Töltött magának egy pohárral, és nagyot kortyolt belőle. – Biztos megsül ebben a ruhában.

Celaena letette lábát a padlóra, és kezével végigsimított az íróasztal kanyargós szélén.

– Már megszoktam.

Rolfe ismét ivott, és a pohara fölött rápillantott. A szeme feltűnően zöld volt, olyan világos, mint a víz néhány utcával arrébb. Miközben letette poharát, az íróasztal széléhez közeledett.

– Nem tudom, hogy szokás északon, de mi itt szeretjük tudni, hogy kihez van szerencsénk.

Celaena felemelte a fejét.

– Ön mondta, hogy nem szükséges bemutatkoznom. Attól tartok, csak kevés férfinak adatik meg, hogy lássa gyönyörű arcomat.

Rolfe tetovált ujjjaival szorosabban markolta a poharat.

– Távozzon a székeimből!

Sam megfeszült a szoba másik végén. Celaena még egy pillantást vetett Rolfe asztalára, csettintett, és megrázta fejét.

– Muszáj lenne ezt a kupit rendbe hoznia.

Érezte, hogy a kalóz meg akarja ragadni a vállát, de talpra állt, még mielőtt a férfi hozzáért volna fekete köpenyéhez. Rolfe egy jó fejfel volt magasabb nála.

– Ezt az ön helyében nem tenném – fuvalázta.

Rolfe szeme felcsillant a hadüzenettől.

– Ön az *én* városomban és az *én* szigetemen van. – Csak egy karnyújtásnyira voltak egymástól. – Nincs joga hozzá, hogy utasításokat adjon nekem.

Sam megköszöri a torkát, de Celaena Rolfe arcára meredt. Rolfe az ő fekete ruháját fürkészte, a sima fekete maszkot, az árnyékokat, melyek tökéletesen elfedték arcvonásait.

– Celaena – figyelmeztette Sam, és még egyszer megköszöri a torkát.

– Na, jó. – Celaena egy hangos sóhajjal megkerülte Rolfe-ot, mintha csak egy útjában álló bútordarab lenne, és leült Sam mellé. Olyan izzó pillantást vetett rá, ami az egész Dermedt pusztaságot megolvasztotta volna.

Celaena érezte, hogy Rolfe minden mozdulatukat figyeli, de csupán éjkék köpenyének felhajtását igazította meg, mielőtt leült.

Csend lett, amit csak a város fölött köröző sirályok hangja tört meg, valamint a kalózok kiabálása a piszkos utcákon.

– Nos? – Rolfe az íróasztalára támaszkodott.

Sam Celaenára nézett, ő jön.

– Pontosan tudja, miért vagyunk itt, de lehetséges, hogy a sok brandy a fejébe szállt. Segíthetek felfrissíteni az emlékezetét?

Rolfe kék, zöld, fekete kezével jelezte, hogy beszéljen tovább, mintha csak egy király lenne a trónján, és a csőcselék panaszait hallgatná. *Seggfej.*

– Három orgyilkosunkat Bellrévében holtan találtak. Az

egyikük, aki el tudott menekülni, azt mondta, hogy kalózok támadták meg őket. – Celaena az egyik kezét a szék karfájára tette.

– Az *ön* kalózái.

– És honnan tudta a túlélő, hogy az *én* kalózaim voltak?

Celaena vállat vont.

– Talán a tetoválásaik alapján. – Rolfe embereinek színpompás kéz volt a csuklójukra tetoválva.

Rolfe kihúzott egy íróasztalfiókot, elővett egy papírlapot, és átfutotta.

– Amikor hallottam, hogy Arobynn Hamel felelősségre akar vonni engem, a bellrévei hajóépítő mesterrel ideküldtettem ezeket a feljegyzéseket. Az eset hajnali háromkor történt a dokknál.

Ezúttal Sam válaszolt:

– Így van.

Rolfe letette a papírt, és a mennyezetre nézett.

– Ha ez hajnali háromkor volt a dokknál, ahol nincs világítás, ahogyan ezt biztosan tudja – ezt Celaena nem tudta –, hogy láthatta az orgyilkos a tetoválást?

A lány elfintorodott a maszk alatt.

– Mert ez három héttel ezelőtt volt – teliholdnál.

– De a tavasz még csak most kezdődik el, még Bellrévében is hidegek az éjszakák. Ha az én embereim kabátot viseltek, ő semmi esetre sem...

– Elég legyen! – csattant fel Celaena. – Ez az irkafírka bizonyára tíz különböző silány kifogást tartalmaz. – Felvette a földről a táskáját, kivette belőle a két lepecsételt levelet, és az asztalra dobta őket. – Ezek önnek szólnak, a mi mesterünktől.

Rolfe elvigyorodott, miközben a borítékok után nyúlt, és a fény felé tartott pecsétet tanulmányozta.

– Meg vagyok lepve, hogy nem bolygatták meg. – A szeme

alattomosan szikrázott. Celaena szabályosan érezte, hogy Sam majd kipukkad az önelégültségtől.

Rolfe két fürge csuklómozdulattal kinyitotta a borítékokat egy levélnyitó késsel, ami Celaenának valahogy elkerülte a figyelmét. Hogy nem vette észre? Nagy hiba.

A hallgatás perceiben, amíg Rolfe a leveleket olvasta, egyedüli reakcióként időnként dobolt ujjaival az íróasztalon. Nyomasztóan meleg volt, izzadságcseppek szaladtak le a hátán. Úgy tervezték, hogy három napig tartózkodnak itt – elég soká ahhoz, hogy Rolfe megszerezze a pénzt, amivel adósuk volt. Rolfe növekvő rosszkedvéből ítélve jelentős összeg lehetett.

Amikor a kalóz végzett, mélyet sóhajtott, és összehajtotta a papírokat.

– Az önök mestere kőkemény üzleti politikát folytat – mondta, és Celaenáról Samre nézett. – De a feltételei fairek. Talán el kellett volna olvasniuk a levelet, mielőtt szemrehányásokkal árasztanak el engem és embereimet. Nem fizetek kárpótlást a halott orgyilkosokért. A haláluk a legkevésbé sem terhel engem. Ezt az önök mestere is így látja. Nyilvánvalóan nem ostoba. – Celaena döbbenetében majdnem előrehajolt. Ha Arobynn nem követelt pénzügyi kárpótlást az orgyilkosok haláláért, akkor *ők* minek vannak itt? Égett az arca, és ostobának érezte magát. Ha Sam csak egy kicsit mosolyogna...

Rolfe tetovált ujjaival ismét dobolt, és végigsimította válláig érő, sötét haját.

– Ami a kereskedelmi egyezményt illeti, amit felvázol... A könyvelőmnnek még össze kell szednie a lehetséges költségeket, de meg kell mondaniuk Arobynn-nek, hogy nyereségre *legkorábban* csak a második hajórakománynál számíthat. Az is lehet, hogy csak a harmadiknál. És ha neki ezzel problémája van, jöjjön ide

személyesen, és mondja meg nekem.

Nyereség? Hajórakomány? Celaena kivételesen hálás volt az álarcért. Ez úgy hangzott, mintha azért küldték volna őket ide, hogy valamiféle üzletet kössenek. Rápillantott Samre. Sam úgy biccentett Rolfe-nak, mintha pontosan tudná, hogy miről beszél a kalózok fejedelme.

– És mit mondjunk Arobynn-nek, mikor számíthat az első rakományra? – kérdezte.

Rolfe bedobta Arobynn leveleit a fiókjába, majd bezárta.

– A rabszolgák holnapután itt lesznek – és a következő napon továbbutazhatnak önökkel. Még a hajómat is kölcsönadom, úgyhogy megmondhatják az ijedős legénységüknek, hogy akár ma este visszaindulhatnak Résvárba, ha akarnak.

Celaena rámeredt. Arobynn *rabszolgák* miatt küldte őket ide? Hogy sülyedhetett *ilyen* mélyre? Érezte, hogy az orrcimpája kitágul a dühtől. Sam tudott az üzletről, de látogatásuk igazi okát még a tengeren töltött tíz nap alatt sem jutott eszébe megemlíteni. Amint egyedül maradnak, majd elszámol vele. De egyelőre Rolfe-nak nem szabad rájönnie, hogy neki fogalma sincs a dologról.

– Nem kellene elbaltáznia – figyelmeztette Celaena a kalózok fejedelmét. – Ha valami félresikerül, Arobynn nem fog örülni.

Rolfe kuncogott.

– Szavamat adom, hogy minden tervszerűen fog menni. Tudják, nem véletlen, hogy én vagyok a kalózok fejedelme.

Celaena előrehajolt, és egy az üzleti befektetései miatt aggódó üzletfél hangléjtését utánozta.

– Pontosán mióta vesz részt a rabszolga-kereskedelemben? – Nem lehetett olyan hosszú idő. Adarlanban csak két éve fogtak és adtak el rabszolgákat – nagyrészt hadifoglyokat, azokról a területekről, ahol harcoltak a megszállók ellen. A legtöbbjük

Eyllwe-ből származott, de volt néhány börtöntöltelék Melisande-ből és Tépó-lápról, valamint a távoli Fehéragyar-hegységből. Majdnem mindegyiküket Calacullába vagy Távolvegbe küldték, a kontinens legnagyobb és leghírhedtebb munkatáborába, hogy sót és nemesfémeket bányásszanak. De egyre több rabszolga került az adarlani nemesség háztartásaiba is. Ha Arobynn egy mocskos kereskedelmi egyezményt kötött – egyfajta feketepiaci üzletet –, akkor ez az egész orgyilkos szervezet hírnevét bemocskolja.

– Higgyék el nekem, bőven van tapasztalatom – mondta Rolfe karba tett kézzel. – Sokkal inkább a mesterük miatt kellene aggódniuk. Bár a rabszolga-kereskedelemben garantált a profit, de a kelleténél több tőkét kell befektetnie, hogy az üzlet híre ne hogy rossz fülekbe jusson.

Celaenának felfordult a gyomra, de látszólag teljesen közömbösen így válaszolt:

– Arobynn okos üzletember. Mindegy, hogy mit szállítanak neki, kihozza belőle a maximumot.

– Remélem, ez valóban így van. Nem szeretném a semmiért kockáztatni a hírnevemet. – Rolfe felemelkedett, Celaena és Sam szintén felállt. – Aláíratom a papírokat, és holnap visszaadom. Ami a szállásukat illeti... – az ajtóra mutatott – két szobát készíttettem elő.

– Csak egyre van szükségünk – szakította félbe Celaena.

Rolfe sokatmondóan felvonta szemöldökét.

Celaena arca égett a maszk alatt, Sam magába fojtotta nevetését.

– Egy szoba, *két ágy*. – Rolfe láthatóan jól szórakozott, miközben az ajtóhoz ment, és kinyitotta vendégeinek. – Ahogy óhajtják. A fürdőjüket is előkészítjük. – Celaena és Sam követte őt a szűk és sötét folyosón. – Egy fürdő elég lesz – tette hozzá

kacsintva.

Celaenának minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne rúgjon a lába közé.

ÖT PERC ALATT ÁTVIZSGÁLTÁK a szűkös helyiséget: van-e bármilyen kémlelőnyílás vagy veszélyforrás; öt perc kellett, hogy elmozdítsák a fával burkolt falakon függő bekeretezett képeket, hogy megkopogtassák a gerendákat, betömjék az ajtó és a padló közötti rést, és hogy az ablakot letakarják Sam viseltes, fekete köpenyével.

Amikor Celaena már biztos volt abban, hogy senki sem hallja és látja őket, letépte a fejről a csuklyát meg a maszkot, és Sam felé fordult.

Sam, aki a keskeny ágyán ült – ami sokkal inkább egy prices volt –, védekezően felemelte a kezét.

– Mielőtt leharapod a fejemet, hadd mondjam el, hogy erről a találkozóról én sem tudtam többet, mint te – mondta fojtott hangon.

Celaena rámeredt.

– Tényleg? – A friss levegő jólesett forró, izzadt arcának.

– Nemcsak te tudsz improvizálni. – Sam lehúzta csizmáját, és az ágy közepére csúszott. – Ez a férfi ugyanolyan öntelt, mint te;

semmi esetre sem szabad megtudnia, hogy helyzeti előnyben van velünk szemben.

Celaena a tenyerébe vájta a körmeit.

– Miért kellett Arobynn-nek ideküldenie bennünket anélkül, hogy elárulná az igazi okot? Rolfe-ot felelősségre vonni... egy bűntényért, amihez semmi köze sem volt? Talán Rolfe hazudott nekünk a levél tartalmáról – egyenesedett fel –, ez akár...

– *Nem* hazudott nekünk a levél tartalmáról – mondta Sam. – Miért tenne ilyet? Van fontosabb dolga is.

Celaena le-föl mászkált, miközben morgolódva káromkodott, és fekete csizmája az egyenetlen padlódeszkákon kopogott. Még hogy a kalózok fejedelme! *Ez* itt a legjobb szoba, amit adni tudott nekik? Ő Adarlan orgyilkosa, Arobynn Hamel jobbkeze – és nem egy közönséges szajha!

– Biztos megvan rá az oka. – Sam kinyújtózott az ágyon, és becsukta a szemét.

– Rabszolgák – fűjtatott Celaena, és megigazította befont haját. Ujjai belegabalyodtak a fonatba. – Hogy gondolhatta Arobynn, hogy beszáll a rabszolga-kereskedelembé? Mi jobbak vagyunk ennél – *nincs* szükségünk erre a pénzre!

Kivéve, ha Arobynn hazudott, és óriási kiadásaira nem volt meg a fedezet. Celaena mindig abból indult ki, hogy mérhetetlenül gazdag. Egy egész vagyont költött a neveltetésére és ruházatára: bundák, selyem, ékszerek, ezenkívül minden héten egy kisebb összeget arra, hogy mindig *jól nézzen ki*... Természetesen folyton emlékeztette, hogy Celaenának vissza kell mindezt fizetnie, s ezért a lány részesedést adott neki a béréből, csakhogy...

Arobynn talán csak meg akarta sokszorozni a vagyonát. Ha Ben még élne, nem venne részt ebben. Ben ugyanúgy undorodna ettől a megbízatástól, mint ő. Egy dolog volt korrup

kormányhivatalnokokat ölni, de hadifoglyokat ejteni, és addig kínozni őket, amíg fel nem adják a harcot, és életfogytig tartó rabszolgaságra ítélni őket...

Sam kinyitotta az egyik szemét.

– Most akarsz fürödni, vagy mehetek én először?

Celaena hozzávágta a köpenyét. Sam egy kézzel elkapta, és a földre dobta.

– Én megyek először – mondta a lány.

– Hát hogyan.

Celaena dühös pillantást vetett rá, beviharzott a fürdőszobába, és becsapta az ajtót maga mögött.

Az összes vacsora közül, amin Celaena valaha is részt vett, ez volt messze a legrosszabb. Nem a társaság miatt – az még érdekes is volt, ahogy vonakodva beismerte –, és nem is az étel miatt, ami fantasztikusan nézett ki és jó illata volt, hanem egyszerűen azért, mert az ostoba maszk miatt egyetlen falatot sem tudott enni.

Úgy tűnt neki, mintha Sam tudatosan mindenből kétszer venne, csak azért, hogy őt bosszantsa. Celaena, Rolfé balján, félig-meddig abban reménykedett, hogy az étel mérgezett. De Sam csak azokból a hús- és pörköltfélékből evett, amiket Rolfé előtte már megkóstolt, úgyhogy valószínűtlen volt, hogy kívánsága valóra válik.

– Sardothien kisasszony – szólította meg Rolfé, sötét szemöldökét felvonva. – Biztosan szörnyen éhes. Vagy az ételem nem felel meg a kifinomult ízlésének?

Gyapjúköpenye és a sötét tunika alatt Celaena nem csak ki volt éhezve, hanem fürdött a verítékben, fáradt volt és szomjas.

Ami az ő temperamentuma esetén rendszerint végzetes kombinációnak bizonyult.

De ez természetesen nem látszott meg rajta.

– Pompásan érzem magam – hazudta, és meglötykölte a vizet a serlegében. Az a pohár oldalához csapódott, és minden fordulatonál incselkedett vele. Aztán abbahagyta a játékot.

– Ha levenné a maszkot, talán könnyebb lenne enni – mondta Rolfe, és harapott egyet a kacsasültből. – Kivéve, ha ami a maszk alatt van, elvenné az étvágyunkat.

A másik öt kalóz – mindannyian Rolfe hajóskapitányai – kárörvendően nevetett.

– Ha így beszél velem – mondta Celaena a serlegét tartva –, majd gondoskodom róla, hogy magának is maszkot kelljen viselnie.
– Sam megrúgta őt az asztal alatt, amit Celaena gyorsan visszaadott egy rúgással a sípcsontjába. Ez elég erősnek bizonyult ahhoz, hogy Sam félrenyelje a vizet.

A kalózok többsége abbahagyta a nevetést, csak Rolfe nem. Celaena kesztyűs kezét a foltos étkezőasztalra tette. A fát égési nyomok és mély barázdák borították; egyértelmű volt, hogy az asztal már sok vitát látott. Lehet, hogy Rolfe egyáltalán *nem szereti* a luxust? Vagy talán nem olyan jó módú, és ezért szállt be a rabszolga-kereskedelembé? Na de Arobynn... Ő olyan gazdag, mint Adarlan királya.

Rolfe tengerzöld szemét Samre szegezte, aki ismét durcás képet vágott.

– Látta már őt maszk nélkül? – kérdezte.

Celaena meglepetésére Sam grimaszolt.

– Egyszer. – Bizalmatlanul méregette. – És ez elég is volt.

Rolfe egy pillanatilag Samet tanulmányozta, aztán egy újabb falat húst vett a szájába.

– Ha már az arcát elrejti előlünk, talán kárpótolhatna bennünket egy történettel arról, hogy pontosan hogy lett Arobynn Hamel védenca?

– Edzettem – válaszolta Celaena tompán. – Évekig. Nem mindenkinek van olyan szerencséje, hogy egy mágikus erejű térkép van a kezére tetoválva. Néhányunknak a saját erejéből kellett felküzdeni magát.

Rolfe megdermedt, a többi kalóz abbahagyta az evést. Olyan sokáig fixírozta Celaenát, hogy a lány már feszengett, aztán letette a villáját.

Sam egy kicsit közelebb hajolt Celaenához, de csak azért, hogy jobban lásson. Rolfe mindkét kezét tenyérrel fölfelé az asztalra tette. Egymáshoz illesztett két keze a kontinens térképét mutatta – semmi mást.

– Ezen a térképen nyolc éve semmi sem mozdult – mormogta halkán. Celaena hátán végigfutott a hideg. Nyolc éve. Pontosán ennyi idő telt el, mióta a tündéreket kiűzték és kivégezték, mióta Adarlan meghódította és rabszolgává tette a kontinens többi részét, és mióta a mágia eltűnt. – Ne gondolja – folytatta Rolfe visszahúzva a kezét –, hogy nekem nem kellett ugyanúgy küzdenem, mint önnek!

Ha már harminc körül volt, akkor valószínűleg több embert ölt meg, mint Celaena. A kezén és az arcán lévő hegekből ítélve...

– Jó tudni, hogy rokon lelkek vagyunk – mondta Celaena. Ha Rolfe már hozzászokott ahhoz, hogy bemocskolja a kezét, akkor a rabszolga-kereskedelem már nem volt számára ügy. De ő csak egy mocskos kalóz, míg ők Arobynn Hamel orgyilkosai – képzettek, jó módúak, kifinomultak. A rabszolgaság méltóságukon aluli volt.

Rolfe alattomosan mosolygott.

– Azért viselkedik így, mert ilyen a természete, vagy csak fél

az emberektől?

– Én vagyok a világ legnagyobb női orgyilkosa. – Celaena felszegte a fejét. – Senkitől sem félek.

– Komolyan? Ugyanis én vagyok a világ leghatalmasabb kalóza, és mégis félek egy csomó embertől. De csak így sikerült ilyen sokáig életben maradnom.

Celaena válaszra sem méltatta. *Rabszolga-kereskedő disznó.*

Rolfe megrázta a fejét, és pontosan ugyanúgy mosolygott, mint Celaena Samre, amikor fel akarta bosszantani.

– Meglep, hogy Arobynn nem nevelte ki önből az arroganciát. Úgy tűnik, a kísérője tudja, mikor fogja be a száját.

Sam hangosan köhögve előrehajolt.

– És ön hogy lett a kalózok fejedelme?

Rolfe egy ujjal végigsimította az asztal egyik mélyedését.

– Megöltem minden kalózt, aki jobb volt nálam. – A három másik kalóz – mindegyik idősebb, napbarnítottabb és kevésbé vonzó, mint ő – fújtatott, de nem mondtak ellent neki. – Mindenkit, aki elég beképzelt volt ahhoz, hogy azt gondolja, nem veszíthet egy olyan fiatal férfival szemben, akinek csak szedett-vedett legénysége és egyetlen hajója van. De egytől egyig elestek. Ha valaki ilyen hírnévre tesz szert, az emberek köréje gyűlnek.

Rolfe tekintete Celaena és Sam között cikázott.

– Akarja hallani a tanácsomat? – kérdezte a lányt.

– Nem.

– Én óvatos lennék Sammel. Lehet, hogy ön a legjobb, de mindig van valaki, aki csak arra vár, hogy hibát kövessen el.

Sam, ez az áruló szemétláda, nem rejtette el vigyorát. A többi kalóz magában nevetett.

Celaena Rolfe-ra meredt. Korgott a gyomra. Majd később eszik valamit, majd összeszed valamit a kocsmá konyhájában.

– És ön akarja hallani az *én* tanácsomat?

Rolfe hanyagul intett a kezével, jelezve, hogy tovább beszélhet.

– Törődjön a maga dolgával!

Rolfe elmosolyodott.

– Engem nem zavar Rolfe – mormolta Sam szobájuk koromfekete sötétjében. Celaena, aki vállalta, hogy elsőként őrködik, Sam ágya felé fordította fejét.

– Persze hogy nem zavar – válaszolta rosszkedvűen. A falnak dőlve ült a szemközti ágyon, örült, hogy friss levegő éri az arcát, és az ágytakaróval matatott. – Azt tanácsolta neked, hogy tegyél el láb alól.

Sam kuncogott.

– Tényleg bölcs tanács.

Celaena feltúrte tunikája ujját. Ezen a szörnyű helyen még éjszaka is nagyon meleg volt.

– Akkor talán nem bölcs gondolat, hogy elaludj.

Sam matraca megnyikordult, amikor megfordult.

– Ne csináld már! Már a viccet sem érted?

– Ha az életemről van szó? Akkor nem.

Sam felhorkant.

– Hidd el nekem, ha nélküled mennék haza, Arobynn élve megnyúzna. Szó szerint. Csak akkor öllek meg, ha büntetlenül megúszhatom.

A lány durcás arcot vágott.

– Igazán értékelem. – Kezével legyezte magát. Ebben a percben egy hűvös szellőért a lelkét is eladta volna, de besötétítve kellett tartaniuk az ablakot, ha nem akarta, hogy egy kémlelő

szempár meglássa. Bár, ha belegondolt, szívesen megnézné Rolfe arcát, amikor rájön az igazságra: hogy fiatal, az köztudott, de ha Rolfe megtudná, hogy egy tizenhat évessel van dolga, az nagy csapást mérne a büszkeségére.

Csak három éjszakát szeretnének itt tölteni; mindketten kibírják kevés alvással, ha ezáltal megőrzik Celaena anonimitását és mindkettőjük életét.

– Celaena? – kérdezte Sam a sötétben. – *Merjek* elaludni?

A lány meglepődött, aztán halkán felnevetett. Sam legalább félig komolyan vette fenyegetéseit. Azt kívánta, bárcsak Rolfe-ról is elmondhatná ugyanezt.

– Ma éjszaka nyugodtan.

– Akkor majd máskor jobban félek – motyogta Sam, és pillanatokon belül elaludt.

Celaena a falnak támasztotta a fejét, és Sam lélegzését figyelte a hosszúnak tűnő éjszakán.

CELAENA ÉBREN FEKÜDT, akkor is, amikor alhatott volna. Az őrködés óráiban gondolatai szinte csak egyetlen téma körül forogtak.

Rabszolgák.

Talán ha Arobynn valaki mást küldött volna – talán ha csak később értesült volna az üzletről, olyankor, amikor túl elfoglalt ahhoz, hogy érdekelje –, valószínűleg nem háborodik fel ennyire. De hogy azzal bízzák meg, hogy elhozzon egy hajónyi rabszolgát... Olyan embereket, akik semmi rosszat nem tettek, csak a szabadságukért és családjuk biztonságáért harcoltak...

Hogy követelhet Arobynn ilyesmit tőle? Ha Ben még élne, benne talán szövetségesre találna. Véres mestersége ellenére Ben volt a legérzékenyebb ember, akit valaha ismert. A halála olyan űrt hagyott maga után, amit soha senki nem tölthet be.

Celaena annyira izzadt, hogy a lepedői átnedvesedtek. Rosszul aludt, reggel pedig úgy érezte magát, mintha egy csorda vadló vágatott volna át rajta.

Végül Sam ébresztette fel úgy, hogy a kardja markolatával nem túl finoman megbökte.

– Borzalmasan nézel ki – mondta.

Ez megadta a nap hangulatát. Kiugrott az ágyból, és bevágta maga mögött a fürdőszoba ajtaját.

Amikor egy kis idővel később visszajött, olyan frissen, ahogy az egy mosdókagyló segítségével és pusztá kézzel elérhető, egy dolog abszolút világos volt számára.

Semmilyen körülmények között nem fogja ezeket a rabszolgákat Résvárba vinni, még akkor sem, ha pokolra kerül érte. Felőle Rolfe akár meg is tarthatja őket, de ő biztosan nem fogja a fővárosba szállítani a rabszolgákat.

Ez azt jelentette, hogy két nap alatt kellene meghiúsítania Arobynn és Rolfe üzletét úgy, hogy az egészet élve megússza.

A vállára vetette a köpenyét, és titokban sajnálta, hogy az eltakarja gyönyörű, fekete tunikájának nagy részét, különösen a mives aranyhímzést. De legalább a köpeny is nemes darab volt. Akkor is, ha a hosszú utazástól egy kicsit elkoszolódott.

– Hova mész? – kérdezte Sam felülve. Eddig lustán feküdt az ágyon, és egy késsel tisztogatta a körmét. Sam biztos nem segítene neki. Saját magának kell módot találni arra, hogy kiszálljon az üzletből.

– Fel kell tennem egy pár kérdést Rolfe-nak. Egyedül. – Felvette a maszkját, és az ajtóhoz ment. – Azt akarom, hogy reggeli várjon, mire visszaérek.

Sam megmerevedett, a száját összeszorította.

– Mi?

Celaena a konyha felé mutatott.

– Reggeli – mondta lassan. – Éhes vagyok.

Sam kinyitotta a száját, ám a lány által várt csípős megjegyzés

elmaradt. Sam mélyen meghajolt.

– Ahogy kívánod. – Nem túl jól nevelt gesztusokat váltottak, majd Celaena kiment a folyósóra.

Ügyelve arra, hogy ne lépjen bele a szeméttbe, a hányadékba vagy bármi másba, Celaenának csak egy *kicsit* kellett igyekeznie, hogy lépést tudjon tartani Rolfe-fal. Az égen esőfelhők gyülekeztek, és az emberek az utcán – a toprongyos, dülöngélő kalózok, a hosszú éjszaka után botorkálni is alig tudó prostituáltak és a vadul rohangászó mezítlábas árva gyerekek – lassan kezdtek visszahúzódní az omladozó házakba.

Koponya-öböl nem számított szép városnak, düledező, roskatag házai mintha csak fából és szögből épültek volna. Lakosain kívül a város a hajótörőjéről, azaz egy hosszú láncról volt híres, amely a patkó alakú öböl torkolata előtt feszült.

A hatalmas hajótörő lánc már évszázadok óta ott volt, és minden hajónak el tudta törni az árbocát, amely nekiment. Bár elsősorban azt a célt szolgálta, hogy kivédje a támadásokat, de azt is megakadályozta, hogy valaki egyszerűen elillanjon a városból. Mivel pedig a szigetet hatalmas hegyek borították, alig volt más védett kikötőhely. Minden hajónak, amely a kikötőbe érkezett, vagy el akarta azt hagyni, várnia kellett, amíg a láncot leengedték a tengerfenékre, és jelentős illetéket kellett fizetnie.

– Három háztömbnyi ideje van kérdezni – mondta Rolfe. – Jobb, ha számolja.

Szándékosan megy ilyen gyorsan? Celaena megpróbálta palástolni növekvő ingerültségét, és inkább a város fölé magasodó, csipkézett, dzsungelszerű növényzettel borított hegyekre, a kikötő

csillogó horizontjára és a levegő édes illatára figyelt. Rolfe éppen elindult egy üzleti megbeszélésre, amikor a lány a fogadóban rátalált, és a férfi beleegyezett abba, hogy amíg odaér, válaszol a kérdéseire.

– Ha a rabszolgák megérkeznek – szólt Celaena, miközben igyekezett leplezni bosszúságát –, lesz rá lehetőségem, hogy ellenőrizzem őket, vagy bízhatok benne, hogy kifogástalan szállítmányt kapunk?

Rolfe csak a fejét csóválta a szemtelensége hallatán. A lány átugrott egy eszméletlen vagy halott részeg lába felett.

– Holnap délután érkeznek. Személyesen *akartam* ellenőrizni őket, de ha aggódik az áru minősége miatt, megengedem, hogy elkísérjen. Tekintse kiváltságnak.

– Hol? Az ön hajóján? – Szeretett volna pontos képet kapni arról, hogy történnek a dolgok, és ennek alapján tervet kovácsolni. Minden részlet ötletet adhat ahhoz, hogyan lehetne az üzletet minél kisebb kockázattal megghiúsítani.

– A város másik végén egy nagy istállót átalakítottam raktárrá. Általában ott nézem meg a rabszolgákat, de mivel önök már a következő reggel elhajóznak, a maguk rabszolgáit közvetlenül a hajón vesszük szemügyre.

Celaena türelmetlenül, jól hallhatóan csettintett.

– És mennyi ideig fog ez tartani?

Rolfe felvonta a szemöldökét.

– Valami jobb dolga akadt?

– Megtenné, hogy válaszol a kérdéseimre?

A távolban dörgött az ég. Elérték a dokkokat, a város leglátványosabb részét. Különböző méretű és formájú hajók imbolyogtak a facölöpök között, kalózok nyüzsögtek a fedélzeten, és mindent rögzíteni próbáltak, mielőtt kitör a vihar. A kikötő

északi bejáratánál álló őrtorony felett villám cikázott át az égbolton: ott süllyesztették le, illetve emelték fel a hajótörő láncot. A villám vakító fényénél Celaena meglátta a torony egyik platformján a két katapultot. Ha a hajótörő lánc nem semmisítette meg a hajót, akkor a katapultok fejezték be a munkát.

– Ne aggódjon, Sardothien kisasszony! – mondta Rolfe, miközben különböző kocsmák és fogadók mellett haladtak el a dokkoknál. Még két háztömb volt előttük. – Nem vész kárba az ideje, bár száz rabszolga megtekintése beletelik egy kis időbe.

Száz rabszolga egy hajón! De hát *hog*y férnek el?

– Amíg nem próbál meg becsapni – válaszolta csípősen –, addig ez számomra értelmesen eltöltött idő lesz.

– Csak hogy ne legyen oka panaszsra – bár gondolom, szívesen találna rá okot –, ma este megnézek egy másik rabszolgaszállítmányt a rakodótérben. Miért nem tart velem? Így holnap lenne összehasonlítási alapja.

Ez tökéletes lenne, gondolta Celaena. Talán azt is mondhatná, hogy a rabszolgák nem felelnek meg a követelményeknek, és emiatt elutasíthatná az üzletet, aztán elutazhatna, anélkül, hogy Rolfe-fal összeveszne. Utána már csak Sammel kellene szembenéznie, meg később Arobynn-nel, de... ezt még ráér kitalálni.

Celaena intett.

– Hát jó. Küldjön valakit, ha itt az ideje.

A levegő olyan párás volt, hogy úgy tűnt neki, mintha nem járna, hanem úszna.

– És miután megnéztük Arobynn rabszolgáit? – A legkisebb információt is fegyverként használhatja később Rolfe-fal szemben. – Nekem magamnak kell őriznem a hajón a rabszolgákat, vagy az ön emberei megteszik helyettem? Különben azt gondolhatják a

kalózkod, hogy azt tehetnek a rabszolgákkal, amit csak akarnak.

Rolfe a félhomályban megcsillanó kardjához kapott. Celaena megcsodálta a gazdagon díszített markolatot, amely egy vízi sárkány fejét ábrázolta.

– Ha utasítást adok, hogy ne nyúljanak az önök rabszolgáihoz, akkor ezt mindenki be fogja tartani – sziszegte Rolfe. A bosszankodása váratlan élvezetet jelentett Celaenának. – De állítok néhány őrt a hajóra, ha így jobban tud aludni. Ne gondolja Arobynn, hogy nem veszem komolyan a befektetését.

Egy kékre festett kocsmához közeledtek, amely előtt sötét tunikába öltözött férfiak ácsorogtak.

Rolfe láttán vigyázzba álltak és tisztelegtek. Az őrei? Miért nem kísérte idáig senki?

– Rendben – mondta Celaena határozottan. – Nem szeretnék tovább itt lenni, mint szükséges.

– Biztos vagyok benne, hogy alig várja, hogy visszatérhessen részvári klienseihez. – Rolfe megállt az ajtó előtt, amelyről lepattogzott a festék. Egy cégér függött felette, amely az egyre viharosabbá váló szélben ide-oda himbálózott. Az a felirat állt rajta, hogy a TENGERTI SÁRKÁNY. Ugyanez volt Rolfe híres hajójának neve, amely közvetlen mögöttük kötött ki, és egyáltalán nem volt látványos. Talán ez volt a kalózkod fejedelmének főhadiszállása. Talán csak azért szállásolta el őt és Samet a pár háztömbbel távolabbi kocsmában, mert ugyanolyan kevésbé bízott meg bennük, mint ők benne.

– Azt hiszem, inkább azt várom, hogy visszatérjek a civilizált társadalomba – mondta Celaena mézes-mázos hangon.

Rolfe halkan nyögött, mielőtt kinyitotta a kocsmá ajtaját: árnyak, mormogás és állott sörszag fogadta. Többet nem tudott kiszimatolni.

– Egyszer még megbánja a nagyképűségét – mondta Rolfe gyanúsan nyugodt hangon. Fény villant zöld szemében. – És remélem, hogy tanúja leszek a pillanatnak.

Rolfe bevágta az ajtót az orra előtt.

Celaena elvigyorodott. A vigyora még szélesebb lett, amikor sűrű esőcseppek kezdtek hullani a földre, és pillanatok alatt lehűtötték a forró, párás levegőt.

Ez meglepően jól ment.

– Mérgezett? – kérdezte Celaena Samet, és épp abban a pillanatban huppant bele az ágyba, amikor egy mennydörgés alapjaiban megrázta a kocsmát. A teáscsésze táncolt a kistányéron, és miközben Celaena levette a csuklyát és a maszkját, beszippantotta a frissen sült kenyér, kolbász és zabkása illatát.

– Mármint hogy ki mérgezte volna meg? Ők vagy én? – Sam az ágynak dőlve ült a földön.

Celaena megszaglászta az ételt. – Jól érzem, hogy... nadragulya?

Sam idegesen meredt rá, ő pedig vigyorogva letört egy darab kenyeret. Percekig ültek csendben, az egyetlen zaj az eszközök csörömpölése volt az ócska tányérokon, az eső kopogása a tetőn és egy kitörni készülő vihar moraja.

– Tehát – mondta Sam, amikor Celaena a teáscsészéért nyúlt –, beavatsz a terveidbe, vagy figyelmeztessem Rolfe-ot, hogy számítson a legrosszabbra?

Celaena finnyásan kortyolt egyet a teából.

– Sejtelnem sincs, miről beszélsz, Sam Cortland.

– Milyen kérdéseket tettél fel neki?

Celaena letette a csészét, ami alig volt hallható, olyan hangosan verte az eső az ablaktáblát.

– Udvariasakat.

– Ó? Igazán? Azt hittem, egyáltalán nem tudod, mit jelent udvariasnak lenni.

– Tudok udvarias lenni, ha a helyzet úgy kívánja.

– Hogy megkapd azt, amit akarsz. Szóval, mit akarsz Rolfe-tól?

Celaena szemügyre vette társát. Úgy tűnt, *Samben* a tervezett üzlet miatt a legkisebb erkölcsi aggály sem merül fel. Rolfe-ban lehet, hogy nem bízott meg, az viszont egyáltalán nem zavarta, hogy száz védtelen emberrel úgy kereskednek, mintha vágómarhák lennének.

– A fene egye meg, Celaena! – Sam öklével a padlóra ütött. – Mondd már el az igazat!

– Miért? – kérdezte duzzogva a lány. – És honnan tudod, hogy *nem* mondok igazat?

Sam felugrott, le-föl mászkált a kis szobában, miközben kigombolta fekete tunikája legfelső gombját, s így láthatóvá vált a bőre. Volt ebben valami különösen intim, és Celaena azon kapta magát, hogy gyorsan félrenéz.

– Együtt nőttünk fel. – Sam megállt Celaena ágyának végén. – Gondolod, hogy nem jövök rá, ha valamit kitervelsz? Tulajdonképpen mit akarsz tőle?

A lány tudta, ha megmondaná az igazat, Sam minden eszközzel megpróbálná visszatartani, és *egy* ellenfél épp elég neki. Amíg a terve nem egészen kiforrott, távol kell tőle tartani Samet. Ezenkívül, ha rosszra fordulna a dolog, Rolfe valószínűleg megölné Samet, ha részt venne benne. Vagy pusztán azért, mert ismerte őt.

– Talán csak nem tudok ellenállni a vonzerejének.

Sam dühös lett.

– Tizenkét évvel idősebb nálad.

– Na és? – Csak nem hitte Sam, hogy Celaena *komolyan* gondolja? Vagy mégis?

Sam egy megsemmisítő pillantással, mellyel legszívesebben egy rakás hamuvá változtatta volna Celaenát, az ablakhoz lépett, és lerántotta róla a köpönyegét.

– Te meg mit csinálsz?

Sam kinyitotta az ablaktáblát. Az eget esőfelhők borították, mindenfelé villámlott.

– Elegem van abból, hogy itt fulladozok. És ha érdeklődsz Rolfe iránt, valamikor meg kell tudnia, hogy nézel ki, vagy nem? Akkor meg minek süljünk meg?

– Csukd be az ablakot! – Sam keresztbe tette a kezét. – Csukd be! – sziszegte Celaena.

Mivel Sam nem mozdult, a lány felugrott, és közben a tálca az étellel együtt az ágyára borult. Olyan határozottan tolta félre Samet, hogy annak egy lépést hátrálnia kellett. Celaena lehajtott fejjel bezárta az ablakot és az ablaktáblákat, majd ismét felakasztotta rá Sam köpönyegét.

– Idióta! – sziszegte. – Mi ütött beléd?

Sam közelebb lépett, Celaena érezte forró lélegzetét.

– Elegem van a melodrámából és a sok ostobaságból, ami akkor történik, amikor ezt a nevetséges maszkot és a köpenyt viseled. És még inkább elegem van abból, hogy dirigálsz nekem.

Tehát *erről* van szó.

– Szokj hozzá!

Celaena az ágy felé akart fordulni, de Sam megragadta a csuklóját.

– Akármilyen tervet agyalsz is ki, és akármilyen cselszövésbe akarsz is bevonni, ne felejtse el, hogy még nem te vagy az

orgyilkosok szervezetének vezetője. Most még Arobynn-nek felelsz.

Celaena tettetett felháborodással kiszabadította magát a szorításából.

– Ha még egyszer hozzám érsz, elbúcsúzhatsz attól a kezedtől
– mondta, miközben az ágyhoz ment, és elkezdte összeszedni a kborult ételt.

Sam ezután már nem szólt hozzá.

A VACSORA CSENDESEN TELT SAMMEL. Rolfe nyolckor került elő, hogy elvigye őket a raktárba. Sam még csak meg sem kérdezte, hogy hová mennek. Csak ment velük, mint aki pontosan tudja, mi fog történni.

A börtön egy óriási, fából épült közraktár volt. Amikor Celaena az utca végéről megpillantotta, ösztönei azt üvöltötték a fülébe, hogy fusson el. Csak akkor érzékelte a mosdatlan testek erős szagát, amikor beléptek az épületbe. Vakította a fáklyák és az ormóttan csillárok fénye, és másodpercekre volt szüksége, hogy felfogja, mit lát.

Rolfe elindult, és habozás nélkül vezette őket a cellák mellett, amelyek zsúfolásig tele voltak rabszolgákkal. Rolfe egyenesen a közraktár végében fekvő tágas térre ment, ahol egy sötét bőrű eyllwe-i férfi állt négy kalóz előtt.

Sam sóhajtott egyet Celaena mellett, arca halovány volt. Már a szag is éppen elég rossz volt, de az emberek látványa a cellákban,

amint botjukra támaszkodtak, vagy a falnál kuporogtak, vagy gyerekeiket – *a gyerekeiket* – magukhoz szorítva tartották, egyszerűen elviselhetetlen volt.

Az alkalmanként elfojtott zokogástól eltekintve a rabszolgák csendben voltak. Celaena láttán néhányan nagy szemeket meresztettek. Ő már elfelejtette, milyen hatást kelt, amikor elfedett arcával és suhogó köpenyével elsuhan mellettük, mint maga a halál. Mások még láthatatlan jeleket is rajzoltak a levegőbe, hogy elűzzék a gonoszt, akit benne láttak.

Jól megnézte az ajtón lévő zárat, és megszámolta a cellákba zsúfolt embereket. Úgy tűnt, hogy a kontinens legkülönbözőbb királyságaiból származnak. Még néhány vörös hajú, szürke szemű hegylakó is volt közöttük – vad kinézetű férfiak, akik minden mozdulatát követték. És nők – némelyikük alig idősebb, mint ő maga. Vajon ők is harcoltak? Vagy csak rossz helyen voltak rossz időben?

Celaena szíve gyorsabban vert. Még ennyi év után is ellenszegültek Adarlan hódításának? De milyen joggal bánt velük így Adarlan, vagy Rolfe, vagy bárki más? A hódítás nem volt elég; Adarlannak meg kellett őket törnie.

Celaena úgy hallotta, hogy Eyllwe különösen megszenvedte a dolgot. Bár királyuk átadta hatalmát Adarlan királyának, még mindig lehetett találni eyllwe-i katonákat a lázadók között, akik megnehezítették Adarlan fegyveres erőinek életét. De Eyllwe túl fontos volt Adarlannak ahhoz, hogy lemondjon róla. Eyllwe büszkélkedhetett a kontinens két leggazdagabb városával, területe gazdag volt szántóföldben, vízben és erdőkben, és nélkülözhetetlennek bizonyult a kereskedelmi utak hálózatahoz. Adarlan szemmel láthatóan úgy döntött, hogy Eyllwe lakóiból is tőkét kovácsol.

Amikor Rolfe közelebb jött, az eyllwe-i foglyok körül álló kalózok elhúzódtak, és biccentettek neki. Sam felismert két férfit az előző esti vacsoráról: a kicsi, kopasz Fairview kapitányt és az egyszemű, túlsúlyos Blackgold kapitányt. Celaena és Sam megállt Rolfe mellett.

Az eyllwe-i férfit meztelenre vetkőztették, sovány testét vérző sebek borították.

– Ez itt tiltakozott egy kicsit – mondta Fairview kapitány. Bár a rabszolga bőrén verejték csillogott, felemelte a fejét, tekintete a távolba meredt. Húszéves lehetett. Vajon volt családja?

– Bilincseljétek meg, akkor jó ára lesz – folytatta Fairview, és megtörülte arcát karmazsin tunikájának vállában. Az aranyhímzés szétfoszlott, az egykor színpompás anyag kifakult, és tele volt folttal. – A bellrévei piacra küldöm, ott sok gazdag ember keres erős kezeket háza építéséhez. Vagy nőknek van szükségük erős karokra valami egészen máshoz – mondta Celaenára kacsintva.

A lányt elöntötte a düh, lélegezni is alig tudott. Csak akkor vette észre, hogy a kardja felé kap, amikor Sam megragadta a kezét. Ez inkább semleges gesztus volt, és mindenki más gyengédségnek tarthatta, de Sam összeszorította Celaena ujjait, jelezve a lánynak, hogy pontosan tudja, mi lenne annak következő lépése.

– Hány rabszolgát tudunk hasznosítani? – kérdezte Sam, és visszahúzta kezét. – A mieink mind Résvárba kerülnek, de ezt a szállítmányt itt szétosztják?

– Gondolja, hogy a mesterük az első, aki üzletet köt velem? – mondta Rolfe. – Vannak más megállapodásaink is más városokban. A bellrévei partnereim megmondják nekem, mit keresnek a gazdagok, én meg leszállítom nekik. Ha nem jut eszembe megfelelő hely, ahol el tudom őket adni, akkor Calacullába küldöm őket. Ha a

mesterüknek marad felesleges rabszolgája, akkor még mindig elküldheti őket Távolvégbe. A sóbányákba kerülő rabszolgákért Adarlanban meglehetősen keveset fizetnek, de ez még mindig jobb a semminél.

Tehát Adarlan nem csak a harcmezőkről és otthonaikból hurcol el rabszolgákat, hanem *vásárol* is szolgákat a távolvégi sóbányákba.

– És a gyerekek? – kérdezte Celaena olyan közömbös hangon, ahogy csak tőle telt. – Ők hova kerülnek?

Rolfe szeme elsötétedett, és tekintete olyan büntudatossá vált, hogy Celaenában felmerült, talán a rabszolga-kereskedelem az utolsó lehetőség a férfi számára.

– Megpróbáljuk a gyerekeket az anyjuknál hagyni – mondta csendesen. – De az aukció alatt már nem tudjuk befolyásolni, hogy szétválasztják-e őket vagy sem.

Celaena szeretett volna valami csípőset válaszolni, de csak ennyit mondott:

– Értem. Akadályt jelentenek az eladásnál? Hány gyerekkel számolhatunk a szállítmányban?

– Itt körülbelül tíz van – válaszolt Rolfe –, az önök szállítmányában sem lehet több. És az eladásnál sem jelentenek hátrányt, ha megfelelő helyen kínálják őket.

– Hol? – kérdezte Sam.

– A gazdag háztartásokban használhatják őket konyhalánynak vagy istállófiúnak. – Bár Rolfe hangja higgadt marad, tekintetét a földre szegezte. – Egy bordélyház tulajdonosnője is feltűnhet az aukción.

Sam elsápadt haragjában. Ha létezett dolog, ami dühbe hozta, ha létezett olyan téma, amiről Celaena biztosan *tudta*, hogy Samet mindig kihozza a sodrából, akkor az ez volt.

Az anyja, akit nyolcévesen adtak el egy bordélyházba, élete mindössze huszonnyolc évét azzal töltötte, hogy árva kislányból Résvár egyik legsikeresebb kurtizánjává váljon. Csak hat évvel a halála előtt szülte Samet – egy feltékeny kliense ölte meg. Bár összegyűjtött némi pénzt, de ez nem volt elég ahhoz, hogy kiváltsa magát a bordélyházból, vagy hogy Samról gondoskodjon. De mivel Arobynn kedvence volt, és az volt a kívánsága, hogy a férfi tanítsa Samet, Arobynn felvette a fiút.

– Ezt még megfontoljuk – vágott vissza csípősen Sam.

Celaena számára ez még nem volt elég ahhoz, hogy bízson az üzlet megghiúsulásában. Nem, ez még *közel sem elég*. Végül is ezek az emberek itt mind be voltak zárva. A vér lüktetett az ereiben. A halál legalább gyors volt, különösen, ha az ő keze által következett be. De a rabszolgaság végtelen szenvedés.

– Nagyon jó – mondta, és felemelte a fejét. Ki kell jutnia innen – és *Samnek* is, mielőtt bekattan, szemében már így is halálos fény villant.

– Érdeklődéssel várom a holnap éjjeli szállítmányunkat. – Fejével a mögötte lévő cellák felé biccentett. – Ezeket a rabszolgákat mikor küldik tovább?

Ez igazán veszélyes és ostoba kérdés volt.

Rolfe Fairview kapitányra nézett, aki koszos fejét vakargatta.

– Ezeket itt? Holnap elosztjuk őket, és feltöltünk velük egy új hajót. Valószínűleg önökkel együtt fognak kihajózni. Még össze kell állítanunk a legénységet.

Amikor a kapitány és Rolfe elkezdtek a legénységről beszélgetni, Celaena ezt jelnek tekintette az indulásra. Vetett egy utolsó pillantást a még mindig ott álló rabszolgára, és elhagyta a félelemtől és haláltól búzló raktárát.

– Celaena, *várj!* – kiáltotta Sam, miközben megpróbálta

zihálva utolérni.

A lány képtelen volt várni. Elindult, és csak ment, ment és ment, s most, hogy elérte az üres tengerpartot messze Koponya-öböl fényeitől, nem akart megállni, amíg el nem érte a vizet. Nem messze az öböl fölött magaslott az őrtorony, és a hajótörő lánc az éjszaka folyamán a víz fölött függött. A telihold megvilágította a szemcsés homokot, és a nyugodt tengert ezüstös tükörré változtatta.

Celaena lerántotta a maszkját, és maga mögé dobta, ezt követte a köpeny, a csizma és a tunika. A nedves szellő lehűtötte meztelen bőrét, és meglengette finom, fehér trikóját.

– *Celaena!*

Langyos hullámok csapkodtak körülötte, hagyta, hogy vizes legyen, ahogy továbbment. Mielőtt a víz elérte volna a térdét, Sam megfogta a karját.

– Mit csinálsz? – kérdezte. Celaena megpróbálta kiszabadítani a karját, de Sam nem engedte el.

Egyetlen gyors mozdulattal megfordult, és meglendítette a másik karját. Csakhogy Sam ismerte ezt a mozdulatot – mivel évekig gyakorolta vele –, és elkapta a másik kezét.

– *Hagyd abba!* – mondta, de Celaena már lendítette is a lábát, és eltalálta őt a térde mögött, amitől Sam elvesztette az egyensúlyát. Nem engedte el a lányt, a víz és a homok felspriccelt, miközben mindketten a földre estek.

Celaena ráesett, de Samet már nem lehetett lefékezni. Lerántotta a lányt, mielőtt az a könyökével az arcába vágthatott volna. Celaena tüdejéből kipréselődött a levegő. Sam oda akart csapni, de a lány elég okos volt ahhoz, hogy magasba rántsza a lábát, amikor Sam ütésre készült. Celaena gyomorszájon rúgta. Sam káromkodva esett térdre, körülötte zuhanyfürdőként spriccelt

fel a habos víz.

A lány felguggolt, a homok percegett a lába alatt, amikor neki akart menni Samnek.

De a fiú számított erre, és elfordult, elkapta őt a vállánál, és a földre dobta.

Mielőtt a homokba vágódott volna, Celaena már tudta, hogy csávában van. Sam a földhöz szorította csuklóját, és térdét a lány combjához nyomta, hogy az ne tudja újra megmozdítani a lábát.

– *Most már elég legyen!* – Sam ujjai fájdalmasan fúródtak Celaena csuklójába. Egy nagy hullám csapott fel, és eláztatta a lányt.

Celaena csapkodott, véresre akarta karmolni Samet, de nem tudta elérni a kezét. A homok túl sima volt, hogy biztos fogódzót találjon Sam átfordításához. De a fiú ismerte őt – ismerte a mozdulatait, a trükkjeit.

– *Hagyd abba!* – mondta Sam zihálva. – Kérlek!

A holdfényben szép arca eltorzult, szeme tágra nyílt.

– Kérlek! – ismételte rekedten.

A hangjából kicsendülő fájdalom és levertség megállította Celaenát. Egy felhő suhant a hold elé, és kiemelte Sam arccsontjának és remegő ajkának kontúrját, azt a különleges szépséget, amely az anyját is sikeressé tette. Magasan a feje fölött halványan fénylettek a csillagok, szinte láthatatlanul a holdfényben.

– Csak akkor engedlek el, ha megígéred, hogy többet nem támadsz rám. – Arca csak néhány centiméterre volt Celaenától, aki minden egyes szónál érezte a lehetétét.

A lány levegő után kapott. Tulajdonképpen semmi oka nem volt rá, hogy verekedjen Sammel. Végül is ő tartotta vissza attól, hogy kibelezze a kalózt a raktárban, hiszen a rabszolgagyerekek pusztá gondolata is feldühítette. Celaena lába reszketett a

fájdalomtól.

– Megígérem – mormogta.

– Esküdj meg!

– Esküszöm az életemre.

Sam még egy pillanatig nézte őt, aztán lassan elengedte.

Celaena megvárta, amíg felegyenesedik, csak ezután állt fel ő maga is. Mindketten csuromvizesek és homokosak voltak, Celaena hajfonata félig kibomlott, úgy nézett ki, mint egy dühöngő őrült.

– Tehát – mondta Sam, miközben lehúzta a csizmáját, és maga mögé dobta a homokba.

– Elmagyaráznád nekem, mit tervezel?

Térdig feltúrte nadrágszárát, és néhány lépést tett a vízbe.

Celaena le-föl mászkált, a hullámok verdesték a lábát.

– Csak azt akarom... – kezdte, majd legyintett, és hevesen megrázta a fejét.

– Mit akarsz? – kérdezte Sam, szavai belevesztek a hullámok morajába.

Celaena a fiú felé fordult.

– Hogy tudsz egyáltalán ránézni azokra az emberekre anélkül, hogy bármit is tennél?

– A rabszolgákra?

Celaena ismét le-föl járkált.

– Rosszul vagyok tőle. Úgy feldühít, hogy legszívesebben... – Nem tudta befejezni a gondolatmenetét.

– Hogy legszívesebben mit csinálnál? – A cuppogó léptek zajára Celaena hátranézett, és látta, hogy Sam közeledik, karba tett kézzel, felkészülve a harcra. – Képes lennél arra az örültségre, hogy Rolfe embereit a saját területükön támadd meg?

Most vagy soha. Tulajdonképpen nem akarta Samet beavatni, de... most, hogy megváltoztak a tervei, szüksége volt a segítségére.

– Igen, képes lennék arra az örölségre, hogy kiszabadítsam a rabszolgákat – válaszolta.

Sam megdermedt, mintha szoborrá vált volna.

– Tudtam, hogy tervezel valamit, de hogy *kiszabadítsd* őket...

– Pontosan ezt fogom csinálni, akár velem tartasz, akár nem.

Először csak az üzletet akarta megíúsítani, de amikor este belépett a börtönbe, már tudta, hogy nem képes ezeket az embereket a sorsukra hagyni.

– Rolfe meg fog ölni. Vagy Arobynn, ha Rolfe nem lesz elég gyors.

– Meg kell próbálnom.

– Miért? – Sam olyan közel jött hozzá, hogy kissé hátra kellett hajtania a fejét, hogy lássa az arcát. – Orgyilkosok vagyunk. Embereket *ölünk*. Mindennap életet pusztítunk.

– Van választásunk – suttogta. – Régebben, amikor még kicsik voltunk, csak Arobynn létezett, vagy a halál. De most... neked és nekem van választásunk, hogy mit tegyünk. Ezeket a rabszolgákat egyszerűen *foglyul ejtették*. A szabadságukért harcoltak, vagy pusztán csak túl közel laktak egy harcmezőhöz, vagy néhány zsoldos áthaladt a városukon, és *elrabolta* őket. Ők ártatlan emberek.

– Mi talán nem?

Egy emlékkép villant az elméjébe, és jeges törként járta át a szívét.

– Korrupt állami hivatalnokokat ölünk, és hűtlen férjeket; gyorsan és tisztán dolgozunk. De itt családokról van szó, amiknek a tagjait elszakították egymástól. Egykor minden egyes rabszolga a maga ura volt.

Sam szeme csillogott.

– Nem ellenkezem veled. Nekem ez az egész nagyon nem

tetszik. Nemcsak a rabszolgák ügye, hanem hogy Arobynn ebben részt vesz. És ezek a gyerekek... De mi csak ketten vagyunk Rolfe kalózaival szemben.

– A jó az, hogy mi vagyunk a legjobbak, és az is jó, hogy olyan ügyesen kikérdeztem őt a terveiről az elkövetkező két napra – szólt Celaena vigyorogva.

Sam elcsodálkozott.

– Tisztában vagy vele, hogy ez a legvakmerőbb dolog, amit valaha tettél?

– A legvakmerőbb, de talán a legjelentősebb is.

Sam olyan sokáig nézte, hogy a lány arca lángba borult. Úgy tűnt, mintha a lelkébe látna, és úgy olvasna benne, mint egy nyitott könyvben. Bármit is látott benne, Sam nem fordult el tőle, és ettől Celaena ereiben lüktetni kezdett a vér.

– Ha meghalunk, akkor legalább jó ügyért tegyük – mondta Sam.

Celaena tüszentett, és ez ürügyül szolgált ahhoz, hogy egy lépésre eltávolodjon Samtól.

– Nem fogunk meghalni. Legalábbis akkor nem, ha a tervemhez tartjuk magunkat.

Sam felsóhajtott.

– Már terved is van? – Celaena rávigyorgott, és mindent elmesélt neki. Amikor a végére ért, Sam csak vakargatta a fejét.

– El kell ismernem, hogy ez működhet – mondta, és leült a homokba. – Csak jól kell időzítenünk, de...

– De működhet. – Celaena leült mellé.

– Ha Arobynn rájön...

– Őt hagyd rám, még kitalálom, hogy bánok el vele.

– Megtehetnénk... hogy egyszerűen *nem* megyünk vissza Résvárba – javasolta Sam.

– Micsoda? Elszökünk?

Sam vállat vont. Továbbra is a hullámokat fürkészte, de Celaena megesküdtött volna, hogy elvörösödött.

– Bármikor megölhetne bennünket. Ha elszökünk, egész hátralévő életünkben vadászna ránk, és biztos megtalálna, még akkor is, ha más nevet veszünk fel.

Mintha a lány maga mögött tudná hagyni az egész életét!

– Túl Sok pénzt fektetett belénk – folytatta mind vissza kell neki fizetnünk. Még rossz befektetésnek találna minket.

Sam tekintete északra vándorolt, mintha látná a nagy kiterjedésű fővárost és magasba tornyosuló üvegkastélyát.

– Azt hiszem, hogy itt többről van szó, mint kereskedelmi egyezményről.

– Hogy érted?

Sam köröket rajzolt a homokba.

– Miért küldött ide bennünket? Hazugság volt, amivel az utunkat indokolta. Semmilyen szerepet nem játszunk az üzletben. Ugyanígy ideküldhetett volna két másik orgyilkost is, akik nem esnek állandóan egymás torkának.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Sam vállat vont.

– Arobynn talán el akart távolítani bennünket Résvárból. Egy hónapra meg akart szabadulni tőlünk.

Celaena megborzongott.

– Ilyesmit Arobynn sosem tenne.

– Neeem? – kérdezte Sam. – Megtudtuk valaha is, hogy Ben miért volt ott azon az éjszakán, amikor Gregorit elkapták?

– Ha arra célozgat, hogy Arobynn felültette Bent...

– Semmire sem célozgatok, de egyszerűen nem stimmel a dolog. És vannak kérdések, amelyekre nem kaptunk választ.

– Nem kellene Arobynn döntéseit megkérdőjeleznünk – mormolta Celaena.

– És te mióta engedelmeskedsz a parancsoknak?

A lány felállt.

– Éljük túl a következő pár napot! Aztán majd elgondolkozunk a te kis összeesküvés-elméleteden.

Sam villámgyorsan felpattant.

– Nincs semmiféle *elméletem*, csak kérdéseim vannak, melyeket te is feltehetnél magadnak. *Miért* akart Arobynn megszabadulni tőlünk egy hónapra?

– Benne megbízhatunk – mondta ki, de máris butaságnak tűntek a saját szavai.

Sam lehajolt a csizmájáért.

– Visszamegyek a fogadóba. Velem jössz?

– Nem, egy ideig még itt maradok.

Sam töprengve nézett rá, de bólintott.

– Holnap délután négykor ellenőriznünk kell Arobynn rabszolgáit a hajón. Lehetőleg ne maradj kinn egész éjszaka, minden perc alvásra szükségünk van.

Celaena nem felelt, és elfordult, még mielőtt láthatta volna Samet elindulni a Koponya-öböl aranyló fényei felé.

A part íve mentén elsétált a magányos őrtoronyig. Miután az árnyékból pontosan megnézte a két katapultot a torony tetejénél és az óriási láncot, amelyet fölötte rögzítettek, továbbment. Addig gyalogolt, amíg már semmi sem maradt számára a világon, csak a hullámok morajlása, a homok percegése a lába alatt és a hold csillogása a vízen.

Egészen addig sétált, amíg egy meglepően hűvös szellő meg nem csapta az arcát, ekkor megállt.

Lassan észak felé nézett, ahonnan a szellő érkezett, és vele

együtt egy távoli ország illata, amelyet nyolc éve nem látott. Fenyők és hó – egy város még mindig a tél fogságában. Celaena mélyet lélegzett, és a magányos fekete tengeren keresztül szinte látta azt a távoli várost, amely réges-rég az otthona volt. A szél kifújta pár tincset a hajfonatából, és az arcába csapta. Orynth. A fény és a zene városa, amelyet egy alabástromkastély őriz egy opálszínű toronnyal. Fényét kilométerekről is látni.

A hold eltűnt egy nagy felhő mögött. A hirtelen sötétségben a csillagok világosabban fénylettek.

Celaena ismerte az összes csillagképet. Ösztönösen a Szarvast kereste, észak urát, és az állócsillagot, amely a fejét koronázta.

Akkoriban nem volt más választása. Amikor Arobynn ezt az utat ajánlotta neki, az egyetlen alternatíva csak a halál volt. De most...

Borzongva vett levegőt. Nem, a döntésében ugyanúgy korlátozva van, mint amikor nyolcéves volt. Ő Adarlan orgyilkosa, Arobynn Hamel védence és örököse – és az is marad mindig.

Hosszú volt az út vissza a fogadóig.

6. FEJEZET

AZ ÚJABB KÍNZÓAN FORRÓ ÉS ÁLMATLAN ÉJSZAKA UTÁN a következő napot Celaena Sammel töltötte. Sietség nélkül ballagtak Koponya-öböl utcáin, megálltak árusoknál, bementek egy-egy boltba, de eközben végig tervük különböző pontjait vesézték ki. Minden részletet átgondoltak, tudva, hogy ezeket tökéletesen össze kell hangolniuk.

A dokkoknál dolgozó halászoktól megtudták, hogy a stégeken horgonyzó evezős csónakok senkihez sem tartoznak, és hogy a következő nap napfelkelte után lesz dagály. Nem különösen kedvező időzítés, de jobb, mint délben.

Miközben Sam a főutcán flörtölt a szajhákkal, megtudta tőlük, hogy Rolfe a szolgálatában álló kalózoknak bizonyos időközönként ingyensört oszt, és hogy a tivornya napokig tart. Sam még összeszedett más információkat is, melyekről nem akart Celaenának beszámolni.

Egy becsiccsentett kalóz, aki egy sikátorban kókadozott,

elmesélte a lánynak, hány férfi őrzi a rabszolgahajókat, milyen fegyvereik vannak, és hol helyezték el a rabszolgákat.

Négy óra felé Celaena és Sam a Rolfe által megadott hajón volt, és azt figyelte, hogyan támolyognak ki a hajófedélzetre a rabszolgák. Megszámolták őket. Kilencvenhárom. Főleg férfiak, a legtöbbjük fiatal. A nők életkora változó volt, és csak egy maroknyi gyerek akadt, úgy, ahogy azt Rolfe is mondta.

– Megfelelnek kifinomult ízlésüknek? – kérdezte Rolfe közelebb lépve.

– Úgy rémlik, azt mondta, hogy többen lesznek – válaszolt hűvösen Celaena anélkül, hogy szem elől tévesztette volna a leláncolt rabszolgákat.

– Voltak százan is, de útközben heten meghaltak.

Celaena visszafojtotta forrongó dühét. Sam, aki túl jól ismerte őt, közbevágott.

– És mennyi veszteséggel számolhatunk, amíg Résvárba érünk? – Arca viszonylag közömbös volt, bár barna szemében bosszúság tükröződött. Jó hazudozó volt. Talán ugyanolyan jó, mint Celaena.

Rolfe beletúrt sötét hajába.

– Abbahagynák már végre a *kérdezősködést*? Sose lehet előre tudni, hogy hány rabszolgát veszítünk el. Csak el kell őket látni vízzel és étellel.

A lány felmordult, de Rolfe az őrei felé indult. Celaena és Sam követte, és megfigyelte, hogyan taszigálják az utolsó rabszolgákat a fedélzetre.

– A tegnapi rabszolgák hol vannak? – kérdezte Sam.

Rolfe legyintett.

– A legtöbbjük azon a hajón van, és holnap utaznak tovább. – A mellettük lévő hajóra mutatott, és utasított egy rabszolgahajcsárt, hogy kezdje el az ellenőrzést.

Sam és Celaena várt, amíg az első rabszolgákat megszemléltek, és megjegyzéseket fűztek hozzá, hogy egyik vagy másik milyen egészségesnek látszik, és hol lehet Résvárban jó árat kapni értük. Egyik mondat visszataszítóbbnak hangzott, mint a másik.

– Tudja garantálni – kérdezte Celaena a kalózok fejedelmét –, hogy ez a hajó ma éjszaka biztonságban lesz?

Rolfe hangosan sóhajtott és bólintott.

– Az őrtorony az öböl másik végén van – folytatta makacsul Celaena. – Feltételezem, hogy ők is felelősek a hajó felügyeletéért.

– Igen – sziszegte Rolfe. Celaena akart még valamit mondani, de a kalóz nem engedte őt szóhoz jutni. – És mielőtt még megkérdezi, hadd mondjam el, hogy az öröket közvetlenül napkelte előtt váltják. – Tehát a reggeli őrséget kell megtámadniuk, nehogy riadót fújjanak hajnalban, dagálykor, gondolta Celaena. Ez egy kis bökkenőt jelentett a tervében, de könnyen meg lehet oldani.

– Hány rabszolga beszél a nyelvünket? – kérdezte Celaena.

Rolfe felvonta a szemöldökét.

– Miért?

A lány érezte, hogy Sam megdermed mellette, de ő csak megrántotta a vállát.

– Ez növelheti az értéküket.

Rolfe alaposan végigmérte Celaenát, aztán egy rabszolgához fordult, aki a közelben állt.

– Beszéled a közös nyelvet? – A nő jobbra-balra nézett, összerongyolódott, szőrből és gyapjúból készült ruháját igazgatta, amit kétségtelenül azért viselt, hogy melegítse őt Fehéragyar jeges útjain.

– Érted, amit mondok? – erősködött Rolfe. A nő felemelte vasma vert kezét. A vas körül a bőre vörös és sebes volt.

– Úgy gondolom, a válasz nem – közvetített Sam.

Rolfe ránézett, aztán végigment a karámszerű cellák mellett.

– Beszéli valaki közületek a közös nyelvet? – Néhányszor megismételte kérdését, és már sarkon akart fordulni, amikor egy idősebb eyllwe-i ember – vézna, tele forradással és kék folttal – előrelépett.

– Én igen – mondta.

– Csak te? – förmedt rá Rolfe a rabszolgákra. – Senki más?

Celaena odament a férfihoz, aki jelentkezett, és emlékezetébe véste arcát. A férfi megijedt a lány álarcától és köpenyétől.

– Nos, legalább ő magasabb áron adható el – mondta Celaena Rolfe-nak. Sam feltett Rolfe-nak egy kérdést az előtte álló hegylakó nőről, és ezzel elvonta figyelmét.

– Hogy hívnak? – kérdezte Celaena a rabszolgát.

– Dia. – A férfi hosszú, finom ujjai kissé remegtek.

– Folyékonyan beszélsz?

A férfi bólintott.

– Az anyám bellrévei, az apám bandzsáli kereskedő volt. Kétnyelvűként nőttem fel.

Valószínűleg életében nem dolgozott még egyetlen napot sem. Hogy kerülhetett ő ebbe a slamasztikába? A többi rabszolga a fedélzeten visszahúzódott, és félve összebújt. Még néhány magasabb férfi és nő is volt ott, akik hegeikből és horzsolásaikból ítélve harcosok vagy hadifoglyok lehettek. Vajon már olyan régóta rabszolgák, hogy megtörtek? Celaena mindenki érdekében remélte, hogy nem így van.

– Értem – mondta, és elment.

Órákkal később senki sem vette észre – vagy ha mégis, akkor nem törődött vele amint két köpenyt viselő alak besurrant két csónakba, és a rabszolgahajók felé evezett, amelyek több száz méterre ringtak a nyílt tengeren. Az óriási vízi járműveket csak néhány lámpás világította meg, de a holdfényben Celaena könnyen felismerte az *Aranyfarkast*, ahogy felé evezett.

Tőle jobbra Sam – amilyen halkan csak tudott – a *Szívtelen* felé tartott, amilyen az előző nap látott rabszolgákat helyezték el. Egyetlen reményük és szövetségesük a csend volt, annak ellenére, hogy a mögöttük elterülő város már nyakig süllyedt a tivornyaába. Gyorsan híre ment, hogy Arobynn Hamel orgyilkosai a kocsmában ingyensört osztogatnak, és amikor ők a dokkok felé indultak, a kalózok már az ellentétes irányba – a kocsmához igyekeztek.

Celaena lihegett a maszkja alatt, és karja minden evezőcsapásba belesajdult. Nem a város miatt aggódott, hanem a tőle balra álló magányos őrtorony miatt. A tornyocskában tűz égett, amely halvány fényt vetett a katapultokra és az öböl szűk kijárata feletti súlyos láncra. Ha észreveszik őket, az első riasztást onnan fogják leadni.

Most egyszerűbb lenne elmenekülni – az őrtornyot kiiktatni, a rabszolgahajókat megostromolni, és kifutni a tengerre –, de a lánc csak az első védelmi vonal volt. A Holt-szigeteket lehetetlen körbehajózni éjszaka, ráadásul apály idején... Néhány kilométer után nekimenének egy szirtnek, vagy zátonyra futnának.

Celaena az utolsó pár méteren hagyta, hogy csónakja az *Aranyfarkas* mellé sodródjon, majd megmarkolta a falétra egyik fokát, hogy a csónak ne ütközzön hangosan a hajótörzshöz.

A legjobb időpont pirkadatkor lenne, amikor a kalózok már

részegek vagy eszméletlenek, és a dagály nekik kedvez.

Sam megvillantotta nagyító tükrét, hogy jelezze, elérte a *Szívtelet*. Celaena úgy válaszolt a jelre, hogy saját tükrével felfogta a fényt, majd kétszer jelzett, hogy kész van.

Sam ugyanezzel a jellel felelt. A lány mélyet sóhajtott.

Itt az idő.

7. FEJEZET

CELAENA EGY MACSKA FÜRGESEGÉVEL és egy kígyó ügyességével mászott a hajó oldalán függő falétrán.

Az első őr csak akkor vette őt észre, amikor a kezével átfogta a nyakát, és megnyomta azt a két pontot, amelytől az őr eszméletét veszítve összerogyott. Celaena elkapta a piszkos tunikájánál fogja, hogy felfogja az esést. Olyan halkán, mint egy kisegér, csendesen, mint a szellő, némán, mint a sír.

A második őr, aki a kormánylapátot figyelte, észrevette, hogy Celaena felmegy a lépcsőn. Sikerült még egy elfojtott kiáltást hallatnia, mielőtt a lány a homlokába vágta késének markolatát, őt is kiütve ezzel. Nem olyan elegánsan és nem olyan nesztelenül, mint az első: a test tompa puffanással a fedélzetnek csapódott, mire a hajóorrnál álló harmadik őr hirtelen megfordult. De sötét volt, és köztük sokméternyi távolság. Celaena leguggolt, és az eszméletlen másodikat beborította köpönyegével.

– Jon? – kiáltott a harmadik a fedélzeten át, amitől Celaena összerendezte. Nem messze csendesen állt a *Szívtelen*.

Celaena elfintorodott Jon mosdatlan testének szagától.

– Jon? – kérdezte még egyszer az őr. Dübörgő léptek közeledtek. Nemsokára észreveszi az első őrt.

Három... kettő... egy...

– Mi az *ördög*? – A harmadik őr megbotlott a hasra fektetett elsőben.

Celaena akcióba lépett.

Olyan gyorsan lendült át a fedélzeti korláton, hogy mire a harmadik őr felnézett, már mögötte is volt. Egy ütés a fejére, és már össze is rogyott közvetlenül az elsőre esve. Celaena szíve vadul kalapált, amint a hajóorr felé szaladt. Háromszor villantotta fel a tükör fényét. Három őr elintézve.

Semmi válasz.

– Gyerünk, Sam! – Ismét jelzett.

Celaena szíve vadul kalapált, mire megjött a válasz. Észre sem vette, hogy eddig visszatartotta a lélegzetét. A *Szívtelen* őrei is eszméletlenek voltak.

Egyszer jelzett. Az őrtoronynál minden nyugodt volt. Ha ott fenn tényleg álltak örök, semmit sem láttak. Sietnie kellett, hogy visszaérjen, mielőtt észreveszik eltűnését.

A kapitány fülkéje előtt álló őrnek sikerült akkora zajt csapnia, ami még a halottakat is felébresztette volna, mielőtt Celaena leütötte. De ez nem tántorította el Fairview kaptányt attól, hogy kiáltson, amikor a lány besurrant az irodájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Miután a kapitányt gúzsba kötötte és megbilincselte, Fairview felfogta, hogy az élete attól függ, hogy ő és őrei hajlandóak-e együttműködni. Ezután Celaena lelopódzott a raktérbe.

A járatok túl keskenyek voltak, de a bejáratnál strázsáló két őr csak közvetlenül azelőtt vette észre Celaenát, hogy leütötte őket.

Amilyen halkán csak lehetett, leakasztott egy lámpást a

szögről, és kinyitotta az ajtót. A bűztől majdnem térdre rogyott. A mennyezett annyira alacsony volt, hogy szinte súrolta a fejével.

Minden rabszolga leláncolva ült a földön, sem latrina, sem fényforrás, sem étel, sem ital.

A rabszolgák morgolódni kezdtek, és hunyorogtak az ajtón át beszűrődő váratlan fénytől.

Celaena, belépve a raktérbe, elővette a kapitány fülkájából elhozott kulcscsomót.

– Hol van Dia? – kérdezte. Semmi válasz. Vagy mert nem értették őt, vagy szolidaritásból. Celaena sóhajtva ment egyre beljebb. Néhány vad kinézetű hegylakó valamit suttogott neki. Fehéragyar hegység lakói csak rövid idővel ezelőtt váltak Adarlan ellenségeivé, de régóta híresek voltak erőszakosságukról. Valószínűleg csak ők keverhetnék bajba Celaenát.

– Hol van Dia? – kérdezte hangosabban a lány. A raktér hátsó részéből reszkető hang hallatszott.

– Itt. – Celaena tekintetével a sötétségben a férfi keskeny, szép arca után kutatott. – Itt vagyok.

Óvatosan utat tört magának. Az emberek annyira össze voltak zsúfolódva, hogy mozogni sem tudtak, és alig kaptak levegőt. Nem csoda, hogy az ide vezető úton heten meghaltak. Fairview kapitány kulcsával Celaena leoldotta a bilincseket Dia lábáról, csuklójáról, és a kezét nyújtotta neki, hogy felsegítse.

– Tolmácsolni fogsz nekem! – A hegylakók és a többiek, akik sem az adarlani, sem az eywille-i nyelvet nem beszélték, remélhetőleg így is eleget értettek.

Dia csuklója felhorzsolódott, vérzett, és hegek borították.

– Ki vagy te?

Celaena leoldotta a Dia mellett álló sovány nő vasláncát, és odanyújtotta neki a kulcscsomót.

– Egy barát. Mondd meg neki, hogy szabadítson ki mindenkit, de a helyiséget *nem* hagyhatják el.

Dia bólintott, és mondott valamit eywille-i nyelven. A nő tátott szájával nézte Celaenát, aztán fogta a kulcsokat, és szó nélkül hozzáfogott a többi fogoly kiszabadításához. Dia halk, de sürgető hangon fordult az emberek felé.

– Az örök eszméletlenek – mondta Celaena, és Dia fordított. – A kapitányt bezártuk a kabinjába, és ha akarjátok, reggel a Holt-szigeteken át biztonságos helyre visz benneteket. Tudja, hogy ha megpróbál valamilyen módon átejni benneteket, halállal lakol érte.

Dia fordított, de közben látszott rajta, hogy mennyire el van ámulva. A helyiség túlsó végén egy hegylakó kezdett el fordítani, majd két másik is – egyik a melisande-iek nyelvére, a másik egy olyan nyelvre, amit Celaena nem ismert fel. Vajon bölcs dolog vagy gyávaság volt részükről, hogy tegnap este nem jelentkeztek, amikor megkérdezték, hogy ki beszéli a közös nyelvet?

– Ha elmagyaráztam a tervünket – mondta, és remegett a keze, amikor hirtelen tudatosult benne az egész dolog jelentősége –, elhagyhatjátok ezt a helyiséget, de ne lépjete a fedélzetre. Az őrtoronyban és a szárazföldön is örök vannak, akik figyelik a hajót. Ha észrevesznek titeket a fedélzeten, riadót fújnak.

Hagyta, hogy Dia és a többiek fordítsanak, majd folytatta.

– A társam már a *Szívtelen* fedélzetén van. Ez egy másik rabszolgahajó, amely holnap kifut a tengerre. – Nehezen nyelt. – Ha itt végeztem, vissza vezünk a városba, és eltereljük a figyelmet annyira, hogy nektek legyen elég időtök napkeltekor elhagyni a kikötőt. Egy egész napra lesz szükség ahhoz, hogy sötétedés előtt magatok mögött hagyjátok a Holt-szigeteket – különben itt rekedtek a labirintusukban.

Miközben Dia tolmácsolt, egy nő szólalt meg a közelben. Dia homlokát ráncolva fordult Celaenához.

– Két kérdése van. Mi van az öböl feletti láncsal? És hogyan kormányozzuk a hajót?

Celaena bólintott.

– A láncot hagyjátok ránk. Le fogjuk engedni, mielőtt elérnétek.

Amikor Dia és a többiek fordítottak, mormogás hallatszott. Vasláncok csörrentek, amikor egy-egy újabb rabszolgát szabadítottak ki.

– Ami a hajó kormányzását illeti, van köztetek tengerész vagy halász? – kérdezte Celaena a hangzavarban.

Néhány kéz a magasba emelkedett.

– Fairview kapitány speciális utasításokat fog nektek adni. De az öbölből ki kell eveznetek. Mindenre szükség van az evezőknél, aki elég erős, különben nincs esélyetek, hogy gyorsabbak legyetek Rolfe hajójánál.

– Mi van a flottájával? – kérdezte egy másik férfi.

– Azt bízzátok rám. – Sam már valószínűleg úton volt az *Aranyfarkas* felé. A lehető *leggyorsabban* vissza kell jutniuk a szárazföldre. – Nem számít, hogy a lánc még fönn van-e, mindegy, hogy mi van a városban – amint a nap eléri a horizontot, evezzetek, amilyen gyorsan csak tudtok.

Amikor Dia befejezte a fordítást, kifogások merültek fel. A férfi rövid, csípős válaszokat adott, majd Celaenához fordult.

– A részleteket majd mi magunk megvitatjuk.

A lány felemelte fejét.

– Vitassátok meg egymással: a sorsotok a ti kezetekben van. De mindegy, hogy mi a tervetek, a láncot le *fogjuk* eresztetni, és annyi előnyt biztosítok nektek napfelkeltekor, amennyit csak lehet.

Egy biccentéssel elhagyta a rakteret, és intett Diának, hogy menjen vele. Azonnal elkezdődött a vita, persze fojtottan.

Menet közben Celaena észrevette, hogy Dia mennyire sovány és koszos. Előremutatott.

– Ott van a fülke, ott találjátok Fairview kapitányt. Napkelte előtt hozzátok ki, és ha nem akar beszélni, bírjátok szóra erőszakkal. A fedélzeten három eszméletlen őr fekszik megbilincselve, egyikük a kapitány fülkéje előtt, kettő pedig itt. Csínáljátok velük, amit akartok, ezt rátok bízom.

– Bevitetem őket a fülkébe – mondta gyorsan Dia. Megsimogatta borostás arcát. – Mennyi időnk lesz, hogy elmeneküljünk? Meddig tart, amíg a kalózkod észreveszik, hogy mi történt?

– Nem tudom. Megpróbálom megrongálni a hajóikat. Az feltartóztathatja őket. – Elérték a felső fedélzethez vezető keskeny lépcsőt. – Megkérlek valamire – folytatta Celaena, és Dia csillogó szemmel nézett rá. – A társam nem beszél eywllé-i nyelven. Evezz oda a másik hajóhoz, és mondd el nekik mindent, amit tőlem hallottál. Vegyétek le a láncokat az emberekről. Nekünk most vissza kell mennünk a szárazföldre, tehát egyedül kell menned.

Dia nagyot sóhajtott, de bólintott.

– Rendben.

Utasította az embereket, hogy vigyék az eszméletlen öröket a kapitány fülkéjébe, majd felsurrant Celaenával az üres fedélzetre.

Az örök látványától összerezszent, de ellentmondás nélkül engedte, hogy Celaena az ő vállára terítse Jon köpönyegét, arcára húzza a csuklyáját, és kezébe nyomja kardját és törét.

Sam már a hajó oldalánál várt a torony őrszemei elől rejtőzve. Átsegítette Diát a csónakjába, aztán bemászott a másikba, és megvárta, míg Celaena is beszáll.

Sam sötét tunikáján vér csillant. Mindkettőjüknél volt váltóruha. Sam szótlánul az evezőkért nyúlt. Celaena megköszönte a torkát. Dia felé fordult.

Fejével kelet felé mutatott, az öböl kijárata irányába.

– Emlékezzetek, napkeltekor el *kell* kezdenetek evezni, akkor is, ha a lánc fent van. Minden perc késedelem azzal jár, hogy a dagály visszahúzódik.

Dia fogta az evezőket.

– Készek leszünk.

– Akkor sok szerencsét! – mondta Celaena. Dia egyetlen szó nélkül elindult a másik hajó felé. Evezőcsapásai egy kicsit talán túl hangosak voltak, de nem annyira, hogy lelepleződjenek.

Sam is elkezdett evezni, megkerülte a hajó orrát, és nyugodt, nem feltűnő tempóban irányította a csónakot a dokkok irányába.

– Ideges vagy? – kérdezte Sam. Hangja alig volt hallható az egyenletes evezőcsapások mellett.

– Nem – hazudta Celaena.

– Én sem.

Előttük Koponya-öböl aranyló fényei csillogtak. A víz fölött kurjongatás és ordítózás visszhangzott. Biztosan híre ment, hogy ingyensört osztogatnak.

Celaena halványan elmosolyodott.

– Készülj, mindjárt elszabadul a pokol!

8. FEJEZET

ROLFE ÉS SAM – az őket körülvevő tömeg kurjongatása közepette – becsukták a szemüket, és egy húzásra kiitták sörüket. Celaena, aki a maszk mögül figyelte őket, rázkódott a nevetéstől.

Egyáltalán nem esett nehezükre úgy tenni, mintha Sam be lenne rúgva, és ezen mindketten jól szórakoztak. A lánynak könnyebbséget jelentett a maszk, Sam pedig tényleg jól játszotta a szerepét.

Rolfe az asztalra csapta korsóját, egy elégedett megjegyzés hagyta el száját, és ruhaujjával letörölte nedves száját, miközben a tömeg tapsolt. Celaena kuncogott. A maszk alatt arca verejtékben fürdött. Mint mindenütt a szigeten, a kocsmában is fullasztó hőség volt, még a kövek is sörszagot és mosdatlan testek bűzét árasztották magukból.

Egy tűt sem lehetett volna leejteni. A sarokban a kandalló előtt egy háromtagú együttes mulatós zenét játszott tangóharmonikán, hegedűn és csörgődobon. A kalózok történeteket meséltek, és

kedvenc dalaikat kérték. A parasztok és az aljanép eszméletlenségig itta magát, és vagyonokat tékozolt el a szerencsejátékokon. Szajhák vonultak át a termen, járkáltak az asztalok körül, és a férfiak ölébe ültek.

Rolfe Celaenával szemben ült, és vigyorogva figyelte, ahogy Sam kiitta a korsóját. Rolfe legalábbis ezt hitte. A sok kiömlött és szétspriccelt ital közepette senki sem figyelt fel a Sam korsója körüli tócsára. A lyuk, amit a korsó alá fúrt, túl kicsi volt ahhoz, hogy feltűnjön.

A tömeg széteszlott. Celaena nevetve felemelte a kezét.

– Még egy kört, uraim? – kiáltott, és intett a felszolgálónak.

– Őszintén szólva, így sokkal jobban tetszik nekem, mint amikor üzletről tárgyalunk – mondta Rolfe.

Sam cinkos mosollyal az ajkán előrehajolt.

– Nekem is. Többnyire elviselhetetlen.

Celaena megrúgta – meglehetősen keményen, mert tudta, hogy félig-meddig igazat mond –, mire a fiú felnyögött. Rolfe felnevetett.

Amikor a felszolgáló feltöltötte Rolfe és Sam korsóját, Celaena egy rézérmét vetett oda neki.

– Vajon megláthatom valaha is a legendás Celaena Sardothien arcát? – Rolfe előrehajolt, és karját a csuromvizes asztalra tette. Hajnali három harmincat mutatott az óra. Nemsokára akcióba kell lépniük. Ha meggondoljuk, mennyire tömve volt a kocsma, és hány kalóz feküdt a földön félig eszméletlenül, kész csoda volt, hogy Koponya-öbölben maradt még egyáltalán sör. Ha Arobynn vagy Rolfe nem öli meg őt azért, mert kiszabadította a rabszolgákat, Rolfe még mindig megölheti azért, hogy ingyen sört osztogatott, és közel sem volt annyi pénze, hogy kifizesse.

Celaena közelebb hajolt Rolfe-hoz.

– Ha ön annyi pénzt biztosít mesteremnek és nekem, mint amennyit ígért, akkor megmutatom az arcomat.

Rolfe a kezére tetovált térképre pillantott.

– Tényleg eladta ezért a lelkét? – kérdezte Celaena.

– Ha megmutatja nekem az arcát, akkor elmondom az igazat.

Celaena kezet nyújtott.

– Áll az alku. – Rolfe megrázta a kezét. Sam felemelte korsóját – az alján lévő lyukon már egy jó centiméternyi kifutott – és a két férfi koccintott az alkura. Celaena kibányászott egy pakli kártyát köpenye zsebéből.

– Van kedvük egy kör Kingshez?

– Ha ez után az éjszaka után nem mennek csődbe, akkor attól biztosan tönkremennek, ha ellenem játszanak – mondta Rolfe.

Celaena csettintett a nyelvével.

– Hát ezt nagyon kétlem. – Megtörte a kártyát, háromszor megkeverte, aztán kiosztotta. Az idő pohárcsörgéssel, nagyszerű kártyapartikkal, közös énekléssel és távoli országokról szóló történetek mesélésével telt. A szünni nem akaró zene túlharsogta az óra ütéseit, Celaena Sam vállára hajtotta a fejét, és nevetett Rolfe durva és abszurd történetén a farmer feleségéről és tenyészcsődöeiről.

Celaena öklével az asztalra csapott – és ez már nem csak megjátszás volt. Amikor Sam átkarolta a derekát, és érintése forró hullámként söpört végig a testén, fel kellett magának tennie a kérdést, hogy a fiú még mindig játszik-e.

Ami a kártyát illeti, Sam mindkettőjüket teljesen kifosztotta, és mire az óra ötöt mutatott, Rolfe jókedve teljesen elszállt.

Pechjére nem volt rá esély, hogy javuljon a hangulata. Sam intett Celaenának, mire ő elgáncsolt egy mellettük elhaladó kalózt. A kalóz ráborította italát egy már harcias kedvében lévő férfira, aki

ezt egy ökölcsapással akarta viszonzozni, azonban a mellette lévő férfit találta el. Szerencsére ebben a pillanatban az egyik férfi ruhaujjából kiesett egy cinkelt kártya, egy prostituált pedig pofon vágta egy kalóz menyasszonyát. A kocsmában kitört a verekedés.

Az emberek addig ütötték egymást, míg padlóra nem kerültek, néhány kalóz kardot és kést rántott, hogy erőszakkal törjön utat magának az embertömegben át. Mások leugráltak a félemeletről, hogy csatlakozzanak a bunyóhoz: átlendültek a korlátokon, és vagy egy asztalon akartak landolni, vagy megcélozták a vascillárt, de onnan is leestek.

A zene még mindig szólt, de a zenészek felálltak, és visszahúzódtak egy sarokba. Sam, miközben felállt, megragadta kardja markolatát. Celaena biccentett neki, kihúzta kardját, és nekitámadt a civakodó tömegnek.

Ügyes csuklómozdulatokkal felhasította valakinek a karját, egy másiknak a lábát, de senkit nem ölt meg. Csak az volt számára fontos, hogy a verekedés tovább folytatódjon és fokozódjon, és elterelje a figyelmet a kikötőről.

Amikor a kijáráthoz akart lopakodni, valaki elkapta a csípőjénél fogva, és olyan hevesen lökte neki egy faoszlopnak, hogy tudta, zúzódásai lesznek. Megpróbált kiszabadulni a vörös arcú kalóz szorításából, majdnem öklendezett, amikor annak savanykás lehelete áthatolt a maszkján. Végül kiszabadította karját, és sikerült kardja markolatát a férfi lába közé nyomni. A férfi úgy zuhant a földre, mint egy kődarab.

Alig jutott tovább, máris egy szőrös ököl találta el az állát. A fájdalom villámként hasított belé, és vért érzett a szájában. Gyorsan a maszkjához kapott, hogy meggyőződjön, nem rongálódott-e meg, vagy nem akar-e leesni róla.

Hogy kikerülje a következő ütést, elkaszált a férfi térdét, és

odalökte őt a kurjongató szajhák közé. Nem tudta, hol van Sam, de ha tartja magát a tervhez, akkor nem szükséges aggódnia. Celaena átverekedte magát a pofozkodó kalózokon a kijárat irányába, és pengéjével számos ügyetlen kardcsapást hárított el.

Egy félszemű kalóz ütésre emelte kezét, de a lány lefogta, és úgy rúgta gyomorszájon, hogy az ráesett egy másik kalózra. Mindketten rárepültek egy asztalra, amit fel is borítottak, majd elkezdtek egymással verekedni. *Állatok.* Celaena átvágott a tömegben, és a hátsó ajtón át elhagyta a kocsmát.

Legnagyobb öröme, kint sem volt jobb a helyzet. A verekedés meglepően gyorsan elharapódzott. A főutcán a többi kocsmából jobbról-balról kalózok támolyogtak ki, szitkozódtak, verekedtek, és a földön fetrengtek. Szemmel láthatóan nem ő volt az egyetlen, aki kapható volt egy kis bunyóra.

A találkozási ponthoz vezető út felénél járt, amikor feldördült mögötte Rolfe hangja:

– *ELÉG LEGYEN!*

Mindenki magasra emelte azt, amit épp a kezében tartott – korsót, kardot, hajcsomót –, és szalutált. Aztán folytatta a verekedést.

Celaena magában nevetve végigsietett egy kis utcán. Sam már ott volt, vér szivárgott az orrából, de a szeme ragyogott.

– Azt mondanám, hogy ez elég jól ment – mondta.

– Nem is tudtam, hogy tapasztalt kártyajátékos vagy. – A lány tetőtől talpig végigmérte. Sam szilárdan állt a lábán. – És hogy tapasztalt ivó.

Sam vigyorgott.

– Sok minden van még, amit nem tudsz rólam, Celaena Sardothien. – Megragadta a vállánál fogva, és közelebb vont, mint ahogy azt szeretne volna.

– Felkészültél? – kérdezte Sam. A lány bólintott, és a világosodó égboltra nézett.

– Menjünk! – Kiszabadította magát Sam szorításából, lerántotta kesztyűjét, és begyűrte a zsebébe. – A toronyban lévő őrköt már le kellett hogy váltsák. Napkeltéig van időnk, hogy tönkretegyük a láncot és a katapultokat.

Egy ideig még elvitatkoztak azon, hogy ésszerűbb lenne-e a láncot az őrizetlen másik oldalon eloldani. De akkor még mindig ott lennének a katapultok. Nem, inkább vállalják a kockázatot az őrköt, és egyszerre teszik tönkre a láncot és a katapultokat.

Sam Celaena szemébe nézett.

– Ha ezt túléljük – mondta már a dokkokhoz vezető úton –, majd szólj, hogy meg kell tanítsalak rendesen kártyázni.

Celaena olyan csúnyán káromkodott, hogy Sam elnevette magát, és futásnak eredt.

Alighogy befordultak egy csendes utcába, valaki kilépett az árnyékból.

– Hová, hová?

Rolfe volt az.

AZ UTCA MÁSIK VÉGÉRŐL Celaena világosan látta az öbölben mozdulatlanul álló két rabszolgahajót, és közvetlen mögöttük a hajótörőt. Rolfe sajnos szintén.

Az égbolt világosszürkévé vált. Pirkadt.

Celaena fejbólintással üdvözölte a kalózok fejedelmét.

– Nem akartam bemocskolni a kezem ebben a káoszban.

Rolfe szája keskeny vonallá szűkült.

– Vicces, mivel éppen ön gáncsolta el azt az embert, aki a verekedést kirobbantotta.

Sam Celaenára meredt. A fenébe is, de körmönfont ez a lány!

Rolfe kihúzta a kardját, amelyen sárkányszemek villogtak az egyre erősödő fényben.

– És az is vicces, hogy ön napok óta vitákat provokál, és most hirtelen eltűnik, amikor mindenki valami másra figyel.

Sam felemelte a kezét.

– Nem akarunk bajt.

Rolfe elnevette magát, durva, örömtelen hangon.

– Ön, Sam Cortland, talán nem, de *ő* igen.

Rolfe az oldalán lógó karddal *egy* lépést tett Celaena felé.

– Ő akart bajt keverni, mióta csak megérkezett. Mi volt a terve? Kincset lopni? Vagy információt?

Celaena szeme sarkából valami mozgolódást látott a hajón. Mint egy szárnyával verdeső madár, egy sor evező csapódott ki a hajó oldalából. Indulásra készen álltak. És a lánc még mindig fenn volt.

Ne nézz oda, ne nézz oda, ne nézz oda...

De Rolfe odanézett, és Celaenának elállt a lélegzete, amikor a férfi kémlelni kezdte a hajókat.

Sam megfeszült, térde enyhén behajlott.

– Megölöm önt, Celaena Sardothien – suttogta Rolfe. És komolyan is gondolta.

A lány ujjai a kard köré fonódtak, Rolfe kinyitotta a száját, és mély lélegzetet vett, arra készülve, hogy figyelmeztesse társait.

Celaena az egyetlen eszébe jutó dolgot tette, hogy eltérítse ettől: villámgyorsan a földre dobta a maszkját, és lehúzta a csuklyáját. Aranyszínű haja csillogott a sápadt reggeli napsütésben.

Rolfe-nak még a lélegzete is elakadt. – Ön... Ön... Miféle trükk ez?

Mögöttük az evezők mozgásba lendültek, felkavarták a vizet, a hajók pedig elindultak a lánc felé – és ezzel együtt a szabadság felé.

– Menj! – súgta Celaena Samnek. – *Most!*

Sam bólintott, mielőtt futásnak eredt volna.

A lány egyedül maradt Rolfe-fal. Kardját felemelve így szólt:

– Celaena Sardothien, szolgálatára.

A kalóz még mindig meredten nézett rá, arca sápadt volt a

haragtól.

– Hogy *merészelt* így becsapni?

A lány meghajlást imitált.

– Semmi ilyesmit nem tettem. Én *megmondtam*, hogy szép vagyok.

Mielőtt a lány meg tudta volna akadályozni, Rolfe felkiáltott.

– Tolvajok! El akarják lopni a hajóinkat! Csónakba! Az őrtoronyhoz!

Körülöttük ordítás tört ki, és Celaena azért imádkozott, hogy Sam a kalózok előtt érje el az őrtornyot. A lány körözni kezdett a kalózok fejedelme körül. Rolfe ugyanezt tette. Egyáltalán nem volt berúgva.

– Hány éves? – Minden lépése tudatos volt, de Celaenának feltűnt, hogy mindig úgy fordult, hogy a bal oldala védtelen maradt.

– Tizenhat. – Nem vette magának a fáradságot, hogy halkán és reszelős hangon beszéljen.

Rolfe átkozódott.

– Arobynn egy tizenhat éves lányt küldött, hogy üzletet kössön velem?

– A legjobbat küldte. Érezze magát megtisztelve.

A kalózok fejedelme mordult egyet, majd támadott.

Celaena visszalépett, és meglendítette a kardját, hogy kivédje az ütest, amely a torkát célozta. Nem akarta Rolfe-et azonnal megölni – csak egy időre vissza akarta tartani attól, hogy utasításokat adhasson az embereinek, és távol akarta tartani őt a hajóktól is. Elég időt kellett nyernie ahhoz, hogy Sam tönkretegye a láncot és a katapultokat. A hajók már majdnem a kikötő torkolatához értek.

Rolfe ismét támadott. Celaena hagyta, hogy két suhintás érje a

kardját, majd visszavágott.

Előrelépett, Rolfe pedig hátratántorodott egy lépést. A lány egy percet sem várt, előhúzta hosszú vadászkését, és a kalóz mellkasa felé suhintott. Mozdulata szándékosan rövidre sikeredett, így csak a férfi tunikájának finom, kék anyagát hasította fel.

Rolfe a mögötte magasodó épület falának esett, de visszanyerte egyensúlyát, és félreugrott a fejét célzó csapás elől. Celaena kardja egy kőnek ütközött. Bár a kard remegése átterjedt a kezére, nem engedte el a markolatot.

– Mi volt a terv? – Rolfe zihálása hangosabb volt, mint a dokkok felé siető kalózok üvöltése. – Hogy ellopja a rabszolgákat, és megszerzi a teljes profitot?

Celaena felnevetett, miközben színlelt támadást indított Rolfe jobbja felé, de valójában a férfi védtelen bal oldalát célozta meg a törével. Meglepetésére a kalóz egy gyors és határozott mozdulattal kivédte mindkét támadását.

– Hogy szabadon engedjem őket – mondta Celaena. A láncon és az öböl torkolatán is túl, a horizonton úszó felhők a napkelte színeit öltötték magukra.

– Mekkora ostobaság! – legyintett Rolfe, és elterelő manővere ezúttal olyan jól sikerült, hogy Celaena nem tudta megakadályozni, hogy a férfi kardja ne vágja meg a karját. Forró vér csurgott fekete tunikájára. Felszisszent, és pár lépést visszahőkölt. Könnyelmű hiba.

– Gondolja, hogy kétszáz rabszolga kiszabadítása bármit is megold? – Rolfe Celaena felé rúgott egy törött üveget. A lány oldalra ütötte kardja élével, de jobb karjába fájdalom nyilallt. Az üveg szilánkokra tört.

– Rajtuk kívül még több ezer rabszolga van. Fel akarja szabadítani Calacullát és Távolveget is?

Rolfe mögött a hajók egyenletes evezőcsapásokkal közeledtek a lánchoz. Samnek sietnie kell. A kalóz megcsóválta a fejét.

– Buta kislány! Ha nem én ölöm meg, majd megteszi a mestere.

Celaena figyelmeztetés nélkül támadott.

Lebukott, megpördült, és Rolfe-nak ideje sem volt megfordulni, amikor a lány kardja markolatával a férfi tarkójába vágott.

A kalózok fejedelme az utca porába rogyott, és a következő pillanatban egy csomó véres, koszos kalóz fordult be a sarkon. Celaenának épp csak annyi ideje maradt, hogy csuklyáját a fejére húzza, remélve, hogy a félhomály majd elrejtí az arcát. Aztán futásnak eredt.

Celaenának nem sok időbe tellett, hogy a félrészeg, kötekedő kalózokat maga mögött hagyja. Csak néhány sarkon kellett befordulnia, és megelőzte őket. A karsebe így is lelassította. Sam már sokkal előrébb járt. Most csak tőle függ, hogy a láncot időben eloldják-e.

A dokkoknál kalózok szaladgáltak összevissza bármilyen működő csónak után kutatva. Előző éjszakai sétájának zárásaként Celaena tönkretette a kormánylapátokat minden hajón, még Rolfe saját hajóján – a *Tengeri Sárkányon* – is, ami meg is érdemelte sorsát, olyan laza volt fedélzetén a fegyelem. De a kár ellenére néhány kalóz talált épen maradt csónakot. Beszálltak, kardjaikkal és fejszéikkel hadonásztak, és káromkodva üvöltöttek. A dűledező épületek elmosódtak Celaena körül, ahogy az őrtorony felé rohant. Zihálva kapkodta a levegőt, az álmatlan éjszaka most bosszulta meg magát. Elrohant a kalózok mellett, akik annyira el voltak

foglalva a tönkretett hajókkal, hogy észre sem vették őt.

A rabszolgák úgy eveztek a lánc felé, mintha a pokol démonai űznék őket.

Celaena elérte a város szélét. A lejtős, széles utcán látta, hogy Sam messze előtte fut, és egy sereg kalóz üldözi. Bár a seb lüktetett a karján, kényszerítette magát, hogy gyorsabban fusson.

Samnek már csak néhány perce maradt, hogy eltávolítsa a láncot, különben a rabszolgahajók nekimennek. Még ha sikerülne is az utolsó pillanatban megfordulniuk, éppen elég kisebb csónak lesz úton kalózokkal megrakodva, hogy legyőzzék őket. A kalózoknak vannak fegyvereik. Ezzel szemben a rabszolgák nagyrészt fegyvertelenek, hiába is tekintettek vissza harcos vagy lázadó múltra.

Az őrtoronynál megmozdult valami, egy acéldarab villant fel, és Sam felrohant a külső lépcsőn.

Két kalóz kivont karddal támadt ellene. Sam az egyiküket kikerülte, és egy jól irányzott ütéssel leterítette. Mielőtt még a kalóz a földre zuhant volna, Sam a másik férfi hasába szúrta kardját.

De még mindig ott volt a hajótörő, a két katapult és...

És egy tucat kalóz, akik elérték a torony alját.

Celaena átkozódott. Még nagyon messze volt, lehetetlennek tűnt, hogy időben odaérjen, és eloldja a láncot – a hajók nekimennek, mielőtt odaérne.

Megpróbált nem törődni fájdalmával, csak a lélegzésére figyelt, és futott tovább, úgy, hogy a tornyot egyetlen másodpercre se veszítse szem elől. Sam, aki továbbra is csak egy apró pontnak látszott a távolban, elérte a torony tetejét és a széles kőfelületet, ahol a lánc ki volt kötve. Még innen is látszott, hogy milyen hatalmas. Amikor körbefutotta, nekiesett, és megpróbálta a

hatalmas emelőkart megmozdítani, de ekkor mindkettőjük számára világossá vált a szörnyű valóság, hogy Celaena figyelmen kívül hagyott egy döntő fontosságú tény: a lánc túl nehéz volt ahhoz, hogy egyetlen ember meg tudja mozdítani.

A rabszolgahajók már közel voltak. Olyan közel, hogy lehetetlen volt megállítani őket.

Meg fognak halni.

A rabszolgák nem hagyták abba az evezést.

Egy tucat kalóz rohant föl a lépcsőn.

Samet kiképezték rá, hogy egyszerre több emberrel harcoljon, de hogy egy tucattal... Miért kellett Rolfe-nak és embereinek feltartani őt? A pokolba!

Sam a lépcsőre nézett. Tudta, hogy a kalózok bármelyik pillanatban ott lehetnek.

Négyszáz méter távolságból Celaena mindent alaposan megfigyelhetett. Sam fenn maradt a toronyban. Egy szinttel mélyebben egy kiszögellésen a tenger felett állt a két katapult. Az öbölben a két hajó gyorsított. Szabadság vagy halál.

Sam leugrott az alatta lévő kiszögellésre, és Celaena meghökkenve figyelte, amint nekifeszült az egyik katapultnak és csak tolta, tolta, tolta, amíg a katapult el nem fordult – nem a tenger irányába, hanem a torony felé, a felette lévő kőfal felé, ahol a lánc volt kifeszítve.

Celaena megigézve figyelte, hogyan állítja a katapultot a megfelelő pozícióba. A szerkezet már meg volt rakva szikladarabokkal, és a felkelő nap fényében a lány felismerte a szorosan kifeszített kötelet, amely a katapult rögzítésére szolgált.

A kalózok már majdnem egy vonalba értek a katapulttal. A két hajó egyre gyorsabban haladt, és már olyan közel járt a lánchoz, hogy az árnyékot vetett rájuk.

Celaena visszatartotta lélegzetét, amikor a kalózok kivont fegyvereikkel a katapult talapzatára özönlöttek.

Sam felemelte a kardját. A felkelő nap fényében a penge úgy ragyogott, mint egy csillag.

Figyelmeztető kiáltás tört ki Celaenából, amikor az egyik kalóz kése a fiú felé repült.

Sam előrehajolt, és kardját a katapult kötelébe szúrta. A katapult olyan gyorsan oldódott el, hogy Celaena alig tudta követni. A sziklatömb a toronyba vágódott, szétzúzva követ, fát és fémeket. A szikla szétrepedt, porfelhő emelkedett a magasba.

A lánc az egész öbölben visszhangzó dübörgéssel oldódott el a horgonnyal együtt a torony falából – onnan, ahol Celaena utoljára látta Samet.

A lány végre elérte a tornyot, és onnan figyelte, hogyan húzzák fel a rabszolgahajókon a fehér vitorlákat, s azok hogyan világítanak az aranyló napsütésben.

A szél a vitorlákba kapott, és villámgyorsan kijuttatta a hajókat az öbölből a nyílt tengerre. Mire a kalózok megjavítják hajóikat, már nem érhetik utol a rabszolgákat.

Celaena imát mondott értük, hogy minden jól menjen, és biztonságos kikötőt találjanak. Szavait szárnyára kapta a szél.

Amikor egy sziklatömb a földre esett mellette, kihagyott a szívverése. Sam.

Sam nem lehet halott. A kés, a tucat kalóz és a katapult ellenére sem. Nem, Sam nem lehet *olyan* ostoba, hogy megölesse magát. Ha meghalt, akkor ő... akkor ő... akkor ő megöli.

Celaena, figyelmen kívül hagyva sajgó karját, kivonta fegyverét, és épp azon volt, hogy berontson a félig lerombolt toronyba, amikor kést érzett a nyakán. Megdermedt.

– Én maradnék! – suttogta Rolfé a fülébe.

– EGYETLEN MOZDULAT, ÉS ELVÁGOM A TORKOD – sziszegte Rolfe, majd szabad kezével kirántotta Celaena kését a tokból, és a bokorba hajította. Aztán elvette a kardját is.

– Miért nem ölsz meg most azonnal?

A kalóz rekedtes nevetése szinte csiklandozta a fülét.

– Mert ki akarom élvezni a halálodat.

Celaena a félig lerombolt toronyra és a katapult által felkavart porfelhőre meredt. Hogy élhette ezt túl Sam?

– Tudod egyáltalán, mennyibe kerül nekem a hősködésed? – Rolfe Celaena torkához szorította a pengét. A lány bőre égető fájdalommal hasadt fel. – Kétszáz rabszolgába, plusz két hajóba, plusz hét hajóba, amit tönkretettél a kikötőben, plusz számtalan emberéletbe.

Celaena lihegett.

– Ne felejtsd el a ma éjszakai ingyenes sörosztást sem!

Rolfe megmozdította a pengét, hogy mélyebbre hatoljon, és

Celaena akaratlanul is felszisszent.

– Azért is megfizetsz a hússoddal, ne aggódj!

– Hogy találtál rám? – Celaenának időre volt szüksége, és egy tervre. Egy rossz mozdulat, és a kés tényleg átvágja a torkát.

– Tudtam, hogy követni fogod Samet. Akármennyire is ki akartad szabadítani a rabszolgákat, azt biztosan nem hagynád, hogy a társad egyedül múljon ki. De szerintem túl későn jöttél.

A dzsungelből ismét felhangzott a madarak kiáltása és a többi állat hangja, de az őrtoronyban csend honolt, amit csak a letöredező kövek dübörgése tört meg.

– Most visszajössz velem! – mondta Rolfe. – És ha elintéztelek, szólok a mesterednek, hogy összeszedheti a darabjaidat.

Rolfe egy lépést tett, hogy a város felé forduljanak. Celaena pontosan erre várt.

Hátát a kalóz mellének vetette, lábfejét pedig beakasztotta a férfiába. Rolfe átesett a lány lábán, és megbotlott. Celaena még időben a nyaka és a férfi kése közé csúsztatta a kezét, mielőtt Rolfe-nak eszébe jutott volna az az ígérete, hogy átvágja a torkát.

Celaena kezéből vér spriccelt a tunikájára, de mit sem törődve a fájdalommal, könyökével Rolfe gyomrába vágott, úgy, hogy a férfi tüdejéből kiszorult a levegő, s előreesett, ahol már a lány térde várt rá. Amikor Celaena térdkalácsa Rolfe orrával találkozott, halk *reccsenés* hallatszott. A lány az utca mocskába lökte. Nadrágszárán vér folyt végig – a férfi vére.

Celaena felkapta Rolfe kését a földről. A férfi a kardjáért nyúlt, és célba vette a lányt, de ő a lábfejével kivédte a vágást, és kirúgta a férfi kezéből a fegyvert. Amikor Rolfe felemelte fejét, Celaena a hátára hengerítette, rátérdelt, és a kést a férfi torkához szorította.

– Nahát, ez nem úgy ment, ahogy akartad, igaz? – kérdezte Celaena, és fülelt, nehogy egy csapat kalóz meglepje őket.

Az állatok azonban tovább bömböltek és rikoltoztak, a rovarok tovább zümmögtek. Ők ketten egyedül voltak. A legtöbb kalóz valószínűleg még a városban verekedett.

Celaena keze lüktetett és vérzett, ahogy megragadta Rolfe-ot a tunikája gallérjánál fogva, hogy közelebb húzza magához.

– Tehát – mondta, és még szélesebben vigyorgott a Rolfe orrából csorgó vérpatak láttán. – Elmondom, mi fog történni. – Elengedte a férfi gallérját, és tunikája alól két iratot halászott elő. A kézsebe sajgásához képest karfájása tompa lüktetéssé szelídült. – Ezt most aláírod, és mindkét iratot lepecsételed!

– Soha! – dühöngött Rolfe.

– Még azt sem tudod, mi áll benne. – Celaena a kés élet Rolfe torkához szorította. – Úgyhogy engedd meg, hogy vázoljam: az egyik levél a mesteremnek szól. Az áll benne, hogy az üzlet meghíúsult, nem küldesz neki rabszolgákat, és az egész hadseregedet a nyakára küldöd, ha rajtakapod, hogy bárkivel is egyezséget köt rabszolgák eladásáról.

Rolfe levegő után kapkodott.

– Megörültél!

– Lehetséges – mondta Celaena. – De még nem fejeztem be. – Kezébe vette a második levelet. – Ezt itt a te nevedben írtam. Mindent megtettem, hogy jól utánozzam a stílusodat, de talán megbocsátod, hogy egy kicsit elegánsabbra sikerült.

Rolfe kapálódzni próbált, de csak addig, amíg Celaena nem szorította a kést még erősebben a nyakához.

– Lényegében az áll a levélben – folytatta drámai sóhajjal –, hogy te, Rolfe kapitány, aki mágikus térképet viselsz a kezeden, soha többé nem adsz el rabszolgákat. *Soha többé.* És ha valamelyik kalózt azon kapod, hogy rabszolgákat akar eladni vagy szállítani, akkor saját kezűleg fogod felakasztani, máglyára vetni vagy

megfojtani az illetőt. És Koponya-öböl mostantól kezdve biztonságos kikötő lesz minden Adarlanból menekülő rabszolga számára.

Rolfe füstölgött a dühtől.

– Egyiket sem fogom aláírni, te ostoba némbér. Nem tudod, hogy ki vagyok?

– Na, jó – mondta Celaena, és úgy irányította a penge hegyét, hogy könnyebben fúródhasson Rolfe nyakába. – Amikor az első nap az íróasztalodnál ültem, jól megjegyeztem az aláírásodat. Nem lesi nehéz utánozni. És ami a pecsétgyűrűdet illeti... – Még valamit előhalászott a zsebéből. – Azt is elvettem az íróasztalodról. Úgy gondoltam, egyszer még szükségem lehet rá. Hát, igazam lett.

Rolfe felsóhajtott, amikor Celaena szabad kezével magasra emelte a gyűrűt, és a gránátkő megcsillant a fényben.

– Egyébként visszamehetek a városba, és elmesélhetem a cimboráidnak, hogy tengerre szálltál a rabszolgák után, és hogy fél évig ne várjanak. Vagy egy *évig*? Mindenesetre elég ideig ahhoz, hogy ne vegyék észre a sírt, amit pontosan itt fogok ásni neked. Őszintén szólva, mindenképp meg *kellene* öljelek, mivel láttad az arcomat. De tekintsd ezt szívességnak, és ígéretnek is, hogy ha *nem* tartod be az utasításaimat, akkor megváltoztatom ezt a döntésemet.

Rolfe összehúzta a szemét.

– Miért?

– Nem értem a kérdésedet.

A férfi levegőt vett.

– Minek ez a sok hercehurca a rabszolgák miatt?

– Ha mi nem küzdünk értük, akkor ki fog? – Celaena elővett egy tollat a zsebéből. – írd alá!

Rolfe felhúzta a szemöldökét.

– És honnan tudod, hogy megtartom a szavamat?

Celaena elvette a kést a férfi nyakáról, és a pengével hátrasimította egyik sötét hajtincsét.

– Vannak informátoraim. Ha meghallom, hogy rabszolgákkal kereskedsz, akkor bárhová mész is, bármilyen messze menekülsz is el, *levadászlak*. Már kétszer legyőztelek. A harmadik alkalommal nem lesz ilyen szerencséd. Esküszöm. Még nem vagyok tizenhét éves, de már most el tudok veled bánni. Képzeld el, milyen jó leszek néhány év múlva. – Celaena megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy most össze akarnád mérni az erőd az enyémmel, később pedig már egész biztosan nem.

Rolfe néhány pillanatig meredten nézett rá.

– Ha még egyszer beteszed a lábadat a területemre, vége az életednek. – Megállt kicsit, majd tovább morgott. – Az istenek segítsék meg Arobynnnt.

Megfogta a tollat.

– Még valami kívánság?

Celaena szabadon engedte őt, de a kést még mindig a kezében tartotta.

– Hát, egy hajó jól jönne.

Rolfe mereven bámult rá, majd a papírokért nyúlt.

Miután aláírta, lepecsételte és átnyújtotta Celaenának az iratokat, a lány ismét leütötte őt két pontos, nyakra irányzott ütéssel. Elég hosszú időre harcképtelenné tette ahhoz, hogy közben megtalálhassa Samet.

Felrohan a torony félig beomlott lépcsőin, halott kalózokon és kilazult kőkövén ugrott át, és csak akkor állt meg, amikor

megtalálta azoknak a kalóznak a szétzúzott holttestét, akik Sam és a katapultok közvetlen közelében voltak. Mindenütt vér, csontok és húsdarabok, amikre egy pillantást sem akart vetni.

– Sam! – kiáltotta, és lecsúszott egy kavicsrakáson. Félretolt egy kőlapot, és életjel után kutatott a kiszögellésen.

– Sam!

Amikor félregörgetett követ, fát és fémet, ismét vérezni kezdett a keze, és véres nyomokat hagyott maga után. De hát hol *van* Sam?

Ez az egész a *saját* terve volt. Ha egyiküknek meg kell halnia, akkor neki, és nem Samnek.

Eljutott a második katapultig, amit a torony egy lezuhant darabja teljesen szétrepesztett. Itt látta őt utoljára. A kiszögellést egy kőlap találta el. Elég nagy volt ahhoz, hogy valakit maga alá temessen.

Celaena nekifeszült. Lába meg-megcsúszott, de csak tolt, tolt és tolt. A kőlap nem mozdult. Morogva és zihálva nyomta teljes erővel, de a kő túl nagy volt.

Átkozódva csapott rá öklével a szürke felületre, sérült keze hevesen tiltakozott a bánásmód ellen. Elkecseregetten ütött újra és újra a kőre, összeszorította fogait, hogy fel ne ordítson.

– Nem hiszem, hogy ezzel el tudod mozdítani! – szólt egy hang, mire Celaena megpördült a tengelye körül.

A kiszögellés másik végén Sam bukkant fel. Tetőtől talpig poros volt, a homlokán vérző vágás éktelenkedett, de...

Celaena felszegte a fejét.

– Neked kiabáltam!

Sam megrántotta a vállát, és hanyagul elindult felé.

– Úgy gondoltam, pár percet még várhatsz. Végül is a nap hőse én vagyok. – Szemöldökét felhúzta hamulepte homlokán.

– Szép kis hős vagy! – Celaena a körülöttük lévő romokra mutatott. – Még sosem láttam ennyire slendrián munkát.

A fiú vigyorgott, barna szeme aranylott a reggeli fényben. Tipikus *Sam-féle* tekintet volt, tréfálkozás, bosszankodás és kedvesség keveréke, ami *mindig* jobb emberré tette őt, mint amilyen Celaena volt.

Mielőtt ráébredt volna, mit tesz, karját Sam nyaka köré fonta, és magához húzta őt.

Sam először megmerevedett, de egy pillanat múlva már viszonzta az ölelést. Celaena mélyen belélegezte izzadsága illatát, a por, a kő és a vér szagát... Sam a lány fejéhez szorította arcát. Celaena – bárhogya is próbált – nem tudott visszaemlékezni arra, mikor tartotta őt valaki a karjaiban. De mégis. Egy évvel korábban: mégpedig Ben, amikor Celaena két órával később ért vissza egy megbízatásból kificamodott bokával. Ben aggódott miatta, és mivel a lányt csak egy hajszál választotta el attól, hogy elfogják a király testőrei, eléggé meg volt rendülve.

De Samet átölelni egészen más volt. Mintha bele akarna olvadni teste melegébe, mintha ebben a pillanatban senki és semmi miatt nem kellene aggódnia.

– Sam – mormolta a melléhez simulva.

– Hm?

Celaena kibontakozott az öleléséből, és hátrébb lépett.

– Ha bárkinek, bármikor elmondod, hogy átöleltelek... akkor leszúrlak.

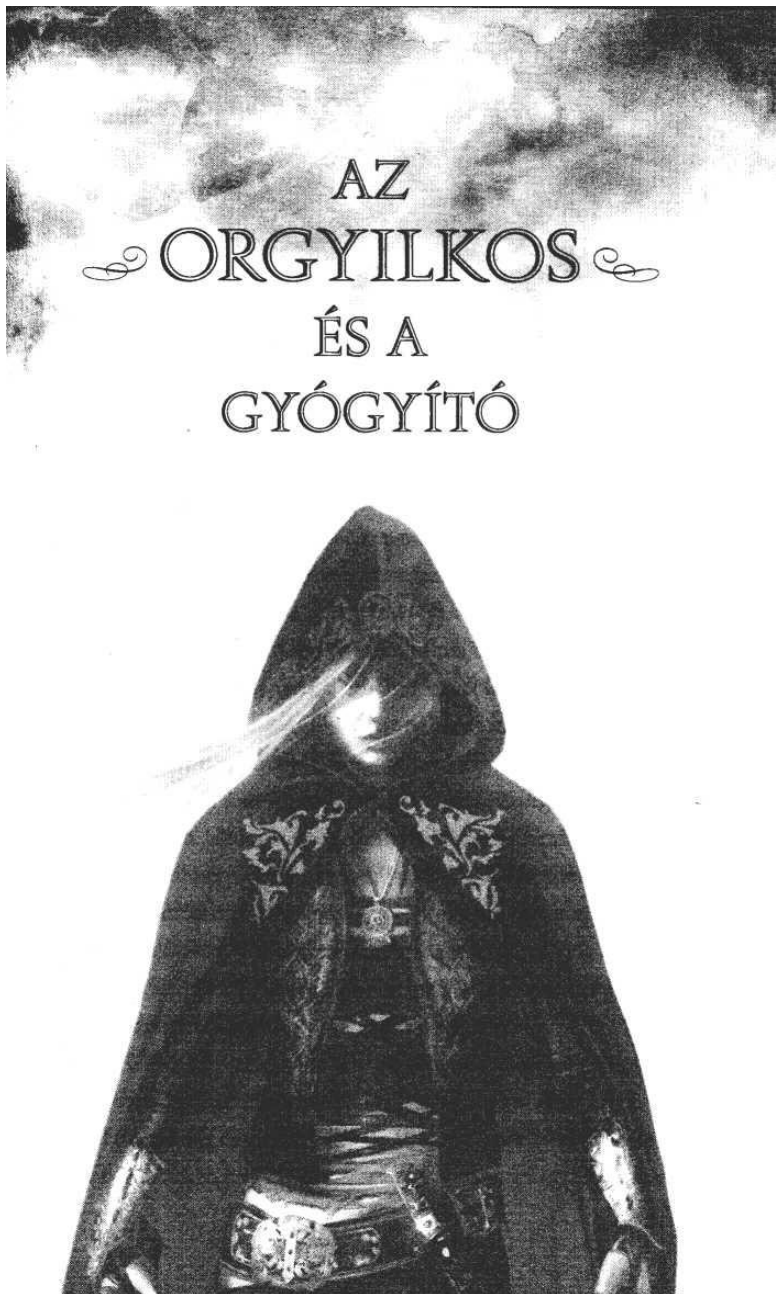
Sam rámeredt, aztán hátraszegett fejjel felnevetett. Csak nevetett, nevetett, amíg por nem került a torkába, és köhögőrohamot nem kapott. Celaena hagyta, hadd szenvedjen, egyáltalán nem találta viccesnek a dolgot.

Amikor a roham elmúlt, Sam megköszörülte a torkát.

- Gyere, Sardothien! – mondta, és a lány vállára tette a kezét.
- Ha mára végeztél a rabszolga-felszabadítással és a kalózvárosok feldúlásával, akkor akár haza is mehetünk.

Celaena oldalról rápillantott, és elvigyorodott.

AZ
ORGYILKOS
ÉS A
GYÓGYÍTÓ

1. FEJEZET

AZ ISMERETLEN FIATAL NŐ már két napja volt a *Fehér Disznó* fogadó vendége, de ezalatt szinte senkihez nem szólt, Nolant kivéve, aki miután vetett egy pillantást elegáns, éjfekete ruhájára, kezét-lábát törte nagy igyekezetében, hogy szobát találjon neki.

A legjobb szobát adta neki, amelyet egyébként csak olyan törzsvendégeknek ajánlott fel, akiket jól meg akart kopasztani. Úgy tűnt, hogy egyáltalán nem érdekli, hogy a fiatal nő arcát csuklya takarja, és a fegyverarzenál sem izgatta, amely magas, vékony testén megcsillant. Akkor sem lepődött meg, amikor kesztyűs kezének laza mozdulatával egy aranypénzt vetett oda neki, sőt akkor sem, amikor látta, hogy díszes arany brossában a rubin akkora, mint egy rigótojás.

Nolan valójában soha nem félt igazán senkitől. Ha úgy tűnt, hogy nem akarják kifizetni a számlát, akkor is a bosszúság és a kapzsiság győzedelmeskedett benne, nem a félelem.

Yrene Towers a biztonságot jelentő söntésből bámulta a fiatal nőt. Nézte, mert az idegen fiatal volt, de társaság nélkül érkezett, és olyan mozdulatlanul ült egy hátsó asztalnál, hogy nem lehetett *nem* odanézni. Nem csoda, hogy nézte.

Yrene az illető arcát még nem látta, bár mélyen az arcába húzott fekete csuklyája alól fel-felvillant egy aranyló hajfonat. Más városban a *Fehér Disznó* fogadó luxus és tisztaság tekintetében a fogadók legaljának számított volna. De itt, Innishben, ebben az apró, még a térképeken sem jelölt kikötővárosban ez volt a legkitűnőbb.

Yrene a korsót bámulta, amelyet éppen mosogatott, és próbált nyugton maradni. Mindent megtett, ami tőle telt, hogy tisztán tartsa a bárt meg a söntést, és mosolyogva szolgálja ki a törzsvendégeket. A többségük tengerész, kereskedő vagy zsoldoskatoná volt, akik gyakran azt hitték róla, hogy ő is megvásárolható. Nolan viszont továbbra is pancsolta a bort, csak akkor mosatta ki a lepedőket, amikor már nem lehetett letagadni, hogy tetvesek és bolhásak, és előfordult, hogy egy sötét sikátorban „talált” húsból főzte a napi ragut.

Yrene már egy éve itt dolgozott, azaz tizenegy hónappal tovább, mint ahogy eredetileg akart, és a *Fehér Disznótól* még mindig hányingere volt. Tekintettel arra, hogy a gyomra szinte mindent bírt (emiatt aztán Nolan és Jessa vele takarítottatta fel a kuncsaftok legundorítóbb mocskát), ez azért jelzett valamit.

A hátsó asztalnál az idegen felemelte a fejét, és az ujjával intett, hogy hozzon még egy sört. Annak ellenére, hogy nem tűnt többnek húsnál, istentelen mennyiséget ivott, bort, sört, bármit, amire Nolan kérte, hogy vigye ki, de nem tűnt úgy, hogy elvesztené az önuralmát. Bár a csuklya miatt ezt nehezen lehetett megítélni. Az elmúlt két éjjel macskaszerű eleganciával sétált a

szobájába, és nem úgy botorkált, mint a legtöbb kuncsaftjuk az utolsó rendelés után.

Yrene gyorsan sört töltött az eltörölgetett korsóba, és rátette egy tálcára. Tett mellé egy pohár vizet és valamennyi kenyeret, mert a vendég nem nyúlt a ragujához. Egy falatot nem evett belőle. Okos lány.

Yrene a fogdosó kezeket kerülgetve próbált odacsalinkázni a zsúfolt söntésen keresztül. Félúton találkozott a pillantása a bejáratnál ülő Nolanével, aki bátorítóan biccentett. Szinte teljesen kopasz feje fénylett a gyér világításban. *Itasd csak, kopaszd meg!*

Yrene nem kezdte forgatni a szemét, de csak azért nem, mert Nolan volt az egyedüli oka annak, hogy nem a macskaköves utcákat róttá az Innishben élő többi fiatal nővel együtt. Egy éve a tömzsi férfi hagyta magát meggyőzni arról, hogy jól jönne a segítség a fogadó alatti kocsmában. Természetesen csak akkor ment bele, amikor rájött, hogy jól ki tudja használni.

Ő tizennyolc éves volt, kétségbeesett, és boldogan elfogadott egy olyan állást, ahol néhány garast és egy nyomorúságos ágyat kínáltak neki a lépcső alatti seprútárolóban. Pénze nagy része a borraavalókból jött össze, de Nolan még annak a felére is igényt tartott. Jessa, a másik pultoslány pedig rendszerint magának követelte a fennmaradó rész kétharmadát, mivel, ahogy gyakran mondogatta, *az ő csinos arcocskája miatt voltak a férfiak egyáltalán hajlandóak megválni a pénzüktől.*

Elég volt egy pillantást vetnie a sarokba, hogy lássa, a csinos arc és a hozzá tartozó test egy szakállas tengerész ölében csücsül, és vihogva dobálja vastag, barna fürtjeit. Yrene nagy levegőt vett, de nem panaszkodott, mivel Jessa volt Nolan kedvence, és Yrene-nek nem volt hová, egyáltalán nem volt hová mennie. Innish volt most az otthona, és a mennyországot a *Fehér Disznó* jelentette

neki. Ezenkívül a világ túl nagy volt, túlzottan tele volt összetört álmokkal és olyan hadseregekkel, amelyek tönkretettek és elégettek mindent, ami az ő szívének kedves volt.

Végül elérte az idegen asztalát. A fiatal nő felnézett rá.

– Hoztam magának egy kis vizet és kenyeret is – dadogta Yrene köszönésképpen. Letette a sört, de a tálcáján lévő két másik dolog miatt habozott.

A fiatal nő csak annyit felelt, hogy *köszönöm*. A hangja mélyen és hűvösen csengett. Tanult nő. Művelt. És teljesen közömbös iránta.

Nem mintha bármi lett volna benne, ami kicsit is érdekes lett volna, ahogy ott állt házi szövésű gyapjúruhájában, amely egyáltalán nem állt előnyösen amúgy is túl vékony alakján. A Tépő-láp déli részéről származók többségéhez hasonlóan neki is aranybarna bőre és átlagos barna haja volt. Középmagas volt. Csak a szemére, élénk aranybarna szemére lehetett valamelyest büszke. Nem mintha sokan megcsodálhatták volna, mivel nagyon igyekezett szinte állandóan lesütött szemmel járni, nehogy megszólítsák, vagy szükségtelenül felhívja magára a figyelmet.

Letette tehát a kenyeret és a vizet, és elvette az üres korsót onnan, ahová a lány tolta, az asztal közepéről. De győzött benne a kíváncsiság, és belesett a csuklya sötét mélyére, de csak árnyékot, csillogó aranyhajat látott, és hogy sápadt lehet. Annyi kérdése lett volna, annyi, de annyi!

Ki vagy te? Honnan jöttél? Hová mész? Az összes fegyverrel tudsz bánni, ami nálad van?

Nolan folyamatosan figyelte, ezért Yrene pukedlizett, és a fogdosó kezek közt csalinkázva visszament a pulthoz, majd egy tartózkodó mosoly kíséretében lesütötte a szemét.

Celaena Sardothien egy teljesen lepusztult fogadóban ült az asztalánál, és azon tűnődött, hogy az élete miként vált szinte egy pillanat alatt pokollá.

Gyűlölte Innisht. Gyűlölte a szemét és a mocskok bűzét, az éjjel-nappal mindent ellepő súlyos ködtakarót, a másodosztályú kereskedőket, zsoldoskatonákat, és azokat a többségükben nyomorult embereket, akik itt laktak.

Senki nem tudta, hogy ki ő, vagy honnan jött, senki nem tudta, hogy a csuklya Celaena Sardothient rejti, az Adarlani Birodalom leghírhedtebb orgyilkosát. De nem is akarta, hogy tudják, vagyis nem *tudhatták* meg. Azt sem akarta, hogy rájöjjenek, hogy idestova egy hete töltötte be a tizenhetet.

Már két napja tanyázott itt, azaz vagy az undorító szobájában ásta el magát (csak a gusztustalanul hízelgő fogadósnak volt képe lakosztálynak nevezni), vagy lent, a verejtéktől, állott sörtől és mosdatlan testektől bűzlő ivóban.

Elutazott volna, ha lett volna más választása. De muszáj volt itt lennie, hála mesterének, Arobynn Hamelnek, az orgyilkosok királyának. Mindig büszke volt a státuszára, hogy őt választotta örökösének, és ezzel mindig fel is vágott. De most... Ez az utazás volt a büntetése azért, mert tönkretette Arobynn aljas rabszolgakereskedelmi megállapodását a Koponya-öböl kalózfejedelmével. Ilyenformán ha nem kockáztatja meg, hogy átkel a kontinenst Sivatagfölddel összekötő nem nagy, de annál bujább és vadabb Bogdano-öserdön, akkor nem maradt más választása, mint hogy keresztülhajózik az Oroöblön. Ami azt jelentette, hogy itt kell várnia, ebben a mocskos fogadóban egy Yurpába tartó hajóra.

Sóhajtvá nagyot kortyolt a sörébe. Majdnem visszaköpte.

Undorító. Ennél olcsóbb már nem lehetett volna, ami az egész helyre igaz volt, de a ragura is, amihez hozzá sem nyúlt. Akármilyen húsból készült is, az biztos, hogy nem ehető élőlényből. A kenyér és a sajt ellenben egész tűrhetőnek bizonyult.

Hátradőlve az asztalok és székek labirintusában siklő, aranybarna hajú csapos lányt figyelte, aki fürgén kitért az őt fogdosó férfiak elől, miközben ügyesen tartotta a vállán a tálcát. Micsoda tékozlása a gyors lábaknak, jó egyensúlyérzéknek, és milyen intelligens, szép szeme van! A lány nem volt buta, látta a tekintetében, ahogy a helyiséget, a törzsvendégeket és őt figyelte. Milyen családi pokol juttathatta ide?

A kérdés nem különösebben izgatta, nagyrészt csak unalomból tűnődött ilyesmiken. Már felfalta a Résvárból hozott három könyvét, az innishi boltokban pedig egyetlen eladó könyv sem volt, csak fűszereket, halat, ódivatú ruhákat és hajósfelszerelést lehetett kapni. Szánalmas választék egy kikötővárosban. De Melisande Királyságára az elmúlt nyolc és fél évben, azaz mióta Adarlan királya meghódította a kontinenst, nehéz idők jártak. A kereskedelem inkább Eyllwe-en keresztül bonyolódott, és nem a néhány melisande-i keleti kikötőn át.

Az egész világra nehéz idők jártak, beleértve Celaena sorsát is.

Figyelnie kellett arra, hogy ne érintse meg az arcát. Az Arobynn verése miatti duzzanat lelohadt, de a zúzódások még megmaradtak. A pipereasztala feletti csorba tükörbe inkább nem nézett bele, mert tudta, milyen látvány fogadná: lila, kék, sárga foltok az arccsontja körül, izzó, fekete szempár és felszakadt ajkak, amelyek még mindig nem gyógyultak be.

Mindez arra emlékeztette, hogy mit tett Arobynn azon a napon, amikor ő visszatért a Koponya-öbölből, és egyben bizonyítéka volt annak, miként árulta el a férfit azzal, hogy

szörnyű sorsától megmentett kétszáz rabszolgát. Komoly ellenséget szerzett a kalózok fejedelmének személyében, és meglehetősen biztos volt abban, hogy az Arobynnhez fűződő kapcsolatát is tönkretette, de jól tette. Megérte, mindig megérné, hajtogatta magában.

Még akkor is, amikor néha annyira dühös volt, hogy még gondolkodni sem tudott normálisan. Még akkor is, ha az alatt a két hét alatt, míg Résvárból a Vörös-sivatagba utazott, nem *egy*, nem kettő, hanem három kocsmai verekedésbe keveredett. Az egyiket legalább joggal provokálta ki, mert valaki csalt a kártyában. De a másik kettőt...

Tagadhatatlanul égett a vágytól, hogy harcolhasson, nem karddal vagy fegyverrel, hanem ököllel és lábbal. Gyanította, hogy rosszul kellene éreznie magát emiatt, a törött orrok és állkapcsok, a halomban heverő ájult testek miatt. De nem így érzett.

Kényszeríteni sem tudta magát, hogy bánkódjon emiatt, mert azokban a pillanatokban, amikor verekedett, újra önmaga lehetett. Újra azt érezte, hogy ő Arobynn legjobb orgyilkosa, Arobynn Hamel választott örököse. Még akkor is, ha ellenfelei részeg, edzetlen harcosok voltak, és ezzel ő is tökéletesen tisztában volt.

A csapos lány a pult biztonságot adó közelségébe ért, Celaena pedig végignézett a helyiségen. A fogadós továbbra is őt bámulta, ahogy az elmúlt két napban folyamatosan. Azon gondolkodhatott, hogy tudna még több pénzt kiperéselni belőle. Mások is figyelték őt. Egyeseket felismert még az előző estéről, a többi új arcon gyorsan végignézett. Vajon a félelem vagy a jó szerencsájük tartotta eddig olyan távol őket tőle?

Nem csinált titkot belőle, hogy van pénz nála. A ruhája és a fegyverei is ékesszólóan hirdették jómódját. A rubinbross szinte áhította a bajt, tulajdonképpen azért is hordta, hogy *bajt hozzon*

rá. Arobynn ajándékozta neki a tizenhatodik születésnapjára. *Remélte,* hogy valaki megpróbálja ellopni. Ha az illető ügyes lesz, akkor még az is lehet, hogy annyiban hagyja. Tényleg csak idő kérdése volt, hogy valaki megpróbálja kirabolni.

Pedig az előbb döntötte el, hogy már unja az egyszerű verekedéseket. Az oldalán csüngő kardra nézett, csillogott az ivó párás fényében.

De pirkadatkor elmegy, elhajózik Sivatagföldre, majd folytatja útját a Vörös-sivatagba, hogy találkozzon a Néma Mesterrel és Csendes Orgyilkosaival, akikkel egy hónapig együtt fog edzeni. Ez is büntetés azért, mert elárulta Arobynn-t. Ha őszinte akart lenni magához, akkor egyre érdekesebbnek találta a gondolatot, mi lenne, ha nem menne el a Vörös-sivatagba.

Csábító ötlet volt. Hajóval elutazhatna máshová, mondjuk a déli kontinensre, és új életet kezdhetne. Maga mögött tudhatná Arobynn-t, az orgyilkosok szervezetét, Résvárt és Adarlan egész átkozott birodalmát. Kevés dolog tartotta vissza, talán csak az, hogy tudta, Arobynn mindenhol a nyomára bukkanna, akármilyen messzire is jutna. Nem beszélve arról, hogy Sam... nos, azt nem tudta, hogy mi történt a társával azon az éjszakán, amikor a világ pokollá változott. De az ismeretlen csábította, lobogott benne a vad düh, hogy vesse le magáról Arobynn utolsó láncait, és hajózzon el valahová, ahol létrehozhatná a saját orgyilkoscéhét. Olyan, de olyan könnyű lenne megcsinálni!

Ha holnap nem szállna fel a Yurpába tartó hajóra, és inkább a déli kontinens felé venné az irányt, egy éjszakát akkor is ebben a borzalmas fogadóban kell még eltöltenie. Még egy álmatlan éjszaka, amikor csak a vérében dübörgő haragot hallja.

Ha okos és megfontolt lenne, akkor ma este kerülne minden összeütközést, és békében elhagyná Innisht, függetlenül attól, hogy

hová megy.

De nem érezte különösebben okosnak vagy megfontoltnak magát, különösen nem akkor, amikor teltek az órák, és a fogadóban a levegő egy éhes, vad örvénnyé változott, mely vérért kiáltott.

YRENE NEM TUDTA, PONTOSAN HOGYAN VAGY MIKOR, de a *Fehér Disznóban* megváltozott a hangulat, mintha a vendégek vártak volna valamire. Az idegen lány továbbra is mélyen a gondolataiba merülve ült a hátsó asztalánál, közben azonban az ujjával dobolt a karcos fafelületen, és időnként felemelte csuklyás fejét, hogy körbenézzon.

Yrene nem hagyhatta itt az ivót, hiába akarta. Az utolsó rendelésre felszólító csengetésig még negyven perc hátravolt, és utána még egy óra, míg kitakarít, és kitessekeli az ittas vendégeket. Azzal már nem törődött, hová mennek, miután átlépték a küszöböt, az sem érdekelte, ha egy vízzel teli árokban kötnek ki arccal lefelé, csak tűnjenek el végre. És ne is jöjjenek vissza!

Nolan már percekkel ezelőtt eltűnt, az irháját mentette, vagy a sötét ügyleteit bonyolította egy sikátorban. Jessa továbbra is a tengerész ölében csücsült és flörtölgetett, nem érezte, hogy a levegőben valami megváltozott.

Yrene számos vendéggel egyetemben a csuklyás lányt figyelte.

Vajon azt várják, mikor áll fel a helyéről? Felismert néhány tolvajt, akik az elmúlt két napban úgy köröztek itt, mint a keselyűk. Mintha azt próbálnák kipuhatolni, hogy az idegen tudja-e használni a fegyvereit. Mindenki tudta, hogy pirkadatkor elutazik. Ha a pénzét, ékszereit, fegyvereit akarják, vagy valami sötét dologra készülnek, akkor utoljára ma este nyílik erre lehetőségük.

Yrene az ajkát harapdálta, amikor az egyik asztalnál ülő négy katonának felszolgált a sörét, akik egy ivós kártyajátékot játszottak. Figyelmeztetnie kellene a lányt, hogy jobban tenné, ha azonnal felsettenkedne a hajójára, még mielőtt átvágják a torkát.

De Nolan azonnal kitenné, ha megtudná, hogy figyelmeztette. Főleg, mivel több rabló is a kedvenc kuncsaftjai közé tartozott, akik osztoztak vele a becsstelenül szerzett javakon. Szemernyi kétsége nem volt afelől, hogy ráuszítaná őket, ha elárulná. Mikor kezdett ennyire alkalmazkodni ezekhez az emberekhez? Mikor lett a *Fehér Disznóból* olyan hely, otthon és munkahely, amelyhez annyira kétségbeesetten ragaszkodik?

Nagyot nyelt, és újabb sört töltött. Az édesanyja nem tétozott volna, hanem figyelmeztette volna a lányt.

De az édesanyja jó ember volt, aki sosem tétozott, és nem küldött el egyetlen beteget vagy sebesültet sem, aki a Tépő-láp déli részén található házuk ajtaján kopogott. Soha.

Édesanyja különlegesen tehetséges, mágikus képességekkel bőven megáldott gyógyítóként mindig azt hangoztatta, hogy nem helyes pénzt kérni az emberektől olyasmért, amit ő ingyen kapott Szilbától, a gyógyítás istennőjétől. Csak egyetlenegyszer látta édesanyját meginogni, amikor az állig felfegyverzett adarlani katonák körülvették a házukat, és fáklyákat és fát hordtak oda.

Eszük ágában sem volt meghallgatni az édesanyját, amikor azt magyarázta, hogy a mágiája, ahogy Yrene-é is, már hónapokkal

ezelőtt eltűnt, de nemcsak az övék, hanem a mágia minden maradványa az egész országból, mert elhagyták őket az istenek.

Nem, a katonák egyáltalán nem figyeltek rá, de az eltűnt istenek sem, akikhez Yrene és édesanyja megváltásért esedezett.

Ez volt az első és egyetlen alkalom, hogy az anyja kioltotta valakinek az életét.

Yrene még most is látta maga előtt, ahogy az anyja kezében megcsillant az eldugott tör, még most is érezte a katona vérért, ahogy a meztelen lábára spriccelt, és hallotta édesanyja kiáltását, hogy rohanjon, érezte a tűz szagát, amelyben az anyját élve elégették, miközben ő keservesen sírt a közeli Tölgyvöld-erdő biztonságában.

Édesanyjától örökölte a jó gyomrát, de soha nem gondolta, hogy erős idegei miatt egyszer majd egy ilyen helyen akar maradni, mondván, hogy ez a lerobbant fogadó az otthona.

Annyira a gondolataiba és az emlékeibe merült, hogy észre sem vette, hogy egy férfi hatalmas kezével átfogta a csípőjét.

– Örülnénk ennek a csinos arcocskának az asztalunknál – mondta farkasra emlékeztető vigyorral. Yrene hátrébb lépett, de az illető erősen fogta, és próbálta lerántani az ölébe.

– Dolgom van – mondta a lehető legudvariasabban. Már számtalan alkalommal kievickélt az ilyen helyzetekből, és már réges-rég nem félt.

– Velem is folytathatod a munkát – mondta egy másik katona, egy magas férfi, akinek egy elnyűttnek tűnő kard volt a hátára csatolva. Yrene nyugodtan szedte le az első férfi ujjait a csípőjéről.

– Az utolsó rendeléseket negyven perc múlva adhatják le – mondta kedvesen, közben amennyire csak lehetett, hátrálni próbált, figyelve arra, hogy feleslegesen ne ingerelje a hiénakutyaként vigyorgó férfit. – Hozhatok még valamit?

– És munka után mit csinálsz? – kérdezte a másik.

– Megyek haza a férjemhez – hazudta, mire azok az ujján lévő gyűrűre pillantottak, ami most jól megfelelt jegygyűrűnek. Az édesanyjáé volt, előtte a nagymamáé, és előttük mindazoké a nagyszerű asszonyoké, akik olyan csodálatos gyógyítók voltak, de az emléküket már nem élte.

A férfi elkomorult, amit Yrene annak jeleként értelmezett, hogy végre elmehet, és visszarohant a pulthoz. Nem figyelmeztette az idegen lányt, nem ment oda hozzá a hatalmas söntésen keresztül, ahol a sok férfi farkasként leselkedett.

Negyven perc. Már csak negyven perc, és az összeset kirúghatja végre.

Aztán kitakaríthat, és beeshet az ágyába azzal a tudattal, hogy egy újabb napnak is vége lett ebben a pokolban, mely ugyanakkor valahogyan a jövőjét is jelentette.

Celaena, őszintén szólva, kissé meg volt sértve, hogy amikor az asztalok között elvonult, egy férfi sem nyúlált utána vagy a pénze, a rubinbrossa, esetleg a fegyverei után. A csengő az imént jelezte, hogy az utolsó rendelések jönnek, és bár egy kicsit sem volt fáradt, elege lett abból, hogy arra várjon, hogy kialakuljon egy verekedés, vagy beszélgetés, vagy bármi más, amivel elverheti az időt.

Eszébe jutott, hogy vissza kellene vonulnia a szobájába, és újraolvasnia az egyik könyvét. A pult mellett elhaladva odavetett egy ezüstöt a sötét hajú felszolgálólánynak, de közben azon tűnődött, kimehetne a városba, ahol talán valami kalandra találna.

Meggondolatlan butaság, mondaná Sam. De Sam nem volt itt, ő pedig azt sem tudta, hogy él-e vagy hal-e, vagy Arobynn félholtra

verte őt is. Szinte biztosra vette, hogy Arobynn megbüntette Samet a Koponya-öbölben a rabszolgák felszabadításában játszott szerepéért.

Nem akart erre gondolni. Mondhatni, hogy Sam a barátja lett. Soha nem volt abban a luxusban része, hogy barátai lehessenek, de soha nem is vágyott rá különösebben. De Sam jó küzdőpartner volt, még akkor is, ha a fiú nem rejtette véka alá, mit gondol róla, a terveiről vagy a képességeiről.

Vajon ő mit gondolna, ha elhajózna az ismeretlenbe, soha nem menne a Vörös-sivatagba, vagy akár soha nem térne vissza Résvárba? Lehet, hogy örömtáncot járna, különösen akkor, ha Arobynn őt nevezné ki örökösének. De akár a maga oldalára is átcsábíthatná. Tulajdonképpen Sam maga vetette fel a Koponya-öbölben, hogy szökjenek meg együtt. Ha egyszer valahol, valamelyik otthonául választott országban letelepszik, kialakítja az életét, mint az orgyilkosok vezetője, megkérheti, hogy csatlakozzon hozzá. Soha többé nem tűrnének el semmilyen verést vagy megaláztatást. Milyen egyszerűnek tűnő, csábító gondolat, micsoda kísértés!

Felcammogott az emeletre vezető keskeny lépcsőn, és fülelt, hátha tolvajok vagy rablók leselkednek rá. Csalódottan vette tudomásul, hogy az emeleti előtérben sötétség, csend és üresség honol.

Sóhajtott, besurrant a szobájába, és elreteszelte az ajtót, majd elé tolta a régi komódot is. Nem a saját biztonsága érdekében, jaj, dehogy! Annak a bolondnak a biztonsága érdekében, aki megpróbálna betörni, és aztán azon kapná magát, hogy köldöktől orrig felmetszették a testét, mert egy vándorló orgyilkos rettentően unatkozott.

De negyedórányi járkálás után eltolta a bútort, és elment.

Harcolni akart. Kalandot. Bármit, ami elterelné a gondolatait az arcán lévő sebekről, Arobynn büntetéséről és a kísértésről, hogy sutba dobja kötelességeit, és helyette messzire, nagyon messzire hajózzon.

Yrene az utolsó szemetesvödröt is kicipelte a *Fehér Disznó* mögötti sötét sikátorba. Fájt a háta és a karja. A mai nap még a szokásosnál is hosszabbnak bizonyult.

Hála istennek nem tört ki verekedés, de még mindig nem tudott megszabadulni az idegességétől és a *rossz előérzetétől*. De örült, nagyon örült, hogy nem tört ki verekedés a *Disznóban*. Semmi energiája nem lett volna arra, hogy az éjszaka hátralévő részében vért és hányást töröljön fel a padlóról, és a széttört bútorokat vonszolja ki a sikátorba. Miután jelezte, hogy záróra van, a vendégek morgolódva vagy éppen nevetve kiitták az italaikat és távoztak, közben pedig alig próbálták molesztálni.

Nem meglepő módon Jessa a tengerészével egyetemben eltűnt, és mivel a sikátor üres volt, ezért valahová máshová mehettek. Azaz megint rá maradt a takarítás.

Egy pillanatra megállt, amikor az utolsó undorító szemetet is kiöntötte a szemközi fal melletti rendezett kis kupacba. Nem hozott sok mindent, csak száraz kenyeret és ragut, reggelre el is fog tűnni, összeszedik a kóborló, vad utcagyerekek.

Mit szólna az édesanyja, ha tudná, mi lett a lányából?

Mindössze tizenegy éves volt, amikor a katonák élve elégették az anyját a mágiája miatt. A szörnyűségek után hat és fél évig édesanyja unokatestvérénél élt egy másik tépő-lápi faluban, aki úgy tett, mintha ő egy minden különösebb képességnek híján lévő

távoli rokon lenne. Nem volt nehéz fenntartania ezt a látszatot, mert a képességei valóban eltűntek. De azokban az időkben a félelem elharapózott, a szomszédok is egymás ellen fordultak, és elárulták az olyanokat is, akiket korábban megáldottak az istenek, függetlenül attól, hogy mely hadsereg fenyegetett éppen. Szerencsére senki nem firtatta Yrene jelenlétét, és ezekben a hosszú években senki nem nézte, honnan jött, amikor segített, küzdött a családi farmon, hogy Adarlan hadseregének pusztítása után visszatérjenek a normális kerékvágásba.

De ő gyógyító akart lenni, mint az anyja és a nagyanyja. Már amikor beszélni kezdett, árnyékként követte az édesanyját, és lassan mindent megtanult, amivel a hagyományos gyógyítók foglalkoztak. A farmon akármennyire is békés (ha nem sivár és unalmas) volt az élet, ő a hosszú évek alatt nem felejtette el, amit tizenegy év alatt elsajátított, és a vágy is tovább élt benne, hogy édesanyja nyomdokaiba lépjen. Nem érezte közel magát az unokatestvéreihez, bár jóságosak voltak hozzá. Ám egyikük sem próbálta meg igazán áthidalni azt a szakadékot, amelyet a távolság, a félelem és a háború vert közéjük. Így senki nem tiltakozott, amikor fogta a spórolt pénzét, és néhány hónappal a tizennyolcadik születésnapja előtt elment.

Antica, a tudás központja felé indult a déli kontinensre. A város érintetlen maradt Adarlan és a háború pusztításától. Azt beszéltek, hogy a mágia itt még létezett. Gyalog indult Tépő-lápról a hegyeken át Melisande-be, majd a Tölgyvöld-erdőn keresztül végül Innishben kötött ki. Azt hallotta, hogy itt találhat olyan hajót, amely a déli kontinensre, Anticába tart. Itt fogyott el a pénze is.

Ezért vállalta el az állást a *Fehér Disznóban*. Először csak addig akart maradni, míg elég pénzt gyűjt ahhoz, hogy eljusson Anticába.

De aztán aggódni kezdett, hogy nem lesz elég a pénze, ha megérkezik, majd pedig amiatt, hogy nem tudja majd kifizetni a tanulmányait a Torre Cesmén, a gyógyítók és orvosok híres-neves akadémiáján. Így tehát maradt, és a hetekből hónapok lettek. Valahogy háttérbe szorult az álma, hogy elhajózzon innen, vagy beiratkozzon a Torre Akadémiára. Főleg, amikor Nolan megemelte a szállása és a kosztja költségeit, közben pedig csökkentette a fizetését. A gyomra miatt, az igazi gyógyítókra jellemző erős gyomra miatt pedig kibírta ennek a helynek a megaláztatásait és sötétségét.

Kifújta az orrán a levegőt. Ez ő tehát. Egy pultoslány egy porfészekben, néhány garassal a zsebében, jövő nélkül.

Csizmák csikorogtak a kövön, és Yrene dermedten bámult a sikátorba. Ha Nolan rajtakapja az utcagyerekeket, amint az ő ételét eszik, legyen akármilyen állott és undorító moslékról is szó, őt fogja hibáztatni. Azt mondja, hogy ő nem szeretetszolgálat, és le fogja vonni a fizetéséből. Egyszer már megtette, és akkor el kellett zavarnia az utcagyerekeket, jól leszidni őket, megértetni velük, hogy várjanak késő éjjelig, és akkor szedjék össze a maradékokat, amit olyan gondosan elhelyezett.

– Mondtam, hogy várjatok, míg... – kezdte, de négy alak lépett elő a ködből.

Négy férfi. Az előbbi katonák.

Yrene azonnal a nyitott ajtó felé indult, de azok gyorsak voltak, gyorsabbak nála.

Egyik elállta az ajtót, a másik mögé került, keményen megfogta, és masszív teste felé húzta.

– Egy nyikkanás, és átvágom a torkod – suttogta a fülébe, forró lehelete sörtől bűzlött. – Láttam, busásan tejetek ma a vendégek, kislány. Hol a borraival?

Yrene nem tudta, mit tegyen: küzdjön, könyörögjön vagy sikítson. De nem volt szükség arra, hogy elhatározza magát.

A legtávolabb álló férfi fojtott kiáltása hallatszott, és valami magával rántotta a ködbe.

Az őt fogva tartó katona hirtelen megfordult, de közben Yrene-t nem engedte el. Ruhasuhogás, puffanás, csend.

– Ven? – szólította a társát az ajtónál álló.

Semmi válasz.

A harmadik, aki Yrene és a köd között állt, előhúzta rövid kardját. A lánynak még arra sem volt ideje, hogy meglepetésében felkiáltson, vagy figyelmeztesse ismeretlen segítőjét, amikor egy sötét alak siklott elő a ködből, és megragadta a katonát. Nem szemből, hanem oldalról, olyanok voltak, mintha maguk is ködből lettek volna.

Az őt szorongató férfi a földre lökte őt, és lerántotta hátáról a kardját, egy széles, veszedelmesnek tűnő pengét. De a társa még csak nem is kiáltott. Csend.

– Gyere már elő, te gyáva féreg! – morogta a bandavezér. – Állj ki, ahogy rendes férfihoz illik!

Mély, lány hangú nevetés.

Yrene ereiben megfagyott a vér. *Szilba, oltalmazd meg őt!*

Ismerte ezt a nevetést, a hűvös, műveltnek tűnő hangot.

– Úgy, ahogy ti, rendes férfiak körülfogtatok egy védtelen lányt egy sikátorban?

Ezzel az idegen előlépett a ködből. Mind a két kezében egy hosszú tört tartott. És mind a kettő sötétlett a csöpögő vértől.

TE JÓ ÉG! Te jó ég!

Yrene szaporábban szedte a levegőt, amikor a lány közelebb lépett a másik két támadóhoz. Az a zsoldos, aki őt elkapta, elröhögte magát, de az ajtónál álló tágra nyílt szemmel meredt előre. A lány óvatosan, nagyon óvatosan hátrált.

– Megölted az embereimet? – kérdezte a katona felemelt karddal.

A lány megigazította az egyik törét. Yrene úgy képzelte, hogy ebből a helyzetből a penge a bordák között egyenesen betalál a szívbe.

– Mondjuk úgy, hogy az embereid csak azt kapták, amit érdemeltek.

A katona rárontott, de ő már várta. Yrene tudta, hogy el kellene rohannia, csak rohanni, rohanni, közben vissza sem nézni, de a lánynak csak két töre volt, a katona pedig hatalmas, és...

Még azelőtt véget ért a harc, hogy elkezdődött volna. A katona kétszer vágott, de a lány a veszedelmes kinézetű törjeivel hárított,

majd egy gyors, fejre mért csapással leterítette. Kimondhatatlanul gyorsan és elegánsan dolgozott, mint egy szellem a ködben.

A katona a ködbe veszett, a lány követte, Yrene-nek pedig nem kellett nagyon hegyeznie a fülét, hogy hallja, amint a férfi a földre zuhan.

Yrene az ajtónál álló katona felé fordult, és arra készült, hogy egy kiáltással figyelmezteti megmentőjét. De a férfi már úgy rohant a sikátorban, ahogy csak a lába bírta.

Yrene legszívesebben maga is így tett volna, amikor az idegen elöbukkant a ködből, készenlétben tartott, de már tiszta törökkel.

– Kérem, ne öljön meg! – suttogta Yrene. Könyörögni is kész lett volna, bármit odaadott volna haszontalan, eltékozolt életéért cserébe.

De a lány csak visszafogottan nevetett, majd így szólt:

– Akkor mi értelme lett volna megmenteni téged?

Celaena nem tervezte, hogy megmenti a lányt.

Pusztá szerencse volt, hogy kiszúrta az utcán lófráló négy zsoldost, és az is pusztá szerencse, hogy úgy tűnt, ők is éppen annyira vágnak a bajkeverésre, mint ő. Idáig követte őket, és látta, hogy megbocsáthatatlan módon bántani akarják a lányt.

A harc túl gyorsan véget ért ahhoz, hogy valóban élvezni tudta volna, vagy gyógyírt jelentett volna a lelkének. Már ha ezt harcnak lehetett egyáltalán nevezni.

A negyedik katona lelépett, de nem volt kedve üldözni, főleg amikor az előtte álló, egész testében reszkető pincérlányra nézett. Az volt az érzése, hogy ha az elrohanó férfi után dob egy törp, a lány elkezd sikoltozni. Vagy elájul. Ami csak... bonyolítaná a

dolgokat.

De a lány nem sikoltzott, és nem is ájult el, ellenben reszkető ujjával Celaena karjára mutatott.

– Vér... vérzel.

Celaena grimaszolva nézte a fénylő kis foltot a felkarján.

– Igen, úgy tűnik.

Kis figyelmetlenség. Vastag köpenye miatt nem aggasztó a seb, de ki kell tisztítani. Legfeljebb egy hét alatt be fog gyógyulni. Már az utcát kémlelte, hogy még mivel üthetné el az idejét, de a lány újra megszólalt:

– Én... el tudnám látni a sebedet.

Celaena legszívesebben vállon ragadta volna, és jól megrázta volna. Tucatnyi oka volt rá. Az első, egyben legfontosabb az volt, hogy reszketett, rettegett és teljesen haszontalan volt. A második, hogy elég ostoba volt ahhoz, hogy az éjszaka közepén egy ilyen sikátorban *álldogáljon*. Annyira bosszús volt, hogy a többi okot nem volt kedve végigvenni.

– Magam is meg tudom csinálni – mondta, és a *Fehér Disznó* konyhájának ajtaja felé indult. Néhány napja tüzetesen feltérképezte a fogadót a környező épületekkel együtt, és csukott szemmel is eligazodott volna.

– Csak a jó Szilba tudja, hogy mi volt azon a pengén – mondta a lány. Erre Celaena felfigyelt. A gyógyítás istennőjét idézte. Nagyon kevesen tettek így ezekben az időkben, ha előfordult még egyáltalán ilyesmi.

– Ö... az édesanyám gyógyító volt, és megtanított pár dologra – dadogta a lány. – Kérlek... kérlek, hadd viszonzzam így, amit értem tétél.

– Nem tartoznál hálával, ha használtad volna a józan eszed.

A lány összerezszent, mintha megütötte volna. Ez csak még

jobban bosszantotta. Minden bosszantotta, ez a város, ez a királyság, ez az átkozott világ.

– Sajnálom – mondta a lány kedvesen.

– Miért kérsz bocsánatot tőlem? Egyáltalán miért kérsz bocsánatot? Megérdemelték, amit kaptak. De neked okosabbnak kellett volna lenned ma este. Az összes pénzemben fogadni mernék, hogy érezted, mekkora agresszió gyülemllett fel ebben az átkozott, mocskos ivóban.

Nem az ő hibája volt, mondta magában. Egyáltalán nem az ő hibája, hogy nem tud védekezni.

A lány előregörnyedt, és a kezébe temette az arcát. Celaena már számolta a másodperceket, hogy mikor kezd el bőgni, mikor omlik össze.

De a könnyek nem jöttek. A lány csak vett néhány mély levegőt, aztán leengedte a karját.

– Hagyd, hogy kitisztítsam a sebedet – ismételte, és a hangja most valahogy másképpen csengett. Erősebben, tisztábban. – Nehogy a végén le kelljen vágni.

A viselkedésében bekövetkező apró változás elég érdekes volt Celaenának ahhoz, hogy kövesse.

Nem törődött a sikátorban fekvő három tetemmel. Az volt az érzése, hogy a patkányokon és a dögevőkön kívül rájuk sem fog hederíteni senki.

YRENE A LÉPCSŐK ALATTI KIS SZOBÁJÁBA VEZETTE A VENDÉGÉT, mert azért tartott tőle, hogy a zsoldos, aki az előbb kereket oldott, az emeleten várja őket, és nem akart több harcot, gyilkosságot vagy vért látni, akármilyen erős volt is a gyomra.

Arról nem is beszélve, hogy attól is félt azért, hogy kettesben, zárt ajtók mögött maradjanak az idegen lakosztályában.

Leültette a megereszkedett ágyára, és elment, hogy két tálban vizet és tiszta kötszereket hozzon, amit persze Nolan le fog vonni a fizetéséből, ha észreveszi, hogy hiányoznak. Nem mintha ez számított volna. Az idegen megmentette az életét. Ez a minimum, amit érte tehet.

A szobájába visszaérve majdnem leejtette a gőzölgő tálakat, a lány ugyanis levette a csuklyáját, a köpenyét és a tunikáját is.

Yrene hirtelen nem is tudta volna megmondani, hogy mi volt a leginkább figyelemre méltó benne.

Egyrészt fiatal volt, két-három évvel még nála is fiatalabb, de

valahogy öregnek *érezte*.

Gyönyörű volt, aranysárga haja és kék szeme csillogott a gyertyafényben.

De az arca még gyönyörűbb lett volna, ha nem lett volna tele zúzódásokkal, borzalmas zúzódásokkal. Nem beszélve a szeme körüli véraláfutásról, amely korábban annyira be lehetett dagadva, hogy ki sem tudta nyitni.

A lány csak nézett rá, csendesen és mozdulatlanul, akár egy macska.

Most nem volt helye kérdezősködésnek. Főleg, hogy a lány pillanatok alatt három katonát intézett el. Yrene akkor is hitt az istenekben, ha azok elhagyták őt, az istenek még mindig ott voltak valahol, és figyeltek. Hitt bennük, különben hogyan tudta volna megmagyarázni a megmenekülését? Egyébként pedig túl nehéz lett volna elviselni az érzést, hogy egyedül, teljesen egyedül van, még akkor is, ha az élete már jó ideje mellékvágányra került.

Valamennyi víz kiloccsant, amikor letette a tálakat az ágya melletti parányi asztalra, pedig próbálta leplezni a kézremegését.

A lány nem szólt semmit, amikor szemügyre vette a felkarján lévő sebet. A karja vékony volt, de sziklakemény. Mindenhol tele volt kisebb-nagyobb hegekkel. Nem adott magyarázatot rájuk, Yrene-nek az volt az érzése, hogy úgy viseli őket, mint ahogy egyes nők a legfinomabb ékszereiket.

Tizenhét évesnél nem lehetett idősebb, de... De Adarlan miatt mindenki gyorsan felnőtt. Túl gyorsan.

Yrene nekiállt a seb kitisztításának, mire a lány halkan felszisszent.

– Bocsánat! – szabadkozott. – Fertőtlenítőszerként gyógynövényeket tettem a vízbe. Szólnom kellett volna, hogy csípni fog. – Mindig volt nála pár gyógynövény, a használatukra még az

édesanyja tanította meg. Szükség esetére. Yrene még most sem tudott elfordulni egy beteg koldustól az utcán, és semmilyen köhögés sem riasztotta el.

– Hidd el nekem, ennél sokkal csúnyábbakat is túléltem.

– Elhiszem, vagyis hiszek neked. – A hegek és eltorzított arca mindennél ékesszólóbban beszéltek, és magyarázattal szolgáltak a csuklyára is. De vajon hiúságból vagy önvédelemből hordta, hogy ne lássák a sebeit? – Hogy hívnak?

– Nem a te dolgod, és nincs is jelentősége.

Yrene az ajkába harapott. Természetesen semmi köze hozzá. A lány Nolannek sem mutatkozott be. Ezek szerint titkos üzletek miatt van úton.

– Engem Yrene-nek hívnak. Yrene Towersnek.

Távolságtartó biccentés. Természetesen egyáltalán nem érdekelte.

Az idegen aztán mégis kérdezett valamit.

– Mit keres egy gyógyító lánya ebben a sárfészekben?

Semmi kedveskedés vagy együttérzés. Csak kíméletlen, már-már unott kíváncsiság.

– Anticába indultam, a gyógyítók akadémiájára, de elfogyott a pénzem. – Bemártotta a rongyot a vízbe, kicsavarta, és folytatta a nem túl mély seb fertőtlenítését. – Azért kezdtem itt dolgozni, hogy ki tudjam fizetni a hosszú utat, át az óceánon... aztán pedig itt ragadtam. Azt hiszem, hogy könnyebb... egyszerűbb volt itt maradni.

– Itt? Ezen a helyen? – hördült fel Celaena. – Lehet, hogy egyszerű, de hogy könnyű lenne? Én inkább éhen halnék egy antikai utcán, mint hogy itt éljek.

Yrene arca felforrósodott.

– Ö... szóval. – De nem volt mentsége.

Vendége szeme felvillant. A szemét egy arany gyűrű foglalta keretbe, csodás volt. A zúzódásai ellenére is lenyűgözően szépnek látta. Mint egy futótűz vagy egy nyári vihar, amely az Oro-öböltől söpör végig az egész városon.

– Engedd meg, hogy tanácsoljak valamit – szólt a lány keserűséggel a hangjában – úgy, mint az egyik dolgozó lány a másíknak. Az élet nem könnyű, akárki is az ember. Döntéseket hozol, választasz valamit, amit helyesnek gondolsz, és aztán szenvedsz miatta. – Különös szeme szinte vibrált. – Ha nyomorultul akarod érezni magad, akkor azt Anticában is megteheted a Torre Cesme árnyékában.

Művelt, minden bizonnyal világot járt ember, ha ismerte a gyógyítók akadémiáját, és tökéletesen ejtette ki a nevét is.

Yrene vállat vont, nem merte feltenni a kérdéseit. Helyette inkább így szólt:

– Most úgysincs elég pénzem az útra.

Élesebben mondta, mint ahogy szándékában állt, és nem is volt túl okos dolog így beszélni egy ilyen halálosan veszélyes lánnyal szemben. Nem akart találgatni, hogy milyen munkát végezhet, a zsoldoskatonaság volt a maximum, amit hajlandó volt elképzelni.

– Akkor lopj valakitől! A főnököd is megérdemli, hogy könnyíts a pénztárcáján.

– Nem vagyok tolvaj! – tiltakozott Yrene.

– Ha kell valami, akkor vedd el magadnak! – felelte vigyorogva.

Ez a lány nem olyan volt, *mint* a futótűz, *maga* volt a futótűz. Halálos és ellenőrizhetetlen. Egy kicsit bolond.

– Manapság többen gondolkodnak így, mint kellene – kockáztatta meg Yrene. Mint például Adarlan. Vagy ezek a mai zsoldosok. – Én nem akarok közéjük tartozni.

A lány mosolya elhalványult.

– Szóval inkább itt rohadsz meg, csak tiszta legyen a lelkiismereted?

Yrene nem tudott mit felelni, így inkább nem szólt semmit. Letette a rongyot és az edényt, majd elővett egy kis kenőcsös fiolát. Arra tartogatta, ha megvágja vagy felhorzsolja magát munka közben, de ez a vágás most elég kicsi volt ahhoz, hogy valamennyit rákenjen. Amilyen gyengéden csak tudta, bekenegette a sebet. A lány ezúttal meg sem rezzent, hanem rövid hallgatás után megkérdezte:

– Mikor vesztetted el az édesanyád?

– Több mint nyolc éve – felelte Yrene, továbbra is a sebre koncentrálna.

– Igen, akkor ezen a földrészen, főleg Tépő-lápon nehéz idők jártak a tehetséges gyógyítókra. Adarlan királya csak néhány gyógyítót hagyott életben, de ugyanez volt érvényes a királyi családok tagjaira is.

Yrene felnézett. A futótűz a lány szemében perzselő kék lánggá változott. *Micsoda harag*, gondolta, és beleborzongott. Micsoda harag forr benne! Mi mindenen mehetett keresztül, hogy így néz ki?

Természetesen nem kérdezte meg. Azt sem kérdezte meg, honnan tudja, hogy ő hová való. Aranybarna bőre és a barna haja elég lehetett ahhoz, hogy lássák róla, hogy tépő-lápi, ha finom akcentusa alapján nem jöttek volna rá.

– Ha elvégeznéd a Torre Cesmét – szolt a lány, miközben úgy tűnt, mintha a bosszúságát is mélyen elnyomta volna magában –, mihez kezdenél utána?

Yrene fogta az egyik friss kötszert, és elkezdte rátekerni a lány karjára. Már évek óta erről álmodott, a jövőjét ezerféleképpen

festette le maga előtt, miközben a piszkos korsókat mosogatta, vagy a padlót septe.

– Visszajönnék, nem ide, de a kontinensre. Tépő-lápra. Olyan... olyan sokan vannak, akiknek manapság jó gyógyítóra lenne szükségük!

Az utóbbi mondatát szinte motyogta. A szavaiból arra következtetett, lehet, hogy a vendége támogatja Adarlan királyát. Talán jelenti majd a város egyik őrének, hogy rosszat mondott a királyról. Yrene túl sokszor volt már a tanúja hasonló dolgoknak.

De a lány az ajtó felé nézett, amelyen a reteszt Yrene maga eszkábálta össze. Aztán végignézett a kamrán, amit ő a szobájának nevezett, a viseltes köpenyen, amely a félig rohadt széken hevert a szemközti falnál, aztán újra rá nézett. Yrene ekkor még tüzetesebben szemügyre tudta venni az arcát. Annak alapján, milyen könnyen intézte el a zsoldosokat, akárki bánt is el vele, retteghet.

– Tényleg visszajönnél a kontinensre, a birodalomba?

Olyan meglepődés érződött a hangjából, hogy Yrene a szemébe nézett.

– Ez így lenne a helyes. – Mást nem tudott mondani.

A lány nem válaszolt, Yrene pedig tovább kötözte a karját. Amikor befejezte, vendége felrángigálta magára az ingét és a köpenyét, megmozgatta a karját, és felállt. Szűkös kis szobájában Yrene sokkal kisebbnek érezte magát nála, még akkor is, ha csak néhány centiméter különbség volt kettejük között.

A lány felkapta a köpenyét, de nem vette fel, amikor egy lépéssel közelebb lépett az ajtóhoz.

– Rendbe tudnám hozni az arcodat – bökte ki Yrene.

A lánynak már az ajtógombon volt a keze, amikor visszanézett.

– Ezek emlékeztetők.

– Mire? Vagyis... kire? – Nem szabadott volna kíváncsiskodnia, kérdezősködni.

A lány keserűen mosolygott.

– Magamnak.

Yrene lelki szemei előtt megjelentek a testén látott hegek, és azon tűnődött, hogy vajon azok is mind emlékezetők-e valamire.

Vendége újra az ajtó felé fordult, de ezúttal is megtorpant.

– Akár itt maradsz, akár Anticába mész a Torre Cesmére, aztán meg visszajössz megváltani a világot, talán meg kellene tanulnod egykét önvédelmi fogást.

Yrene a tört nézte a lány csípőjén, és a kardot, amit nem is kellett kivonnia. A markolatába foglalt drágakövek, igazi drágakövek, csillogtak a gyertyafényben. A lány biztosan mesésen gazdag, gazdagabb, mint amit ő egyáltalán el tud képzelni.

– Nem tudok fegyvereket venni magamnak.

A lány elnevette magát.

– Ha megtanulod ezeket a fogásokat, akkor nem lesz szükséged fegyverre.

A sikátorba mentek, mivel Celaena nem akarta, hogy felébresszenek más vendégeket, és újabb harcba bonyolódjanak. Nem tudta volna megmondani, hogy miért ajánlotta fel neki, hogy önvédelemre tanítja. Amikor utoljára segített valakinek, akkor a pokol tört ki belőle. Szó szerint.

De ez a csapos lány, Yrene olyan lelkiismeretesnek tűnt, amikor arról beszélt, hogy segíteni akar az embereknek, és gyógyító akar lenni.

Az antikai Torre Cesme akadémián, amelyet minden

valamirevaló gyógyító ismert, a legjobbak, legtehetségesebbek tanulhattak, függetlenül társadalmi helyzetüktől. Celaena egyszer maga is álmódott arról, hogy egyszer eltölt valamennyi időt a Torre legendás, krémszínű tornyai valamelyikében, bebarangolja Antica keskeny, lejtős utcácskáit, és ámulva nézi azokat a csodákat, amelyek mind olyan vidékekről érkeznek ide, amelyekről soha nem is hallott. De ez már egy emberöltővel korábban volt. Amikor még más ember volt.

Biztosan nem most. Ha Yrene ebben az istenverte városban marad, akkor biztosan újra meg fogják támadni. Itt álltak tehát a ködös sikátorban a fogadó mögött, miközben Celaena átkozta magát lelkiismeretessége miatt.

A három katona teteme még kint hevert, és Celaena látta, hogy Yrene összerezsent a szaladó lábak és sivító hangok hallatán. A patkányok nem vesztegették az idejüket.

Celaena elkapta a lány csuklóját, és felemelte.

– A férfiak rendszerint nem üldöznek olyan nőket, akikről látszik, hogy fel fogják venni a harcot velük. Azért szúrnak ki téged, mert látszik, hogy felkészületlen, gyenge, sérülékeny vagy. Rendszerint megpróbálnak elcsalni egy félreeső helyre, ahol semmi nem zavarhatja meg a támadást.

Yrene tágra nyílt szemmel állt, az arca sápadt volt a fáklya fényében, amit Celaena a hátsó ajtónál helyezett el. Védtelen. Milyen lehet ilyen gyámoltalanul védekezni?

– *Ne hagyd*, hogy máshová elcsaljanak! – folytatta Celaena a leckét, amelyre még Ben, Arobynn helyettese tanította meg őt egykor. Először önvédelmet tanult, csak utána a támadást, és először azt is fegyvertelenül.

– Védekezz, hogy lássák, hogy nem éri meg veled packázni! Csapj minél nagyobb zajt! Fogadok, hogy egy ilyen sárfészekben

senki nem fog segíteni. De kezdj el tiszta erőből sikítózni, hogy tűz ütött ki! Ne rablást kiálts, mert a sok gyáva ember csak elrohan, ha ilyesmit hall. És ha ez nem ijeszti el a támadókat, akkor még van néhány trükk, hogy túljárj az eszükön.

– Néhányan ettől kővé dermednek, néhányukat kis időre le tudod szerelni, de abban a pillanatban, hogy elengednek, egyszerűen tűnj el nyomban, minél messzebb. Érted? Rohanj!

Yrene még mindig ijedt arccal bólintott. Arckifejezése akkor sem változott, amikor Celaena elengedte a kezét, és megmutatta, hogyan kell kinyomni valakinek a szemét, hogyan tegye a hüvelykujját valakinek a szeme sarkába, hogyan görbítse be az ujját a szemgolyó mögé. Nos, a bemutatót nem tudta befejezni, mivel túlságosan ragaszkodott a saját szemgolyóihoz. De Yrene pár alkalom után már megtanulta, és tökéletesen csinálta, amikor Celaena hátulról újra és újra elkapta.

Aztán megmutatta, hogyan kell valakit fültövön vágni, miként kell belecsípni egy férfi combjába elég keményen ahhoz, hogy ordítson, hol kell megtaposni valakinek a lábát a legérzékenyebb részen, hol kell valakibe belekönyökölni. (Yrene olyan keményen torkon vágta, hogy egy hosszú percig csak kapkodott a levegő után.) Elmagyarázta neki, hogy mindig a lágyékre támadjon – mindig azt próbálja megütni.

Amikor a hold lement, és Celaena meggyőződött arról, hogy Yrenenek lenne esélye egy támadóval szemben, befejezték a gyakorlást. Yrene kissé magabiztosabbnak tűnt, az arca kipirult.

– Ha a pénzedre hajtanak – mondta Celaena, és a zsoldosok felé biccentett, akik egy kupacban hevertek – akkor jó messze dobj el pár érmét, és rohanj a másik irányba! Rendszerint annyira el lesznek foglalva a pénzzel, hogy jó esélyed lesz arra, hogy megmenekülj.

Yrene bólintott.

– Meg kéne – meg kéne tanítanom Jessát is minderre.

Celaena vagy nem tudta, hogy ki az a Jessa, vagy nem is érdekelte, de így szólt:

– Ha csak lehetőség nyílik rá, akkor minden nőnek tanítsd meg ezeket a trükköket!

Csend ereszkedett közéjük. Annyi mindent meg kellene tanulnia, annyi mindenre meg kellene tanítania. De úgy két óra múlva már pirkad, és vissza *kellene* mennie a szobájába, csak azért, hogy összepakoljon, és elhagyja a fogadót. Nem azért, mert ezt az utasítást kapta, vagy mert a büntetését elfogadhatónak találta... hanem mert mennie kell. El kell mennie a Vörös-sivatagba.

Mintha csak így tudhatná meg, hogy a Rémnek milyen terveik vannak vele. Nem marad itt, vagy menekül el egy másik országba, és kerüli el a sorsát. Nem tudna olyan lenni, mint Yrene, az elvesztett és félresöpört álmok élő mementója. Nem, ő folytatja útját a Vörös-sivatagba, megy tovább az úton, akárhová vezet is, akármennyire fáj is a büszkeségének.

Yrene a torkát köszörülte.

– Te bevetted valamikor ezeket a fogásokat? Persze nem akarok kíváncsiskodni... Ne válaszolj, ha...

– Használtam őket, igen, de nem azért, mert ilyen helyzetbe kerültem. – Tudta, hogy nem kellene, de mégis elmondta. – Rendszerint... én vagyok az üldöző.

Meglepetésére Yrene csak bólintott, még ha kicsit szomorúan is. Annyira abszurd volt, hogy ők most ketten együtt dolgoztak valamin, az orgyilkos és a gyógyító. Ugyanannak az érmének a két oldala.

Yrene fázósan karba tette a kezét.

– Hogy tudom neked meghálálni...?

Ám ekkor Celaena felemelte a kezét. A sikátor üres volt, de érezte, hallotta a változást a ködben, a patkányok sürgölődésében. Hirtelen csend lett.

Találkozott a tekintetük, majd Celaena villámgyorsan a hátsó ajtóra nézett. Szótlan parancs. Yrene elfehéredett és megmerevedett. Egy dolog valamit gyakorolgatni, de élesben kipróbálni... A pincérlány most csak teher volt. Celaena az ajtó felé biccentett, ez már utasítás volt.

Legalább ötven jöttek, ketten-ketten a sikátor másik vége felől, egy pedig az utca forgalmasabb végén állt őrt.

Yrene éppen akkor érte el a hátsó ajtót, amikor Celaena kivonta a kardját.

A SÖTÉT KONYHÁBAN YRENE A HÁTSÓ AJTÓNAK DÖLT, egyik kezét kalapáló szívéen tartva, miközben a kinti csetepatéből beszűrődő hangokat hallgatta. Az előbb meg tudta lepni a katonákat a lány – de hogyan képes újra szembenézni velük?

Még a keze is reszketett. Az ajtórésen pengék csattanása és kiabálás hangjai szűrődtek be. Puffanások, mordulások, morgások. Mi folyik ott?

Nem bírta elviselni, hogy nem tudja, mi történik a lánnyal.

Ösztöneinek ellenszegülve kinyitotta a hátsó ajtót, és kilesett rajta.

Elállt a lélegzete a látványtól. A katona, aki korábban diszkólt, visszatért egypár barátjával – pár ügyesebb barátjával. Ketten arccal lefelé a macskakövön, körülöttük vértócsák. De a maradék három a lánnyal volt elfoglalva, aki... aki...

Az istenekre, olyan sebesen mozgott, mint a szél, olyan halálos eleganciával és...

Egy kéz tapadt Yrene szájára, amikor valaki hátulról megragadta, és valami hideg és éles tárgyat szorított a torkához. Ez egy másik férfi volt, a fogadón át jöhetett.

– Mozgás – súgta a fülébe, hangja reszelős volt, és idegen. Yrene nem látta őt, nem tudott róla semmit, a teste keménységén, ruhái bűzén és az arcát karcoló szúrós szakállán kívül. A férfi feltépte az ajtót, és a tört még mindig Yrene torkához szorítva kilépett a sikátorba.

A lány már nem harcolt. Egy másik katona is elterült, és a lánnyal szemben álló két ember a kardját Celaena felé irányította.

– Dobd el a fegyvereidet! – mondta a férfi. Yrene valahogy figyelmeztetni akarta volna a lányt, hogy ne vegye fel a harcot, de a tör olyan szorosan nyomódott hozzá, hogy egyetlen mozdulatával saját magának vágta volna el a torkát.

A fiatal lány ránézett támadóira, aztán Yrene foglyul ejtőjére, majd magára Yrene-re. Nyugodtan – teljesen nyugodtan és hűvösen válaszolt, közben úgy vigyorgott, hogy még a fogai is kivillantak.

– Gyere, és vedd el!

Yrene gyomra összeszorult. A férfinak csak a csuklóját kellett mozdítania, és már ki is oltja az életét. Még nem állt készen a halálra, nem akart most Innishben meghalni.

A támadója felnevetett.

– Merész és ostoba szavak ezek, kislány.

Erősebben nyomta a pengét, mire Yrene megrándult. Még azelőtt érezte vére nedvességét, hogy ráébredt volna, a férfi egy vékony csíkot húzott pengéjével a nyakán. Szilba óvja meg őt!

De a lány Yrene-t figyelte hunyorogva. Kihívóan, parancsolóan. *Harcolj*, mintha ezt sugallta volna. *Harcolj az átkozott életedért!*

A két férfi karddal a kezében egyre közelebb merészkedett, de

ő nem engedte le a pengéjét.

– Dobd el a fegyvereidet, mielőtt felvágom a torkát – morogta Yrene támadója. – Ha egyszer megfizetsz a társainkért és mindazért, amibe került nekünk a haláluk, akkor talán-talán életben hagyjuk *őt*. – Még szorosabban szorította magához Yrenet, de az ismeretlen lány csak nézett.

– *Dobd el a fegyvereidet!* – sziszegte a katona.

De a lány nem dobta el.

Az isten szerelmére, hagyja, hogy megöljék?

Yrene nem halhatott meg csak így – egy nevenincs pultoslányként ezen a szörnyű helyen. Az anyja hősként küzdött, harcolt érte, megölte azt a katonát, hogy neki legyen esélye elmenekülni, és valamit kezdeni az életével. Hogy valami jót tegyen a viláért.

Nem halhat meg így.

Elöntötte a düh, olyan elképesztően, hogy alig látott át rajta, alig látott valamit az Innishben töltött egy éven, a megfoghatatlan jövőn és egy életen kívül, amitől még nem volt kész megválni.

Ahogy csak tudott, rátaposott a férfi lábfejére. Az üvöltve megrándult, mire Yrene eltolta a nyakától a tőrt, és könyökét a férfi hasába vágta. Belevágta benne égő dühének minden cseppjét. A férfi nyögve összegörnyedt, mire Yrene a könyökével halántékon vágta, ahogy az idegen lány mutatta neki.

Támadója térdre rogyott, és Yrene futásnak eredt. Hogy meneküljön vagy segítséget szerezzen, nem tudta.

De a lány már ott állt vele szemben, széles vigyorral az arcán. Mögötte a két férfi mozdulatlanul feküdt. És a térdelő férfi...

Yrene félreugrott, amikor a lány megragadta a ziháló embert, és a sötét ködbe vonszolta. Egy tompa kiáltás, majd egy puffanás hallatszott.

És annak ellenére, hogy a gyógyítók vére folyt ereiben, és hogy erős gyomrot örökölt, alig tett két lépést, és elhányta magát.

Amikor végzett, látta, hogy a fiatal lány őt nézi, halványan mosolyogva.

– Gyorsan tanulsz – mondta. Finom öltözkét, még a sötétben csillogó rubinbrossát is vér borította. Nem a sajátja, vette észre megkönnyebbülten Yrene. – Biztos vagy benne, hogy gyógyító akarsz lenni?

Yrene a köténye sarkával megtörölte a száját. Nem akarta tudni, mi lehet a másik lehetőség, hogy mivel foglalkozhat a lány. Nem, csak be akart húzni neki egyet. Egy jó nagyot.

– Simán el tudtad volna intézni őket nélkülem is! De te hagytad, hogy tört fogjon a torkomhoz – *hagytad* neki! Megőrültél?

A lány vigyora jelezte, hogy igen, minden bizonnyal megőrült. De aztán azt mondta:

– Ezek az emberek még viccnek is rosszak voltak. Csak azt akartam, hogy valódi tapasztalatokat szerezz ellenőrzött környezetben.

– Ezt nevezed te ellenőrzött környezetnek? – Yrene ezt már kiabálva mondta. Egyik kezével megérintette a már alvadt véres vágást a nyakán. Gyorsan be fog gyógyulni, de lehet, hogy heg marad utána. Sürgősen el kell látnia.

– Próbáld meg más szemszögből nézni a dolgot, Yrene Towers: most már legalább tudod, hogy képes vagy rá. Ez a férfi kétszer nehezebb és harminc centivel magasabb volt nálad, és mégis seperc alatt elintézted.

– Azt mondtad, hogy viccnek is rosszak voltak.

Ördögi vigyor.

– Nekem azok.

Yrene megborzongott.

– Nekem... nekem elég volt mára. Megyek, és lefekszem.

A lány finoman meghajolt.

– Nekem pedig alighanem már úton kellene lennem. Egy jó tanács: mosd ki a vért a ruháidból, és senkinek ne mondd el, amit ma este láttál. Egyrészt ezeknek az embereknek lehet, hogy van több barátja is, másrészt pedig attól tartok, hogy egy szörnyű rablás szerencsétlen áldozatai lettek.

Felvett a földről egy súlyos bőrszénnyt, és elment Yrene mellett, be a fogadóba.

Yrene vetett egy pillantást a testekre, amitől hirtelen felfordult a gyomra, és követte a lányt. Még mindig iszonyúan haragudott rá, és még mindig reszketett a rémülettől és kétségbeeséstől.

Így ezúttal inkább nem köszönt el a halálosan veszélyes lánytól.

6. FEJEZET

YRENE ÚGY TETT, AHOGY A LÁNY MONDTA, lecserélte a ruháját és a kötényét, és csak utána ment a konyhába, hogy kimossa a vért belőlük. Annyira remegett a keze, hogy a mosás a szokásosnál sokkal tovább tartott, és mire végzett, a hajnal halovány fénye már beköszöntött a konyha ablakán.

Nemsokára fel kellene kelnie... azazhogy, most. Nyöszörögve vánszorgott vissza a szobájába, hogy ott kiterítse száradni vizes ruháit. Ha valaki meglátná a szennyését a szárítókötélen, az csak gyanút keltene. Azt sejtette, hogy majd úgy kell tennie, mintha ő találta volna meg elsőnek a holttesteket. Te jó ég, micsoda felfordulás!

Még a gondolattól is összerezzent, milyen hosszú nap áll előtte, közben próbálta megérteni az éjszaka történeteket is. A szobájába lépve halkán becsukta az ajtót maga mögött. Még ha el is mesélné valakinek, úgysem hinnének neki.

Csak miután felaggatta a ruháit a falból kilógó kampókra,

akkor vette észre a bőrrerszényt és az alátűzött cetlit.

Tudta, mi van benne, a formája alapján nem volt nehéz kitalálni.

Elakadt a lélegzete, amikor kihúzta az üzenetet.

A lány elegáns, nőies kézírásával az állt rajta:

*Akárhová visz is az utad.. és történjék bármi. A világnak
több gyógyítóra van szüksége.*

Se név, se dátum. Yrene a papírt bámulta, és szinte látta maga előtt a lány eltökélt mosolyát és a szemében felvillanó dacot. Ez az üzenet nem volt más, mint provokáció. Kihívás.

Keze újfent remegni kezdett, amikor kiborította az erszény tartalmát.

Halomban csillogott az aranypénz. Yrene hátratántorodott, és az ágygal szemben lévő rozoga székbe rogyott. Csak pislogott és pislogott.

Nem csak az arany, hanem annak a brossnak a rubintja is ott izzott a gyertya fényében, amelyet a lány viselt korábban.

Yrene kezét a szája elé kapva bámult az ajtóra, a plafonra, majd visszaneézett az ágyán csücsülő kisebb vagyontra. Csak nézte és nézte.

Az anyja azt mondta neki egyszer, hogy az istenek eltűntek. De valóban így lenne?

Vagy talán egy isten látogatta meg az este egy kékre-zöldre vert fiatal nő bőrébe bújva? Esetleg távoli sottogásuk sarkallta az idegent, hogy ebbe a sikátorba vigye az útja? Úgy sejtette, soha nem fogja megtudni. De talán jól is van ez így.

Akárhová visz is az utad..

Mindegy, hogy az istenek vagy a sors, vagy csak egyszerű

véletlen és jótett volt, ez egy ajándék. Egy igazi ajándék. A világ csak rá várt – nyitva állt előtte, hogy ő felfedezhesse. Elmehet Anticába, és járhat a Torre Cesmére, vagy ahova csak akar.

Ha van hozzá bátorsága.

Yrene mosolygott.

Egy óra múlva senki nem tartóztatta fel Yrene Towerst, amikor kilépett a *Fehér Disznóból*, és soha többé nem nézett vissza.

Celaena megmosakodva, új tunikába bújva lépett pirkadat előtt egy órával a hajó fedélzetére. Éhes volt, és szédült a pihenés nélkül eltöltött éjszaka után, de ez az ő hibája volt. Sebaj, átaludhatja az utat az Oro-öblön keresztül egészen Sivatagföldre. Át *kellene* aludnia, mert ha egyszer megérkezik Yurpába, hosszú vándorút vár rá a tikkasztóan forró és halálos homokon keresztül – legalább egy hét, a sivatagon át, mielőtt elérné a Néma Mester és Csendes Orgyilkosai erődjét.

A kapitány nem kérdezett semmit, amikor egy ezüstpénzt nyomott a markába, majd útmutatását követve lement, hogy megkeresse a kabinját. A csuklyája és kései miatt egy matróz sem fogja háborgatni. És mivel most már óvatosan kellett bánnia a maradék pénzével, tudta, hogy már csak egy vagy két ezüstöt tud költeni a hajón.

Sóhajtván lépett be a kabinjába – kicsi volt, de tiszta, sőt még kis hajóablaka is volt, amely a hajnali szürke öbölre nézett. Bezárta maga mögött az ajtót, és bezuhant az aprócska ágyba. Eleget látott Innishből; nem akarta fárasztani magát azzal, hogy végignézze, ahogy elindulnak.

A fogadóból távozóban elhaladt amellett a kicsike fülke mellett, amit Yrene a szobájának nevezett. Amikor a pincérlány ellátta a karját, Celaena megrökönyödött a szűkös körülményeken, a rozoga bútorokon, a vékony takarókon. Egyébként is tervezte, hogy hagy valamennyi aprót Yrene-nek – már csak azért is, mert biztos volt benne, hogy a kocsmáros kifizetteti vele a kötszert.

De amikor ott állt a hálósobába nyíló deszkaajtó előtt, meghallotta, ahogy Yrene a ruháit mossa a szomszédos konyhában. Képtelen volt elfordulni, képtelen volt nem gondolni az aranybarna hajú és karamellszemű leendő gyógyítóra, hogy mekkora veszteségek érték, és mennyire gyámoltalanná vált. Milyen sok ilyen gyerek volt, akik mindenüket elvesztettek Adarlanért! Gyerekek, akik orgyilkosokká és pultoslányokká váltak, igazi otthon nélkül, akik az ősi királyságukat romjaiban és hamvaiban hagyták el.

A mágia eltűnt ezekben az években. Az istenek meghaltak, vagy csak egyszerűen nem törődtek már velük. Mégis, valahol mélyen a zsigereiben egy kis kitartó rángatást érzett. Mintha egy láthatatlan szövet egy szála kihúzódott volna. Szóval Celaena úgy döntött, hogy ő is megrántja, csak hogy lássa, milyen messzire jut el a rezgése.

Egy pár pillanat alatt megírta a cetlit, pénzének nagy részét az erszénybe tömte, és Yrene rozoga ágyára tette.

Végezetül még hozzátette Arobynn rubinbrossát. Kíváncsi volt, hogy a lerombolt Tépő-lápról érkező lány vajon örülni fog-e az Adarlan királyi színeiben pompázó brossnak. De Celaena örült, hogy megszabadult tőle, és remélte, hogy Yrene zálogba adja majd, azért a kis összegért, amennyit ért. Remélte, hogy egy orgyilkos ékszere elegendő lesz egy gyógyító taníttatására.

Szóval talán mégis csináltak valamit az istenek. Talán létezett

valamiféle hatalom felettük, amely halandó ember számára felfoghatatlan.

Yrene még mindig véres ruháit mosta, amikor Celaena kiosont a szobájából, lement, és maga mögött hagyta a *Fehér Disznót*.

Miközben a ködös utcákon át a düledező kikötő felé tartott, azért imádkozott, hogy Yrene Towers ne legyen olyan bolond, hogy bárkinek is – különösen a kocsmárosnak – mesél a pénzről. Imádkozott, hogy a kezébe vegye az életét, és elinduljon Antica fakó kövekből kirakott városa felé. Imádkozott, hogy évek múltán Yrene Towers visszatérjen erre a kontinensre, és esetleg némi gyógyulást hozzon összetört világukra.

Kabinja falai között magában mosolyogva Celaena befészkelte magát az ágyába, csuklyáját a szemébe húzta, és keresztbe tette a lábát. Mire a hajó útnak indult a jádezöld öblön keresztül, az orgyilkos már majdnem álomba merült.

AZ
ORGYILKOS
ÉS A
SIVATAG

1. FEJEZET

A VILÁGBÓL NEM MARADT SEMMI, csak homok és szél.

Celaena Sardothien legalábbis így látta, amikor a vérvörös dűne tetejéről végignézett a sivatagon. A szél hiába fújt, az idő nyomasztóan meleg volt, sokrétegű ruhája a testére tapadt. De az izzadság jó jel, mert az ivásra emlékezteti az embert, mondta neki egyszer nomád vezetője. A Vörös-sivatag akkor válik halálos veszéllyé, ha a verejték a hőségtől azonnal elpárolog. Akkor az ember könnyen kiszáradhat anélkül, hogy észrevenné.

Ó, ez a *szörnyű* hőség! Beivódott az ember minden pórusába, éktelen fejfájást kapott tőle, még a csontjai is sajogtak. Ehhez képest a Koponya-öböl fülledt melege semmiségnek tűnt. Mit meg nem adott volna egy kis hűvös szellőért!

A mellette haladó nomád vezető délnyugat felé mutatott.

– A *sessiz suikast* törzs arra él.

Sessiz suikast. A Csendes Orgyilkosok – a legendás rend, ahol

ő most kiképzésen vehet részt.

– Náluk majd megtanulod az engedelmisséget és a fegyelmet
– mondta neki Arobynn Hamel, csak azt felejtette el hozzátenni, hogy mindezt a *Vörös-sivatagban a legnagyobb nyári hőségben* tanulhatja meg. Ez volt a büntetése. Arobynn Sam Cortlanddel együtt két hónapja küldte őt egy számukra ismeretlen megbízatással a Koponyaöbölbe. Hamar rá kellett jönniük, hogy rabszolga-kereskedelemről van szó. Celaena és Sam számára mindez, bár orgyilkosok voltak, elfogadhatatlan volt. Ezért aztán úgy döntöttek, hogy kiszabadítják a rabszolgákat, vállalva a következményeket is. De ez itt... ez az összes létező büntetés közül valószínűleg a legrosszabb volt. Ami nem keveset jelentett, mert Arobynn saját kezűleg verte meg őket, a véraláfutások és a hegek még egy hónap elteltével sem tűntek el teljesen az arcáról.

Celaena arca elkomorult. Mielőtt elindult volna lefelé a homokdombon, kendőjét kicsit még feljebb húzta a szája és az orra elé. A homok megindult a lába alatt, erősen tartania kellett magát. A Daloló-homokon átvezető kínzó menetelés után ez mégis szinte felszabadulásként hatott. Ott minden egyes homokszem zümmögött, nyöszörgött és sóhajtozott, így egész nap, minden egyes lépésüknél figyelniük kellett, hogy ezt a nagyon sajátos harmóniát meg ne zavarják. Mert különben, legalábbis a nomád szerint, a homok átváltozhat futóhomokká.

Celaena lement a dűne aljáig, de ott megállt, mivel nem hallotta kísérője lépteit.

– Te nem jössz? – kérdezte.

A nomád fent maradt, és újra a látóhatárra mutatott.

– Három kilométer arrafelé – mondta adarlani nyelven, kicsit nehézkesen, de érthetően.

Celaena elvette a szája elől a kendőt. A szél azonnal belefújta a

homokot az izzadt arcába.

– Kifizetem neked, ha eljössz velem odáig.

– Három kilométer – mondta a férfi még egyszer, mielőtt a nagy csomagot letette volna. A kendője majdnem teljesen eltakarta napbarnított arcát, de Celaena még így is meglátta szemében a félelmet.

Bizony, a *sessiz suikast* törzset a sivatag minden szegletében félték és tisztelték. Már az is csodaszámba ment, hogy talált valakit, aki hajlandó volt őt ilyen közel hozni az erődítményükhöz. A csodában persze sokat segített, hogy ellentételezéseként aranyat ajánlott fel. De a *sessiz suikast* törzs tagjaiban a nomádok gyakorlatilag a halál árnyékát látták, és kísérője nyilvánvalóan nem akart közelebb merészkedni hozzájuk.

Celaena elnézett délnyugat felé. A dűnéken és a homokon kívül, melyek fodros felülete a szélről korbácsolt tengerre emlékeztette, semmit nem tudott kivenni.

– Három kilométer – hallotta maga mögül a nomádot. – Ők majd megtalálják téged.

Celaena megfordult, mert még akart valamit kérdezni, de a férfi már eltűnt a homokdomb mögött. A lány szitkozódott, és nyelni próbált, de hiába, a torka túlságosan kiszáradt. Rögtön tovább kell mennie, hogy a kíméletlen déli és délutáni hőség enyhülését ne a sátrában kelljen kívánnia.

Három kilométer.

Vajon mennyi időre van ehhez szüksége?

Kicsit kortyolt aggasztóan könnyű kulacsából, majd visszahúzta a kendőjét az orra és a szája elé, vállára kapta batyuját, és nekivágott az útnak.

Útján egyetlen zaj kísérte, a szél zúgása a homokszemek között.

Órákkal később Celaenának minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne ugorjon bele a belső udvar vízzel telt medencéinek egyikébe, vagy ne térdeljen le a kis patakok egyike mellé inni. Érkezésekor senki nem kínálta meg vízzel, és úgy tűnt, hogy mostani kísérője, aki a vörös homokkőből épült erőd zegzugos járatain át vezette, szintén nem gondol erre.

A három kilométert inkább harmincnak érezte. Már éppen ott tartott, hogy megáll, és felveri a sátrát, amikor egy dűnéről felfedezte az erődöt: egy oázist, dús, zöld fákkal, amely két hatalmas dűne közé simult.

Mindazok után, amin keresztülment, közel volt a szomszédjához. De ő Celaena Sardothien volt, Adarlan legnagyobb orgyilkosa. A hírneve kötelezte.

Miközben egyre mélyebbre hatoltak az erődben, a lány mindenre odafigyelt – a kijáratokra és azokra az ablakokra, amelyekhez nem helyeztek el őrszemeket. Elmentek több belső udvar mellett, ahol a világ összes királyságából érkezett, mindenféle korú ember edzett egymással, egyedül gyakorolt, vagy éppen csendben meditált. Aztán beléptek egy nagy, árnyas lépcsőházas épületbe, ahol csodásan hűvös volt, és felmentek a keskeny lépcsőn. Aztán viszont bekanyarodtak egy hosszú, zárt folyosóra, és a hőség újból rájuk nehezedett.

Ahhoz képest, hogy az erődöt tulajdonképpen Csendes Orgyilkosok lakták, a zaj meglehetősen nagy volt: a tornaudvarokon csörömpöltek a fegyverek, a sok fán és bokron zümmögtek a rovarok, madarak csiripeltek, a kristálytisza víz pedig vékony patakokban csobogott át minden helyiségen és folyosón.

Celaena kísérője – egy középkorú férfi, tele sebhelyekkel, melyek fehér színükkel elütöttek barna bőrétől – nem szólt hozzá. Egy sor nyitott ajtóhoz közeledtek a folyosó másik vége felé. Az ajtók mögötti helyiségekben váltakozott a napfény és az árnyék. Beléptek egy nagy terembe, melyet jobbról és balról kékre festett faoszlopok szegélyeztek, ezek tartották a galériát. Celaena vetett egy pillantást a sötét galériára, és megállapította, hogy az ott megbújó emberek várakozva figyelik őt. Álltak néhányan az oszlopok árnyékában is. Akárkinek is tartották őt, látszott, hogy nem becsülik le. Jól van.

A padlón egy – a földszinti kis patakokra emlékeztető – zöld és kék színben pompázó üvegmozaik húzódott végig, amely a terem hátsó emelvényéhez vezetett. Ott, a párnák és cserépbe ültetett pálmák körében, egy fehér tógába öltözött férfi ült.

A Néma Mester. Celaena idősnek képzelte el, de ez a férfi úgy ötvenévesnek tűnt. A lány felszegte a fejét, ahogy az üvegmozaikot követve közeledtek felé. A Mester bőre vajon eredetileg is ilyen sötét volt, vagy a nap barnította le ennyire? Finoman mosolygott, fiatalkorában valószínűleg jóképű lehetett. Celaena hátán lassan csörgött lefelé a veríték. Úgy tűnt, a Mesternél nincs fegyver, a két szolgálója viszont, akik pálmalevelekkel legyezgették, állig fel voltak fegyverkezve. Celaena kísérője a Mestertől biztos távolságban megállt, és meghajolt.

Celaena is így tett, és amikor felegyenesedett, lehúzta a csuklyát a fejéről. Két hét sivatag után, ahol nem volt mosakodási lehetősége, a haja biztosan kócos és zsíros volt, de most nem azért volt itt, hogy szépségével lenyűgözzé a férfit.

A Néma Mester végigmérte őt tetőtől talpig, aztán biccentett. Kísérője oldalba bökte, erre Celaena megköszönte száraz torkát, és előrelépett.

Tudta, hogy a Néma Mester semmit nem fog mondani; messze földön tudtak önként vállalt hallgatásáról. A lánynak magának kellett bemutatkoznia. Arobynn pontosan megmondta, hogy mit kell mondania – nem is megmondta, inkább *megparancsolta*. Ezúttal nincs álöltözet, nincs álarc, nincs fedőnév. Miután ő lábbal tiporta Arobynn érdekeit, a férfi sem volt hajlandó megvédeni az ő érdekeit. Celaena hetek óta azon törte a fejét, miként tudná megőrizni az inkognitóját – vagyis miként tudná meggátolni, hogy ezek az idegenek rájöjjenek, hogy ki ő. De Arobynn utasítása igen egyszerűen hangzott: egy hónapja van arra, hogy a Néma Mester elismerését kiérdemelje, és ha ajánlólevél nélkül érkezik utána haza – a Néma Mester *Celaena Sardothienről* szóló ajánlólevele nélkül – , akkor a legjobb, ha keres magának egy új várost, ahol élhet. Vagy nem is, inkább egy új földrészt.

– Köszönöm, Csendes Orgyilkosok Mestere, hogy kihallgatásán fogad engem – szólta Celaena, és csak magában szitkozódott merev szóhasználata miatt.

Kezét a szívére téve térdre ereszkedett.

– Celaena Sardothien vagyok, Arobynn Hamel pártfogoltja, aki az északi orgyilkosok királya.

Úgy érezte, helyénvaló hozzátenni, hogy az északiak királya, a Néma Mester bizonyára nem venné jó néven, hogy Arobynn az *összes* orgyilkos királyának nevezi magát. De a Mester arckifejezése semmit sem árult el abból, hogy szavai meglepték-e vagy sem. Celaena csak azt érezte, hogy néhány, az árnyékban álldogáló ember türelmetlenül toporog.

– Mesterem ideküldött engem, azzal a nagy kéréssel, hogy engem képezzetek – folytatta vonakodva. Hogy őt képezzék! Lehajtotta a fejét, hogy a Mester ne lássa, mennyire nincs ínyére az, amit mond. – Szolgálatukra jelentkezem – nyújtotta ki alázatos

mozdulattal mindkét tenyerét a Mester felé.

Semmi.

Az arcára olyan forró pír ült ki, amely rosszabb volt a sivatagi hőségnél. Fejét továbbra sem emelte fel, és a karját sem engedte le. Ezután ruhasusogást hallott, majd halk lépéseket. Végül két meztelen, barna láb állt meg előtte.

Egy száraz ujj megemelte az állát, Celaena így egyenesen belenézett a Mester tengerzöld szemébe, és nem mert megmozdulni. A Mester egy mozdulattal elkaphatta volna a nyakát. A lány ekkor jött rá, hogy ez egy próba, a bizalom próbája.

Próbált mozdulatlan maradni és a férfi arcát tanulmányozni, így legalább nem arra gondolt, milyen sebezhető is most. Sötét haja rövidre volt nyírva, az izzadság róla is cseppekben folyt. Lehetetlen volt megállapítani, melyik királyságból származik; mogyoróbarna bőre miatt Eyllwe jöhetett szóba, elegáns, mandulavágású szeme alapján viszont inkább a messzi déli kontinensre lehetett következtetni. De akárhonnan származott is, hogy a csudába került ide?

Celaena teste megfeszült, amikor a Mester hosszú ujjával hátrasimította befont hajának szabad tincseit, és így előtűntek az arcán és a szeme körül még mindig látható sárgás foltok, az arccsontján pedig a vékony forradás. Vajon Arobynn szólt előre az érkezéséről? Közölte vele, miért küldték ide? A Néma Mestert láthatólag egyáltalán nem lepte meg az érkezése.

De amikor a férfi felfedezte az arca másik oldalát borító véráláfutások nyomait, akkor a szeme résnyire szűkült, és a száját is összeszorította. Celaena szerencsés volt, mert Arobynn elég ügyes volt ahhoz, hogy ne hagyjon maradandó nyomokat az arcán. Vajon Sam azóta már talpra állt? Ahogy ez most eszébe jutott, egy pillanatra rossz lett a lelkiismerete.

A hatalmas verés után ő elájult, Arobynn pedig csak utána vette kezelésbe a társát. A verését követő három napban pedig nem futott össze vele az orgyilkosok rejtekén. Azon éjszaka óta a harag, a szomorúság és az ólmos fáradtság fátyla telepedett rá, még az ideútja is ilyen volt, mintha még mindig nem ébredt volna fel, és mintha ébren álmodna.

Hevesen kalapáló szíve már éppen megnyugodott, amikor a Mester elengedte az arcát, és hátralépett. Intett, hogy felállhat, sajgó térdei nagy megkönnyebbülésére.

A Mester ferdén rámosolygott, a lány viszonzta is volna a mosolyát, de a férfi a következő pillanatban csettintett az ujjával, mire máris négy férfi vette körbe.

NEM VOLT NÁLUK FEGYVER, de a szándékuk enélkül is világos volt. Az első közülük, aki az itteniek bő, többretegű ruháját viselte, oda is ért elé, és elsőprő erejű ütést akart mérni Celaena arcára. A lány kikerülte az öklét, viszont megragadta támadója csuklóját és karját, lefogta és megcsavarta, mire az felordított a fájdalomtól. Megpördítette, és olyan erővel lökte neki a második támadónak, hogy mindketten a földre buktak.

Celaena hátraugrott, közben ügyelt arra, hogy ne ütközzön össze a Mesterrel, hanem pont oda érkezzon vissza, ahol másodpercekkel előtte még a kísérője állt. Ez egy újabb próba volt – hogy milyen szintről kezdheti majd el a kiképzést. És hogy egyáltalán használható-e valamire.

Hát nyilván használható valamire. Az ördögbe is, hiszen ő Celaena Sardothien!

A harmadik férfi két görbe tört húzott elő bézs tunikája redői közül, és az arca felé vágott velük. A lány a bő, réteges ruhája miatt nem tudott volna elég gyorsan elugrani, így inkább

hátrahajolt. Ez jól meghúzta a gerincét, de a török így csak elsuhantak a feje felett, és csak egy kóbor hajtincset találtak el. Földre esett, kinyújtotta az egyik lábát, és elkaszáta támadója lábát.

A negyedik férfi ekkor bukkant fel mögötte. Kezében egy görbe szablya csillant meg, mellyel a fejét akarta levágni. Celaena arrébb gurult, a szablya éle pedig szikrákat szórt, ahogy a kőpadlónak csapódott.

Mire felállt, a férfi ismét felemelte a szablyáját. A lány átlátta, hogy a férfi csak úgy tesz, mintha balról akarna támadni, és így el tudott táncolni előle, amikor az a jobb oldalára célzott. A férfit még vitte a lendület, amikor Celaena a kézelével pontosan orron találta, öklével pedig gyomorszájon vágta. Támadója a földre rogyott, orrából vér spriccelt. Celaena zihált, a levegő perzselte amúgy is égő torkát. Vízre volt szüksége. *Azonnal.*

A földön fekvő négy támadó egyike sem mozdult. A Mester elmosolyodott, a többi jelenlévő közelebb lépett, ki a fényre. Férfiak és nők, mindnek sötét volt a bőre, és csak a hajuk alapján lehetett látni, hogy a legkülönbözőbb királyságokból valók. Celaena fejet hajtott. Gesztusát senki sem viszonozta. Nem tévesztette szem elől a támadóit, amikor azok felkeltek, fegyverüket visszadugták a helyükre, és visszahúzódtak az árnyékba. Vereségüket remélhetőleg nem veszik személyes sértésnek.

Celaena fel volt készülve további támadókra, ezért a karzat alatti félhomályt fürkészte. Állt a közelében egy fiatal lány, aki cinkos vigyort küldött felé. Megpróbált semmilyen érdeklődést nem mutatni irányába, pedig a lány az egyik legmegdöbbentőbb jelenség volt, akit Celaena valaha is látott. És ez nemcsak sötétvörös haja miatt volt így, vagy vörösesbarna szeme miatt, amelyet Celaena még sosem látott. Nem, elsősorban a páncélzata

nyűgözte le: valódi mestermű volt, olyan gazdagon díszítve, hogy az már szinte értelmetlennek tűnt.

A jobb vállrész egy vicsorgó farkast formázott, a sisakon pedig, amit a lány a hóna alatt tartott, szintén egy farkas lapult az orrnyergen. Kardjának markolata is farkasfejet formált. Egy ilyen páncélzat mindenki másón túlzónak és nevetségesnek hatott volna, de ez a lány valami különös, gyermeki gondtalanságot sugárzott. De hogy a csudába bírta ki ebben a felszerelésben anélkül, hogy halálra izzadta volna magát?

A Mester megütötte Celaena vállát, a másik lánynak pedig jelezte, hogy lépjen előre. Nem támadásra szólította fel, barátságosan hívta. A lány páncélzata hangosan csörömpölt lépései közben, miközben a csizmája semmilyen hangot nem adott ki.

A Mester a kezével gesztikulált. A lány mélyen meghajolt, aztán pedig megint azzal a ravasz mosolyával fordult Celaena felé.

– Ansel vagyok – mondta derűsen. A lány kissé dallamos hanglejtését Celaena nem nagyon tudta hová tenni. – Úgy néz ki, egy szobán fogunk osztozni, amíg itt leszel.

A Mester ismét mutogatni kezdett. Kérges, sebhelyes ujjával olyan jeleket mutatott, amiket Ansel valahogy értelmezni tudott.

– Mondd csak, mennyi ideig maradsz itt tulajdonképpen?

Celaena próbálta leplezni bosszúságát.

– Egy hónapig – felelte, fejet hajtva a Mester előtt. – Amennyiben engedélyezi, hogy ennyi ideig maradjak.

Az ideát egy hónapjával és a visszaút további egy hónapjával számolva ez összesen háromhavi távollétet jelentett Résvártól.

A Mester finoman bólintott, és visszament az emelvényre a párnáihoz.

– Ez azt jelenti, hogy maradhatsz – suttogta Ansel, páncéllal fedett kezével megérintve Celaena vállát. Láthatóan nem minden

orgyilkos állt hallgatási fogadalom alatt, vagy pedig volt valamennyi személyes mozgásterük.

– A kiképzésed holnap reggel kezdődik – folytatta Ansel mégpedig napfelkeltekor.

Miközben a Mester visszasüppedt a párnái közé, Celaena szívéről nagy kő esett le. Arobynn az értésére adta, hogy gyakorlatilag lehetetlen lesz meggyőzni a Néma Mestert arról, hogy kiképezze őt. Idióta. Elküldte a sivatagba, hogy szenvedjen, erre persze képes volt!

– Köszönöm! – szólt a Mesterhez, és amikor ismét meghajolt, szinte érezte a megannyi rá szegeződő szempárt. A férfi egy kézmozdulattal jelezte, hogy elmehet.

– Gyere! – mondta neki Ansel, akinek a haja csillogott a napfényben. – Mindenekelőtt gondolom fürdeni szeretnél egyet. *Én* a te helyedben legalábbis biztosan ezt tenném – mosolygott rá Celaenára, mire a szeplői táncra keltek az egész arcán. Celaena oldalról nézte őt és pompás felszerelését, majd követte, miközben elhagyták a termet.

– Ez a legjobb hír, amit az elmúlt hetekben hallottam – mondta vigyorogva.

Ahogy a folyosókon mentek, Celaena igencsak hiányolta a hosszú tűreit, amelyeket rendszerint az övébe rejtve viselt. De ezeket a kardjával és a batyujával együtt már a bejáratnál elvették tőle. Természetesen készen állt arra, hogy kísérője legkisebb mozdulatára is gyorsan reagáljon. Nem lehetett tudni, hogy Ansel észlelte-e Celaena harckészültségét – a lány lazán lóbálta a karját, páncélzata pedig minden lépésénél csörömpölt.

Szóval a szobatársa. Micsoda kellemetlen meglepetés! Az egy dolog, hogy Sammel pár éjszakára már osztottak egy szobán, de hogy egy egész hónapot egy vadidegennel töltsön? A szeme sarkából figyelte Ansel. A lány kicsit magasabb volt nála, de a pánélzat miatt mást nem tudott megállapítani. Celaena soha nem töltött el sok időt más lányokkal, kivéve a kurtizánokat, akiket Arobynn partikra a rejtekhelyükre hívott, vagy színházba vitt, és a többségük nem az a fajta lány volt, akikkel Celaena közelebbről is megismerkedett volna. Más orgyilkosnő pedig nem volt Arobynn szervezetében. Itt viszont annyi nő volt, mint férfi. Arobynn villájában nem volt kétséges, hogy ő kicsoda. Itt egy volt a sok közül.

Sőt, lehet, hogy Ansel még jobb is nála. Ez a gondolat nem tetszett neki.

– Szóval – mondta Ansel a homlokát ráncolva – te vagy tehát Celaena Sardothien.

– Igen. Mert?

Ansel megvonta a vállát, már amennyire ez ebben a szerelésében lehetséges volt.

– Valahogy... izgalmasabbnak képzeltelek.

– Sajnálom, hogy csalódást okoztam – mondta Celaena nem különösebben bánatos hangon. Ansel felvezette őt egy rövid lépcsőn, aztán végig egy hosszú folyosón. A szobákból, melyek mellett elhaladtak, gyerekek járkáltak ki-be, kezükben vödörrel, seprűkkel és törölőrongyokkal. A legfiatalabbak talán nyolc, a legidősebbek tizenkét évesek lehettek.

– Ők a növendékek – válaszolta meg Ansel Celaena fel nem tett kérdését. – A képzésükhöz hozzátartozik az, hogy az idősebb orgyilkosok szobáit takarítják. Ez felelősségre és alázatosságra tanítja őket. Vagy valami ilyesmi.

Ansel rákacsintott az egyik gyerekre, aki felbámult rá. Több gyerek is csodálattal és tisztelettel nézte; ezek szerint ő itt nagy tiszteletnek örvend. Celaenát egyikük sem méltatta egy pillantásra sem. A lány erre felszegte az állát.

– Te hány éves voltál, amikor idekerültél? – kérdezte. Minél többet tudott, annál jobb.

– Alig töltöttem be a tizenhármat. A takarítás így nekem már éppen kimaradt.

– És hány éves vagy most?

– Megpróbálsz információkat gyűjteni rólam, ugye?

Celaena rezzenéstelen arccal nézett rá.

– Most töltöttem be a tizennyolcat. Egyidősek lehetünk, nem?

Celaena bólintott. Magáról biztos, hogy nem fog sok mindent elárulni. Arobynn ugyan megparancsolta neki, hogy nyíltan vállalja, ki ő, de ez nem jelenti azt, hogy részleteket is el kell árulnia magáról. Mindamellettt ő már nyolcéves kora óta kap kiképzést, tehát évekkal Ansel előtt jár. Ez biztosan számítani fog.

– A Mesterrel hatékonyak az edzések?

Ansel csalódott mosollyal reagált.

– Fogalmam sincs. Bár már öt éve itt vagyok, még soha nem foglalkozott velem külön. Nem mintha számítana. Én az ő tudása nélkül is pizok jó vagyok.

Nahát, ez azért tényleg elég különös! Hogy fordulhatott elő, hogy ennyi év elteltével még soha nem dolgozott együtt a Mesterrel? Bár éppenséggel Arobynn mellett is voltak olyan orgyilkosok, akik sosem vettek részt vele egyéni képzésen.

– Eredetileg hová való vagy? – kérdezte Celaena.

– Sivatagföldre – válaszolta Ansel.

Sivatagföld... az hol az ördögben is van? Ansel megint válaszolt neki.

– A Nyugati-pusztaság partjai mentén található, az egykori Boszorkány-királyság területén.

A Nyugati-pusztaságot ismerte, de Sivatagföldről még sosem hallott.

– Az apukám – folytatta Ansel – Briarcliff lordja. Azért küldött ide a kiképzésre, hogy „hasznossá tegyem magam”. De szerintem ötszáz év sem lesz elegendő ahhoz, hogy én itt mindent megtanuljak.

Celaena elnevette magát. Lopva azért újra rápillantott Ansel szerelésére.

– Nem izzadsz?

– Dehogynem – felelte Ansel, és hátravetette vállig érő haját. – De azt el kell ismerned, hogy nagyon feltűnő. És kiválóan alkalmas arra, hogy egy erődnyi orgyilkos között végigparádézzak benne. Mi mással tudnék kitűnni a többiek közül?

– Honnan van? – kérdezte Celaena, nem mintha vágyott volna egyre. Semmi hasznát nem tudná venni.

– Ó, hát csináltattam magamnak!

Aha, szóval van pénze. Még hozzá sok pénze, ha egy ilyen felszerelésre is el tudta szórni.

– A kard viszont – Ansel megpaskolta a csípőjénél lévő farkas formájú kard markolatát – az apámé. Útravalóul adta ajándékba. A páncélzatnak meg szerintem passzolnia kell hozzá, a farkasok amúgy is benne vannak a családi címerünkben.

Amikor egy nyitott átjáróhoz érkeztek, a hőség teljes erővel megcsapta őket. De Ansel arca továbbra is derűtséget sugárzott, és lehet, hogy a szerelése kényelmetlen volt, de ezt semmilyen módon nem mutatta ki. Ansel tetőtől talpig végigmérte őt is.

– Hány embert öltél meg?

Celaena majdnem félrenyelt, de az állát továbbra is felszegve

tartotta.

– Nem tudom, hogy ehhez mi közöd.

Ansel kuncogott.

– Gondolom, könnyen rá lehetne jönni, biztosan hagysz magad után *valamilyen* nyomot, ha már ilyen hírhedt vagy.

Arról, hogy a szóbeszéd a megfelelő csatornákon terjedjen, mindig Arobynn gondoskodott. Ő maga a megbízások teljesítésekor semmilyen jelet nem hagyott hátra. Valahogy ez olyan olcsó fogásnak tűnt a számára.

– Én azt akarnám, hogy *mindenki* tudja, hogy én voltam – fűzte hozzá Ansel.

Celaena egyértelműen *nagy* súlyt fektetett arra, hogy őt tartsák a legjobbnak, de Anselnél ez valahogyan kicsit másképp hangzott.

– És közületek ki néz most ki rosszabbul? – kérdezte Ansel hirtelen. – Te, vagy az, aki téged így elintézett? – Celaena tudta, hogy a lány a halványuló foltokra és horzsolásokra céloz.

Összeszorult a gyomra. Az érzés lassan ismerőssé válik.

– Én – válaszolta halkán.

Igazából fogalma sem volt, hogy miért vallotta be. Talán jobb lett volna, ha nagyképpően előad valamilyen sztorit, de fáradt volt, és hirtelen az emlékezés terhe is ránehezedett.

– A mestered csinálta? – kérdezte Ansel, de nem erőszakoskodott tovább, amikor nem kapott választ tőle.

A folyosó végén egy kő csigalépcsőn ereszkedtek le egy üres belső udvarra, ahol a magasba törő datolyapálmák árnyékában padok és kis asztalok álltak. Az egyik faasztalon valaki otthelyezett egy könyvet. Celaena elhaladtában vetett egy gyors pillantást a borítójára. A címet furcsa, krikszkraksznak tűnő írással írták, amit nem ismert.

Ha egyedül lett volna, talán megáll, és belelapoz a könyvbe,

csak hogy szavakat lásson leírva egy olyan nyelven, amelyik annyira más volt, mint az általa ismert többi. De Ansel ment tovább, két faajtó felé tartott.

– Ezek itt a fürdők. A hallgatás itt kötelező, szóval ne nagyon zajongj. Még pancsolni se pancsolj hangosan. Néhány idősebb orgyilkos ezt is rossz néven veheti – mondta Ansel belökve az egyik ajtót. – Időd van bőven. A dolgaidat felviszik a szobánkba. Ha elkészültél, kérd meg az egyik növendéket, hogy kíséren el a szobánkhoz. Vacsora csak pár óra múlva lesz, akkor majd érted megyek.

Celaena elgondolkodva nézett kísérője után. Nem tetszett neki a gondolat, hogy Ansel – vagy bárki más – hozzányúl a fegyvereihez és a többi dologához, amit a kapunál hagyott. Nem mintha lett volna bármi rejtegetnivalója, de rosszul érintette az a gondolat, hogy az örök a táskája átvizsgálásakor végigtapogatják a fehérneműit. Éppenséggel nem tenne jót a hírnevének az, hogy odavan a nagyon drága és nagyon finom fehérneműkért.

De ki volt nekik szolgáltatva, az pedig, hogy kap-e tőlük ajánlólevelet, a jó viselkedésétől függött. És a pozitív hozzáállásától.

Úgyhogy Celaena csak egyszerűen egy köszönömöt mondott, mielőtt belépett a füvektől illatozó helyiségbe.

Az erődben a fürdők közösek, de szerencsére külön férfi- és női részleggel. A női éppen üres volt.

A fürdő a magasba szökő datolyapálmák védelme alatt állt, melyek gyümölcsük terhe alatt meghajlottak, a padlót és a falakat pedig ugyanolyan tengerzöld és kobaltkék csempék díszítették, mint a Mester halljában a mozaikok.

Az épületek közé fehér ponyvákat feszítettek, ezek gondoskodtak arról, hogy a levegő hűvös maradjon. Több medence is rendelkezésre állt, melyekben a víz vagy gőzölgött, vagy bugyborékol, vagy gőzölgött és bugyborékol, de Celaena egy olyanba merült bele, amely egészen nyugodt, tiszta és hűvös volt.

Amikor alámerült, Ansel figyelmeztetésére gondolt, és nem sóhajtott hangosan elégedettségében. Addig a víz alatt maradt, amíg már nem bírta tovább levegő nélkül. Már régen megtanulta, hogy ne legyen szégyenlős, de a biztonság kedvéért csak a fejét emelte ki a vízből. És ennek természetesen semmi köze nem volt ahhoz, hogy a bordái és a karjai még mindig tele voltak halványuló véraláfutásokkal, és ahhoz sem, hogy ha rájuk pillantott, mindig rossz érzése támadt, néha a haragtól, néha a szomorúságtól, de gyakran mindkettőtől. Vissza akart menni Résvárba, hogy megtudja, mi történt Sammel, és hogy folytassa azt az életet, amely néhány szörnyű perc alatt összetört. Ugyanakkor félt is ettől.

Itt, a világ végén legalább kicsit messzebb került tőle az az éjszaka – és Résvár is, az összes lakosával együtt.

A medencében maradt addig, amíg a bőre kellemetlenül fel nem puhult.

Amikor Celaena megérkezett kis négyszögletes szobájába, Ansel nem volt ott, de a dolgait valaki már kipakolta. A kardján, a tőrein, némi fehéreneműn és pár tunikán kívül nem sok mindent hozott magával – az elegánsabb ruháit otthon hagyta. Szerencséjére, mert a homoktól a dolgai egy pillanat alatt kidörzsölődtek, ahogy azt azon a nagy köpönyegen is láthatta, amit a nomád adott neki, hogy

felvegye.

A szobában két keskeny ágy volt, és Celaenának kellett egy kis idő, mire rájött, hogy melyik Anselé. A hátsó vörös kőfal az ágyak mögött csupasz volt. Nem is tűnt volna fel neki, hogy a szoba nem egyedül az övé, ha a kisasztalon nem lett volna ott a kis vasfarkas és egy életnagyságú bábu, mely nyilvánvalóan arra szolgált, hogy Ansel azon tárolja különleges vértetét.

Ansel komódját ugyancsak hiába kutatta át. Vörös tunikák, fekete nadrágok, minden szépen tisztán összehajtogatva. A monotóniát egyedül néhány fehér tunikaszerű köntös törte meg, ilyet itt sok férfi és nő hordott. Ansel fehérneműi is egyszerűek voltak – és szépen össze voltak hajtva. Vajon ki tartja ezeket ilyen rendben? Felötlött benne az otthoni hatalmas szekrénye, amelyben a legkülönbözőbb színű, mintájú és anyagú ruhák egy nagy kupacban heverték. A drága fehérneműit is csak betömködte egy fiókba.

Sam viszont valószínűleg összehajtogatta az alsóneműjét. Vajon erre most is képes volt? Arobynn *őt* soha sem verte volna nyomorékra, de Sammel lehet, hogy rosszabbul bánt. A fiú mindig pótolható volt.

Elhessegette ezt a gondolatot, és bebújt az ágyába. Az erőd csendje, mely a kis ablakon át bekúszott a szobájába, álomba ringatta őt.

Még sosem látta Arobynnt ilyen dühösnek, és ettől pokolian elkezdett félni. A férfi, ahelyett, hogy ordítva káromkodott volna, roppant nyugodt és csendes volt. Rettenetes haragját csak ezüstös-szürkés szemének halálos nyugalma árulta el.

Próbált továbbra is mozdulatlan tartással ülni, amikor a férfi

felállt hatalmas fa íróasztala mellől. Sam lélegzet-visszafojtva ült mellette. Nem bírta megszólalni: ha kinyitotta volna a száját, akkor remegő hangja elárulta volna, és ilyen megalázkodást biztosan nem tudott volna elviselni.

– Tudod te, mennyi pénzembe kerültél nekem? – kérdezte Arobynn halkán.

Celaena tenyere izzadni kezdett. Megérte, mondta magában. Ennek a kétszáz rabszolgának a kiszabadítása megérte. Mindegy, mi fog most történni, sosem fogja megbánni, amit tett.

– Nem az ő hibája volt – vetette közbe Sam. Celaena a tekintetével próbálta figyelmeztetni. – Mi mind a ketten azt gondoltuk, hogy...

– Ne hazudj, Sam Cortland! – morogta Arobynn. – Te ebbe csak belekeveredtl, mert ő úgy döntött. Neked csak az a választásod volt, hogy vagy hagyod őt ebbe belehalni, vagy segítesz neki.

Sam tiltakozni akart, de Arobynn egyetlen intéssel leállította. Kinyílt az ajtó, és Wesley, Arobynn testőre dugta be a fejét.

– Hívd Ternt, Mullint és Hardingot! – szólalt meg Arobynn, miközben Celaenát nem tévesztette szem elől.

Ez nem volt jó jel. De Celaena rezzenéstelen arccal ült tovább, mivel Arobynn továbbra is figyelte őt. Az elkövetkező hosszú percekben sem Sam, sem ő nem mertek megszólalni. A lány csak a remegését próbálta elfojtani.

Végül bevonultak az orgyilkosok, három csupa izom, állig felfegyverkezett férfi.

– Csukd be az ajtót! – vetette oda Arobynn az utolsóként belépő Hardingnak. Aztán a másik kettőhöz fordult. – Fogjátok le Samet!

Tern és Mullin azonnal lerántották Samet a székéről, és

hátracsavarták a karját. Harding ökölbe szorított kézzel megindult felé.

– Nem – suttogta Celaena Sam tágra nyílt szemébe nézve. Arobynn nem lehet ilyen kegyetlen, hogy végignézeti vele, ahogyan a fiút összeverik. Összeszorult a torka.

De a fejét akkor sem hajtotta le, amikor Arobynn így szólt hozzá:

– Ezt nem fogod élvezni, és sosem fogod elfelejteni. Nem is akarom, hogy elfelejtsd.

Celaena Sam felé fordult, és éppen kérni akarta Hardingot, hogy ne bántsa.

Az ütést csak akkor érzékelte, amikor Arobynn már majdnem eltalálta.

Leesett a székről, de mielőtt fel tudott volna tápászkodni, a férfi megragadta a gallérjánál fogva, és ököllel arcon vágta. Csillagokat látott. A következő ütés olyan kemény volt, hogy már azelőtt érezte a meleg vért az arcán, hogy a fájdalom előntötte volna a testét.

Sam kiáltott valamit, de Arobynn tovább ütötte. A vér ízét érezte a szájában, de nem ütött vissza, nem mert. Sam próbált Tem és Mullin szorításából kiszabadulni, de Harding kinyújtott karral elállta előtte az utat.

Arobynn ütötte őt, a bordáit, az állát, a hasát. És az arcát. Újra és újra és újra. Gondosan helyezte el az ütések – a lehető legnagyobb fájdalmat akarta okozni anélkül, hogy maradandó károsodást okozna. Sam pedig csak ordított, de Celaena a fájdalomtól alig hallotta.

Az utolsó, amire emlékezett, az büntudata volt, hogy a vérével összemocskolja Arobynn elegáns vörös szőnyegét. Aztán jött a sötétség, a jótékony sötétség, és a megkönnyebbülés, hogy nem kell

végignéznie, ahogy Arobynn elintézi Samet.

CELAENA A LEGSZEBB TUNIKÁJÁT VETTE FEL, amit magával hozott. Tulajdonképpen semmi különös nem volt benne, de az éjkék és az arany jól *kiemelte* szemének türkiz árnyalatát, amit a sminkjével is hangsúlyozott. Csak a szemét sminkelte, az arcát nem. A hőség most, naplemente után is kitartott, így ha bármit az arcára ken, az egyből le is jött volna.

Ansel ígéretének megfelelően érte jött vacsora előtt, és az étkező felé menet végig kérdésekkel gyötörte az idevezető útról.

Egyes helyeken Ansel normál hangerővel beszélt, máshol viszont suttogva, sőt az is előfordult, hogy csendre intette. Celaena nem értette, hogy bizonyos helyiségekben miért uralkodik teljes csend, máshol pedig miért nem, mivel az ő számára teljesen egyformának tűntek. A szundikálás ellenére még mindig kimerültnek érezte magát, és bizonytalan is volt, hogy mikor szabad megszólalnia, ezért a válaszait inkább rövidre fogta. Még az ellen sem lett volna semmi kifogása, hogy kihagyja a vacsorát, és helyette egyszerűen reggelig alszik.

Az étkezőbe lépve nem volt egyszerű megőriznie éberségét. Kimerültsége ellenére ösztönösen végigpásztázta tekintetével a helyiséget. Három kijárat volt: a nagy ajtók, ahol bejöttek, továbbá a terem két végén egy-egy szolgabejáró. A terem faltól falig tele volt pakolva faasztalokkal és padokkal, és zsúfolásig megtelt emberekkel. Legalább hetvenen lehettek. Ansel a terem elején álló egyik asztalhoz vezette, közben senki nem figyelt fel Celaenára. Úgy tűnt, hogy ezeket az embereket nem érdekli a személye, akár tudták, ki ő, akár nem. Celaena próbált nem bosszankodni emiatt.

Ansel leült egy asztalhoz, és a mellette lévő helyre mutatott a padon. A mellette ülő orgyilkosok, akik egy része eddig halkan beszélgetett, felnézett, amikor megállt előttük.

Ansel Celaenára mutatott.

– Kedves Celaena, ők itt a többiek. Kedves többiek, ő pedig itt Celaena. De ti, pletykafészek már úgyis biztos mindent tudtok róla.

Halkan beszélt, és bár néhány orgyilkos társalgott a teremben, úgy tűnt, hogy a közelben mindenki jól hallotta őt. Mintha evőeszközök csörgése is halkabbnak tűnt volna.

Celaena körbenézett az arcokon; az emberek jóindulattal, vagy még inkább derűs kíváncsisággal figyelték őt. Minden egyes mozdulatára odafigyelve lassan helyet foglalt a padon, és tanulmányozta az asztalt. Az asztalon illatos, grillezett hússal megpakolt tálcák és fűszeres, kerek szemű magvakkal, gyümölcscsel, datolyával teli tálcák álltak, valamint vizeskancsók minden mennyiségben.

Ansel szedett magának, páncélja szikrázott a mennyezetről lelógó díszes üveglámpák fényében. Aztán ugyanazt tette rá Celaena tányérjára is, mint a sajátjára.

– Kezdj csak el enni – suttogta –, minden nagyon finom, és

semmi sincs megmérgezve.

Hogy szavait alátámassza, egy darab sült bárányhúst tett a szájába, és rágni kezdett.

– Látod? – kérdezte két harapás között. – Lehet, hogy Lord Berick meg akar minket ölni, de jobb ötlete van annál, hogy méreggel szabaduljon meg tőlünk. Túl okosak vagyunk, hogy ilyesminek bedőljünk. Igaz? – A körülöttük ülő orgyilkosok csak vigyorogtak.

– Lord Berick? – kérdezte Celaena, közben a tányérjára és az ételre bámolt.

Ansel elfintorodva sáfrányszínű magvakat lapátolt a villájára.

– Egy gonosztevő itt a környéken. Bár az ő szemében mi vagyunk a rosszak. Attól függ, ki meséli a történetet.

– Ő a gonosztevő – mondta egy göndör hajú, sötét szemű fiatalember Ansellel szemben. Tulajdonképpen helyes lett volna, csak a mosolya Celaenát túlságosan Rolfe kapitányra emlékeztette. Legfeljebb huszonöt éves lehetett. – Mindegy, ki meséli a történetet.

– Te most épp elrontod az enyémet, Mikhail – mondta Ansel, de mosolygott közben. Mikhail feléje dobott egy szőlőszemet, amit ő könnyedén elkapott a szájával. Celaena még hozzá sem nyúlt az ételéhez.

– Bárhogy legyen is – folytatta Ansel, miközben tovább pakolta Celaena tányérját –, Lord Berick Xandria városában uralkodik, és szerintem a sivatag ezen része is hozzá tartozik. Természetesen mi ezt egy kicsit másképp látjuk, de... hogy rövide fogjam ezt a hosszú és rém unalmas történetet: Lord Berick már évek óta a halálunkat akarja. Adarlan királya embargót szabott ki a Vörös-sivatagra, mert Lord Berick nem küldött csapatokat egy eyllwe-i felkelés leveréséhez. Berick azóta próbálja kétségbeesetten

visszaszerezni a király jóindulatát, és valahogy azt vette be a buta fejébe, hogy ezt elérheti, ha mindannyiunkat megöl, és a Néma Mester fejét ezüsttálcán elküldi Adarlanba.

Ansel bekapott még egy falat húst, mielőtt folytatta volna.

– Mindig új taktikával próbálkozik: viperával teli kosarakat küld nekünk ajándékba, vagy katonákat küld ide álruhában, mintha egzotikus vendégeink lennének. – A terem másik végében ülő különleges öltözetű emberekre mutatott. – Vagy az éjszaka közepén csapatokat küld, akik égő nyilakat lőnek ránk... Két nappal ezelőtt azon kaptuk pár emberét, hogy épp alagutat ás a falaink alá. Micsoda meddő próbálkozás!

Az asztal másik oldalán Mikhail nevetgélt.

– Eddig még egyik sem jött be – mondta. A szomszéd asztaltól egy orgyilkosnő fordult felénk, és mutatóujját a szájára tette, hogy csendre intse őket. Mikhail bocsánatkérően vállat vont. Az étkező, könyvelte el magában Celaena, nyilvánvalóan olyan hely volt, ahol a hallgatást ugyan nem írták elő, de elvárták.

Ansel vizet töltött magának és Celaenának is, majd halkabban folytatta.

– Ez a baj azzal, ha valaki egy tapasztalt harcosokkal teli átláthatatlan erődöt megtámad: túl kellene járnia az eszünkön. Bár Berick a kegyetlenségével ezt majdnem kompenzálja. Azok az orgyilkosok, akik a kezei közé kerültek, mind darabokban tértek vissza. – Megcsóválta a fejét. – Örömet leli a kegyetlenkedésben.

– És Ansel aztán tudja, miről beszél – helyeselt Mikhail fojtott hangon. – Abban az élvezetben volt része, hogy személyesen találkoztak.

Celaena kérdően nézett, mire Ansel grimaszolt egyet.

– De csak mert én vagyok a legbájosabb közületek. A Mester időről időre Xandriába küld, hogy tárgyaljak Berickkel. Szerencsére

eddig nem merte megszegni a játékszabályokat, de ez a futárszolgálat előbb-utóbb még a fejembe is kerülhet.

Mikhaíl megjátszott ingerültséggel nézett Celaenára.

– Szereti túldramatizálni a helyzetet.

– De még mennyire!

Celaena tétován rájuk mosolygott. Eltelt jó pár perc, és Ansel egyáltalán nem tűnt úgy, hogy a halálán lenne. Erre Celaena is megkóstolt egy darab húst, és teljesen meglepődött, milyen csípősen fűszeres és füstös íze volt. Lelkesen nekiállt az evésnek. Amíg Ansel Mikhaállal beszélgetett, kihasználta az időt, hogy kicsit körbenézzen.

A részvári piacokat és a Koponya-öböl rabszolgaszállító hajóit leszámítva még sosem látott egymás mellett ennyi különböző királyságból és kontinensről érkező embert. És habár a legtöbben profi gyilkosok voltak, a hangulat békés és oldott volt, majdhogynem derűs. Egy pillanatra elnézett az Ansel által említett külföldi méltóságok asztala felé. Férfiak és nők beszélgettek csendesen az ételük fölé hajolva, és tekintetükkel néha a teremben lévő orgyilkosokat pásztázták.

– Ó – szólalt meg Ansel halkán –, csak arról vitáznak, hogy kinek tegyenek ajánlatot közülünk.

– Ajánlatot?

Mikhaíl előredőlt, hogy a tömegben lássa a követeket.

– Külföldi udvarokból jönnek, hogy azoknak az orgyilkosoknak, akik mély benyomást tesznek rájuk, munkát ajánljanak. Van, hogy ez csak egy megbízás, máskor viszont életre szóló szerződés. Szabadok vagyunk, bárki elmehet közülünk, de nem mindenki akar.

– Na és ti...?

– Ó, nem – mondta Ansel. – Apám kaverné belőlem a lelket is,

ha egy idegen udvarhoz szegődnék. Számára ez egyfajta prostitúciót jelent.

Mikhail csendesesen nevetett.

– Én szeretek itt lenni. Ha el akarok menni, majd tudatom a Mesterrel. De addig is... – tekintete Anselre vándorolt, és Celaena megesküdtött volna, hogy árnyalatnyit elvörösödött. – Addig is megvannak a magam okai, hogy maradjak.

– Mely udvarokból jönnek a méltóságok?

– Egyikük sem Adarlan területéről, ha erre gondolsz – mondta Mikhail, és megvakargatta kissé borostás arcát. – A Mesterünk pontosan tudja, hogy Eyllwe-től Terrasenig minden a te mestered uralma alá tartozik.

– Kétségtelenül – válaszolta Celaena, bár tulajdonképpen nem tudta, miért is mondta ezt. Azután, amit Arobynn tett vele, már nem volt olyan nagy kedve Adarlan birodalmának orgyilkosait védeni. Mégis mély benyomást tett rá, hogy ez az erődnyi igen erős és nagy tudású orgyilkos sosem merne Arobynn – és egyben az ő – területére behatolni...

Szótlanul evett tovább, mialatt Ansel, Mikhail és mások körülötte beszélgettek. A hallgatási fogadalmat, ahogy korábban Ansel elmagyarázta, mindenki annyi időre vállalta, amennyire azt jónak ítélte meg. Néhányan pár hetet töltöttek némaságban, mások éveket. Ansel egyszer egy hónapig próbálta volna, de már két nap után feladta. Túlzottan szeretett beszélni. Efelől Celaenának kétsége sem volt.

Néhányan körülöttük jelyelvel értették meg magukat, amit Ansel és Mikhail nyilvánvalóan szintén ismert, még ha az elnagyolt kézmozdulatokat elsőre nem is mindig tudták értelmezni.

Hirtelen Celaena megérezte, hogy valaki nézi. Megpróbált nem meglepettnek tűnni, amikor néhány székkal arrébb egy jóképű,

lebarnult bőrű, sötét hajú fiatalembert fedezett fel, aki őt figyelte. Pontosabban inkább néha lopva ránézett, mert tengerzöld szeme mindig csak egy pillanatra vetődött az arcára, hogy aztán ismét visszaforduljon a társai felé. Egy szót sem szólt, hanem jelynyelvel értette meg magát. Tehát ő is csendes orgyilkos.

Amikor a tekintetük összehalmozott, a fiú elmosolyodott, és kivillantak vakítóan fehér fogai. Na igen, kétségtelenül kíváncsi volt – majdnem annyira, mint Sam.

Sam – mégis miért találja hirtelen kíváncsinak? Biztos halálra röhögné magát, ha tudná, hogy ilyeneket gondol róla. A fiatalember felé biccentett, majd ismét a barátaihoz fordult.

– Az ott Ilias – suttogta Ansel, s közben egészen közel hajolt hozzá, közelebb, mint ahogy az Celaenának tetszett volna. Nem tudja, mi az a privátszféra? – A Mester fia.

Ez megmagyarázta a tengerzöld szempárt. Még ha a Mester valamiféle szent életű szerzetes volt is, nem kellett neki feltétlenül szüzességi fogadalmat tennie.

– Nem semmi, feltűntél neki! – ugratta Ansel, olyan halkán, hogy csak Celaena és Mikhail hallhassa. – Annyira el van foglalva az edzéssel és a meditációval, hogy a környezetéről tudomást sem vesz – a szép lányokról nem is beszélve.

Celaena kérdően nézett, és inkább magába fojtotta azt a megjegyzését, hogy ez aztán őt teljesen hidegen hagyja.

– Már évek óta ismerem, és velem szemben mindig teljesen elutasító volt – folytatta Ansel. – Az is lehet, hogy a szőkékre bukik – vetette fel Mikhail.

– Én tényleg nem ezért jöttem ide – mondta Celaena.

– Fogadok, hogy otthon is van egy sereg hódolód.

– Pedig nincsen.

Anselnek leesett az álla.

– Hazudsz.

Celaena kortyolt egy nagyot a vízből, amit citromkarikákkal ízesítettek, és hihetetlenül finom volt.

– Nem én.

Ansel hitetlenkedve nézett rá, majd folytatta a csevegést Mikhaillal. Celaena ide-oda tologatta a tányérján az ételt. Nem arról volt szó, hogy ne lenne romantikus alkat. Már többször is előfordult, hogy rajongott valakiért: kezdve Archerrel, a fiatal férfi kurtizánnal, akivel pár hónapig edzettek együtt tizenhárom éves korában, egészen Benig, Arobynn helyetteséig, aki nemrég vesztette életét. Akkoriban még túl fiatal volt, hogy valóban megértse az ilyen dolgok kilátástalanságát.

Lopva újra Iliasra nézett, aki éppen nevetett valamin, amit az egyik társa mondott neki. Tetszett a hiúságának, hogy a srác érdekesnek találja; az Arobynn-féle éjszaka óta eltelt négy hétben csak és kizárólag azért nézett tükörbe, hogy megbizonyosodjon róla, semmije nem tört el, mindene a helyén van.

– Figyelj csak – szakította félbe a gondolatait Mikhail, és felé bökött a villájával –, aztán megérdemelted-e, hogy a mestered kékre-zöldre verjen?

Ansel komoran nézett rá, Celaena pedig kihúzta magát a székein. Ráadásul most még Ilias is odafigyelt, szép szemét az ő arcán pihentette. De Celaena Mikhailra nézett.

– Az attól függ, ki meséli a történetet.

Ansel kuncogott.

– Ha Arobynn Hamel meséli a történetet, akkor bizony megérdemelted. Jó sok aranyába kerültem, valószínűleg egy kisebb vagyomba. Engedetlen és szófogadatlan voltam, ráadásul egy csepp megbánás sincs bennem azért, amit tettem.

Továbbra is állta Mikhail tekintetét, akinek a vigyora lassan

lekonyult.

– De ha az a kétszáz rabszolga meséli a történetet, akiket felszabadítottam, akkor vélhetőleg nem érdemeltem meg.

Már senki sem mosolygott az asztalnál.

– Te jó ég! – suttogta Ansel. Egy pár másodpercre igazi csend telepedett a körükre. Celaena folytatta az evést. Ezek után nem volt kedve tovább beszélgetni.

Celaena az oázist a homokdűnéktől elválasztó datolyapálmák árnyékában állt, és a végtelen sivatagot bámulta.

– Megismételnéd? – kérte Ansel. A tegnapi vacsora mellett zajló fojtott beszélgetések és az erőd néma folyosói után az átlagos beszédhang sértette a fülét.

De Ansel, aki ma fehér tunikát, nadrágot és teveszőr csizmát viselt, csak vigyorgott, és szorosabbra kötötte a fehér kendőt vörös haja körül.

– A következő oázis öt kilométernyi gyalogútra van – mondta, és odanyújtott neki kettőt a magával hozott favödörökből. – Ezek itt a tieid.

Celaena kérdően nézett.

– Azt hittem, a Mesterrel fogok edzeni.

– Ó nem, ma még nem – magyarázta Ansel, és felvett két másik vödört. – Amikor edzésről beszélt, erre gondolt. Lehet, hogy az embereinket könnyedén elintézed, de még mindig az Északi Szél szagát érezni rajtad. Csak ha átveszed a Vörös-sivatag szagát, veszi a fáradságot, hogy eddzen veled.

– Ez nevetséges! Hol van most? – kérdezte Celaena, a mögöttük tornyosuló erődre pillantva.

– Ó, addig nem fogod megtalálni, amíg nem bizonyítottál. Mutasd meg, hogy mindent, amit tudsz, és ami voltál, kész vagy magad mögött hagyni. Bizonyítsd be, hogy megéri neki időt szentelnie rád. Csak ekkor fog edzeni téged. Legalábbis nekem így magyarázták. – Ansel vörösesharna szeme derűsen csillogott. – Tudod, hányan kérték és könyörögtek azért, hogy csak egyetlen órát is vehessenek tőle? Teljesen önkényesen választ ki minket. Az egyik reggel mondjuk egy növendéket pécéz ki magának, a következő pedig talán valaki olyan lesz, mint Mikhail. Még mindig várom, hogy egyszer én kerüljek sorra. Szerintem még maga Ilias sem tudja, hogy milyen szempontok szerint dönt az apja.

Ez egyáltalán nem illett bele Celaena terveibe.

– De nekem szükségem van az ajánlólevelére. Muszáj edzenie velem. Én tényleg csak azért jöttem ide, hogy tanítson...

Ansel vállat vont.

– Mint mi mindannyian. De egyet ajánlhatok neked: eddز velem, amíg úgy nem találja, hogy felkészültél. Én legalább meg tudom neked mutatni, hogy mennek itt a dolgok. Tégy úgy, mintha egy kicsit mi is fontosak lennénk neked, és kevésbé úgy, mintha kizárólag az ajánlólevél miatt lennél itt. Nem arról van szó, hogy nekünk ne lennének meg a saját titkos terveink – mondta Ansel, és rákacsintott.

Celaena eltöprengett a hallottakon. Nem válna hasznára, ha most pánikba esne. Szüksége van egy kis időre, míg kidolgoz egy alapos haditervet. Később majd megpróbál beszélni a Mesterrel. Talán tegnap félreértette őt. Addig is viszont... kénytelen lesz követni Ansel. Úgy tűnik, a Mester mindig az étkezőben költi el a vacsoráját, lehetséges, hogy még ma este el tudja őt csípni.

Mivel Celaena nem tiltakozott, Ansel felemelte az egyik vödröt.

– Ez a visszaútra van – szükséged lesz rá. Ez pedig itt –

emelte fel a másikat is – pokollá fogja tenni az utad.

– Ezt most hogy érted?

Ansel felakasztotta a vödröket a vízhordó rúdra, amit a vállára emelt.

– Ha öt kilométeren át tudsz futni a Vörös-sivatag dűnéin keresztül, majd ugyanezt megteszed visszafelé is, akkor szinte mindenre képes vagy.

– Futni? – Celaena szája már a gondolattól kiszáradt. Körülöttük mindenki – főleg a gyerekek és még néhány nála kicsivel idősebb orgyilkos – nyikorgó vödrökkel futni kezdett a homokbuckákon.

– Nehogy azt mondd, hogy a hírhedt Celaena Sardothien nem tud lefutni öt kilométert!

– Te aztán könnyen beszélsz, ennyi év után öt kilométer neked már semmiség, ugye?

Ansel megmozgatta a nyakát, mint ahogy a napsütésben nyújtózó macskák szokták.

– Na persze. Egyébként engem a futás tart formában. Azt hiszed talán, hogy ilyen lábakkal születtem?

Celaena a fogát csikorgatta, amikor Ansel ördögien rávigyorgott. Még sosem találkozott senkivel, aki ilyen gyakran vigyorgott és kacsintott volna.

Ansel kocogni kezdett, és elhagyta a datolyapálmák árnyékát. Hullámként kavargott utána a vörös homok. Még egyszer hátranézett.

– Ha gyalogolsz, az egész napod elveszik, és biztosan senkit nem fogsz lenyűgözni! – mondta, aztán, orra és szája elé húzva kendőjét, nekiiramodott.

Celaena mély levegőt vett, elátkozta Arobynnat, és felakasztotta a két vödört a rúdra. Aztán elindult.

Ha ezt az öt kilométert sík terepen vagy akár füves dombokon végig felfelé jelölték volna ki, akkor talán tudta volna teljesíteni. De a dűnék szörnyen magasak és meredekesek voltak. Nyamvadt másfél kilométer után már csak gyalogolni tudott, mert a tüdeje elviselhetetlenül égett. Legalább az utat könnyű volt megtalálnia – tucatnyi lábnyom jelezte, merre kell mennie.

Futott, ahogy tudott, gyalogolt, ha már nem bírta tovább, miközben a nap egyre magasabbra vándorolt az égen, vészesen közeledve a tetőpontjához. Fel a következő dűnére, majd újból le. Egyik láb a másik után. Vakító fénysugarakat látott felvillanni, a fejében pedig mintha kalapáltak volna.

A vörös homokot már vibrálni látta, ekkor átvette karjait a rúdon. Az ajka már papírvékony volt és felrepedt, a nyelvét ólomnehéznek érezte. Feje minden egyes lépésnél lüktetett, miközben a nap egyre csak magasabbra és magasabbra emelkedett...

Még egy dűne. Már csak egy dűne.

De a sokadik dűne után még mindig csak vánszorgott az egyre ritkuló lábnyomok után. Talán rossz nyomot követett volna?

Ebben a pillanatban orgyilkosok tűntek fel az előtte lévő buckán, akik már visszafele tartottak; ruháik csuromvizesek, vödreik tele vízzel. Celaena magasra emelte fejét, és senkinek nem nézett az arcába, amikor elfutottak mellette. A legtöbben figyelemre sem méltatták, csak egypáran vetettek oda egy-egy lesajnálóan együtt érző pillantást.

A következő dűne olyan meredek volt, hogy egy kézzel támaszkodnia kellett. Amikor felért a tetejére, térdei már épp megadni készültek magukat, amikor hirtelen vízcsobogás ütötte meg a fülét. Egy oázis terült el tőle alig kétszáz méterre. Körben fákat látott, és egy óriási tavat, melyet egy csillogó vizű patak

táplált.

Ő volt Adarlan orgyilkosa, legalább eddig megcsinálta.

A tó sekélyebb részében sokan pancsoltak vagy fürödtek a futók közül, vagy egyszerűen csak beleültek, hogy lehűtsék magukat. Senki sem beszélt, és szinte senki sem jelelt. Tehát még egy hely, ahol abszolút némaság uralkodott. Kiszúrta Ansel, aki a lábát a vízbe lógatta, és a szájába datolyákat tömött. Vele senki nem törődött, de ennek most kivételesen örült. Talán tényleg félre kellett volna tennie Arobynn parancsát, és álnéven kellett volna bejelentkeznie.

Ansel integetett neki. Ha csak egy pillantásával is arra céloz, milyen lassan futott, akkor...

De Ansel csak egy datolyát nyújtott felé.

Celaena próbált nem zihálni. Ahelyett, hogy elvette volna a datolyát, belegázolt a hűsítő vízbe, míg teljes egészében alá nem merült.

Celaena egyik vödre már a visszaút felénél kiürült, és mire végül elérte a vörös homokkő erődítményt és annak hőn áhított árnyékát, a másodikat is kiitta.

A vacsoránál Ansel egy szóval sem említette, hogy a szobatarátnőjének egy örökkévalóságra volt szüksége a visszaúthoz. Celaena kénytelen volt késő délutánig várni a pálmák árnyékában, és aztán az egész utat lépésben tette meg. Az erődöt csak naplemente előtt érte el. Tehát az egész napja elment a „futásra”.

– Ne vágj már ilyen savanyú képet – súgta oda neki Ansel, és a villájára lapátolt egy keveset az ízletesen fűszerezett magvakból. Ismét a páncélját viselte. – Tudod, hogy nekem hogy végződött az

első napom odakint?

A hosszú asztalnál ülő orgyilkosok közül néhányan már vigyorgtak.

Ansel nyelt egyet, és felkönyökölt az asztalra. Még a kesztyűit is farkasmotívumok díszítették.

– Az első futásom alatt összeestem. A harmadik kilométernél. Elájultam. Ilias talált meg a visszaúton, és a karjában cipelt hazáig. – Ilias és Celaena pillantása találkozott, és a fiú rámosolygott. – Ha éppen nem haldokoltam volna, biztosan elalélok a gyönyörtől – tette hozzá Ansel. A többiek vigyorgtak, néhányan nevettek.

Ilias figyelmétől Celaena elvörösödött, és zavartan kortyolgatta a citromos vizét. Az arcszíne egész étkezés alatt nem állt helyre, mert Ilias időről időre rápillantott.

Bár hízelgő volt a dolog, próbált nem elszállni tőle. Ahogy visszagondolt rá, milyen rossz alakítást nyújtott aznap – amiért edzeni sem tudott –, már nem volt annyira büszke magára.

Szemmel tartotta a Mestert, aki a terem közepén étkezett, halálos orgyilkosai több sorban védték. A tanoncok asztalánál ült, akiknek csodálkozó tekintetéből Celaena arra következtetett, hogy a Mester jelenléte asztaluknál váratlan meglepetésnek számított.

Celaena türelmetlenül várta, hogy a Mester mikor áll fel, és amikor ez a pillanat végre elérkezett, a lehető legkisebb feltűnést keltve ő is felemelkedett székéből, és jó éjszakát kívánt mindenkinek. Miközben elfordult, látta, amint Mihail az asztal alatt Ansel kezéért nyúl.

Sikerült utolérnie a Mestert, éppen mikor a termet elhagyta. Mivel még mindenki az evéssel volt elfoglalva, a fáklyákkal megvilágított folyosók teljesen üresek voltak. Celaena tett egy hangos lépést, bizonytalanul, hogy vajon mennyire értékelné a Mester, ha csak némán elébe lépne, de azt sem tudta, pontosan

hogyan hívja fel magára a figyelmet.

A Mester fehér ruhája suhogott, ahogy megfordult. Barátságosan nézett rá. Ebből a közelségből jól látszott a fiával való hasonlóság. Az egyik ujján volt egy világos csík, talán egy jegygyűrű helye. Ki lehetett Ilias anyja?

Ilyen kérdésekre természetesen nem volt idő. Ansel azt tanácsolta neki, hogy tegyen rá jó benyomást, éreztesse vele, hogy a saját elhatározásából van itt. Talán tetszene neki, ha nem szólalna meg. Na de akkor hogyan terjessze elő neki a kérését? Habár a szíve örülten vert, a legszebb mosolyát vette elő, és eljátszotta, amint a vízhordó rúdjaival rohan, ehhez hevesen rázta a fejét, ráncolta a homlokát, amit a férfi remélhetőleg úgy értett, hogy „azért jöttem, hogy magával eddzek, nem azért, hogy másokkal”.

A Mester bólintott, mintha már tudott volna róla. Celaena nyelt egyet, és még érezte a fűszerek utóízét, amit a hús készítésénél használtak itt. Egy lépést tett felé, majd megismételte a kézmozdulatait, amivel jelezni kívánta, hogy ő kizárólag csak vele szeretne dolgozni. Annyival szívesebben lett volna őszintébb, határozottabb a mozdulataival, legszívesebben szabad utat engedett volna kedvetlenségének és kimerültségének, de hát ott volt az az átkozott levél!

A Mester megrázta a fejét.

Celaena összeszorított szájjal mutatott még egyszer rá, majd önmagára.

A Mester ismét megrázta a fejét, és a tenyerét fel-le mozgatta, mintha azt akarná mondani, lassítania, várnia kell. Türelemmel kell várnia, amíg edzeni fog vele.

Celaena elgondolkozott, és kérdőn felvonta a szemöldökét, mintha csak ezt kérdezné: „Várni, míg hívat?” A férfi bólintott. Az

isten szerelmére, mégis hogyan tudakolhatná meg: „És mégis meddig?” Tanácstalanul felfelé fordította a tenyerét, és megpróbált úgy is nézni. De a bosszúságát nem tudta leplezni. Hiszen csak egy hónapig marad. Mégis meddig kell várnia?

A Mester nagyon jól megértette, mire gondol, és csak hanyagul megvonta a vállát, ami igencsak felháborította Celaenát. Szóval tényleg igaza volt Anselnek – várnia kell, míg a Mester küld érte. A férfi barátságosan mosolyogva elfordult tőle, és folytatta útját. Celaena tett egy lépést utána, könyörögni akart és ordítani, bármit, ami ösztönösen jött volna belőle, amikor valaki megragadta a karját.

Megpördült, és ösztönösen a kései után nyúlt volna, amikor hirtelen Ilias tengerzöld szemébe pillantott.

A fiú csak a fejét csóválta, miközben tekintete a Mesterre vándorolt, majd vissza rá. Tehát nem szabad követnie a Mestert.

Ilias talán nem is csodálatból figyelt fel rá, hanem mert nem bízott benne. De miért is kellett volna? A hírneve nem feltétlenül volt bizalomkeltő. Bizonyára már az étkezőből kiérve követte, amikor látta, hogy az apja után jön. Fordított esetben, ha a fiú látogatott volna Résvárba, biztosan ő sem merte volna egyedül hagyni Arobynn-nel.

– Nem akarom bántani – mondta halkán Celaena. De Ilias csak halványan elmosolyodott, és elképedve nézett, mintha azt kérdezné, vajon azt akarja a szemére vetni, hogy meg akarta védeni az apját?

Lassan elengedte a karját. Nem viselt fegyvert, de nem is tűnt úgy, mintha szüksége lett volna rá. Magas volt – még Samnél is magasabb –, széles vállú, erős kötésű, de nem túl izmos. Mosolya még egy kicsivel szélesebb lett, amikor felé nyújtotta a kezét. Üdvözlésképpen.

– Igazad van – mondta, és ő maga is elmosolyodott. – Azt hiszem, mi még be sem mutatkoztunk egymásnak rendesen.

A fiú bölintott, és a szívére tette a másik kezét. Hegek borították, apró, vékony hegek: biztosan már évek óta edz kardokkal és törökkel.

– Te Ilias vagy, én pedig Celaena. – Celaena is a mellére tette a bal kezét, jobbjaival pedig megfogta a feléje nyújtott kezet, hogy megrázza. – Örülök, hogy megismerhetlek.

Ilias szemei ragyogtak a fáklyák fényében, és a keze melegen és szorosan az övére fonódott. Celaena elengedte a kezét. A Néma Mester fia és az orgyilkosok királyának pártfogoltja. Most fogta csak fel: ha az erődben volt valaki, aki egy kicsit is hasonló volt hozzá, az Ilias volt. Az ő területe Résvár, ez itt pedig a fiú fennhatósága alá tartozik.

Fesztelen, laza viselkedéséből, abból, ahogyan barátai csodálattal és tisztelettel tekintettek rá, arra lehetett következtetni, hogy ő itt teljesen otthon érezte magát – mintha ezt a helyet neki teremtették volna, mintha soha nem is kellett volna megkérdőjeleznie, hogy itt a helye. Különös irigység lopózott Celaena szívébe.

Ilias hirtelen egy sor jelet rajzolt a levegőbe hosszú ujjjaival. Celaena halkan nevetett.

– Fogalmam sincs, mit akarsz mondani.

Ilias felnézett a mennyezetre, sóhajtott, és felemelte a kezét, mint aki megadja magát. Finoman vállon veregette, és elment mellette, amerre az apja, akit elnyelt a folyosó.

Celaena visszaindult a szobájába. Habár ez pont az ellentétes irányban volt, meg volt róla győződve, hogy a Néma Mester fia most is figyeli őt, hogy megbizonyosodjon arról, nem követi az apját.

Nincs miért aggódnod, a legszívesebben ezt kiáltotta volna neki. Hiszen még tíz nyamvadt kilométert sem tudott lefutni a sivatagon át.

A szobájába menet az a szörnyű érzése támadt, hogy itt talán nem is akkora nagy szám Adarlan orgyilkosának lenni.

Este, amikor ő és Ansel már az ágyukban feküdtek, szobatársa belesuttogott a sötétbe.

– Holnap már jobb lesz. Ha már csak egyetlenegy lépéssel többet tudsz futni, az is eggyel több, mint a mai.

Ansel könnyen beszélt. Neki nem kellett a hírnevére gondolnia, ami bizony törekennyé is válhat. Celaena a plafont bámulta. Hirtelen elfogta a honvágy, és furcsa módon azt kívánta, bárcsak Sam is itt lenne vele. Ha kudarcot vallana, akkor is legalább együtt lennének.

– Figyelj csak – szólalt meg hirtelen, mert valahogy el akarta terelni a gondolatait Samról. – Te és Mikhail...

Ansel felsóhajtott.

– Ennyire nyilvánvaló? Bár igaz, hogy annyira nem titkoljuk. Vagyis én próbálom, de ő nem igazán. Teljesen ingerült lett, amikor megtudta, hogy hirtelen szobatársam lett.

– Mióta vagytok együtt?

Ansel hallgatott egy kis ideig, csak aztán válaszolt.

– Tizenöt éves korom óta.

Tizenöt! Mikhail a húszas évei derekán járhatott, tehát ha csak három éve járnak, akkor is jóval idősebb, mint Ansel. Valahogy ettől kellemetlen érzése támadt.

– Sivatagföldön a lányokat már tizennégy éves korukban

kiházásítják – tette hozzá Ansel.

Celaena levegő után kapkodott. Már maga a gondolat, hogy valaki tizennégy évesen férjhez megy, és nem sokkal később anya lesz...

– Húha – csak ennyit tudott kinyögni.

Mivel nem szólt többet, Ansel elaludt, Celaena gondolatai pedig újból visszatértek Samhez. Még ennyi hét után is rejtélyesnek találta, miért érzi őt hirtelen ennyire közel magához. Mit is kiáltott Sam, miközben Arobynn verte őt? És aznap miért találta szükségesnek Arobynn, hogy három orgyilkost állítson mellé, hogy féken tartsák?

ANSELNEK IGAZA VOLT, még ha Celaena nem is akarta elismerni. Másnap valóban többet tudott futni. Harmadnap még többet, és így tovább. A visszaút viszont még mindig olyan sokáig tartott, hogy nem maradt ideje arra, hogy felkeresse a Mestert. Nem mintha ez módjában állt volna. Majd a Mester fogja *őt* hívni. Mint valami lakájt!

Mégis, egy *kis* idő mindig maradt arra, hogy Ansellel késő délután elmenjen tréningezni. Itt csak néhány, idősebbnek látszó orgyilkos adott neki tanácsokat. Kijavították a láb- és kartartását, pár finomabb paskolással rábírták arra, hogy a hasát húzza be, a hátát pedig egyenesen tartsa. Egyszer-kétszer Ilias is velük edzett, soha nem *túl* közel hozzá, de ahhoz elég közel, hogy jelezze, jelenléte nem teljesen véletlen.

Az adaralni orgyilkosokhoz hasonlóan a Csendes Orgyilkosok sem különleges képességeikről voltak ismertek, azon kívül persze, hogy hihetetlen halkán tudtak mozogni. A fegyvereik nagyjából

ugyanolyanok voltak, még ha íjaik és kardjaik hosszukban és formájukban enyhén különböztek is. Egy döntő különbséget azonban meg lehetett figyelni: itt sokkal kevesebb volt az *ellenségeskedés*.

Arobynn agresszivitást várt el tőlük, egymással szemben is. Már egészen kiskoruktól egymás ellen ugrasztotta Samet és őt. A győzelmeikkel és vereségeikkel játszotta ki őket egymás ellen. Rávette Celaenát arra, hogy jómaga és Ben kivételével mindenkiben potenciális ellenséget lásson. Ugyan szövetségesek, de egymás ellenfelei is, és csak tartsanak mindig mindenkit szemmel. Gyengeséget semmilyen körülmények között nem szabadott mutatni. A brutalitás dicséretet érdemelt, csak a képzettség és műveltség számított ugyanilyen fontosnak, a szavak ugyanis ugyanolyan halálosan élesek lehetnek, mint az acél.

A Csendes Orgyilkosok viszont... Bár lehet, hogy ők is gyilkosok voltak, viszont tanultak is egymástól, és kihasználták a kollektív bölcsességet. Az idősebb harcosok mindig mosolyogva oktatták a növendékeket; a tapasztalt orgyilkosok egymás között cserélgették a technikákat. Még ha valamennyien versenytársak is voltak, úgy tűnt, mintha egy láthatatlan kötelék kötné össze őket. Valami mindannyiukat idevezette erre a világvégi helyre. Celaena kiderítette, hogy meglepően sokan némák már születésük óta. De mindannyian nagyon titokzatosnak tűntek. Mintha az erőd valamilyen módon megadná a választ arra, amit keresnek. És mintha ehhez a csendben lenne a kulcs.

Celaenának mindenesetre össze kellett szednie magát, hogy ne förmedjen rájuk, amikor a tartását javígtatták, és új légzéstechnikákat mutattak neki, elvégre ő egy adarlan orgyilkos volt, és már igencsak sokat tudott. De az ajánlólevélre mégis szüksége volt, hogy bizonyítsa, hogy itt kapott kiképzést. Az itt

élők közül pedig a Néma Mester bárkit felszólíthatott, hogy mondja el a véleményét róla. Talán ha megmutathatná, hogy ezeknél a gyakorlatoknál elég ügyes, akkor maga a Mester is tudomást venne róla.

Ő pedig meg fogja kapni a levelet. Akkor is, ha egy tört kell a nyakához szorítania ahhoz, hogy megírja.

Lord Berick támadása Celaena ötödik itteni éjszakájára, újholdra esett. Celaenának fogalma sem volt, hogy a Csendes Orgyilkosok hogyan szúrták ki a sötét dűnék között feléjük kúszó nagyjából harminc katonát. Az ő szobájukba Mikhail rontott be, és megsúgta nekik, hogy a védfalhoz jöjjenek. Remélhetőleg ez most jó lehetőség lesz bizonyítani a Mesternek, mit tud. Már csak bő három hete volt hátra, ki kellett használnia minden esélyt. De a védfalnál nyoma sem volt a Mesternek. És nem látott sok orgyilkost sem. Egy nő a mellette állót kérdezte arról, vajon Berick emberei honnan tudhatták, hogy ma nagyszámú orgyilkos távol lesz; néhány külföldi tisztségviselőt kísértek vissza a legközelebbi kikötőbe. Ez nem lehetett véletlen, a pillanat túlságosan kedvező volt.

Celaena betett egy nyilat az íjába, meglapult a mellvéd mögött, és kikémlelt a lőrésen. Ansel, aki mellette kuporgott, szintén megkockáztatott egy pillantást. Jobbra és balra tőlük többen rejtőztek a védfal mögött, mind feketébe öltöztek, és íj volt a kezükben. Középen Ilias térdelt, utasításait gyors kézmozdulatokkal adta tovább az egész sornak. Ezek már nem azok az egyszerű kézmozdulatok voltak, amelyekkel megértette magát, ezek már egy katona jelei voltak.

– Készítsd elő a nyiladat! – suttogta Ansel, és nyilának ronggyal körbetekert hegyét belemártotta a közöttük lévő olajos tálkába. – Amikor Ilias megadja a jelet, gyűjtsd meg gyorsan a fáklyával, és lödd ki! Közvetlenül a homokfövenyre célozz a katonák alatt!

Celaena meredten bámult a sötétbe. Az erőd védői égve hagyták a fényeket. Ha eloltják, elárulták volna, hogy értesültek a támadásról. Így viszont szinte lehetetlen volt bármit is felismerni. A csillagfényes égbolt alatt mégis kirajzolódott nagyjából harminc, a homokban hasaló férfi alakja, akik arra készültek, hogy rájuk támadjanak, álmukban megöljék őket, és az erődöt porig égessék...

– Nem öljük meg őket? – kérdezte Celaena szintén suttogva. A kezében tartott fegyvert méregette. A Csendes Orgyilkosok íja más volt – rövidebb, vastagabb, és nehezebb volt megfeszíteni.

Ansel megrázta a fejét, anélkül hogy Iliast szem elől tévesztette volna, aztán lazán hozzátette:

– Bár legszívesebben ezt tenném velük. Nem akarunk nyílt háborút kezdeni Lord Berick ellen, csak el akarjuk őket ijeszteni. Mikhail és Ilias a múlt héten építették ott azt a sáncot: az a vonal ott a homokban egy kötél, ami át van itatva olajjal – fűzte hozzá.

Celaena megértette, mi a tervük, pillantásával követte a sánc vonalát.

– Ez egy jó hosszú fal lesz tűzből – mondta, és belemártotta a nyilát a tálkába, amíg a rongy megszívta magát olajjal.

– Fogalmad sincs, mekkora. A kötél az egész erődöt körbeveszi.

Ansel felegyenesedett, és Celaena visszanézve látta, hogy Ilias kaszáló mozdulatot tesz.

Azonnal felugrottak. Ansel őt is megelőzve letépte a legközelebbi fáklyát a tartójából, és villámgyorsan visszatért a

mellvédhez.

Amikor Celaena beletartotta a nyilát a lángba, olyan forróság érte az ujjait, hogy majdnem elejtette a nyilát. Lord Berick emberei hangos kiáltásban törtek ki, az égő nyilak sistergésébe a katonák által kilőtt muníció zaja vegyült.

De Celaena ekkor már újra a mellvéden volt, maga felé húzta az égő nyilat, felnyögött, amikor megégette az ujjhegyét, és lőtt.

Az orgyilkosok nyilai olyanok voltak, mint a hullócsillagok: felszöktek a magasba, és csak szálltak, szálltak, majd a mélybe hullottak. A katonák és az erőd közötti tűzgyűrű fellobbbanását Celaena viszont már nem láthatta, mivel a fejét védve visszabújt a mellvéd mögé. Ansel ugyanezt tette mellette.

Rikító fényesség gyúlt a sötétben, a tűzfal fellobbbanásának dőreje elnyomta Lord Berick embereinek üvöltését. Az égből fekete nyilak hullottak, melyek legnagyobb része lepattant a mellvédekről; csak két vagy három orgyilkos felől lehetett elfojtott nyögést hallani. Celaena összekuporodott, a lélegzetét is visszatartotta, míg az ellenség ki nem lőtte az utolsó nyilát.

Csak akkor mert Anselre nézni, amikor már nem lehetett mást hallani, csak a sérült orgyilkosok halk nyögdecslését és a tűzfal sistergését. A lánynak csillogott a szeme.

– Na – suttogta Ansel –, ez jó móka volt, ugye?

Celaena vigyorgott, bár a szíve még vadul kalapált.

– Igen – mondta. Megfordulva látta, ahogy Lord Berick emberei a dűnék között menekülnek. – Tényleg jó móka volt.

Celaena és Ansel már a szobájukban voltak, amikor valaki még napfelkelte előtt halkán kopogott. Ansel rögtön kiugrott az ágyból,

résnyire kinyitotta az ajtót, így Celaena látta, hogy Mikhail az. Átnyújtott Anselnek egy lepecsételt tekercset.

– Még ma Xandriába kell utaznod, és ezt oda kell neki adnod.

Celaena látta Anselen, hogy a tartása megfeszül.

– Ez a Mester parancsa – fűzte hozzá Mikhail.

Ansel bólintott. Bár nem láthatta, meg mert volna esküdni rá, hogy Mikhail távozóban még megsimogatta az arcát. Ansel mély sóhajtással csukta be az ajtót. Celaena nézte, ahogy szobatársa az egyre világosabb hajnali fényben kidörzsöli az álmot a szeméből.

– Van kedved velem jönni?

Celaena a könyökére támaszkodott.

– Xandria nem kétnapi útra van innen?

– De. Két nap a sivatagon át, az egyedüli társaság pedig csekélységem lenne. De itt is maradhatsz, lefutod a napi tíz kilométeredet, és kiskutyaként várod, hogy a Mester végre észrevegyen. Ha velem jössz, lehet, megfontolja, hogy képezzen téged. Biztosan értékelné fogja, hogy te is próbálsz tenni valamit a biztonságunk érdekében.

Ansel hangnemére Celaenának kikerekedett a szeme. Bár eléggé ésszerűnek hangzott, amit mondott. Hogyan tudná jobban bizonyítani az áldozatkészségét, mint hogy négy napot feláldoz a drága idejéből arra, hogy a Csendes Orgyilkosoknak segítsen? Igen, kockázatos vállalkozás, de... talán elég vakmerő is ahhoz, hogy a Mester felfigyeljen rá.

– És mit csinálunk Xandriában?

– Azt találd ki magad!

Ansel szeme huncutul csillogott. Mi vár ott rájuk?

CELAENA A KÖPENYÉN FEKÜDT, és megpróbálta elképzelni, hogy az alatta lévő homok a részvári puha matraca, és ő most nem is a sivatag közepén van az elemeknek teljesen kiszolgáltatva. Még az hiányzott volna, hogy egy skorpióval a hajában ébredjen fel. Vagy valami még rosszabb.

Oldalára fordult, a fejét pedig behajlított karjára tette.

– Nem tudsz aludni? – kérdezte Ansel mellette. Celaena igyekezett leplezni ingerültségét. Egész nap a homokon küzdötték át magukat, csak déltájban álltak meg, hogy a köpenyük alatt aludjanak egyet, és elkerüljék az éles, az idegeket teljesen kikészítő napfényt.

A datolyából és kenyérből álló vacsorától sem lakott jól. De Ansel könnyű csomaggal akart utazni, és elmagyarázta, hogy másnap délután Xandriában majd több ételt vehetnek. Amikor Celaena ezt sérelmezte, Ansel csak annyit felelt, örüljön, hogy nem a homokviharok időszakában jönnek.

– Minden porcikámban homokot érzek – panaszkodott Celaena, és megfordult, mert valahol súrolta valami. Hogy az ördögbe jut be a homok a ruhája alá? Fehér tunikája és a nadrágja annyi rétegből állt, hogy még ő maga sem találta meg alattuk a bőrét.

– Te *biztos* vagy abban, hogy Celaena Sardothien vagy? Én ugyanis nem hiszem, hogy ő ilyen kényes lenne. Fogadok, hogy kemény élethez van szokva.

– De még mennyire hogy kemény élethez vagyok szokva – mondta Celaena bele a sötétségbe; szavait a környező dűnék itták be. – De ez nem jelenti azt, hogy *élveznem* is kellene. A Nyugati-pusztaság lakóinak ez itt biztosan egy kényeztetés.

Ansel kuncogott.

– Neked fogalmad sincs arról.

Celaena abbahagyta a gúnyolódást, mert elfogta a kíváncsiság.

– Igaz, hogy az országotokon átok ül?

– Hát, Sivatagföld korábban a Boszorkány-királysághoz tartozott. Valamennyire talán tényleg el vagyunkátkozva – sóhajtott hangosan. – Amikor ötszáz évvel ezelőtt a Crochandinasztia királynői uralkodtak, akkor minden szép és jó volt. Legalábbis a romok alapján úgy tűnik, hogy régen szép épületek lehettek. De aztán három Vasfogú-klán megdöntötte a Crochandinasziát, és mindent lerombolt.

– Vasfogúak?

– Néhány boszorkány földöntúli szépséggel volt megáldva, mint a Crochanok. A Vasfogúaknak viszont olyan éles vaskorcsok vannak, mint a halaknak. De még ennél is veszélyesebbek a vaskörmeik, az embert szabályosan ki tudják belezni.

Celaena hátán a hideg futkározott.

– De amikor a Vasfogúak klánjai a királyságot lerombolták, az

utolsó Crochan-hercegnő egy varázslattal az országot azok ellen fordította, akik a Vasfogúak zászlaja alatt álltak – így nem nőtt semmilyen növény, az állatok megbetegedtek és kimúltak, a víz iszapos lett. De ez most már nincsen így. Amióta a Vasfogúak kelet felé költöztek – a ti irányotokba azóta a vidék ismét termékeny.

– És... *te* már láttál valaha egyet is ezekből a boszorkányokból? Ansel egy pillanatig hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

– Igen.

Celaena felkönyökölve nézte Ansel, aki továbbra is az égre bámult.

– Én nyolc voltam, a nővérem tizenegy. Elszöktünk Briarcliff Hallból, a nővérem, én és Maddy, az egyik barátnője. Volt pár kilométerrel arrébb egy sziklás hegy egy elhagyatott őrtoronnyal. A torony felső része a boszorkányháborúban elpusztult, de a maradványa még állt. Szóval, volt a torony aljában egy kapuív, amin keresztül át lehetett látni a hegy másik oldalára. És az egyik lovászfíú azt mesélte a nővéremnek, hogy aki Szent Iván éjjelén átnéz rajta, az egy másik világba pillanthat be.

Celaenának libabőrös lett a háta.

– Szóval felmentetek a toronyba?

– Én nem – válaszolta Ansel. – Amikor már majdnem felértem a hegyre, olyan félelem fogott el, hogy eszem ágában sem volt belépni a toronyba. Elrejtőztem egy szikla mögött, de a nővérem és Maddy továbbmentek. Nem tudom, meddig vártam. Mindenesetre aztán kiáltásokat hallottam. A nővérem rohant felém. Karon ragadott, és elszaladtunk. Először nem akarta elmesélni, hogy mi történt Maddyvel, de amikor Briarcliff Hallba értünk, mindent elmondott apánknak. Átmentek a kapuíven, és láttak egy nyitott ajtót, ami a toronyba vezetett. Akkor hirtelen egy vasfogú

öregasszony lépett ki az árnyékból, megragadta Maddyt, és a lépcsőfeljáróhoz ráncigálta.

Celaena alig kapott levegőt.

– Maddy sikoltozni kezdett, a nővérem pedig elrohant. Amikor apám és az emberei ezt meghallották, lóhalálában odasiettek. Napfelkeltekor értek oda, de akkor már sem Maddynek, sem az öregasszonynak nem volt nyoma.

– Egyszerűen eltűnt? – kérdezte suttogva Celaena.

– Egyetlen nyomot találtak csupán – válaszolta Ansel halkán. – Apámék felmászta a toronyba, és az egyik kiszögellésen gyerekcsontokat találtak. Fehérek voltak, mint az elefántcsont, és szép tisztára le voltak rágva.

– Atyavilág! – nyögte Celaena.

– Apánk ezután alaposan helybenhagyott minket, és hat hónapig mi végeztünk minden konyhai munkát. Tudta ugyanakkor, hogy a nővéremnek elég büntetés lesz a lelkiismerete. Valahogy mindig olyan volt a tekintete, mintha üldöznék.

Celaena megborzongott.

– Nahát, ma éjjel már biztosan nem fogok aludni.

Ansel nevetett.

– Ne aggódj! – mondta, és befészkelődött a köpenyébe. – Elárulok neked egy értékes titkot. Egy boszorkányt csak egyféleképpen ölhetünk meg: úgy, ha levágjuk a fejét. Egyébiránt nem gondolom, hogy egy Vasfogú Boszorkánynak lenne esélye ellenünk.

– Remélem, igazad van – mormolta Celaena.

– Hát persze. Talán gonoszok, de nem legyőzhetetlenek. És ha saját seregem lenne... húsz Csendes Orgyilkossal levadásznom az összes boszorkányt. Esélyük nem lenne – mondta, tenyerével a homokra csapva. – Tudod, ezek az orgyilkosok már időtlen idők

óta itt vannak. De mit is *csinálnak* ők tulajdonképpen? Sivatagföld *felvirágozna*, ha az orgyilkosok serege védené őt. De nem, a *sessiz suikast* csendesen és meditálva gubbaszt az oázisában, és utcalány módjára ajánlja fel szolgáltatait idegen udvaroknak. Ha *én* lennék a Mester, én valami nagyobb, dicsőbb dologba fognék. Megvédenék minden védtelen országot.

– Micsoda nagylelkűség! Briarcliffi Ansel, a védtelenek megmentője.

A lány csak nevetett. Nem sokkal ezután pedig már el is aludt.

Celaena viszont még jó ideig álmatlanul feküdt, mert egyre csak arra tudott gondolni, mit csinálhatott a boszorkány Maddyvel, miután magával hurcolta a sötét toronyba.

Xandriában a vásár napja volt éppen, és bár a város már régóta Adarlan embargójától szenvedett, úgy tűnt, a kontinens minden királyságából jöttek kereskedők – és még messzebből is. A kis, fallal körbevett kikötőváros minden négyzetcentimétere foglalt volt. Celaena körül halmokban álltak a fűszerek, ékszerek, ruhák és élelmiszerek, melyeket részben közvetlenül a színesre festett járművekről árusítottak, más részüket pedig az árnyékos sarkokban kínálták takarókról. Nem utalt semmi arra, hogy a Csendes Orgyilkosok elleni, néhány nappal ezelőtti kudarcba fulladt támadásról bárki is tudna.

Celaena szorosan Ansel mellett haladt. A vörös hajú lány olyan laza eleganciával fűzte át magát a tömegben, amit Celaena önkéntelenül csak irigyelni tudott. Mindegy volt, hány ember lökdöste meg, hányan kerültek elé, vagy szitkozódtak, amiért elállta az útjukat, sosem akadt el, kisfiús vigyora pedig egyre szélesebb

lett.

Szenvtelenül fogadta, hogy sok ember megáll a láttára, és a haját vagy a szemét bámulja. Fantasztikusan nézett ki a fegyverzete nélkül is. Celaena igyekezett félvállról venni a dolgot, amiért *őt* ennyire kevesen veszik szemügyre.

A rengeteg embertől és a hőségtől már csurgott róla az izzadság, amikor Ansel a piac szélén megállt.

– Körülbelül két órára lesz szükségem – mutatott hosszú, finom ujjaival a homokkő palotára, amely uralta a kis várost. – Az öreg szószátyár beszél, beszél és beszél. Miért nem veszel magadnak valami szép dolgot?

Celaena meglepődött.

– Nekem nem kell veled mennem?

– Berick palotájába? Persze hogy nem. Ezek a Mester ügyei.

Celaena nagyon bosszús lett. Ansel még a vállát is megveregette.

– Hidd el nekem, jobban jársz, ha a következő pár órát a piacon töltöd, és nem az istállókban várakozol Berick embereivel, akik egyfolytában bámulnak. Tőlünk eltérően – folytatta vigyorogva – ők nem fürödhetnek meg bármikor, amikor csak eszükbe jut.

Ansel pillantása a pár keresztutványira magasodó palotára szegeződött. Vajon attól fél, hogy elkésik? Vagy attól, hogy a Mester megbízásából szembe kellett szállnia a Lorddal? Leporolta a vörös homokot fehér ruhájának redőiből.

– Találkozunk háromkor ott a szökőkútnál. Próbálj meg *nem* mindenkinek beszólogatni!

Azzal bele is vetette magát a forgatagba, és csak a vörös hajáról lehetett felismerni. Celaena még egy ideig követte a tekintetével. Oké, ő csak látogatóban volt az orgyilkosoknál, de

miért kísérhette el Ansel az útra, ha utána kint kell várakoznia? Mi lehetett olyan fontos és titkos, hogy Ansel nem engedi, hogy részt vegyen a találkozón? Tett egy lépést a palota felé, de a tömegben nem jutott előrébb. Amikor aztán az egyik standról pompás illat csapta meg az orrát, azon kapta magát, hogy a palota helyett az illat felé vette az útját.

Két órát töltött el azzal, hogy eladótól eladóig kószált, és magát átkozta, hogy otthon miért nem tett több pénzt az erszényébe. Résvárban a kedvenc boltjaiban mindig csak hozzáírták a többihez a kiadását, pénzt sosem kellett magával vinnie, eltekintve néhány réz- és ezüstérmétől, melyek borravalóként és kenőpénzként szolgáltak. Itt viszont... elég könnyűnek tűnt az erszénye.

A piac ott kanyargott minden utcában, a nagyokban és a kicsikben egyaránt, le a keskeny lépcsőkön, át a félig homokos sikátorokon, melyek bizonyára már évezredek óta léteztek. Az ősrégi kapukon át kis belső udvarokba lehetett jutni, melyekben vagy fűszerkereskedők tolongtak, vagy laternák tucatjai csillogtak csillagokként a félárnyékban. Ahhoz képest, hogy Xandria igencsak félreeső helyen volt, nyüzsgött itt az élet.

Celaena egy, a déli kontinensről érkezett cipőárus csíkos napernyője alatt álldogált, és gondolkozott. Vajon van elég pénze a hosszú, felfelé kunkorodó orrú cipőre és az orgonailatú parfümre, amit a fehér hajú lányok kocsiján látott? A lányok azt állították, hogy ők Lani papnői. Lani az álmok istennője – és nyilvánvalóan a parfümé is.

Celaena végigsimított a cipőbe hímzett smaragdzöld selyemszálon, és követte az orr lekerekítését. A cipő orra lendületesen indult felfelé, és merészen tekeredett a tulajdonképpeni cipő fölé. Ezzel a cipővel Résvárban biztos

feltűnést keltene, ott egy nő sem hord ilyen lábbelit. Jóllehet a város piszkos utcáin gyorsan tönkremenne.

Vonakodva tette vissza a cipőt. Az árus felvonta a szemöldökét. Celaena megrázta a fejét, csüggedten mosolygott közben. A férfi felmutatta hét ujját – eggyel kevesebbet, mint az előbb. Ez azt jelentette, hogy nyolc helyett most már csak hét rézpénzt kér a cipőért. Celaena az ajkába harapott, miközben ő is felemelte az ujjait.

– Hat?

A férfi a földre köpött. Hét rézpénz. Hét rézpénz nevetségesen olcsó volt.

Celaena tekintete végigvándorolt a piacon, majd visszatért a cipőre.

– Majd még visszajövök – hazudta, és egy utolsó búskomor pillantással elszakadt a cipőtől. A férfi egy olyan nyelven kiáltott utána, amelyet ő még életében nem hallott, kétségkívül hat rézpénzért kínálva a cipőt, de ő erőt vett magán, és továbbment. A batyuja így is elég nehéz volt; a cipőt magával hurcolni csak plusz teher lett volna... bármennyire is csodaszép és különleges, és nem is *olyan* nehéz... és a hímzés az oldalán olyan hihetetlenül precíz és szép, mintha kézzel írták volna... És igazából hordhatta volna csak házon belül is...

Celaena már majdnem azon volt, hogy visszafordul, és visszamegy az eladóhoz, amikor az egyik árnyékos kapu alól valami csillogó villant a szemébe. Egy fedett kocsi mellett pár ór állt, előttük egy asztal volt felállítva, amire egy magas, sovány férfi ügyelt. De Celaena figyelme nem az örökre irányult, nem is a férfirra vagy a kocsijára.

Nem, ő azt nézte, ami az *asztalon* volt. A lélegzete is elakadt, és magában szitkozódott vékony pénztárcája miatt.

Pókselyem.

A ló nagyságú alvilági pókokról számos történet keringett. A pókok az északi Ruhnn-hegység erdeiben rejtőztek, ott szőtték megfizethetetlen árú fonalukat. Egyesek szerint ezt emberhúsért adták cserébe; mások azt állították, hogy a pókok éveket és álmokat kérnek ellentételezésül.

Akárhogy volt is, ez a fonal lehetővékony volt, szebb, mint a selyem, és strapabíróbb, mint az acél. Celaena még sosem látott belőle ennyit egyszerre. A pókselyem olyan ritka volt, hogy az embernek alighanem magának kellett felkutatnia, ha akart belőle valamennyit. Itt pedig méterszámmra hevert az asztalon, arra várva, hogy feldolgozzák. Egy vagyont ért.

– Tudod – szólította meg az árus adarlaniul, amikor meglátta Celaena tágra nyílt szemét te vagy ma az első ember, aki felismeri, hogy mit is árulok.

– Ezt akkor is tudnám, ha vak lennék – lépett közelebb az asztalhoz a lány, de a csillogó fonatokat nem merte megérinteni. – De miért vagy te itt? Xandriában ezzel biztos nem csinálsz jó üzletet.

A férfi csak magában nevetett. Középkorú volt, rövidre vágott barna hajjal, éjkék szeméből üldözöttség sugárzott, bár most a vidámságtól csillogott.

– Én is ugyanígy kérdezhetném, hogy egy északi lány mit csinál Xandriában – pillantása a késekre szállt, melyeket Celaena a fehér ruhája felett viselt barna övébe tűzött. – Ráadásul ilyen szép fegyverekkel.

A lány halvány mosollyal reagált.

– A szemed éppolyan jó, mint az árud.

– Igyekszem – mondta a férfi, lehetőnyit meghajolt, aztán közelebb hívta. – És most meséld el nekem, északi lány, mikor

láttál pókselymet?

Celaena inkább ökölbe szorította a kezét, nehogy megérintse az igen értékes anyagot.

– Ismerek egy kurtizánt Résvárban, az ő madámjának volt egy zsebkendője ebből az anyagból. Egy rendkívül jómódú vendégtől kapta.

És ez a zsebkendő valószínűleg többbe került, mint amennyit a legtöbb földműves egész életében megkeres.

– Ez királyi ajándék. A hölgy biztosan tehetséges.

– Szerintem sem véletlen, hogy a legjobb kurtizánokat foglalkoztatja a bordélyában.

A kereskedő halkán nevetett.

– És mi vezetett téged ide, ebbe a poros sivatagba, ha Résvár legjobb kurtizánjait is ismered?

Celaena megvonta a vállát.

– Több minden – „válaszolta”. A vászontető alatti félhomályban a pókselyem úgy csillogott, mint a tenger felszíne. – Az viszont érdekelne, hogy *te* miként jutottál hozzá ekkora mennyiséghez. Vetted valahol, vagy magad mentél az alvilági pókokhoz?

A kereskedő egy ujjával végigsimított a lapos szöveten.

– Én magam mentem el érte. Miért kellene ehhez különleges tehetség? – Éjkék szeme elsötétült. – A Ruhnn-hegység belsejében a köd, a fák és az árnyékok labirintusának közepébe kerülsz. Nem kell semmiféle alvilági pókot megkeresned – ők találnak meg téged.

Celaena inkább a zsebébe dugta a kezét, hogy még véletlenül se érintse meg a pókselymet. Az ujjai ugyan tiszták voltak, de a körme alatt még mindig érezte a vörös homokszemeket.

– És akkor miért vagy most itt?

– A déli kontinensre igyekszem, a hajóm pedig csak két nap

múlva indul el; miért ne próbáljak itt szerencsét? Lehet, hogy Xandria nem Résvár, de soha nem tudhatod, ki lép ide a standodhoz – kacsintott rá a férfi. – Hány éves vagy te tulajdonképpen?

Celaena felszegte az állát.

– Két hete töltöttem be a tizenhetet.

Milyen nyomorúságos egy születésnap volt ez! Épp a sivatagban utazott, így aztán senkivel sem lehetett együtt ünnepelni, kivéve a csökönyös vezetőjét. Aki, amikor Celaena bejelentette, hogy születésnapja van, megveregette a vállát. Szörnyű.

– Nem sokkal vagy fiatalabb nálam – mondta a férfi. Celaena kuncogott, de abbahagyta, amikor észrevette, hogy a férfi komolyan gondolja.

– És *te* hány éves vagy? – kérdezett vissza. Nem volt kérdéses, hogy legalább negyven. Ősz hajszála nem volt még, de pár ránca már igen.

– Huszonöt – mondta a férfi. Celaena megdöbbsent. – Tudom. Sokkoló.

A pókfonalakat a tenger felől érkező szellő kissé megemelte.

– Mindennek megvan az ára – folytatta a férfi. – Húsz év kétszáz méter pókselyemért. Én igazából azt gondoltam, hogy a húsz évet majd életem végén vonják le. De ha szóltak volna, hogy nem, akkor is belementem volna.

Celaena a férfi mögött álló, tetővel fedett kocsira szegezte a tekintetét. Ekkora mennyiségű pókselyem lehetővé tenné számára, hogy élete hátralévő részében nagyon-nagyon gazdag emberként éljen.

– Miért nem Résvárba viszed?

– Azért, mert Résvárat ismerem. És Orynthot és Bandzsálit is. Azt szeretném megtudni, hogy kétszáz méter pókselyem mennyit

hozhatna nekem a konyhára az Adarlani Birodalmon kívül.

– Az elveszett éveid visszahozhatóak valahogyan?

A férfi legyintett.

– Idefelé elhaladtam a hegyek nyugati oldala mellett, ahol találkoztam egy öreg boszorkánnyal. Megkérdeztem őt, hogy tud-e nekem segíteni, de azt mondta, hogy ami elveszett, az elveszett, és csak annak a póknak a halála adhatja vissza nekem, aki ezt a húsz évet felemésztette – mondta, majd megnézte az öregség nyomait mutató kezét. – Még egy rézpénzért cserébe azt is megmondta, hogy egy alvilági pókot csak egy nagy harcos tud megölni. Az ország legnagyobb harcosa... Bár ehhez elég lehet egy északi orgyilkosnő is.

– Honnan tudod, hogy...?

– Ugye nem gondolod komolyan, hogy a *sessiz suikast* itt ismeretlen bárki számára? Mi másért találna itt az ember egy tizenhét éves lányt, első osztályú késekkel, kíséret nélkül? És nem is akárkit, hanem olyasvalakit, aki Résvárban ilyen előkelő társaságban mozog. Azért vagy itt, hogy Lord Bericknek kémkedj?

Celaena mindent bevetett, hogy minél meglepettebbnek látsszon.

– Tessék?

A férfi a vállát megvonva nézett fel a magasba emelkedő palotára.

– Az egyik városi őrtől azt hallottam, hogy Berick és néhány Csendes Orgyilkos között különös megállapodások kötöttek.

– Nincs kizárva – válaszolta Celaena röviden. A kereskedő bólintott, a téma már nem is érdekelte tovább. A lány viszont elhatározta, hogy később majd végiggondolja ezt az információt. Lehetséges lenne, hogy a Csendes Orgyilkosok némelyike ténylegesen Bericknek dolgozik? Talán Ansel is emiatt akarta a

találkozót mindenképpen titokban tartani – lehetséges, hogy a Mester nem akarta a feltételezhető árulók nevét nagydobra verni.

– Akkor mi lesz? – kérdezte az árus. – Visszahozod nekem az elvesztett éveimet?

Celaena az ajkát harapdálta. A kémekről szóló gondolatok egy pillanat alatt elhussantak. Beutazni a Ruhnn-hegység közepébe, hogy ott megöljön egy alvilági pókot! Természetesen könnyen el tudta képzelni, hogy egy ilyen nyolclábú szörnyeteg ellen küzdjön. És a boszorkányok ellen! Még akkor is, ha Ansel története alapján az utolsó, amiről álmodott, az egy boszorkánnyal való találkozás volt – főleg egy olyannal, aki a Vasfogúak Klánjához tartozott. Egy másodpercig azt kívánta, bárcsak Sam itt lenne vele. Sam mindenesetre biztos nem hinne neki, ha erről a találkozásról mesélne. De *egyáltalán* hinne-e neki bárki is?

Az árus mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Gazdagabbá tudnálak tenni, mint ahogy azt el tudod képzelni.

– Én már gazdag vagyok. És a nyár végéig más dolgokkal vagyok elfoglalva.

– Én is csak legkorábban egy év múlva jövök vissza a déli kontinensről – válaszolta a férfi.

A lány alaposan megnézte az arcát és csillogó szemét. Még ha a kalandot és a hírnevet figyelmen kívül hagyjuk is – nem lehet bízni olyasvalakiben, aki egy vagyonért odaad húsz évet az életéből. Bár...

– Ha legközelebb Résvárban jársz – mondta lassan a férfinak keresd Arobynn Hamelt.

A férfi szeme kikerekedett. Hogyan reagálna vajon, ha megtudná, hogy ő kicsoda?

– Ő tudni fogja, hol lehet engem megtalálni – mondta, azzal

megfordult, hogy továbbbinduljon.

– De hát mi a neved?

A lány visszanézett.

– Ő tudni fogja, hol lehet engem megtalálni – ismételte még egyszer. Vissza akart menni azokhoz a szokatlan cipőkhöz.

– Várj! – mondta a férfi, miközben tunikájának redői között kotorászott. Aztán egy bájos kis fadobozkát tett le az asztalra. – Ez a tiéd. Emlékbe.

Celaenának a lélegzete is elakadt, amikor a dobozka fedelét felhajtotta: összehajtogatott pókselyem volt benne, körülbelül hatszor hat centiméter, négyszög alakban. Ezért tíz lovat is vehet. Nem mintha bármikor is kiadná a kezéből. Ez olyan valami volt, amit generációról generációra tovább kell örökíteni. Feltéve, hogy egyszer lesznek gyerekei, ami rendkívül valószínűtlennek tűnt.

– Emlékbe miért? – kérdezte, miközben becsukta a doboz fedelét, és bedugta fehér tunikájának a belső zsebébe.

A kereskedő szomorúan mosolygott.

– Mert mindennek megvan az ára.

Celaena arcán egy rég elfeledett fájdalom kifejezése suhant át.

– Értem – mondta, és otthagya a férfit.

Elindult megvenni a cipőt, úgy is, hogy alig sikerült elmennie az orgonaillat mellett: a Lani-papnők standja a második látogatásakor még csábítóbban illatozott. Amikor a városi harangok hármat ütöttek, már ott ült a kút szélén, és majszolt valamit, amiről azt remélte, hogy babkása. Meleg pitában árulták.

Ansel késett negyedórát. A bocsánatkérés elmaradt, a lány megfogta Celaena karját, és magával húzta a még mindig zsúfolt

utcákon. Szeplős arca izzadságtól csillogott.

– Mi van? – kérdezte Celaena. – Mi történt a találkozódon?

– Az nem a te dolgod – válaszolta Ansel kicsit élesen. – Gyere utánam!

Valamikor aztán elérték Xandria Lordjának palotáját, és amikor átmásztak a falon, és a nyílt terepen osontak, Celaena rájött, hogy ez nem a kérdezősködés ideje. Nem a magasba tornyosuló főépület felé mentek, hanem az istállókhoz, és miután tettek egy kis kerülőt az őrszemek miatt, beosontak az erősen szagló félhomályba.

– Remélem, nyomós oka van annak, hogy itt vagyunk – suttogta Celaena vészjóslóan, amikor Ansel a lovak felé indult.

– Nyomós ok? Az bizony van – sziszegte a lány. Az egyik boksz előtt megállt, és odaintette Celaenát.

A lány odament.

– Ez egy ló – jegyezte meg morcosan.

De alig mondta ki, már tudta, hogy ez nem akármilyen ló.

– Ez egy aszterionló – suttogta Ansel elragadtatva, vörösesbarna szemét hatalmasra nyitva.

A ló szurokfekete volt, sötét szemével szinte átfúrta Celaena tekintetét. A lány természetesen már hallott az aszterionlovakról, ez volt a legősibb lófajta Erikában. A legenda szerint a tündérek a négy égtáj szeleiből formálták meg – az északi tetterő, a déli kitartás, a keleti gyorsaság és a nyugati bölcsesség elegyéből, ezeket egyesítették abban a kecses fejű, felcsapott farkú csodálatos teremtményben, mely előtte állt.

– Láttál már valaha ilyen fokú tökéletességet? – kérdezte Ansel halkán. – A neve Hisli.

Celaenának eszébe jutott, hogy az aszterionlovak családfájánál az anyai ágat veszik alapul; a kancák tehát értékesebbek voltak.

– Ő pedig itt – folytatta Ansel, rámutatva a következő bokszra

– Kaszida. A sivatagi dialektusban a neve azt jelenti, hogy szelet kortyoló.

Kaszidához illett a neve. A vékony kanca almásszürke volt, sörénye tajtékfehér, szőre olyan szürke, mint egy zivatarfelhő. Horkantva és mellső lábával dobogva nézett Celaenára, tekintete idősebbnek tűnt a Földnél is. Celaena most már megértette, miért lehetne az aszterionlovakért annyi aranyat kapni, amennyi a súlyuk.

– Lord Berick ma kapta meg őket. Egy olyan kereskedőtől vette, aki Bandzsáliba tart – mondta Ansel, és becússzam Hisli bokszába, gyengéden becézgette, a fülébe duruzsolt, és megsimogatta a szája felett. – Fél órán belül ki akarja próbálni őket.

Ez megmagyarázta azt, hogy miért volt mindkét állat felnyergelve.

– És? – suttogta Celaena, a kezét kinyújtva, hogy Kaszida megszaglászhasssa. A kanca orrlyukai kitágultak, a ló orra csiklandozta Celaena ujjhegyét.

– És aztán vagy továbbadja őket valakinek, akit le akar fizetni, vagy hamarosan elveszíti irántuk az érdeklődését, és hagyja, hogy itt senyvedjenek életük hátralévő részében. Lord Berick hajlamos arra, hogy a játékszereit gyorsan eldobálja.

– Micsoda pazarlás.

– Igen, így is lehet mondani – mormolta Ansel Hisli bokszából.

Celaena visszahúzta a kezét Kaszida szájától, és alaposan szemügyre vette az állatot. Ansel még mindig csodálattal telve simogatta Hisli fekete oldalát, majd hirtelen odafordult Celaenához.

– Jó lovas vagy?

– Persze – válaszolta óvatosan.

– Az jó.

Celaena még éppen el tudta fojtani meglepett kiáltását, amikor látta, hogy Ansel kinyitja az ajtót, kivezeti Hislit a bokszból, gyorsan és könnyedén a nyeregbe pattan, a gyeplőket egyik kezében tartva.

– Csak mert úgy kell majd lovagolnod, mintha az ördög lenne a nyomodban.

Ansel közben már egyenesen az istállóajtó felé indult egyre gyorsulva.

Celaenának nem volt ideje tovább csodálkozni, vagy azon gondolkozni, hogy mitévő legyen. Kinyitotta Kaszida bokszát, kivezette onnan a kancát, és felült a lóra. Sarkát halk káromkodások kíséretében belenyomta a ló oldalába, és elindult.

6. FEJEZET

AZ ŐRÖK CSAK AKKOR FOGTÁK FEL, MI TÖRTÉNT, amikor a lovak fekete és szürke árnyékként elszáguldottak mellettük, és még mielőtt a vészkiáltásaik felhangzottak volna, a lányok már átlépték a kastély főkapuját. Ansel vörös haja jelzőtűzként lobogott, miközben az oldalsó városkapuhoz vágatott, olyan sebességgel, hogy a gyalogosok ugrálva tértek ki útjából.

Celaena csak egyszer vetett hátra egy pillantást a túlszúfolt utcára – ami épp elég volt arra, hogy lássa a három lovas őrt, akik kiabálva vágattak utánuk.

De a következő pillanatban a lányok már át is vágtak a városkapun, egyenesen az előttük elterülő vörös dűnetengerbe. Ansel úgy vágatott, mintha valamiféle pokolfajzatok üldöznék őket. Celaena a nyomában mindent megtett, hogy a nyeregben maradjon. Kaszida patái mennydörgésként dübörögtek, a lába sebes volt, mint a villám. A kanca olyan gyorsan szárnyalt, hogy a szélben Celaenának a könnye is kicsordult. A három őr az átlagos

lovaikkal ugyan messze volt tőlük, de nem elég messze ahhoz, hogy megnyugodhassanak. Az óriási és kietlen Vörös-sivatagban Celaenának nem volt más választása, mint hogy Ansel követse.

Belekapaszkodott Kaszida sörényébe, ahogy vágattak a dűnéken át, fel és le, le és fel, míg nem volt más előttük, csak a vörös homok, a felhőtlen égbolt és a paták dübörgése, és ezek a paták a világon bárhová elröpítették őket.

Egyszer csak Ansel lassított a tempón, hogy Celaena behozhassa lemaradását, aztán együtt vágattak egy széles, lapos dűne tetején.

– Az ördögbe is, neked teljesen elment az eszed? – kiabálta.

– Nem akarok hazáig gyalogolni! Kicsit lerövidítjük az utat! – kiáltotta vissza Ansel. A három ór a hátuk mögött még mindig nem adta fel az üldözésüket.

Celaena épp azt mérlegelte, hogy Kaszidával nekimegy Hislinek, hogy Ansel a homokba taszítsa – és hátrahagyja az öröknek –, amikor a lány egy lendületes karcsapás kíséretében visszaszólt neki Hisli fekete feje mögül.

– Éld az életet, Sardothien!

A dűnék ekkor hirtelen szétváltak, szabad kilátást nyújtva a türkizkéken csillogó Oro-öbölre. Ahogy Celaena megérezte arcán a hűvös tengeri szellő érintését, valósággal belevetette magát, és majdnem felnyögött örömében.

Anselből egy örömkialtás szakadt ki, levágtatott az utolsó dűnéről, és megcélozta a hullámverte partot. Celaena önkéntelenül is elmosolyodott, és követte őt. Kaszida érezte a patái alatt a kemény, vörös homokot, és ettől új erőre kapott, egyre sebesebben és sebesebben vágatott.

A szél belekapott Celaena ruháiba, a haja kibomlott, ő pedig hirtelen ráébredt, milyen nagyszerű dolgot él át épp. Annyi lány

közül a világon pont ő volt itt a Vörös-sivatag mellett a parton, ő ült egy aszterionlovon, és sebesebben repült, mint a szél. A legtöbben sosem tapasztalhatják meg ezt – ő sem fog még egyszer átélni ilyesmit. És ebben a másodpercben, amikor semmi más nem számított, úgy elárasztotta a boldogság, hogy fejét hátravetve teli torokból nevetett.

Az örök elérték a partot, vad kiáltásaikat majdnem elnyelte a dübörgő hullámverés.

Ansel irányt váltott, a dűnék és a hatalmas sziklafal felé nyargalt, mely közvetlenül azok mögött emelkedett. Arra kell lennie a Metszésnek – ezt biztos tudta Celaena, mert az utóbbi hetekben tanulmányozta a térképet: egy gigantikus, közvetlenül a földből kiemelkedő sziklatömb, amely a keleti parttól egészen a déli Fekete Dűnékig húzódott, és egy széles kanyon pontosan a közepén szelte keresztül. Az erőd a Metszés másik oldalán volt, és az ideút azért tartott ilyen elviselhetetlen hosszú ideig, mert egy óriási kerülővel körbe kellett menniük. Ma viszont...

– Gyorsabban, Kaszida! – suttogta Celaena kancája fülébe. Úgy tűnt, az megértette, mert hamarosan utolérték Ansel, és a dűnéken át a vörös sziklafal felé repültek.

– Mi a terved? – kiáltotta Anselnek.

A lány egy ördögi mosollyal válaszolt.

– Keresztülmegyünk rajta. Mégis minek van az embernek aszterionlova, ha nem ugratja?

Celaena gyomra örült liftezésbe kezdett.

– Ezt nem gondolhatod komolyan!

Ansel hátranézett, vörös haját arcába fújta a szél.

– Ha a hosszabbik utat választjuk, akkor egészen az erőd kapujáig fognak üldözni minket!

A kanyon átugrását viszont az örök az átlagos lovaikkal nem

tudták utánuk csinálni.

A vörös sziklatömbben egy eddig elrejtett, vékony nyílás vált láthatóvá. Ansel közvetlenül abba az irányba ment. Hogy *merészelt* egy ilyen kockázatos és buta döntést hozni, anélkül, hogy először megkérdezte volna őt?

– Egész idő alatt ezt tervezted! – kiáltotta Celaena szemrehányóan. Az örök ugyan még mindig egészen távol voltak tőlük, de épp elég közel, hogy Celaena a fegyvereiket, így íjaikat is felismerje.

Válasz helyett Ansel elviharzott Hislivel.

Celaena csak a Metszés kegyetlen sziklafalai és az üldözők között választhatott. A három órát másodpercek alatt elintézhették – csak lassabban kellene lovagolnia, hogy töreit eldobhassa. De lovasokra majdhogynem lehetetlen volt pontosan, célozni. Tehát elég közel kellett engedje magához az öröket ahhoz, hogy elintézhesse őket. És ezzel természetesen ellentámadásnak tenné ki magát. Kaszidára vélhetőleg nem lőnének, végül is ő többet ért, mint ők mindannyian együttvéve, mégis vonakodott a csodás állatot veszélynek kitenni. Ezenkívül – még ha meg is ölné az öröket, egyedül maradna a sivatagban, mert Ansel biztos, hogy csak a Metszés másik oldalán áll meg. És mivel arra nem nagyon vágyott, hogy szomjan haljon...

Celaena a legkülönbébb szitkozódások kíséretében bevágatott Ansel után a sziklavájtba.

A hasadék olyan szűk volt, hogy Celaena lábai majdnem súrolták a víz által kivájt narancssárgás falakat. Lovának patái petárdaként mennydörögtek, és ez csak még rosszabb lett, amikor a három ór is beért a hasadékba. Olyan jó lett volna, ha Sam is mellette van! Lehet, hogy idegesítő egy alak, de bebizonyította, hogy nagyon jól tud harcolni. Kivételesen jól, ha őszinte akart

lenni.

Ansel olyan sebesen követte a hasadék kanyarulatait, ahogy a víz folyik hegyről lefelé, és Celaena annyit tudott csak tenni, hogy Kaszidába kapaszkodva követi őt.

Hirtelen suhogás visszhangzott a szurdokon át. Celaena alig fúrta bele magát Kaszida hullámozó sörényébe, amikor közvetlenül mellettük nyílvessző pattant vissza a sziklafalról. Ennyit arról, hogy az örök nem lőnek az aszterionlovakra. A következő éles kanyar szerzett neki egy szusszanásnyi szünetet, de egy pillanatra rá meglátta a széles kanyont maga előtt – és amögött a szurdok folytatását.

Elállt a lélegzete. Legalább tíz méterre kellett ugratniuk. És inkább nem is akarta tudni, milyen mélyre esne, ha elrontanák az ugrást.

Ansel puskagolyóként lőtt ki; aztán teste megfeszült, és Hisli ellökte magát a szikla peremétől.

Ahogy a kanyon felett repültek, a napfény belekapott Ansel hajába, a lány örömkialtásban tört ki, amely visszaverődött a sziklafalokról. Röviddel ezután már landoltak is a másik oldalon, alig pár centiméterre a szikla peremétől.

Celaenának már nem volt helye megállni, még ha meg is próbálta volna, nem volt már elég helyük lelassulni, és éppen beleestek volna a szakadékba. Már csak imádkozni tudott valakihez, valamihez. Ekkor Kaszida is nagy hajrába kezdett, mintha ő is megértette volna, csak az istenek jóakarátán múlik, hogy átjussanak a túloldalra.

Elérték a kanyon peremét, amely mérhetetlenül mély volt, az alján jádezőld folyó csillogott. Kaszida csak repült, alattuk csak a levegő volt, semmi nem volt ott, ami megmenthette volna őt a haláltól, ami most teljes egészében körülvette. Celaena nem tudott

mást tenni, csak kitartani és várni – várni, hogy leessen, meghaljon, kiáltson, amikor a szörnyű vég bekövetkezik...

De akkor ismét sziklákat látott, erős sziklákat. Szorosabban markolta Kaszidát, amikor velőtrázó csattanással landoltak a másik oldalon, majd azonnal továbbváltak a szűk hasadéokban.

Mögöttük, a kanyon másik oldalán megálltak az örök, és elátkozták őket egy olyan nyelven, melyet Celaena szerencsére nem értett.

Amikor a Metszés másik végén újra kiértek a szabadba, Ansel ismét örömkialtásban tört ki, és visszanézett, hogy Celaena még mindig követi-e. Innentől ismét dűnék következtek nyugati irányba, ahol a lemenő nap az egész világot vérvörösre színezte.

Mivel a lovak kimerültek voltak, Ansel végre megállt egy dűne tetején. Celaena is megállt mellette. Ansel szemében még mindig vad tűz lobogott, amikor megkérdezte.

– Hát nem volt csodálatos?

Celaena nagyot sóhajtott, és válasz helyett úgy arcon vágta, hogy a lány lerepült a lóról, és a homokban landolt.

Ansel az állkapcsát szorongatva nevetett.

Habár éjfélre visszaérhettek volna, és Celaena sürgette is, hogy lovagoljanak tovább, Ansel ragaszkodott hozzá, hogy ott éjszakázzanak. A tábortűzük már csak parázslott, a lovak is elszundítottak mögöttük, Ansel és Celaena pedig egy dűne aljában feküdt a hátán, és a csillagokat bámulták.

Celaena kezét a feje alá tette, és lassú, mély lélegzet kíséretében élvezettel szippantotta be a langyos éjszakai szellőt. A kimerültség lassan távozott a végtagjaiból. Ilyen fényes csillagokat

csak ritkán volt lehetősége látni, Résvárban túl sok volt a fény. Szél söpört el a dűnék felett, a homok is sóhajtozott.

– Tudod – mondta Ansel halkán – én sosem tanultam a csillagképekről. De azt hiszem, hogy a mieink mások, mint a tieitek, mármint a nevük.

Eltartott egy pillanatig, mire Celaena felfogta, hogy a „mi” nem a Csendes Orgyilkosokat jelenti, hanem a népét a Nyugati-pusztaságban. Celaena rámutatott egy kisebb csoport csillagra, balra tőlük.

– Ez a Sárkány – mondta, ujjával körülrajzolva a körvonalát. – Látod a fejét, a lábát és a farkát?

– Nem – kuncogott Ansel.

Celaena megbökte a könyökével, és egy másik csillagcsoportra mutatott.

– Az ott a Hattyú. Azok a vonalak az oldalán a szárnyai, az az ív pedig a nyaka.

– És az ott? – kérdezte Ansel.

– Az a Szarvas – sóhajtott fel Celaena. – Észak Ura.

– Miért ő kapta ezt a fennhéjázó nevet, miért nem a Hattyú vagy a Sárkány?

Celaena nevetett, de ahogy az ismerős csillagképre nézett, újra elkomolyodott.

– Mert a Szarvas mindig ugyanott áll – mindegy, milyen évszak van éppen, ő ott van.

– Miért?

Celaena vett egy mély levegőt.

– Hogy a terraseniek mindig hazataláljanak. Azért, hogy bárhol legyenek is éppen, csak felnéznek az égre, és tudják, hogy Terrasen örökké velük van.

– Vissza akarsz térni valamikor Terrasenbe?

Celaena elfordította a fejét, hogy ránézzon Anselre. Nem említette neki, hogy Terrasenből származik.

– Pont úgy beszélsz Terrasentről – tette hozzá Ansel –, ahogy apám beszélt a mi földünkről.

Celaena éppen válaszolni akart valamit, de aztán felfogta, amit hallott. *Beszélt.*

Ansel továbbra is a csillagok felé tekintett.

– Hazudtam a Mesternek, amikor idejöttem – suttogta, mintha félne, hogy a sivatag messzeségében más is meghallhatja őt. Celaena ismét az égre nézett. Apám sosem küldött az orgyilkosokhoz. És nem létezik semmilyen Briarcliff vagy Briarcliff Hall. Már öt éve nem.

Számtalan kérdés tolt fel Celaenában, de tartotta a száját, és hagyta Ansel, hogy tovább beszéljen.

– Tizenkettő voltam, amikor Lord Loch több területet is meghódított Briarcliff körül, és azt követelte tőlünk, hogy mi is adjuk meg magunkat neki, és ismerjük el őt Sivatagföld királyának. Apám ezt megtagadta. Azt mondta, hogy volt már egy zsarnok, aki a hegyektől keletre mindent meghódított, nem akarta, hogy nyugaton is ugyanez történjen.

Celaena ereiben meghűlt a vér, sejtette, mi következik, és nem is tévedett.

– Két héttel később Lord Loch bevonult az embereivel a földünkre, és mindent elvett tőlünk, a falvainkat, az élethez szükséges alapvető dolgainkat, az embereinket. És amikor Briarcliff Hallba jött...

Ansel megborzongva levegőt vett.

– Amikor hozzánk jöttek, éppen a konyhában voltam. Láttam őket az ablakból, és gyorsan elbújtam egy szekrényben, mielőtt Loch belépett volna a konyhába. A nővérem és apám fent volt az

emeleten, Loch addig várt a konyhában, míg az emberei le nem hozták őket. Moccanni sem mertem. Loch kényszerítette apámat, hogy nézze végig, ahogyan... Hangja elárulta, kényszerítenie kell magát, hogy kimondja; szabályosan kiköpte, mintha méreg lenne.

– Habár apám négykézláb állva is könyörgött neki, hogy kegyelmezzen meg a nővéremnek, a szeme előtt vágta át a torkát. Aztán ugyanezt tette vele is. Én meg csak ott kuporogtam, még akkor is, amikor a szolgálóinkat megölték. Csak ültem ott, és nem mozdultam.

– Miután elmentek, fogtam apám kardját, és elfutottam. Csak futottam és futottam, amíg bírta a lábam, egészen a Fehéragyar-hegység lábáig. Ott egy vasfogú boszorkány tábornöknél összeestem. Az sem érdekelt volna, ha meg akar ölni. De azt mondta, nekem nem az a sorsom, hogy ott haljak meg. Délre kell mennem, a Csendes Orgyilkosokhoz a Vörös-sivatagba, mert ott majd megtalálom a feladatomat. Adott enni, és bekötötte a vérző lábamat. És mielőtt utamra bocsátott volna, adott egy aranyat, abból csináltattam később a páncélt.

Ansel megtörölte a szemét.

– Azóta itt vagyok, és edzek, amíg elég erős és gyors nem leszek, hogy visszatérjek Briarcliffbe, és visszaszerezsem, ami az enyém. Egy napon elmegyek Loch királyhoz, és visszafizetem neki mindazt, amit a családommal tett. Méghozzá apám kardjával – mondta, a keze közben a farkasfejmarkolatra tévedt. – Ez a kard jelenti majd az élete végét. Mert ez a kard az egyetlen, ami belőlük megmaradt nekem.

Ansel mély levegőt akart venni, és Celaena csak ekkor vette észre, hogy a lány arcán könnyek folynak végig. Nem akarta azt mondani, hogy sajnálja, mert nem ez lett volna a megfelelő szó. Tudta, mit jelent egy ilyen veszteség, és hogy a szavak ilyenkor mit

sem segítenek.

Ansel lassan felé fordította fejét, szeme ezüstösen csillogott. Megsimította Celaena arcát ott, ahol a foltok voltak.

– Mégis mi készíteti az embereket arra, hogy ilyen szörnyű dolgokat tegyenek? Hogyan találhatják ezt elfogadhatónak?

– Végül meg fognak ezért fizetni – mondta Celaena, és megragadta Ansel kezét. A lány viszonzta erős szorítását. – Azon leszünk, hogy megfizessenek.

– Igen. – Ansel tekintete ismét a csillagokra tévedt. – Igen, ezt fogjuk tenni.

7. FEJEZET

CELAENA ÉS ANSEL TUDTA, hogy az aszterionlovas csínyüknek következményei lesznek. Celaena remélte, hogy legalább arra lesz idejük, hogy egy viszonylag elfogadható hazugsággal hozakodjanak elő arról, honnan szereztek a lovakat. De mivel az erődbe való megérkezésükkor Mikhail és három másik orgyilkos várta őket, világossá vált számára, hogy a mutatványuk már a Mester fülébe is eljutott.

Nem szólt egy szót sem, amikor Ansellet együtt lehajtott fejjel, földre szegezett tekintettel térdelt a Mester emelvényénél. Celaena most már biztos nem tudná rábeszélni arra, hogy eddze őt.

A fogadóterem ma üres volt, a Mester lassan csoszogó léptekkel jött feléjük. Celaena tudta, hogy bizonyára tudna hangtalanul is közlekedni. Szóval csak félelmet akart bennük kelteni.

És Celaena félt is. Minden lépésénél érezte a korábbi zúzódásokat az arcán, ezek Arobynn öklének emlékére lüktetni kezdtek. És egyszerre eszébe jutott a szó, amit Sam Arobynn-nek ordított, amikor az orgyilkosok királya lecsapott rá, a szó, amit a

fájdalom kábulatában valahogyan elfojtott magában: *Megöllek!*

Úgy hangzott, mintha Sam komolyan gondolta volna. Újból és újból ezt a szót ordította.

Ez a váratlan és hihetetlenül éles emlék annyira lenyűgözte, hogy Celaena teljesen elfelejtette, hol is van, míg a Mester hófehér köpenye be nem lebbent a látóterébe. Celaena szája kiszáradt.

– Egyszerűen jól akartuk érezni magunkat egy kicsit – mondta halkan Ansel. – Még visszavihetjük a lovakat.

Celaena lehajtott fejjel Ansel felé sandított. A lány felnézett a följük tornyosuló Mesterre.

– Sajnálom – mormolta Celaena, és azt kívánta, bárcsak a kezével is nyomatékosítani tudná a sajnálkozását. Fontos volt számára, hogy a Mester hallja a bocsánatkérését, még ha a hallgatás talán nagyobb előnyére vált is volna.

A Mester csak állt tovább.

Tekintete alatt Ansel tört meg elsőként.

– Tudom, hogy butaság volt – mondta egy sóhajjal kísérvé. – De nincs ok az aggodalomra. Szót értek Lord Berickkel, hiszen ezt csinálom, amióta csak az eszemet tudom.

Szavaiban annyi elkeseredettség volt, hogy Celaena ámulva húzta fel szemöldökét. Lehet, hogy Ansel nagyon nehezen viselte, hogy a Mester vonakodott vele edzeni. Nyíltan sosem igyekezett felhívni magára a figyelmét, de ennyi itt töltött év után ő csak a Mester és Berick közvetítője volt, és ez nem pont az a dicsőség volt, amire Ansel vágyott. Celaena maga sem lett volna megelégedve ezzel.

A Mester ruhái zizegtek, ahogy odajött hozzá, és amikor kerges ujjai megérintették az állát, Celaena összerezzen. Maga felé fordította a lány arcát, úgy, hogy a szemébe kelljen néznie. Még mindig látszódott rajta a bosszúság. Celaena nem mozdult,

felkészült az ütésre, már imádkozott érte, hogy ne okozzon neki súlyos sérüléseket. De akkor a Mester tengerzöld szeme összeszűkül, és a férfi szomorúan mosolygva elengedte őt.

Celaena arca égett a szégyentől. A Mester nem akarta megütni őt. Azt akarta, hogy ránézzen, és elmesélje az ő változatát a történetről. Ez persze nem jelenti azt, hogy ne lenne büntetés. És ha kitenné Ansel, azért, amit tettek... De Anselnek itt kellett lennie, hogy megtanuljon mindent, amit az itteni orgyilkosok megtaníthatnak neki, mert ő akart valamit *kezdeni* az életével. Anselnek célja volt. Neki ezzel ellentétben...

– Az én ötletem volt – bökte ki Celaena; szavai visszahangzottak az üres teremben. – Nem volt kedvem gyalog visszajönni, és gondoltam, jó lenne, ha lennének lovaink. Amikor aztán az aszterionkancákat megláttam... azt gondoltam, kicsit stílusosabbá is tehetnénk az utunkat.

Bizonytalan mosolyt küldött a Mester felé. Az magasra húzott szemöldökkel nézett rá, majd Anselre, és vissza, és csak figyelte őket. Egy örökkévalóságnak tűnt.

Valami Ansel arckifejezésében bólintásra készítette. Ansel gyorsan lehajtotta a fejét.

Mielőtt még a büntetésről döntene, Celaenához fordult, majd vissza a Mesterre. – Mivel annyira szeretjük a lovakat, esetleg elvállalhatnánk az istállóunkát? A reggeli műszakban. Amíg Celaena el nem utazik.

Celaena nem akart hinni a fülének, de már rég megtanulta, hogyan kell semmitmondó arckifejezést magára öltetni.

A Mester szemében szórakozott csillogás látszott, egy pillanatra végiggondolta Ansel javaslatát. Azután ismét bólintott. Ansel fellélegzett.

– Köszönjük, hogy elnéző velünk! – mondta. A Mester az

ajtóra nézett: elmehettek.

Ansel felállt, Celaena ugyanígy tett. De amikor megfordult, a Mester megfogta a karját. Ansel figyelmesen nézte, ahogy a Mester pár kézmozdulatot tett. Amikor végzett, Ansel felvonta a szemöldökét. A Mester még egyszer megismételte a mozdulatokat, csak lassabban, közben többször is Celaenára mutatott. Ansel most már nyilvánvalóan biztosabb volt benne, hogy jól értette őt, majd Celaenához fordult.

– Holnap naplementekor jelenj meg előtte! Az első leckédre.

Celaena nem árulta el megkönnyebbülését, és őszintén a Mesterre mosolygott. Az halványan visszamosolygott rá. A lány mélyen meghajolt a Mester előtt, és végig mosolyognia kellett, mialatt elhagyták a termet, és az istállók felé vették az irányt. Még három és fél hete volt hátra, több mint elég, hogy megkapja azt a levelet.

Bármit látott is a Mester az arcán, bármit mondott is neki, úgy tűnik, végre megállta előtte a helyét.

Kiderült, hogy nem csak a lótrágya lapátolásáért lettek felelősek. Ó, dehogy, az erődben élő *összes* négylábú jószág bokszt ki kellett takarítaniuk, és ehhez az egész délelőttre szükségük volt. De legalább reggel csinálták, és nem délután, amikor a hőség teljesen elviselhetetlenné tette volna a bűzt.

Volt ennek egy további előnye is, mégpedig az, hogy nem kellett futni menniük, bár Celaena a négyórányi állatürülék-lapátolás után inkább választotta volna a tíz kilométeres futást.

Alig várta, hogy elhagyják az istállót, és a feszültség egyre nagyobb lett benne, ahogy a nap egyre magasabbra vándorolt az

égen, majd lassan közeledett a naplemente. Nem tudta, mire készüljön, és ebben Ansel sem tudott neki segíteni. A délutánt szokás szerint harci edzéssel töltötték egymással és más orgyilkosokkal, akik az erre kijelölt belső udvaron szintén bejöttek az árnyékba. És amikor a nap végre megközelítette a horizontot, Ansel megszorította a vállát, és a fogadóterembe küldte.

De a Mester nem volt ott, és Ilias, akivel helyette összetalálkozott, jól megszokott mosolya kíséretében a tető irányába mutatott. Miután Celaena néhány lépcsőt és egy falétrát megmászott, valamint egy tetőablakon is átpréselte magát, végül kint találta magát magasan az erőd tetején. A Mester a mellvédnél állt, és elnézett a sivatag felett. Celaena megköszönte a torkát, de a férfi továbbra is háttal állt neki.

A fáklyákkal megvilágított lapos tető nem lehetett több két négyzetméternél, és csak egy lezárt nádkosár állt a közepén.

Amikor Celaena újból köhintett egyet, a Mester végre megfordult. A lány meghajolt előtte, és nem azért, mert ezt kellett tennie, hanem attól a különös érzéstől vezérelve, hogy a Mester ezt megérdemli. Ő egy bólintással válaszolt, és jelekkel közölte, hogy nyissa ki a gyékénykosarat. Celaena kételkedését palástolva közelebb lépett. Talán egy szép új fegyver lapul a kosárban? Hirtelen megállt, amikor meghallotta a sziszegést.

Egy olyan ne-merj-közelebb-jönni-sziszegést. Közvetlenül a kosár belsejéből.

A Mesterhez fordult, aki letelepedett a mellvédre, és meztelen lábát lóbálta két kötömb között. Ismét felszólította a lányt, hogy nyissa fel a kosár tetejét. Celaena tenyere nyirkos lett az izzadságtól. Nagy levegőt vett, és lelökte a kosárról a fedelét.

Egy összetekeredett fekete kígyó sziszegett rá fejét jól behúzva. Celaena hátraszökkent egy métert, hogy a párkány felé

meneküljön, de a Mester halkan csettintett egyet a nyelvével.

Kanyargós mozdulatokat írt kezével a levegőbe, mintha egy folyót rajzolna – vagy egy kígyót. *Figyeld őt*, mintha ezt akarta volna mondani neki. *Mozogj vele!*

Amikor Celaena ismét a kosár irányába nézett, még éppen látta, ahogyan a kígyó lapos, fekete feje átsiklik a peremen, majd a csempézett padlóra csusszan.

Szíve hevesen kalapált a mellkasában. Ez egy mérges kígyó, igaz? Biztosan. Mérgesnek nézett ki.

A kígyó átkúszott a tetőn, Celaena pedig kitért az útjából, anélkül, hogy egy másodpercre is szem elől tévesztette volna. Amikor a tőre után nyúlt, a Mester megint csettintett a nyelvével. Egy gyors pillantás az irányába elegendő volt, hogy megértse.

Ne öld meg! Válj eggyé vele!

A kígyó kényelmesen, minden fáradság nélkül siklott, és fekete nyelvével belekóstolt az éjszakai levegőbe. Celaena közben figyelte őt, mélyen be- és kilélegzett, hogy megnyugtassa magát.

Celaena egy héten keresztül minden estét a tetőn töltött, és a kígyót figyelte, utánozta a mozdulatait, felvette annak ritmusát és hangjait, míg végül úgy tudott mozogni, mint ő, már a szemébe tudott nézni, és előre tudta, mikor fog lecsapni, és már ő is úgy csapott le, mint a kígyó, villámgyorsan és félelem nélkül.

Ezt követően három éjszakát töltött a denevérekkel, akik az istállóban a tetőgerendákon lógtak. Szüksége volt egy kis időre, mire rájött az erősségükre – hogy hogyan tudnak olyan csendesek lenni, hogy senki ne vegye őket észre, hogyan képesek nagy zajban is csak és kizárólag a prédájuk hangjára koncentrálni. Az azt

követő két éjszakát a nyulakkal töltötte a dűnék között, megtanulta tőlük a nyugodtságot, magába szívta a tudást, hogyan használják a gyorsaságukat és ügyességüket arra, hogy megmeneküljenek a ragadozók karmai elől, és miként alszanak a föld alatt, hogy hamarabb meghallják ellenségeiket. A Mester éjszakáról éjszakára közelről figyelte őt, anélkül, hogy egy szót is szólt volna, vagy bármit tett volna azon kívül, hogy néha felhívta a figyelmét egy állat mozgására.

Celaena ezekben a hetekben csak az étkezésekkor látta Ansel, és akkor, amikor délelőttönként a trágyát lapátolták. És Celaena általában nem volt lelkes beszélgetőpartner, ha előtte egy hosszú éjszakát töltött futással vagy fejjel lefelé lógással, vagy éppen oldalazó mászással, hogy megértse, a rákok miért pont így mozognak, és nem másképp. De Ansel jókedvű volt, és minden egyes nappal egyre boldogabb lett, anélkül, hogy ennek okát elárulta volna, Celaena pedig hagyta magát megfertőzni ezzel.

Ebéd után mindig lefeküdt és aludt, míg le nem ment a nap. Álmai tele voltak kígyókkal, nyulakkal és ciripelő sivatagi bogarakkal. Néha felfedezte Mikhailt, amikor a növendékekkel edzett, vagy a meditáló Iliással találkozott össze egy üres gyakorlóudvaron, de alig volt alkalma egy kis időt tölteni velük.

Lord Berick támadásai elmaradtak. Bármit mondott is neki Ansel azon a találkozón Xandriában, bármi állt is a Mester levelében, úgy tűnt, hogy működött, még a lótolvajlásuk ellenére is.

Voltak nyugodt pillanatai is, amikor nem edzett, és nem is Ansellel dolgozott az istállóban. Pillanatok, amikor gondolatai visszatértek Samhez, Sam mondataihoz. Azzal fenyegetőzött, hogy *megöli* Arobynnat. Mert neki fájdalmat okozott. Celaena megpróbálta megfejteni ezt a rejtvényt, megérteni, mi változott meg a Koponya-öbölben, amiért Sam ilyesmit mert vágni az

orgyilkoskirály fejéhez. De ha túlságosan gondolkodóba esett, akkor inkább száműzte ezeket a gondolatokat emlékezete legtávolibb szegletébe.

8. FEJEZET

– SZÓVAL AZT AKAROD BEMESÉLNI NEKEM, hogy ezt *mindennap* csinálod? – kérdezte Ansel csodálkozva, amikor Celaena rúzzsal mázolta be az arcát.

– Sőt, néha kétszer egy nap – dobta vissza a labdát. Ansel kinyitotta az egyik szemét. Celaena ágyán ültek, közöttük egy rakás szépségápolási cikk hevert – de ez is csak töredéke volt Celaena résvári hatalmas készletének.

– Javára válik a munkámnak, és még szórakoztat is.

– Szórakoztat? – kérdezte Ansel, a másik szemét is kinyitva. – Téged ez szórakoztat, hogy ezt a rakás cuccot rákened az arcodra? Celaena letette a tégelyt.

– Ha nem maradsz csendben, bajuszt csinálok neked.

Anselnek nagyon remegett a szája, de becsukta a szemét, Celaena pedig egy kis aranyporos dobozhoz nyúlt, és bepúderezte a szemhéját.

– Hát igen, végül is ma van a születnapom. És Szent Iván éjjele

is. Ansel szempillái remegtek, Celaena finom ecsetje csiklandozta őket.

– Annyira kevés alkalmunk van szórakozni. Lehet, hogy nekem is ki kellene magam csinosítani.

Ansel már amúgy is több volt, mint csinos, de Celaena nem érezte szükségét, hogy ezt még hangsúlyozza is neki.

– Legalább nem lócitromillatod van.

Ansel felnevetett, Celaena a kezén érezte a meleg levegőt, amit a lány kifújt. Ansel türelmesen megvárta a púderezést, a szemhéjkontúr felvitelét, és nyugton maradt, hogy Celaena a szempilláit is kiemelje.

– Oké – mondta Celaena, és egy kicsit hátrébb csúszott, hogy megvizsgálja a művét. – Nyisd ki a szemed!

Ansel engedelmeskedett, Celaena pedig rémült arcot vágott.

– Mi van? – kérdezte Ansel.

A lány megrázta a fejét.

– Attól tartok, le kell mosnod az egészdet.

– Miért?

– Mert jobban nézel ki, mint én.

Ansel belecsípett a karjába, mire Celaena nevetve visszacsípett. De aztán eszébe jutott, hogy megkezdődött az utolsó itteni hete, és a gondolattól, hogy ilyen hamar, és ráadásul örökre el kell innen mennie, összeszorult a szíve. Még fel sem merült benne, hogy a Mestertől az ajánlólevél felől érdeklődjön. De volt itt még valami... még soha nem volt barátnője – vagy *egyáltalán*, bármilyen barátja, így fájdalommal töltötte el a gondolat, hogy Ansel nélkül térjen vissza Résvárba.

A Szent Iván-éj, melyet az erőd legnagyobb udvarán tartottak, különbözött bármitől, amit Celaena eddig átélt. Zenét, ivást és nevetést várt, ehelyett az orgyilkosok, köztük Ansel is, összegyűltek az erőd legnagyobb udvarán. És mindannyian, Ansel is beleértve, teljesen csendben voltak. Az egyetlen fényforrás a hold volt, mely a szélben hajladozó datolyapálmák árnyékát az udvar falaira vetette.

De a legsajátságosabb mégis a tánc volt. Nem volt zene, a legtöbb ember mégis táncolt valamilyen táncot – néhány tánc idegen és különös volt, néhány neki is ismerős. Mindenki mosolygott, de a ruhák susogásán és a lábak vidám csoszogásán kívül mást nem lehetett hallani.

Mindamellett bor mégiscsak *akadt*, ő és Ansel találtak is egy szabad asztalt egy sarokban, ahol rendesen nekiláttak.

Bár Celaena *őrülten* szeretett partizni, most szívesebben töltötte volna az időt a Mesterrel és edzéssel. Ezen az utolsó héten minden ébren töltött másodpercét arra használta volna, hogy vele gyakoroljon. De a Mester ragaszkodott ahhoz, hogy ő eljöjjön erre az estre – lehet, csak azért, mert *ő maga* is részt akart venni rajta. Az öreg férfi olyan ritmusban táncolt, amit Celaena nem is hallott, és nem is tudott követni. Inkább úgy nézett ki, mint egy kedves, ügyetlen nagypapa, nem úgy, mint a világ legnagyobb orgyilkosainak a Mestere.

Celaenának önkéntelenül is Arobynn jutott eszébe, annak mesterkelt eleganciája és öntudatlan agresszivitása. Arobynn csak egy maroknyi kiválasztottal táncolt, nevetése pedig olyan éles volt, mint a borotvapenge.

Mikhail a táncolók közé húzta Ansel, aki mosolyogva ringott és forgott, táncpartnertől táncpartnerig repkedett – most

mindenki ugyanazt a néma ritmust követte. Bár Ansel szörnyűséges dolgokat élt át, tudott könnyed és szenvedélyesen eleven is lenni. Mikhail a karjaiba zárta őt, és mélyen hátradöntötte, amitől Ansel szeme egészen kikerekedett.

Mikhail tényleg kedvelte Ansel – ez egészen nyilvánvaló volt. Mindig talált valami ürügyet, hogy megérintse, folyamatosan mosolygott rá, és úgy nézte, mintha más nem is létezne a teremben rajta kívül.

Celaena a bort lötyögtette a poharában. Őszintén szólva, néha az volt az érzése, hogy Sam is így néz rá. De aztán mindig mondott valami örültséget, vagy megpróbálta aláásni az ő pozícióját, úgyhogy a lány végül mindig magát korholta, hogy ilyesfélét gondol róla.

A gyomra tájékán enyhe nyomást érzett. Mit csinálhatott Arobynn azon az éjszakán Sammel? Kicsit kérdezősködni kellett volna Sam felől. De az azt követő napokban olyan elfoglalt volt, és annyira elbarikádozta magát a dühe mögé... pontosabban szólva inkább félt attól, hogy kérdezősködjék felőle. Mert ha Arobynn Samet pontosan úgy intézte el, mint őt, az egy dolog – de ha Sam *rosszabbul* járt, mint ő...

Celaena kiitta a borát. A hatalmas verés utáni két napban a megtakarításai nagy részével együtt elment, és szerzett magának egy saját szállást, mely messze volt az orgyilkosok búvóhelyétől, és jól el is volt rejtve. Senkinek nem beszélt arról – már csak amiatt az aggodalma miatt sem, hogy meggondolná magát –, de minden itt töltött nappal és minden edzéssel, amit ezzel a barátságos, szelíd mesterrel folytatott, erősödött az elhatározása, hogy közli Arobynn-nel, hogy elköltözik. Ennek alapvetően az volt az értelme, hogy megnézzze, Arobynn milyen arcot vág a hír hallatán. Természetesen még tartozott neki pénzzel – a férfi gondoskodott

arról, hogy a tartozásai miatt egy ideig még ne tudja őt elhagyni –, de olyan szabály nem volt, amely kimondta volna, hogy a lánynak *nála* is kell laknia. Ha pedig az életben még egyszer kezét emel rá...

Ha az életben még egyszer kezét emel rá *vagy* Samre, akkor ő gondoskodni fog arról, hogy elveszítse azt a kezét. Vagy még jobb, gondoskodni fog arról, hogy az egész alkarját elveszítse.

Csak akkor nézett fel az üres poharáról, amikor valaki megérintette a vállát. Ilias állt mellette. Az utóbbi időben csak az étkezéseknél látta őt, továbbra is követte őt a tekintetével, és mindig szépen mosolygott rá. Ilias most feléje nyújtotta a kezét.

Celaena egy pillanat alatt elvörösödött. Megrázta a fejét, és minden erejével igyekezett megértetni vele, hogy ő ezeket a táncokat nem ismeri.

Ilias csak vállat vont, és mosolygott, de a kezét továbbra is felé nyújtotta.

Celaena az ajkába harapott, és látványosan bámulta Ilias lábát. Az megint megvonta a vállát, mintha azt akarná mondani, hogy a lábujjai sok mindent kibírnak.

Celaena Mikhailra és Anselre nézett, akik vadul forogtak egy olyan ritmusra, amit csak ők ketten hallhattak. Ilias felvonta a szemöldökét. *Éld az életet, Sardothien!* – mondta neki Ansel azon a napon, amikor ellopták a lovakat. Miért is ne élvezhetné ma este egy kicsit az életet?

Egy nagyon látványos vállrándítással megfogta Ilias kezét, és huncutul rámosolygott. *Egy vagy két táncot megpróbálhatok*, ha tehette volna, ezt mondta volna neki.

Bár zene nem volt, Ilias könnyedén és biztos, folyamatos mozdulatokkal vezette tánc közben. A lány nem tudta róla levenni a szemét – nemcsak az arcát figyelte, hanem azt az elégedettséget is, amit magából sugárzott. Ilias pedig olyan intenzíven viszonzta

a nézését, hogy Celaena azon tűnődött, talán mégsem csak apja védelmében figyelte őt az elmúlt napokban.

Jóval éjfél utánig táncoltak; vad táncokat, melyek a legkevésbé sem hasonlítottak arra a keringőre, amit Résvárban tanult. Ha párcsere volt, Ilias mindig ott volt a közelében, és várt rá. Ez ugyanolyan mámorító volt, mint az a sajátos érzés, hogy zene nélkül táncolnak, egy kollektív néma ritmust követnek – és átadják magukat az erőd falain kívül susogó homok és szél ütemének, melódiájának. Ez nagyon egyedi és szépséges volt, Celaena órákon át folyamatosan azt kérdezgette magától, hogy álmodik-e, vagy ébren van.

Amikor lement a hold, jelezte Iliasnak, hogy mennyire fáradt, majd lesétált a táncterről. És még csak nem is hazudott. A lábai fájtak, továbbá hetek óta nem aludt rendesen egyetlen éjszaka sem. Ilias megpróbálta őt még egy tánc erejéig visszahúzni a táncterre, de ő ügyesen kisiklott a kezei közül, és mosolyogva rázta a fejét. Ansel és Mihail még mindig ropták, szorosabban összefonódva, mint bármelyik másik pár körülöttük. Anélkül, hogy barátnőjét megzavarta volna, visszament a házba. Ilias utána.

Kár is lett volna tagadni, hogy a szíve nemcsak a tánc miatt dobogott hevesebben, ahogy végigmentek a fogadótermen. A torkában egy gombócot érzett, miközben Ilias – némán, mint mindig – mellé ért.

Ilias mit mondana vajon – már ha beszélhetne –, ha tudná, hogy Adarlan orgyilkos lányát még senki sem csókolta meg? Embereket ölt már, rabszolgákat szabadított fel, lovakat lopott, de még senkit nem csókolta meg. Ez valahogyan elég nevetségesen hangzott. Valamikor már jó lett volna kipipálnia ezt is, de még nem találta meg hozzá a megfelelő személyt.

A szobája ajtajához feltűnően gyorsan érkeztek meg. Celaena

megpróbálta a légzését szabályosabbá tenni, majd odafordult Iliashoz, de a kilincsre még nem tette rá a kezét.

Ilias mosolygott. Talán nem is tervezte, hogy megcsókolja őt. Végül is az ő szobája is errefelé volt, csak pár ajtóval arrébb.

– Szóval... – mondta Celaena. A hallgatás órái után ez a szó szirénaként sivített a fülében. Az arca égett. Ilias egy lépést tett felé, Celaena pedig megpróbált nem összereszezzenni, amikor a kezével átfogta a derekát. Olyan egyszerű lenne most őt megcsókolni, gondolta, miközben felnézett rá.

Ilias másik keze a nyakára simult, hüvelykujjával az állkapcsát simogatta, a fejét pedig gyengéden hátrahajtotta. Celaena vére az egész testében lüktetett. Ajkai maguktól nyíltak szét... De amikor Ilias föléhajolt, ő megmerevedett, és visszahúzódott.

Ilias rögtön visszalépett, és aggodalmasan ráncolta a homlokát. Celaena legszívesebben elsüllyedt volna, de kényszerítette magát, hogy ránézzen.

– Sajnálom – nyögte ki végül, és megpróbált nem úgy tünni, mint aki szégyenkezik. – Én... Nekem ez nem megy. Úgy értem, hogy én egy hét múlva elutazom. Te... te pedig itt fogsz élni. És én meg Résvárban leszek, szóval.

Túl sokat beszélt. Jobb lett volna, ha befogja a száját. A legjobb az lett volna, ha nem beszél többet. Soha többet.

De ha Ilias az ő zavarát egyáltalán meg is érezte, nem mutatta ki. Ehelyett csak bólintott egyet, és megszorította a vállát. Aztán vállat vont, amit Celaena így értelmezett: *Bárcsak ne több ezer kilométerre élnénk egymástól! De ne haragudj rám amiatt, hogy megpróbáltam, jó?*

Aztán megtette a pár lépést a szobájáig, barátságosan intett neki, mielőtt eltűnt az ajtó mögött.

Most, hogy így egyedül maradt a folyosón, Celaena

megszemlélte a fáklyák által vetett árnyékokat. Az, hogy elhúzódott Iliástól, nemcsak amiatt volt, mert vele lehetetlen lett volna egy kapcsolat.

Nem – a csóktól Sam arca tartotta vissza, amely megjelent a lelki szemei előtt.

Ezen az éjjelen Ansel nem jött vissza a szobájába. Másnap reggel pedig még mindig az esti elegáns öltözkéiben botorkált be az istállóba, ezért Celaena abból indult ki, hogy Ansel vagy végigtáncolta az éjszakát, vagy Mikhailnál volt az éjjel. Szeplős arcának pirosságából végül arra következtetett, hogy valószínűleg mind a kettő igaz.

Celaena vigyorgására Ansel fenyegető tekintettel válaszolt.

– El ne kezd te is!

Celaena azon dolgozott, hogy egy rakás szemetet fellapátoljon a mellette lévő kocsira; később aztán eltalicskázza majd azokba a kertekbe, ahol trágyaként hasznosíthatják.

– Mi van? – kérdezte Celaena még szélesebb vigyorral. – Nem is akartam semmit mondani.

Ansel elment, megragadta a vasvilláját, ami eddig tőlük több boksztávolságra egy fából készült falhoz volt támasztva. Kaszida és Hisli itt talált most új otthonra.

– Jól teszed. Idefelé már eleget kellett hallgatnom a többieket.

Celaena a nyitott boksztban rátámaszkodott a vasvillájára.

– Mikhailt sem fogják kímélni, ugye?

Ansel felegyenesedett, és meglepően komoran nézett rá.

– Nem, ő megússza. Gratulációkat fog kapni, mint mindig, ha egy fiúnak sikerült a hódítás – hőbörgött. – És én? Velem

viccelődni fognak, amíg rájuk nem dörrennek. Mindig ugyanaz a lemez.

Hallgatagon dolgoztak tovább együtt. Egy idő után Celaena kérdezni akart valamit.

– De te együtt akarsz lenni Mikhaillal, annak ellenére, hogy a többiek ugratnak miatta?

Ansel megvonta a vállát, aztán rátette a szemetet a kocsin lévő kupacra.

– Ő hihetetlenül jó harcos, olyan dolgokra is megtanított, amelyeket nélküle sosem tanultam volna meg. Úgyhogy bárki nyugodtan piszkálhat vele, mert mégiscsak ő az egyetlen, aki az edzéseken külön odafigyel rám.

Celaenának egyáltalán nem tetszett, ahogy Ansel erről beszélt, de inkább nem szólt semmit.

– Egyébként pedig az a helyzet – mondta, Celaenára sandítva –, hogy nem mindenkinek sikerül a Mestert ilyen könnyen rábeszélnie a közös edzésre.

Ez a mondat igencsak fájdalmasan érintette Celaenát. Lehet, hogy Ansel irigy rá?

– Nem igazán tudom, miért gondolta meg magát.

– Ó, tényleg? – kérdezte Ansel olyan éles hangon, ami Celaenának új volt. Meglepetten érzékelte, hogy Ansel félelmet keltett benne.

– A nemes, okos, szép, északi orgyilkosnak, a nagy Celaena Sardothiennnek fogalma sincsen arról, hogy a Mester miért akar vele edzeni? Nem is sejti, hogy a Mester esetleg saját magát akarja általa megörökíteni? Része akar lenni annak, hogy hírneves sorsodat ő is alakította?

Celaena torka összeszorult, a lány nagyon szidta magát azért, hogy ezek a szavak így megbántották. Nem hitt abban, hogy a

Mester így gondolta, de mégis visszavágott.

– Igen, az én híres-neves sorsom. Egy istálló kipucolása. Igazán méltó feladat ez hozzám.

– És vajon méltó feladat ez egy sivatagföldi lánynak?

– Ezt egy szóval sem mondtam – sziszegte Celaena összeszorított fogakkal. – Ne forgasd ki a szavaimat.

– És miért ne? Tudom, hogy ezt gondolod – és tudod, hogy igazat mondok. A Mester azért nem velem edz, mert nem vagyok elég jó. Azért kezdtem el Mikhaillal találkozni, hogy az edzésen több figyelmet keltsek fel. Mert hát nekem nincs olyan ismert nevem, amivel henceghetnek.

– Na jó – mondta Celaena. – Igen, igazad van, a királyságok legtöbbször ismerik a nevem – és tudják, hogy félniük is kell tőlem. – A düh egyik pillanatról a másikra forrt fel benne. – De te... akarod tudni, mi az igazság, Ansel? Az az igazság, hogy senkit nem fog érdekelni, hogy hazamész-e, és visszaszerzed-e az országot. Nem jut majd el az emberekhez a híre, mert *rajtad kívül* ez senkit sem érdekel.

Amint kimondta, már meg is bánta a szavait.

Ansel a dühtől elfehéredve szorította össze remegő ajkait, majd a földre dobta a vasvilláját. Egy pillanatig Celaena azt hitte, hogy a lány rátámad, fel is készült a harcra.

De Ansel büszkén ellépett mellette.

– Te csak egy elkényeztetett, önző dög vagy! – sziszegte, és faképnél hagyta Celaenát az egész munkával egyedül.

EZEN AZ ESTÉN CELAENÁNAK igen nagy fáradságába került koncentrálnia a Mesterrel való leckére. Ansel szavai egész nap a fülében visszhangzottak. A szóváltásuk óta nem látta a barátnőjét – és már most tartott attól a pillanattól, amikor visszamegy majd a szobájába, és újból a szemébe kell néznie. Bár nem szívesen ismerte be, Ansel utolsó mondatát jogosnak érezte. *Tényleg* el volt kényeztetve. És önző is volt.

A Mester csettintett az ujjával, Celaena pedig, aki ismét egy kígyót tanulmányozott, felnézett. Bár a kígyó mozgását utánozta, nem tűnt fel neki, hogy az állat lassan odamászott hozzá.

Celaena hátraugrott egyet, és a korláthoz nyomódott, de aztán megtorpant, amikor a Mester kezét érezte a vállán. Az jelezte, hogy forduljon el a kígyótól, és üljön fel mellé a párkányra. Hálás volt a szünetért, felmászott mellé, és nagyon ügyelt, hogy ne nézzon le maga alá, mert a föld nagyon mélyen volt alatta. Bár a nagy magasságokat jól viselte, és az egyensúlyával sem volt gond,

sosem érezte magát *természetesen*, ha egy mélység felett kellett ülnie.

A Mester felvonta a szemöldökét. *Beszélj*, mintha ezt mondta volna.

Celaena a bal lábát betolta a jobb combja alá, egyik szemét most már folyamatosan a kígyón tartotta. Az most a párkány árnyékában keresett magának egy helyet.

Ansellel való vitájáról nem akart mesélni, olyan... gyerekesnek tűnt az egész. A Csendes Orgyilkosok Mestere bizonyára épp egy jelentéktelen civakodásra kíváncsi!

Az oázis fáin kabócák ciripeltek, míg a kertekben valahol egy fülemüle énekelt panaszosan. *Beszélj!* De miről?

Nem volt mit mondania, így aztán egy ideig hallgatagon ültek a párkányon – egész addig, míg már a kabócák is aludni mentek, a hold is elhalványodott mögöttük, az ég pedig egyre világosabb lett. *Beszélj!* Arról, ami őt az utóbbi hónapokban üldözte. Minden gondolatába beférközött, minden álmába, minden lélegzetvételébe. *Beszélj!*

– Félek a hazamenetelemtől – mondta végül, tekintetét a párkány mögötti dűnékre irányítva.

Már elég világos volt ahhoz, hogy lehessen látni, ahogy a Mester megemeli a szemhéját. *Miért?*

– Mert minden másképp lesz. Mert már most is minden másképp van. Szerintem azzal változott meg minden, hogy Arobynn megbüntettetett, de... az egyik felem még mindig azt mondja, hogy a világ olyan lesz, mint amilyen az előtt az éjszaka előtt volt. Mint a Koponya-öbölbe történő elutazásom előtt.

A Mester szeme úgy izzott, mint a smaragd. Együtt érzően. Aggódóan.

– Még azt sem tudom, hogy *akarom-e*, hogy minden úgy

legyen, mint korábban – folytatta Celaena. – És azt hiszem... azt hiszem, ez rémít meg a legjobban.

A Mester bátorítóan rámosolygott, a fejét forgatta, kezét felfelé emelte, hogy kinyújtsa. Aztán felállt a párkányra.

Celaena ideges lett, nem tudta, hogy most neki is ezt kéne-e cselekednie.

De a Mester nem törődött vele, belekezdett egy könnyed, kígyózó mozdulatsorba, mely elegáns volt, mint egy tánc, és halálos, mint a tetőn lévő kígyó.

A kígyó.

A Mester mozdulataiban Celaena felismerhette az összes olyan tulajdonságot, amelyet az utóbbi hetekben az utánzással gyakorolt – kontrollált erő, gyorsaság, ravaszság és visszafogottság.

A Mester még egyszer előadta a mozdulatsort, utána már csak egy pillantást kellett Celaena felé küldenie, hogy a lány is ott álljon mellette a védfalon. Utánozta őt, figyelve közben az egyensúlyára. Izmai ünnepeltek, mert a mozgását *természetesnek* érezte. Celaena vigyorgott, mert a sokéjszakányi megfigyelés és utánzás most hirtelen értelmet nyert.

Újra és újra behajlította és forgatta a karjait, felsőteste forgott, még a lélegzete is a ritmushoz igazodott. Újra és újra, amíg végül ő is kígyóvá vált, míg a nap át nem tört a horizonton, és minden vörös fénybe merült.

Újra és újra, míg végül már csak a Mester és ő maradt, valamint az egyenletes lélegzetvételük, miközben köszöntötték az új napot.

Napfelkelte után egy órával Celaena besurrant a szobájába,

felkészülve egy újabb veszekedésre, de Ansel ekkor már elment az istállóba. Mivel Ansel előző nap cserbenhagyta, és Celaenának egyedül kellett helytállnia az istállóban, úgy határozott, hogy visszaadja a szívességet. Elégedett sóhajtással dőlt az ágyba.

Akkor ébredt fel, amikor valaki a vállánál fogva rázogatta – és ennek a valakinek istállószaaga volt.

– Mondd, hogy már délután van – sóhajtott Celaena, átfordult a hasára, és a fejét befúrta a párnába.

Ansel magában nevetett.

– Ó, már majdnem estére jár! És az istállók és a boksok nélküled is tiszták lettek.

– Tegnap te is jól otthagytál egyedül – mormolta.

– Igaz... Sajnálom.

Celaena felemelte a fejét a párnáról, és Anselre nézett, aki az ágy mellett állt, és a kezét tördelte. A díszes ruházatát viselte, ettől Celaena összerezzen, mert hirtelen eszébe jutott, hogy mit mesélt a hazájáról.

Ansel vörös haját a füle mögé simította.

– Nem kellett volna olyanokat mondanom rólad. Egyáltalán nem gondolom, hogy el vagy kényeztetve, vagy hogy önző vagy.

– Á, hagyd csak! Az vagyok – nem is kicsit.

Celaena felült. Ansel egy kicsit rámosolygott.

– És én – fűzte hozzá –, én is sajnálom, amit mondtam. Nem úgy gondoltam.

Ansel bólintott, és gyorsan a becsukott ajtóra nézett, mintha ott lenne még valaki.

– Csomó barátom van itt, de te vagy az első *igazi* barátnőm. Nagy kár, hogy elmész.

– Öt napig még itt vagyok – mondta Celaena. Ansel nagyon népszerű volt itt, a lányt meglepte – és megnyugtatta –, hogy

láthatóan Ansel is egyedül érezte magát itt egy kicsit.

A lány tekintete megint az ajtóra vándorolt. Mitől olyan ideges?

– Tarts meg jó emlékezetedben, jó?

– Így lesz. De lehet, nehezemre fog esni.

Ansel egy halk nevetés kíséretében két megtöltött poharat vett magához az ablaknál álló asztalról.

– Hoztam magunknak egy kis bort.

Az egyik poharat Celaenának nyújtotta, a sajátját pedig már emelte is.

– A kibékülésünkre és a szép emlékekre!

– Igyunk arra, hogy mi vagyunk a legfélelmetesebb és legérdekesebb lányok, akiket a világ valaha látott.

Celaena is a magasba emelte poharát, mielőtt az ajkához érintette volna.

Miközben jó nagyot kortyolt a borból, két gondolat villant át az agyán.

Egyrészt, Ansel szemében leplezetlen sajnálat tükröződött.

Másrészt – és ez megmagyarázta az elsőt is –, a bornak furcsa íze volt.

De még mielőtt végiggondolhatta volna, milyen méreggel is van dolga, hallotta a pohara koppanását a földön, a világ forogni kezdett körülötte, aztán pedig minden elsötétedett.

10. FEJEZET

Valahol közvetlenül a feje mögött valaki egy üllőn kalapált. Olyan közel, hogy minden ütést a testében érzett, a zaj a fejét hasogatta, és felriasztotta őt az alvásából.

Celaena egy mozdulattal felült. Nem volt sehol kalapács vagy üllő – ami kalapált, az a feje volt. És falak sem voltak körülötte: az őt figyelő Kaszidától eltekintve közel s távol csak vörös homokot látott. Jól van, legalább nem halott.

Káromkodva tápászkodott fel. Mit művelt Ansel?

A hold fakó fényében azt meg tudta állapítani, hogy az orgyilkosok erődje sehol nincs a látóterében, és azt is látta, hogy az összes cuccát bezsúfolták Kaszida nyeregtáskájába. Csak a kardja hiányzott. Kereste, kereste, de nem volt ott. Amikor az egyik hosszú késéért nyúlt, megdermedt: az övében egy összetekert papírra bukkant.

Valaki egy lámpást is letett mellé, amit csak meg kellett gyújtania, és be kellett ágyaznia a homokba. Letérdelt a pislákoló

fény közelébe, és remegő kézzel széthajtotta a lapot.

Néhány mondat állt rajta, Ansel majdnem olvashatatlan kézírásával.

Sajnálom, hogy így kellett végződnie. A Mester azt mondta, jobb lesz neked, ha így mész haza, mint hogy szegyenkezned kelljen a kérdések miatt, hogy miért kell korábban elmenned Kaszida a tiéd - mint ahogy a Mester ajánlólevele is, amit a nyeregtáskában találsz.

Menj haza!

Hiányozni fogsz

Ansel

Celaena háromszor is elolvasta a papírt, biztos akart lenni benne, hogy nem hagyott ki semmit. Kidobták őt – de miért? Végül is az ajánlólevelet megkapta, de... Miért akartak tőle ilyen gyorsan megszabadulni, miért kábították el, és tették ki a sivatag közepére? Öt nap múlva amúgy is elutazott volna; ennyit nem tudott volna várni a Mester?

Égő szemmel gondolta végig az elmúlt napok eseményeit, hogy mivel bántotta meg őt. Felállt, felforgatta a nyeregtáskát az ajánlólevelet keresve. Az ajánlólevél egy összehajtott papírlap volt, tengerzöld pecséttel – ilyen színű a Mester szeme is. Kicsit hiú, de mindegy...

Celaena ujjai a pecsét felett köröztek. Ha feltöri, akkor Arobynn a szemére vetheti, hogy manipulálta a levelet. De mi van akkor, ha a levélben szörnyű dolgok álltak róla? De Ansel ajánlólevélnek nevezte ezt az írományt, akkor olyan rossz nem lehetett. Celaena visszadugta a nyeregtáskába.

Talán a Mester szintén észrevette, hogy mennyire el van

kényeztetve, és mennyire önző. Talán végig csak megtúrték őt, mély hallgatás közepette, és... talán az Ansellemel folytatott veszekedése után határozták el, hogy kiteszik a szűrét. Ez nem lenne meglepő, a *sessiz suikast* a saját érdekeit fogja szem előtt tartani. Nem számított, hogy *ő* ezekben a hetekben egynek érezte magát közülük – hosszú, hosszú idő után először valahol megint otthon érezte magát. Egy olyan helyen, ahol többet tanulhatott, mint álnokoskodni és ölni.

De ebben alaposan tévedett. És ez a felismerés valahogyan még jobban is fáj neki, mint az a verés, amiben Arobynn részesítette.

Celaena ajkai remegtek, de megemberelte magát, és addig fürkészte az éjszakai égboltot, amíg a feje fölött megtalálta a nyugatra mutató szarvast az állócsillagokkal együtt. Sóhajtván elfújta a lámpást, felült Kaszidára, és belelovagolt a sötétségbe.

Egy kikötőt keresett, hogy aztán hajóval átjusson Melisande-be, de ahelyett, hogy az északi útvonalon, azaz a Daloló-homokon átküzdötte volna magát Yurpáig, ahol idefelé leszállt a hajóról, inkább Xandria mellett döntött. Vezető nélkül igazából nem is volt nagyon más választása. Hagyott időt magának, gyakran gyalog ment, nem Kaszidán lovagolt. Az állat ugyanolyan szomorúnak tűnt, mint ő, hogy el kellett hagynia a Csendes Orgyilkosokat, illetve azok kényelmes istállóit.

Másnap a késő délutáni útjának első kilométereit tette meg, amikor a *bang, bang, bang* megütötte a fülét. Egyre hangosabb lett, hamarosan pedig csörömpölés, zörgés és dübögés kezdte kísérni. Felpattant Kaszida hátára, és megmászott egy

homokdombot.

A távolban legalább kétszáz férfi menetelt – egyenesen a sivatagba. Néhányan vörös-fekete zászlót vittek. Lord Berick katonái. Hosszú oszlopban meneteltek, oldalt mellettük lovasok kísérték őket. Celaena még sosem látta Bericket személyesen, de a seregben nem is fedezett fel senkit, aki lordnak nézett ki. Berick nyilván nem jött velük.

Mit akarhattak ezek a katonák itt kint? Itt nem volt semmi, kivéve...

Celaena szája hirtelen kiszáradt. Semmi nincs itt, kivéve az orgyilkosok erődjét.

Az egyik lovas megállította izzadságtól csillogó fekete lovát, és az ő irányába nézett. A lány fehér ruhája a szemén kívül mindent elfedett belőle, lehetetlen volt felfedezni, hogy ki is ő.

Még ebből a távolságból is látta, hogy a lovasnál íj és tegez van. Vajon mennyire tud jól célozni?

Celaena nem mert megmozdulni. Az égvilágon semmi szüksége nem volt arra, hogy felhívja magára a katonák figyelmét, akik mind kardokkal, késekkel, pajzsokkal és nyilakkal voltak felfegyverkezve. Ilyen erős készség mellett kizárt, hogy csak baráti látogatásra menjenek.

Talán a Mester ezért küldte el őt? Megtudta valahogyan, mi következik, és nem akarta belekeverni?

Celaena biccentett egyet a katona felé, és továbblovagolt Xandria felé. Ha a Mester nem akart vele semmit kezdeni, akkor neki sem kell figyelmeztetnie őt. Különösen, ha már úgyis tud a dologról. És van egy erődje tele orgyilkosokkal. A kétszáz katona mit sem ér a körülbelül hetven Csendes Orgyilkossal szemben.

Az orgyilkosok boldogulnak majd egyedül is. Nincs rá szükségük. Ezt világosan az értésére adták.

Kaszida patáinak tompa hangját mégis egyre nehezebb volt elviselni, ahogy távolodtak az erődtől.

A másnap reggel szokatlanul nyugodt volt Xandriában. Celaena először arra gondolt, hogy biztos minden lakos az orgyilkosok elleni támadás híreire kíváncsi. De aztán rájött, hogy csak azért találta nyugodtnak a várost, mert először egy piacnapon járt itt. A szűk, tekergős utcák, melyeket akkor árusok töltöttek meg, most üresen kongtak. Leszakadt pálmaágak és homok borította őket, amiket a viharos tengeri szél fújt be ide.

Vett egy átkelőjegyet egy olyan hajóra, amelyik az Oro-öblön át Amierbe, a legközelebbi melisande-i kikötőbe vitorlázott. Remélte, hogy talál hajót Innishbe, ez egy másik kikötő volt, ahol kérdezősködhetett volna egy gyógyító felől, akivel az idefelé vezető úton találkozott. De ilyen hajó sajnos nem volt. Xandria és az Adarlani Birodalom más részei között kereskedelmi embargó állt fenn, emiatt egy ilyen félreeső, jelentéktelen kikötő a lehető legjobb választás volt. Onnan majd továbblovagol Kaszidán, és valahol az Amery folyó táján remélhetőleg elcsíp egy másik hajót, amivel az utolsó útszakaszt megteheti Résvárig.

Az amieri hajó indulását délutánra tervezték, amikor jött a dagály, így Celaena pár órát csavaroghatott a városban. A pókselyemárus már rég nem volt itt, hasonlóan a cipőárushoz és a Lani-papnőkhöz.

Celaena aggódott, hogy Kaszidát felismerhetik, de azért még jobban aggódott, hogy ellophatják, ha őrizetlenül hagyja, ezért kis utcácskákon át vezette lovát, amíg egy kis itatót talált. Miközben a kanca a szomját oltotta, Celaena nekidőlt a homokkőből épült

falnak. Lord Berick emberei vajon elérték már az erődöt? Ilyen tempóban valószínűleg ma este vagy holnap hajnalban érnek oda. Remélhetőleg a Mester felkészült – és legalább a Berick legutolsó támadásánál lerombolt falat újjáépítette. Őt tényleg a saját biztonsága érdekében küldte el, vagy a küszöbönálló támadás lehet, mégis felkészületlenül éri?

Celaena felnézett a palotára, amely uralta az egész várost. Berick nem volt a katonáival. Ha Adarlan királyának elküldené a Néma Mester levágott fejét, az bizonyosan az embargó megszüntetését jelentené. A népéért teszi ezt vajon, vagy csak saját magáért?

De a Vörös-sivatagnak is szüksége volt az orgyilkosokra – valamint a pénzre és kereskedelemre, amit a külföldi követek behoztak.

És Berick meg a Mester az utóbbi időben tartották is a kapcsolatot egymással. Mi romlott el? Ansel az elmúlt héten is itt volt nála, és nem említett semmilyen problémát. Sőt, igazából nagyon derűsnek tűnt.

Celaena maga sem tudta igazán, hogy ebben a pillanatban miért kezd el a hideg futkosni a hátán. Vagy, hogy miért túrt bele megint a nyeregtáskába, míg meg nem találta a Mester ajánlólevelét az Ansel által írt cédulával együtt.

Ha a Mester tudott a támadásról, akkor a védfal már rég rendben lenne, őt pedig nem küldte volna el az erődből. Ő volt Adarlan legnagyobb orgyilkosa, és ha kétszáz ember menetel az erődje felé, akkor *szüksége lenne* rá. A Mester nem volt gőgös – nem úgy, mint Arobynn. A Mester ténylegesen szerette a tanítványait, törődött velük, és támogatta őket. Ansellel ugyanakkor sosem tréningezett. Miért?

És miért küldte el csak úgy őt, amikor az erődben olyan sok

hozzá közel álló ember tartózkodott? Miért nem küldte el az összeset?

Celaena szíve olyan gyorsan vert, hogy majdnem megállt. Feltépte az ajánlólevelet.

Egy darab üres fehér papír.

Megfordította. A másik oldal is üres volt. A nap felé tartotta: semmi láthatatlan tinta, sehol egy vízjel. De a pecsét a Mestertől származott, vagy nem? Ez az *ő pecsétje* volt a...

Egy pecsétgyűrűt könnyű volt elcsenni. Rolfe kapitánynál ő is meg tudta csinálni. A Mesternek pedig volt egy fehér csík az ujján – a gyűrűje tehát *valóban* hiányzott.

Ha Ansel elkábította, aztán pedig a táskájába egy a Mester gyűrűjével lepecsételt dokumentumot tett be...

Nem, ez nem lehetett igaz. És nem is volt értelme. Miért kellett volna eltávolítania őt, majd úgy beállítania az egészet, mintha a Mester rendelte volna el? De mi van akkor, ha...

Celaena megint felnézett a palotára. Mi van akkor, ha Ansel nem is a Mester megbízásából kereste fel Lord Bericket? Vagy csak az elején tett így, amíg elnyerte a Mester bizalmát. És miközben a Mester azt gondolta, hogy a lány erősíti a kapcsolatot közte és Lord Berick között, Ansel éppen az ellenkezőjét tette. A pókselyemárus beszélt egy orgyilkos kémről – egy kémről, aki Berick embere. De miért?

De ezt most nem ért rá végigsakkozni. Nem ért rá, amikor kétszáz katona már majdnem ott volt az erődnél. Megkérdezhetette volna Lord Bericket, de azzal értékes időt veszített volna.

Kétszáz támadó ellen egy harcossal több vagy kevesebb elvileg nem igazán számított, de ő Celaena Sardothien. Ami viszont nagy különbség. *Óriási* különbség.

Felpattant Kaszidára, és a városkapu felé fordult.

– Mutasd, milyen gyorsan vágatsz! – suttogta a kanca fülébe,
és elindult.

11. FEJEZET

KASZIDA ÚGY REPÜLT A HOMOKDOMBOKON ÁT, mint ahogy egy hullócsillag hasít a vöröslő égen. A Metszést úgy ugrotta át, mint egy patakot. Csak azért álltak meg, hogy a ló kicsit pihenjen és igyon. Celaena a bocsánatát kérte a nagy igénybevételért. Kaszida bizonyította, hogy van benne kitartás, mintha ő is érezte volna, hogy itt most minden perc számít.

Egész éjszaka mentek, míg a reggeli derengés fénye fel nem mászott a homokdombokra. Lehetett látni egy füstoszlopot is. Hamarosan ott volt előttük az erőd.

Több helyen is tűz égett, kiáltások és fegyvercsörgés hallatszott. Az orgyilkosok nem adták meg magukat, bár a védfalat a támadók már áttörték. A főkapu előtti homokban több holttest is feküdt, de a kapun magán semmilyen erőszakos behatolás nyoma nem volt látható – mintha nem is lett volna bezárva.

Az utolsó dűne előtt Celaena leszállt a lóról, ráhagyta Kaszidára, hogy követi-e őt, vagy a saját útjára akar menni, majd

az erődhöz osont. Csak annyira állt meg, hogy elvegye egy halott katonától a kardját, és bedugja az övébe. Olcsó fegyver volt, nem volt rendesen megmunkálva, de arra, amire szánta, a kard hegye éppen megfelelt. A mögüle hallatszódó tompa dobogásból rájött, hogy Kaszida követi őt, de hátrafordulni nem mert. Két hosszú törét előhúзва belépett a főudvarra.

Az udvart elborították a holttestek – orgyilkosoké és katonáké egyaránt. Egyébként üres volt; a kis csatornák vize pirosra színeződött. Mindent megtett, hogy ne nézze meg tüzetesebben az elesettek arcát.

Mindenhol tűz parázslott, a legtöbb már füstölő hamukupaccá égett. Elszenesedett nyílmaradványok jelezték, hogy a katonák égő nyilakat használtak. Az udvaron úgy tűnt, minden lépés egy örökkévalóságig tart. A kiáltások és a fegyvercsörgés az erőd más részéből hallatszott. Ki volt fölénnyben? Ha a katonák a homokon fekvő néhány halottjuktól eltekintve mind bejutottak, akkor valakinek be *kellett* engednie őket – valószínűleg az éjszaka közepén. Meddig tartott, mire az éjszakai őrszemek észrevették a behatoló katonákat? Vagy őket már ártalmatlanították, mielőtt riadót fújhattak volna?

Celaenának ugyanakkor minden lépésénél világosabb lett, hogy a *döntő* kérdés nem ez, hanem az, hogy *hol van a Mester?*

Rá vetett szemet Lord Berick – a Mester feje kellett neki.

És Ansel....

Nem szívesen gondolt bele abba, mi is történhetett. Az nem lehet, hogy Ansel ezért akart tőle megszabadulni. Hogy ő állt az egész mögött. Másfelől viszont...

A csatazajjal nem törődve a fogadóterembe rohant. Mindenhol vér és rombolás nyomait látta. Élethalálharcot vívó katonákkal és orgyilkosokkal teli udvarokon haladt át.

A lépcső közepén egy katona támadt rá kivont karddal. Ő lehajolt a szúrás elől, és hosszú kését alulról belevágta támadója hasába. A hőség miatt a katonák nem vették fel a fémpáncélt, a bőrpáncél viszont nem volt elég az adarlan acélpenge ellen.

Amikor a katona nyögve legurult a lépcsőn, Celaena félreugrott előle, és továbbsietett felfelé, anélkül, hogy egy pillantásra is méltatta volna. A felső szinten teljes volt a csend.

Égő torokkal rohant a fogadóterem ajtaja felé. A kétszáz katonának az erődöt kellett lerombolnia – és ezzel az orgyilkosok figyelmét elterelnie. Ha minden orgyilkos azzal volt elfoglalva, hogy elhárítsa a támadást, akkor lehet, hogy a Mester védelem nélkül maradt. De még mindig ő volt a Mester. Hogyan hihette Ansel, hogy elbánik vele?

De lehet, hogy őt is elkábította. Egyébként hogy tudná lefegyverezni, hogy tudná meglepni?

Celaena beviharzott a nyitott ajtószárnyak között, és majdnem megbotlott a földön fekvő testben.

Mikhail feküdt ott a hátán, felmetszett torokkal, szeme a mennyezetre meredt. Halott volt. Mellette épp Ilias próbált meg lábra állni, kezét vérző hasára szorítva. Celaena fojtott sikolyát hallva felnézett; a szájából is folyt a vér. Le akart térdelni mellé, de Ilias a terem másik részére mutatott.

Az apjára.

A Mester az oldalán feküdt, szeme nyitva volt. A ruháin nem volt nyoma vérnek, összegörnyedt tartása viszont egy mérgezett ember merevségét mutatta – megbénult Ansel mérgétől, akármit adott is be neki a lány.

Ansel a Mester előtt állt, Celaenának háttal: gyorsan és halkan beszélt hozzá. Egyik kezében apja kardját tartotta, a véres penge lefelé mutatott. A Mester ránézett Celaenára, aztán pedig a fiára.

Tekintete fájdalommal volt teli, nem maga, hanem Ilias miatt – a vérző fia miatt. Ismét Celaenára nézett, tengerzöld tekintete esdeklő volt.

Mentsd meg a fiamat!

Ansel eközben nagy levegőt vett, hogy levágja a Mester fejét. Celaenának egy másodperce volt cselekedni. Behajlított a csuklóját, és eldobta a kést.

A kés Ansel alkarjába fúródott, pontosan oda, ahová Celaena célzott. Ansel felkiáltott, ujjai szétnyíltak, apja kardja a földre esett. Amikor – a rémülettől krétafehéren, kezét a vérző sebre tapasztva – megfordult, és felfedezte Celaenát, arckifejezése vészjóslóvá és kegyetlenné vált. A következő másodpercben már hajolt is le a kardjáért.

Ám akkor már Celaena is rohant felé.

Ansel megragadta a kardot, visszafordult a Mesterhez, magasra rántotta a feje fölé a kardot, és lesújtott a nyakára.

De Celaena elérte, és Anselre vetette magát. Mind a ketten a földre kerültek. Ruha, acél és végtagok olvadtak össze vad forgataggá a padlón. Celaenának sikerült elég magasra húznia a lábát ahhoz, hogy erősen Ansel felé rúgjon, így a lányok szétrepültek egymással ellenkező irányba. Celaena azonnal felugrott.

Ansel viszont már megint Celaena és a megbénult Mester között állt, karddal a kezében. Karjából vér csöpögött a földre.

Mindketten ziháltak, Celaena direkt lassan lélegzett, mert szédült.

– Ne tedd! – suttogetta.

Ansel halkan felnevetett.

– Azt hittem, hazaküldtelek.

Celaena kihúzta a kardját az övéből. De jó is lenne, ha éles lenne a pengéje, mint Anselének, és nemcsak egy darab rozsdás vasat szorongatna! Keze remegni kezdett, amikor tudatosult benne, hogy ki is áll közöttük és a Mester között. Nem egy névtelen katona, nem egy idegen vagy egy olyan valaki, akit megbízásból kell megölnie. Hanem Ansel.

– Miért? – suttogta Celaena.

Ansel felemelte a fejét, és a kardját is magasabbra emelte.

– Hogy miért?

Celaena még sosem látott visszataszítóbb dolgot annál, mint az Ansel arcát eltorzító gyűlölet.

– Mert Lord Berick ezer embert ígért nekem, akikkel bevonulhatok Sivatagföldre. A lovak ellopása volt az ürügy, ez kellett neki ahhoz, hogy a nyilvánosság előtt is igazolhassa a támadása jogosságát. Csak az öröket kellett kiiktatnom, és a kaput ma éjjel nyitva hagynom. Most már csak egy dolgot kell megszerezniem – mondta, kardjával a mögötte fekvő Mester fejére mutatva. – A Mester fejét.

Tetőtől talpig végigmérte Celaenát. Celaena nagyon utálta magát, amiért megint remegni kezdett.

– Tedd el a kardodat, Celaena!

A lány mozdult.

– A pokolba veled!

Ansel kuncogott.

– Én tudom, milyen a pokol. Tizenkét évesen elég időt töltöttem ott, nem emlékszel? Ha Berick csapataival bevonulok Sivatagföldre, gondoskodni fogok arról, hogy Loch király is megismerje. De először még...

A Mester felé fordult. Celaena nagy levegőt vett.

– *Ne tedd!* – mondta komolyan. Ansel olyan közel állt a Mesterhez, hogy meg tudta ölni, még mielőtt Celaena közelbeléphetett volna.

– Azt javaslom, ne nézz ide! – javasolta Ansel, a férfihoz lépve.

– Ha hozzáérsz, belevágom ezt a kardot a nyakadba – fenyegette meg Celaena. Hangja remegett, a könnyeket pedig ki kellett pislognia a szeméből.

Ansel visszanézett rá.

– Nem hiszem, hogy meg tudod tenni.

Amikor Ansel még egy lépést tett a Mester felé, Celaena második kése is átsüvített a levegőn. Oldalról horzsolta Ansel páncélját, hosszú karcolást ejtve azon, azután viszont a földre esett.

Ansel halványan mosolyogva nézett rá.

– Mellé.

– Ne tedd!

– Miért ne?

Celaena a szívére tette a kezét, a másikkal viszont még erősebben szorította a kardját.

– Mert én tudom, milyen érzés – mondta, és óvatosan lépett egyet Ansel felé. – Mert én *tudom*, milyen így gyűlölni, Ansel. Ismerem ezt az érzést kívülről-belülről. És nem ez a megoldás. *Ez itt* – mondta hangosabban, és rámutatott az erődre, a sok hullával, a még mindig harcoló katonákkal és orgyilkosokkal – ez itt nem megoldás.

– Mondja az orgyilkos – gúnyolódott Ansel.

– Én azért lettem orgyilkos, mert nem volt más választásom. De *neked* van választásod, Ansel. Neked mindig volt választásod. Kérlek, ne öld meg!

Igazából azt akarta mondani, hogy *Kérlek, ne kényszeríts arra, hogy megöljelek!*

Ansel behunyta a szemét. Celaena stabilizálta a csuklóját, próbálgatta az idegen kard súlypontját, és próbálta megérezni a súlyát. Amikor Ansel kinyitotta a szemét, alig látszott valami abból a lányból, aki az elmúlt hónapban úgy Celaena szívéhez nőtt.

– Ezek a férfiak – mondta Ansel, és felemelte a kardját ezek a férfiak tesznek tönkre *mindent*.

– Tudom.

– Tudod, és mégsem teszel ellene semmit! Csak egy kutya vagy, amelyik hozzá van láncolva a gazdájához.

Leengedte a fegyvert, és odajött hozzá. Celaena végtelenül megkönnyebbült, de kardját továbbra is erősen markolta. Ansel lélegzete el-elakadt.

– Velem jöhetnél – mondta, és félresimított egy hajtincset Celaena arcából. – Együtt meghódíthatnánk Sivatagföldet, és Lord Berick csapataival...

Amikor finoman megsimogatta az arcát, Celaena nagyon koncentrált, hogy ne hőköljön vissza sem a szavaitól, sem az érintésétől.

– A jobbkezemmé tennélek. Visszahódítanánk Sivatagföldet.

– Nekem más terveim vannak – válaszolta Celaena, bár Ansel célkitűzését világosan és egyértelműen látta – és csábítónak is találta.

Ansel hátralépett.

– Mi olyan különleges Résvárban? Meddig akarsz ez előtt a szörnyeteg előtt meghunyászkodni?

– Nem mehetek veled, és ezt te is tudod. Szóval fogd magad a csapataiddal együtt, és menj el, Ansel!

Figyelte az érzéseket, melyek Ansel arcán végigcikáztak.

Fájdalom. Elutasítás. Harag.

– Ha nem, hát nem – mondta Ansel.

Lecsapott, Celaena pedig éppen el tudta rántani a fejét, hogy elkerülje a rátamadó tört. A penge felsértette az arcát, meleg vér futott végig rajta. Az *arca!*

Amikor Ansel a kardját is előrántotta, gyorsan hátra kellett ugrania. Talpra érkezett, de Ansel fürgén előtte termett, Celaena éppen csak fel tudta emelni a pengéjét, és kardjaik már össze is csaptak.

Celaena egy forgó mozdulattal olyan lendülettel ütötte el Ansel kardját, hogy az megingott. Ezt a pillanatot használta ki, hogy átmenjen támadásba, és, egyik támadást a másik után vezetve, visszaszorítsa. Ansel kardja sokkal nagyobb volt, minden támadást könnyedén tudott hárítani.

Az emelvény előtt küzdöttek, elhaladtak a mozdulatlanul fekvő Mester mellett is. Celaena elvetődött, hogy egy rúgással elérje Ansel, de az hátrébb ugrott, és kitért a rúgás elől. Celaena kihasználta ezt az értékes pillanatot, hogy az emelvény lépcsőjéről megszerezze a kését.

Amikor Ansel újra támadásba lendült, kardja Celaena keresztbetett kardját és törét érte.

Ansel halkán felnevetett.

– Szerinted ennek így mi lesz a vége? – kérdezte, kardjával maga előtt tolva Celaena pengéit. – Vagy ez most élethalálharc?

Celaena kitámasztotta a lábait. Sosem gondolta volna, hogy Ansel ilyen erős – és hogy ennyivel nagyobb nála. És még itt volt Ansel páncélzata is – hogyan akart *azon* átjutni? Volt egy rés a hónalj és a bordák között – és egy a nyaka körül...

– Azt neked kell tudnod – mondta Celaena. A vér az arcáról a nyakára folyt. – Te terveztél meg mindent ilyen pontosan.

– Én megpróbáltalak megvédeni – mondta Ansel, és keményen rácsapott Celaena keresztbe tett pengéire, de nem elég keményen ahhoz, hogy átüsse őket. – Te mégis visszajöttél.

– Ezt nevezed te védelemnek? Hogy elkábítottál, és kitettél a sivatagba?

Ansel hazudott neki, és becsapta. Celaena a fogát csikorgatta.

De mielőtt újból támadhatott volna, Ansel szabad kezével átütött az X-et formáló pengéken, és ökle Celaena szeme közé csapódott.

A lány feje hátracsuklott, minden forgott körülötte. A térdére zuhant. Kardja és töre a földön koppant.

Ansel egy másodperc alatt mögötte termett, véres karjával átfogta Celaena nyakát és mellkasát, a másik kezével odaszorította a kardját Celaena sértetlen arcához.

– Egy okot mondjál, hogy miért ne öljelek meg itt helyben – suttogta Ansel a fülébe, közben elrúgta messzire a kardját. A másik töre itt volt a közelükben, de nem volt elérhető távolságban.

Celaena próbálta az arcát kicsit távolabb húzni Ansel kardjától.

– Ó, ilyen hiú lettél? – kérdezte Ansel, és Celaena összerezsent, amikor a penge a bőrébe vágott. – Félsz talán, hogy az arcodra dekorálok egy heget?

Ansel lejjebb csúsztatta a pengét, a lány torkára.

– Mi a helyzet a nyakkaddal?

– Hagyd abba!

– Nem akartam, hogy ennek így legyen vége közöttünk. Ki akartalak hagyni ebből.

Celaena hitt neki. Ha Ansel őt tényleg meg akarta volna ölni, akkor már rég megtette volna. Igaz volt ez a Mesterre is. És ez az egész fecsegése tele szadista gyűlölettel, szenvedéllyel és sajnálkozással...

– Te beteg vagy – mondta Celaena.

Ansel csak fújtatott egyet.

– Ki ölte meg Mihailt? – kérdezte. A lényeg az volt, hogy Ansel tovább beszéljen, továbbra is magával legyen elfoglalva. Mert a töre nem is volt olyan messze tőlük...

– Én voltam – válaszolta Ansel. A hangjában mintha kicsit kevesebb lett volna az eltökéltség. Mivel a háta Ansel mellkasához nyomódott, Celaena nem láthatta az arcát, de meg mert volna esküdni rá, hogy a hangjába sajnálkozás vegyül.

– A tervem része volt, hogy magam jelentsem a Mesternek Berick embereinek támadását; az idióta bele sem szagolt a vizeskancsóba, amiből ivott, mielőtt a kapuhoz indult volna. Elsőként Mihail fogta fel, hogy mit tettem, de hiába viharzott be az ajtón, már nem tudta megakadályozni, hogy a Mester beleigyon a kancsóba. És Ilias... hát ő egyszerűen útban volt.

Celaena Iliasra nézett, aki továbbra is a földön feküdt – és még lélegzett. A Mester tágra nyitott, esdeklő szemmel nézett a fiára. Ha valaki nem állítja el a vérzését, akkor hamarosan meg fog halni. A Mester ujjai enyhén remegtek, és begörbültek.

– A többiek közül hányat öltél meg? – kérdezte Celaena. Igyekezett továbbra is elterelni Ansel, miközben a Mester megismételte az előbbi mozdulatát: egy lassú, sajátságos, tekergő mozdulatot...

– Csak itt, őket. És azt a hármat, aki őrsgben volt ma éjjel. A többieket átengedtem a katonáknak.

A Mester ujjai tekergőztek és továbbcsiklottak... mint a kígyók.

Egyetlen célzott ütés – többre nem is lenne szükség. Ahogy a kígyó tett.

Ansel gyors volt, Celaenának pusztán gyorsabbnak kellett lennie nála.

– Tudod mit, Ansel? – suttogta Celaena, és helyére tette azokat a mozdulatokat, melyeket a következő másodpercekben végre kellett hajtania. Elképzelte, ahogy használja az izmait, és biztos mozgásért és koncentrációért imádkozott.

– Mit tudok, *Celaena*? – kérdezte Ansel, a kard élét a lány torkához nyomva.

– Akarod tudni, hogy a Mester mire tanított meg minden egyes leckéjében?

Érezte, ahogy Ansel megfeszül, a kérdés elterelte a figyelmét. Ez volt az az esély, ami kellett neki.

– Ezt itt – mondta, és egy fordulattal nekicsapta a vállát Ansel felsőtestének. A csontjai tompán csattantak a lány páncéljának, miközben a kard a nyakába vágott, de Ansel elvesztette az egyensúlyát, és hátrátántorodott. Celaena teljes erejével rávágott az ujjaira, Ansel elengedte a kardot, amely pontosan a lány kezébe esett.

Celaena villámgyorsan, egy kígyószerű mozdulattal megfordult a saját tengelye körül, Ansel arccal lefelé a földhöz vágta, és odanyomta apja kardját a tarkójához.

Most már ő volt fölényben: egyik térdével a földhöz szegezte, a másik lábával szilárdan támaszkodott, és csak most tűnt fel neki, hogy a teremben milyen csend volt. Onnan, ahol a penge hozzáért Ansel napbarnított nyakához, vér csörgött, mely sötétebb volt a lány hajánál.

– Ne csináld ezt! – suttogta Ansel, azzal a kislányos, gondtalan hanghordozással, amit Celaena olyan gyakran hallott. Vajon ezt mindig megjátszotta?

Celaena növelte a nyomást. Ansel mélyeket lélegzett, és behunyta a szemét.

Még erősebben fogta a kardot, és mély lélegzetvételekkel

igyekezett magát acélkeményen tartani. Anselnek meg kellett halnia; azért, amit tett, megérdemelte a halált. Nemcsak a körülötte meghalt orgyilkosok miatt, hanem a katonák miatt is, akik Ansel tervéért az életükkel fizettek.

És saját maga miatt is; még ha most ő is volt felül, úgy érezte, a szíve összetört. Mindenképpen elveszítené Ansel, akkor is, ha nem nyomná bele a nyakába a kardot. Már rég elveszítette őt.

De Ansel talán már a világ is elveszítette régen.

– Voltál valaha is őszinte? – kérdezte Celaena, nem tudta közben elfojtani ajkai remegését.

Ansel kinyitotta az egyik szemét, és a terem másik vége felé nézett.

– Bizonyos pillanatokban igen. Például amikor elküldtelek. Az egy őszinte pillanat volt.

Celaenának zokogni lett volna kedve, de mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon. Lassan, pár milliméterrel elhúzta a kardot Ansel nyakától.

Ansel mozdulni akart, de ő azonnal visszanyomta az acélt a bőréhez, Ansel nem is mozgott ezután. Kívülről kiáltások jöttek – a győzelem kiáltásai, de a megdöbbenésé is – olyan hangok, melyek nagyon rekedten hangzottak, mivel sokáig nem használták őket. Az orgyilkosok győztek. Mennyi idejükbe telik vajon, míg ideérnek? Ha felfedeznék Ansel, ha látnák, hogy mit tett... megölnék.

– Öt perced van, hogy összeszedd a cuccodat, és elhagyd az erődöt – mondta Celaena hirtelen. – Mert húsz perc múlva a mellvéden leszek, és kilövök rád egy nyilat. Remélhetőleg lőtávolon kívül leszel, különben a nyíl egyenesen a nyakadba fúródik.

Celaena felemelte a kardot. Ansel lassan állt fel, de nem indult el. Celaenának kellett egy másodperc, mire rájött, hogy a lány az apja kardjára vár.

Rábámult a farkas formájú markolatra és a pengén lévő vérré. Ez a fegyver képezte az utolsó kapcsolatot Ansel apjához, a családjához, és ahhoz a különös kis szikrányi reményhez, ami a szívében vibrált.

Megfordította a kardot, és a markolati résszel odaadta Anselnek. A lány szeme nedvesen csillogott, amikor átvette. Valamit akart mondani, de Celaena nem hagyta szóhoz jutni.

– Menj haza, Ansel!

Ansel ismét elsápadt. Kardját bedugta a csípőjére erősített övbe, vetett egy utolsó pillantást Celaenára, és már rohant is el, átugorva Mihail holttestén is, mintha az csak egy akadály lett volna az útjában.

Azzal eltűnt.

CELAENA IUASHOZ SIETETT, aki felnyögött, amikor a hátára fordította. A hasi sebe még mindig vérzett. Csíkokat szakított le saját tunikájából, ami már teleszívta magát vérrrel, és segítségért kiáltott, miközben szorító kötést helyezett el rajta.

Háta mögül ruha susogását hallotta, ezért visszanézett: a Mester megpróbált odavánszorogni a fiához. A bénulás láthatólag kezdett alábbhagyni.

Öt véráztatta orgyilkos rohant fel a lépcsőn. Amikor Mikhailt és Iliast felfedezték, elsápadtak, szemük elkerekedett az iszonyattól. Celaena átengedte nekik Iliast, és gyorsan a Mesterhez futott.

– Maradjon nyugton! – utasította, és megrémült, amikor az arcáról a Mester fehér ruhájára csöppent a vére. – Még kárt tesz magában.

Közben méregre utaló nyomokat keresett az emelvényen, és felfedezte a bronz serleget a földön. Beleszagolt – a vízbe gloriellát keverték, nem halálos adagot, csak annyit, hogy a Mestert

lebénítsa. Ansel biztosan azt akarta, hogy védtelenül feküdjön itt, mielőtt megöli – *meg kellett tudnia*, hogy ki járt túl az eszén, tudatánál kellett lennie, amikor levágja a fejét. Hogyhogy nem fogott gyanút, hogy a víz mérgezett? Talán mégsem volt olyan szerény, mint amilyennek tűnt; talán elég kevély volt ahhoz, hogy azt higgye, itt biztonságban van.

– Nemsokára elmúlik a hatása – mondta a Mesternek, de elküldött ellenméregért, hogy a folyamatot felgyorsítsák. Az egyik orgyilkos rohamléptekkel el is ment.

Celaena az egyik kezével saját vérző nyakát fogta, miközben a Mester mellett ült. Az orgyilkosok a terem másik felében már azon voltak, hogy kivigyék Iliast. Közben biztosították a Mestert arról, hogy a fia meg fog gyógyulni.

Celaena a megkönnyebbültségtől majdnem hangosan felsóhajtott. Összerezcent, amikor egy száraz, kerges kéz átfogta az ő kezét, és gyengén megszorította. Láta, hogy a Mester a nyitott ajtó felé pillant. Az ígéretére akarta emlékeztetni. Ansel húsz percet kapott, hogy lőtávolon kívül kerüljön.

Az idő letelt.

Ansel már csak egy sötét folt volt a távolban, Hisli úgy vágatott, mintha démonok kergetnék. Észak felé igyekezett, át a dűnéken, a Daloló-homok felé, ahhoz a keskeny, őserdővel borított földszoroshoz, mely Sivatagföldet a kontinens többi részével összekötötte, és amelyen át a Nyugati Pusztaságba lehetett eljutni. Ansel Briarcliffbe igyekezett.

Celaena a mellvédnél kihúzott egy nyilat a tegezésből, és felhúzta az újra.

Az íj húrja sóhajtva engedett, ahogy felhúzta, amennyire csak tudta. Megfigyelte az apró alakot a fekete lovon, és célzott.

Az erőd csendjében a húr pattanása olyan volt, mint egy panaszos hárfa.

A nyíl felrepült a magasba, és feltartóztatlanul zúgott tovább. A vörös homokdombok elmosódtak alatta, egyre közelebb jutott a céljához. Egy darab szárnyas sötétség, acélheggyel. Gyors és véres halál.

Hisli félrerántotta a farkát, amikor a nyíl néhány centiméterrel a hátsó patája mögött fúródott a homokba.

Ansel nem mert a háta mögé nézni. Csak lovagolt tovább, megállás nélkül.

Celaena leengedte az íjat, és figyelte Ansel, aki eltűnt a horizonton. Egy nyíl, így hangzott az ígérete.

De adott Anselnek húsz percet, hogy lőtávolon kívül kerüljön.
És huszonegy perc múlva lőtt.

Másnap reggel a Mester magához hívta Celaenát. Hosszú volt az éjszaka, de Ilias már a gyógyulás útjára lépett, mert szerencsére semmilyen életfontosságú szervét nem érte sérülés. Lord Berick valamennyi katonája halott volt, mindet el kellett vinni Xandriába – ezzel figyelmeztették, hogy Adarlan királyának elismerését máshol keresse. Az orgyilkosok közül húsz halt meg, az erődre nehéz, gyászos csend telepedett.

Celaena egy szépen kifaragott faszékre ült, és figyelte a Mestert, aki az ablakon át az eget kémlelte.

– Örülök, hogy nem ölted meg Ansel – mondta. Hangja érdes volt, szavait erősen áthatotta az elharapott, mégis gördülő

hangzású nyelv, ami a lánynak nagyon idegenül hangzott.

– Már régóta azon tűnődtem, mikor veszi végre a saját kezébe a sorsát.

– Tehát ön tudta...

A Mester visszafordult az ablakból.

– Évek óta. Ansel Sivatagföldről történő érkezése után pár hónappal utánanéztem a lánynak. A családja nem írt neki egyetlen levelet sem, és aggódtam, hogy valami történhetett velük – mondta a mester, és leült Celaenával szemben. – A felderítóm hónapokkal később azzal az információval tért vissza, hogy Briarcliff nem létezik többé. A Lordot és annak idősebbik lányát az új király megölte, a kisebbik lány, Ansel pedig eltűnt.

– És ezzel miért nem... szembesítették? – kérdezte Celaena, miközben a bal arcán lévő vékony sebet tapogatta. Ha odafigyel rá, akkor nem marad majd heg az arcán. De ha mégis... Akkor lehet, hogy még egyszer meglátogatja Ansel, és visszavág neki ezért.

– Mert azt reméltem, hogy egy nap majd meg fog bízni bennem annyira, hogy elmesélje az egészet. Meg kellett neki adnom ezt az esélyt, még ha kockázatos volt is. Reméltem, hogy megtanul szembenézni a fájdalmával, és együtt tud élni vele – mondta, és szomorúan Celaenára mosolygott. – Ha megtanuljuk kezelni a fájdalmat, akkor mindent túl tudunk élni. Némelyik embernek sikerül jól kezelnie – és szeretnie. Mások bánkódnak miatta, vagy inkább tudomást sem vesznek róla. Megint mások haragra gerjednek. De Ansel a fájdalmát gyűlöletté formálta át, és hagyta, hogy az feleméssze, amíg teljesen más ember lett belőle – olyan, amilyennek sosem akarta látni magát.

Celaena magába szívta a Mester szavait, de elgondolkodni csak később akart rajtuk.

– El fogja másoknak mesélni, hogy Ansel mit tett?

– Nem. Most már felesleges felháborodniuk. Sokan azt hitték, Ansel a barátnőjük – és az egyik felem még most is azt súgja, hogy időnként tényleg az is volt.

Celaena a földet bámulta, azon tűnődött, mihez kezdjen a saját fájdalmával. Segítene neki elviselni, ha – ahogy a Mester mondta – haraggá formálná át?

– Akárhogyan is volt, Celaena – folytatta a Mester érdes hangján –, azt hiszem, Ansel senkit nem engedett olyan közel magához, mint téged. És úgy gondolom, hogy azért távolított el innen, mert fontosnak érzett téged.

– Ettől ez nekem nem fáj kevésbé – jegyezte meg Celaena, bosszankodva, hogy az ajkai megint remegnek.

– Ezt megértem. De szerintem Ansel szívében maradandó nyomot hagyta. Hagytad, hogy elmeneküljön, és visszaadtad neki az apja kardját. Ezt nem fogja egykönnyen elfelejteni. És ha majd megteszi a következő lépést azért, hogy visszaszerezze a címét, talán emlékezni fog az északi orgyilkosra, arra, hogy milyen barátságos voltál vele. És talán megpróbál majd minél kevesebb halottat maga mögött hagyni az útján.

A Mester akart neki egy kis időt hagyni, hogy visszanyerje a nyugalma, ezért odament egy művészi díszítésű fadobozhoz, és kihúzott belőle egy levelet. Amikor visszament a lányhoz, Celaena szeme már nem csillogott homályosan.

– Ezt emelt fővel adhatod oda a Mesterednek.

Celaena elvette a levelet – az ajánlólevelet, melyért az elmúlt hónapban megdolgozott. A legújabb események fényében ez teljesen hidegen hagyta.

– Miért beszél ön most velem? Azt hittem, a hallgatási fogadalma örökre érvényes.

A Mester vállat vont.

– Úgy látszik, mindenki ezt hiszi, de emlékeim szerint én hivatalosan soha nem esküdtem meg arra, hogy hallgatni fogok. A magam akaratából hallgatok, és annyira hozzászoktam, hogy gyakran el is felejttem, hogy tudok beszélni. De vannak olyan helyzetek, melyek nem oldhatóak meg szavak nélkül – amikor valamit el kell magyarázni, amikor a jelek már kevesek.

Celaena kicsit túljátszotta a meglepetését, és bólintott. A Mester kis szünet után még valamit hozzáfűzött.

– Ha bármikor elhagynád Északot, itt mindig otthonra találsz. Biztosítalak arról, hogy a téli hónapok itt sokkal kellemesebbek, mint a nyár. És azt hiszem, a fiam is boldog lenne, ha visszajönnél – nevetett fel, mire Celaena elpirult. A Mester megfogta a kezét. – Holnap nem egyedül fogsz elindulni, pár emberem is veled megy.

– Miért?

– Xandriába kell vinniük a kocsit. Tudom, hogy a Mesteredtől függsz – tudom, hogy egy vagyonnal tartozol neki, csak utána lehetsz szabad, és élheted a saját életed. Visszafizetteti veled az egész összeget, amit kénytelenségből tőle kellett kölcsönkérned.

A Mester megszorította a kezét, majd a falnál álló három láda egyikéhez lépett.

– Mert megmentetted az életem, és mert Anselét megkímélted.

Kinyitotta a ládákat, egyiket a másik után.

A napfény szikrázó világosságba borította az aranyat, az egész terem villódzott, mintha a csillogást a vízfelszín verné vissza.

Ez a sok arany... és a pókselyem, amit a kereskedő adott neki... Bele sem tudott gondolni, hogy ez a gazdagság milyen lehetőségeket nyitott meg előtte.

– Amikor a Mesterednek átadod a levelet, add oda neki a ládákat is. És mondd meg neki, hogy mi itt a Vörös-sivatagban

nem verjük a tanítványainkat.

Celaena szája tétova mosolyra derült. Szeme csillogott.

– Azt hiszem, menni fog.

A nyitott ablakon át kinézett. Hosszú idő után először hallotta az északi szél dalát, mely hazahívta őt. És már nem félt.

AZ
ORGYILKOS
ÉS AZ
ALVILÁG

1. FEJEZET

AZ ORGYILKOSOK BÚVÓHELYÉNEK tágas előcsarnokában teljes csend honolt, amikor Celaena Sardothien a kezében egy levelet szorítva a márványpadlón lépdelt. Senki sem köszöntötte a hatalmas tölgyfa ajtónál, csak a házvezetőnő, aki lesegítette róla ázott köpenyét, de ő sem szólt inkább semmit, amikor észrevette a Celaena arcán játszó huncut mosolyt.

Az előcsarnok túlsó végében az Arobynn Hamel dolgozószobájába nyíló szárnyas ajtó csukva volt. De Celaena tudta, hogy bent van, mivel Wesley, a testőre kint őrködött. Ahogy közeledett felé, a férfi sötét szeme kifejezéstelennek tűnt. Még ha Wesley nem is volt hivatalosan orgyilkos, Celaena nem kételkedett abban, hogy a megtermett testéhez csatolt kardokat és töröket halálos ügyességgel tudja forgatni.

Ugyanilyen kevésbé kételkedett abban is, hogy Arobynn őrszemei Résvár minden kapujánál ott állnak. Abban a pillanatban,

ahogy átlépte a város határát, Arobynnat értesítették, hogy végre visszajött. Vizes, koszos csizmája sáros foltokat hagyott maga után, ahogy a dolgozószoja és Wesley felé haladt.

Három hónap telt el az éjszaka óta, amikor Arobynn eszméletlenül verte, büntetésképpen, mert tönkretette a rabszolga-kereskedelmi megállapodását Rolfe kapitánnyal, a kalózok fejedelmével. Három hónap telt el azóta, hogy Arobynn a Vörös-sivatagba küldte el őt, hogy engedelmességet és fegyelmet tanuljon, és kiérdekelje a Csendes Orgyilkosok Néma Mesterének elismerését.

A kezében szorongatott levél volt a bizonyítéka annak, hogy megcsinálta. A bizonyíték, hogy Arobynn azon az éjszakán nem törte meg őt.

Már alig *várta*, hogy lássa az arcát, amikor átadja neki a levelet.

Nem beszélve arról, ha majd beszámol arról a három, arannyal teli ládáról, amit magával hozott, és amit ebben a pillanatban visznek fel a szobájába. Néhány szóban majd elmagyarázza neki, hogy az adósságait vele szemben ezennel törlesztette, elhagyja a búvóhelyet, és egy új lakásba költözik, amit már megvásárolt. És ezennel szabad, nem függ többé tőle.

Amikor elérte az előcsarnok túlsó végét, Wesley a dolgozószoja ajtaja elé állt. Körülbelül öt-hat évvel lehetett fiatalabb Arobynn-nél. Az arcán, illetve kezén lévő vékony hegek árulkodtak arról, hogy az orgyilkosok királyának szolgálatában nem lehetett könnyű élete. Sötét ruhája minden bizonnyal még több heget takart, talán még brutálisabbakat.

– Nem ér rá – mondta Wesley, készen arra, hogy a legkisebb mozdulatra előrántsza valamelyik fegyverét. Lehet, hogy Celaena Arobynn pártfogoltja volt, de Wesley mindig világossá tette: ha

fenyegetést jelent mesterére, akkor habozás nélkül végez vele. Nem kellett őt akció közben látnia ahhoz, hogy tudja róla, olyan ellenfél, akit komolyan kell venni. Gyaníthatóan ezért edzett mindig egyedül, és tartotta a múltját titokban. Minél kevesebbet tudott róla, a férfi annál nagyobb előnyben lenne vele szemben, ha kettejük között harcra kerülne sor. Ezt okosnak és hízelgőnek is találta egyben.

– Én is örülök, hogy látlak, Wesley – mondta mosolyogva. A férfi tartása feszebb lett, de nem tartóztatta fel, amikor kinyitotta a dolgozószoba ajtaját.

Az orgyilkosok királya faragott íróasztalánál ült egy papírhalom felett. Celaena köszönés nélkül nyílegyenesen az íróasztalhoz ment, és a levelet a csillogóan fényes falapra hajította.

Már ki is nyitotta a száját, a szavak már majdnem feltörték belőle, de Arobynn csak felemelte az ujját, halványan elmosolyodott, majd a papírai felé fordult. Wesley kívülről becsukta az ajtót.

Celaena ledermedt. Arobynn lapozott, gyorsan átfutotta az oldalt, és intett neki. *Ülj le!*

Miközben továbbra is az olvasott dokumentumra meredt, a Néma Mester ajánlólevele után nyúlt, és maga mellé tette egy papírkupacra. Celaena pislogott. Egyszer. Kétszer. A férfi nem nézett fel rá. Egyszerűen tovább olvasott. Az üzenet egyértelmű volt. Csak várjon szépen, amíg ő elkészül. És addig nem fog tudomást venni a létezéséről, még akkor sem, ha a tüdejét kiordítaná magából.

Így tehát leült.

A dolgozószoba ablakán kopogott az eső. Másodpercek teltek el, aztán percek. Nagymonológja, ahogy elképzelte, széles gesztusokkal előadva, semmivé fozlott. Arobynn elolvasott még

három oldalt, mielőtt egyáltalán a kezébe vette a Néma Mester levelét.

Miközben olvasta, Celaena fejében egyre csak az a nap járt, amikor utoljára ezen a széken ült.

A finom vörös szőnyeget nézegette a lába alatt. Valaki sikeresen kimosta belőle az összes vért. Hogy mennyi volt belőle az övé, és mennyi Sam Cortlandé, riválisáé és társáé az összeesküvésben, akivel együtt hiúsították meg Arobynn rabszolgakereskedelmi megállapodását? Máig nem tudta, hogy mit tett Arobynn Sammel azon az éjjelen. Amikor az előbb megérkezett, nem látta őt az előcsarnokban. Egyébként az itt lakó többi orgyilkos közül sem látott senkit. Talán Sam is el volt foglalva. *Remélte*, hogy dolga van, mivel az azt jelentené, hogy még életben van.

Arobynn végül ránézett, és úgy tette félre a Néma Mester levelét, mintha csak egy darab fecni lenne. Celaena egyenesen, az állát kissé felszegve állt, még akkor is, amikor Arobynn ezüstszürke szemével alaposan szemügyre vette őt. A leghosszabb ideig a keskeny, rózsaszínű hegen időzött el, a nyaka oldalán, néhány centiméterre az állkapcsától és a fülétől.

– Nos – szólalt meg Arobynn végül –, azt hittem, hogy jobban le fogsz sülni.

Celaena majdnem elnevette magát, de tökéletesen uralkodott az arcvonásain.

– Tetőtől talpig be voltam öltözve, hogy védjem magam a naptól – magyarázta. Halkabban beszélt, gyengébben, mint ahogy akart. Ezek voltak az első szavai, amelyeket hozzá intézett, azután, hogy félholtra verte. Nem igazán volt magával elégedett.

– Aha – szólt a férfi, és a mutatóujján lévő aranygyűrűt forgatta hosszú, elegáns ujjával.

Celaena az orrán keresztül mély levegőt vett, miközben felidézte azokat a szavakat, amelyeket az elmúlt hónapokban, illetve Résvárba történő hazaútján megfogalmazott, és amelyek annyira beleégtek. Néhány mondat, és vége lenne ennek az egésznek. A több mint nyolc évnek vele, vége, csak néhány szó és egy hatalmas aranyhegy.

Már éppen neki akart fogni, de Arobynn megelőzte.

– Sajnálom – mondta.

Már másodszor haltak el a szavak az ajkán, még mielőtt kimondta volna őket.

A férfi fogva tartotta a tekintetével, de már nem játszott a gyűrűjével.

– Ha tudnám, akkor meg nem történtté tenném azt az éjszakát, Celaena. – Az íróasztal fölé hajolt, a kezét ökölbe szorította. Amikor utoljára ezeket a kezeket látta, akkor az ő vérével voltak összekelve.

– Sajnálom – ismételte meg Arobynn. Majdnem húsz évvel idősebb volt nála, és a vörös hajába vegyülő néhány ősz tincs ellenére az arca fiatal maradt. Finom, markáns vonások, feltűnően tiszta, szürke szemek... Talán nem ő volt a legjóképűbb férfi, akit valaha látott, de biztosan az egyik legvonzóbb.

– Minden áldott nap – folytatta –, az elutazásod óta minden egyes nap elmentem a Kiva-templomba, és imádkoztam, hogy bocsássonak meg nekem az égiek. – Ha a hangja nem csengett volna olyan nyersen, akkor hangosan felnevetett volna, ahogy elképzelte, amint az orgyilkosok királya az engesztelés istenének szobra előtt térdepel. Lehet, hogy valóban megbánta a viselkedését?

– Nem lett volna szabad hagynom, hogy az indulataim ennyire magukkal ragadjanak. Nem lett volna szabad elküldenem téged.

– Miért nem hozattál akkor vissza? – Már ki is mondta, és nem tudta kontrollálni a hangjában érezhető ingerültséget.

Arobynn kissé hunyorgott, gyaníthatóan a megbánásnak ez volt az egyetlen jele, amit megengedett magának.

– Mire a hírnökök rád bukkantak volna, valószínűleg már úton lettél volna hazafelé.

Celaena a fogát csikorgatta. Könnyű kifogás.

A férfi felismerte a felvillanó dühöt a szemében, és hogy nem hisz neki.

– Nagyon szeretném jóvátenni. – Felállt a bőrfoteljából, és megkerülte az íróasztalt. Hosszú lábai és az évekig tartó edzések könnyed eleganciát kölcsönöztek a mozdulatainak, még akkor is, ha csak az íróasztal szélén lévő dobozkáért nyúlt. Amikor fél térdre ereszkedett előtte, az arca megközelítőleg egy vonalba került az övével. Celaena el is felejtette, hogy milyen magas.

Átnyújtotta neki az ajándékot. A gyöngyház berakásos dobozka már önmagában valódi műalkotás volt, de Celaena rezzenéstelen arcot vágott, amikor a fedelét felnyitotta.

A délutáni szürkületben egy smaragd-arany bross csillant fel. Lélegzetelállító volt, igazi mestermunka, és azonnal tudta, melyik ruháját és köpenyét fogja vele a legjobban kiegészíteni. Arobynn azért vette, mert ismerte a ruhatárát és az ízlését, mert mindent tudott róla. Csak Arobynn tudta az abszolút igazságot a világon minden emberről.

– Ez a tiéd – mondta. – A legelső ilyen darab. – Celaena különös élességgel érzékelte minden egyes mozdulatát, és próbált erős lenni, amikor a férfi felemelte a kezét, és egy ujjal óvatosan végigsimította a halántékát lefelé az arccsontja görbületéig. – Sajnálom – súgta újra. Celaena ránézett.

Apa, báty, szerető – valójában egyik szerepet sem töltötte be

soha. Főleg nem a szeretőét, bár ha Celaena más típus lett volna, és Arobynn másképp nevelte volna őt, akkor talán eljutottak volna idáig. A férfi úgy szerette őt, mint egy családtagot, de mégis neki adta a legveszélyesebb feladatokat. Gondoskodott róla, kiképezte és eltiporta az ártatlanságát, amikor először ölnie kellett. Mindent megadott neki, de mindent el is vett tőle. Ahogy azt sem tudta megszámolni, hogy hány csillag van az égen, ugyanúgy azt sem tudta volna pontosan meghatározni, mit érez az orgyilkosok királya iránt.

Elfordította az arcát. Arobynn felállt, az íróasztalának támaszkodott, és halványan rámosolygott.

– Van még egy ajándékom, ha kéred.

Már hónapok óta arról álmodozott, hogy elköltözik innen, és kifizeti az adósságait... Miért nem tudja kinyitni a száját, és egyszerűen *megmondani* neki?

– Benzo Doneval Résvárba jön – mondta a férfi. Celaena felkapta a fejét. Hallott Donevalról, a rendkívül befolyásos melisande-i üzletemberről. A távoli délnyugaton fekvő Melisande egyike volt azon országoknak, amelyet a közelmúltban foglalt el Adarlan.

– Miért? – kérdezte halkán, óvatosan.

Arobynn szeme csillogott.

– A Leighfer Bardingale által vezetett nagy küldöttség tagjaként érkezik a fővárosba. Leighfer jó barátságban van Melisande egykori királynőjével, aki felkérte őt arra, hogy az ügyüket Adarlan királya előtt képviselje. – Melisande, idézte fel Celaena, egyike volt azon kevés királyságoknak, ahol a királyi családokat nem végezték ki. Ehelyett a királynő lemondott, és hűséget esküdött Adarlan királyának, illetve győztes légióinak. Celaena nem tudta eldönteni, hogy mi a rosszabb: az, ha valakit

gyorsan lefejeznek, vagy az, ha behódol Adarlan királyának.

– Nyilvánvaló – folytatta Arobynn –, hogy a küldöttség megpróbál majd mindent bemutatni, amit Melisande kulturálisan, árucikkekben, gazdagságban nyújtani tud. Így akarják rávenni a királyt arra, hogy engedélyezze a melisande-i út megépítését, és részt vállaljon a finanszírozásában. Ha belegondolunk, hogy Melisande volt királynőjének csak névleges hatalma van, akkor el kell ismerjem, nagy benyomást tett rám a becsvágya, és az, hogy van képe a királyt egyáltalán megkérdezni.

Celaena az ajkába harapott, amikor a kontinens térképe megjelent lelki szemei előtt.

– Egy út, ami Melisande-et összekötné a Tépő-láppal és Adarlannal? – kérdezte. A Melisande-del való kereskedelem a földrajzi adottságok miatt mindig is nehézkes volt. Mivel szinte járhatatlan hegyek és a Tölgyvöld-erdő határolta, a kereskedelem szinte kizárólag arra korlátozódott, ami a kikötőkön keresztül az országba juthatott. Egy út mindezt megváltoztathatná. Egy út nemcsak gazdaggá, de befolyásossá is tenné Melisande-et.

Arobynn bólintott.

– A küldöttség egy hetet tölt majd itt. Utcabálokat és vásárokat terveznek, három nap múlva pedig egy holdtölte-ünnepséget. Ha Résvár lakói beleszeretnek az áruikba, akkor a király talán komolyan fontolóra veszi az ügyüket.

– És mi köze van Donevalnak ehhez az útépítéshez?

Arobynn vállat vont.

– Üzleti tárgyalások miatt jön Résvárba és valószínűleg azért is, hogy keresztbe tegyen a volt feleségének, Leighfernek. És hogy egy bizonyos üzletet tető alá hozzon. Ez az üzlet az oka annak, amiért Leighfer le akar számolni vele.

Celaena kérdően vonta fel a szemöldökét. *Egy ajándék*, mondta

Arobynn.

– Doneval szigorúan bizalmas dokumentumokat hoz magával
– mondta Arobynn olyan halkán, hogy még az ablakon kopogó eső is majdnem hangosabb volt nála. – Nemcsak őt kellene elintézned, de meg kellene szerezned az iratokat is.

– Milyen iratokat?

Arobynn ezüstszürke szeme felderült.

– Doneval valakivel Résvárban egy rabszolga-kereskedelmi egyezményt akar tető alá hozni. Ha az utat engedélyezik, és megkezdik az építését, akkor Melisande-ben ő akar elsőként a rabszolgák importjából és exportjából profitálni. Úgy tűnik, hogy az iratok bizonyítják, hogy bizonyos befolyásos melisande-iek Adarlanban ellenzik a rabszolga-kereskedelmet. Ismeretes, hogy Adarlan királya semmitől sem riad vissza, hogy megbüntesse azokat, akik felemelik hangjukat az üzelmeivel szemben... Azaz a király *rendkívüli módon* érdekelve lenne abban, hogy megtudja, ki van ellene a rabszolgaság kérdésében, főleg úgy, hogy ezek az emberek láthatólag már konkrét lépéseket is tesznek a rabszolgák felszabadítása érdekében. Doneval és résvári új üzleti partnere ezzel a listával akarják ezeket az embereket zsarolni, hogy térjenek jobb belátásra, adják fel az ellenállásukat, és fektessenek be vele együtt a rabszolga-kereskedelem kiépítésébe Melisandeben. Leighfer azt hiszi, hogy ha ebbe nem egyeznek bele, akkor a volt férje a király kezére játssza ezt a listát.

Celaena nagyot nyelt. Ez most egy békejobb? Valamiféle jelzés, hogy Arobynn megváltoztatta a véleményét a rabszolga-kereskedelemről, és megbocsátott neki a Koponya-öbölért?

De újra belekeveredni egy ilyen ügybe...

– És milyen érdekei fűződnek Bardingale-nek ehhez az egészhez? – kérdezte óvatosan. – Miért bíz meg bennünket

Doneval meggyilkolásával?

– Mert Leighfer nem hisz a rabszolgaságban, és így akarja megvédeni a listán szereplő személyeket, akik már elkezdték megtenni a szükséges lépéseket ahhoz, hogy gátat szabjanak Melisande-ben a rabszolgaságnak. És a már fogságba esett rabszolgákat lehetőség szerint biztonságos helyre juttassák. – Arobynn úgy beszélt, mintha személyesen ismerné Bardingale-t, mintha többek lennének egyszerű üzletfeleknél.

– És Doneval partnere Résvárban? Ki ő? – kérdezte, mert minden szempontot figyelembe akart venni és át akart gondolni, mielőtt igent mond.

– Leighfernek nincsenek róla információi, az informátorai ugyanis nem tudtak a nevére bukkanni Doneval titkosított levelezésében. Csak annyit derítettek ki, hogy az iratokat hat nap múlva fogják kicserélni. Leighfer a találkozó pontos idejét nem tudta meg, és azt sem, hogy Doneval új üzleti partnere milyen iratokat hoz a tárgyalóasztalhoz, de arra tippel, hogy olyan fontos személyek listájáról lehet szó, akik a rabszolgaság ellenzői Adarlanban. Leighfer azt mondja, hogy Doneval résvári tartózkodása idejére házat fog bérelni, és az átadásra valószínűleg egy félreeső helyiségben kerül majd sor, talán egy emeleti dolgozószobában vagy hasonlóban. Elég jól ismeri őt ahhoz, hogy biztos legyen benne.

Celaenában fokozatosan állt össze a kép. Donevalt gyakorlatilag tálcán kínálják fel neki. Csak azt kell kiderítenie, hogy a találkozó hány órákor lesz, milyen biztonsági intézkedéseket tettek, és ő ezeket miként tudná kijátszani.

– Tehát nemcsak Doneval kiiktatása lenne a feladatom, hanem az is, hogy várjak az átadásig, hogy hozzájussak az ő, illetve a partnere irataihoz? – Arobynn arcán valami mosolyféle suhant át.

– És mi van a partnerével? Vele is végeznem kellene?

Arobynn arcáról lehervadt a mosoly.

– Mivel nem tudjuk, hogy kivel találkozik, ezért a megbízás nem vonatkozik mindkettejükre. De Leighfer és a szövetségesei egyértelműen utaltak rá, hogy a partnerét is szívesen látnák holtan. Ezért prémiumot adnának neked.

Celaena az ölében heverő smaragdbroszt tanulmányozta.

– És milyen jól fizetnek?

– Szokatlanul jól. – Celaena a hangjából is hallotta, hogy mosolyog, de nem nézett fel a csodálatosan szép drágakőről. – És én lemondok az engem megillető részről. Az egész a tied lehet.

Celaena erre már felkapta a fejét. A férfi tekintetében volt valami könyörgő. Talán tényleg megbánta, amit tett. És talán csak miatta vállalta el ezt a megbízatást, hogy így adja tudtára, megértette, miért szabadította fel a rabszolgákat a Koponya-öbölben. – Feltételezem, hogy Donevalt szigorúan őrzik.

– Igen. – Arobynn előhalászott egy levelet a mögötte lévő íróasztalról. – Nem véletlenül vár az átadással a nagy utcabál utánig, hogy másnap el tudjon tűnni.

Celaena a mennyezetre nézett, mintha a fagerendákon túl átláthatna az emeleti szobájába, ahol most az aranyládái álltak. Nem volt *szüksége* erre a pénzre, de ha kifizeti az adósságait Arobynn-nek, akkor eléggé megcsapolná a tartalékait. És ez a megbízás nem csak arról szól, hogy valakit meg kell ölnie, hanem másokon is segíteni tudna. Hány élet menne tönkre, ha Donevalt és partnerét nem ölné meg, és ezeket a bizalmas iratokat nem szerezné meg?

Amikor Arobynn újra felé közeledett, felállt. A férfi elsimított egy hajtincset az arcából.

– Hiányoztál – mondta.

Kitárta a karját, de nem tett további mozdulatokat, hogy megölelje. Celaena az arcát tanulmányozta. A Néma Mester azt mondta neki, hogy az emberek különbözőképp kezelik a fájdalmat: egyesek elfojtják, mások szeretettel üdvözlik, illetve olyanok is vannak, akik dühbe fordítják át. Celaena nem bánta, hogy a Koponyaöbölben felszabadított kétszáz rabszolgát, de ezzel valóban elárulta Arobynn. Talán a férfi így birkózott meg a fájdalmával, hogy félholtra verte őt.

A tettére mindamellett semmi mentség nincsen, de Arobynn volt mindene a világon. Közös, sötét történetüket, mely tele volt meglepő fordulatokkal és titkokkal, nemcsak az arany kovácsolta egybe. És ha elhagyja, ha most azonnal kifizeti az adósságait, és soha többé nem látja...

Egy lépést hátrébb lépett. Arobynn lazán leengedte a karját, de Celaena távolságtartása egy kicsit sem bizonytalanította el.

– Elgondolkodom Doneval ügyén. – Nem hazudott. Mindig végiggondolta a megbízatásait, maga Arobynn biztatta erre a kezdetektől fogva.

– Sajnálom – mondta újra a férfi.

Celaena csak nézett rá hosszan, aztán elment.

A kimerültség már abban a pillanatban eluralkodott rajta, amikor a széles márványlépcső legalsó csillogó lépcsőjére rálépett. Nehéz, utazással töltött hónap állt mögötte, négy hét kegyetlen tréning és lelki fájdalom után. Minden alkalommal, amikor a nyakán lévő hegre nézett, megérintette, vagy a ruhája hozzáért, fáj az emlékezés, az árulásra, amely okozta. Azt hitte, hogy Ansel a barátnője, életre szóló barátnője, lelki társa. De Ansel bosszúvágya

mindennél erősebb volt. Ennek ellenére Celaena remélte, hogy a lány, akárhol is van éppen, végül szembekerül azzal, ami oly sokáig üldözte őt.

Egy mellette elsiető szolga lesütött szemmel fejet hajtott előtte. Mindenki, aki itt dolgozott, többé-kevésbé tudta, hogy ki ő, és a legkegyetlenebb kínzás ellenére is megőrizné a titkát. Nem mintha ennek már igazából sok jelentősége lett volna, mert a csendes orgyilkosok közül már mindenki felismerné őt.

Celaena nagyot sóhajtva a hajába túrt. Mielőtt ma reggel átlépte volna a város határát, betért még egy városszéli fogadóba, hogy megfürödjön, kimossa a koszos ruháit, és egy kicsit rendbe hozza, kisminkelje magát. Nem akart az orgyilkosok búvóhelyére úgy érkezni, mint egy csatornapatkány. De még mindig *mocskosnak* érezte magát.

Az emeleten egy szalon mellett haladt el, és csodálkozott, hogy bentről zongorajátékot és nevetést hallott. Ha Arobynn-nek vendégei vannak, akkor az ő érkezésekor miért ült olyan *rettentő elfogultan* a dolgozószobájában?

A fogát csikorgatta. Micsoda képtelenség, hogy megvárakoztatta, míg elkészül a munkájával...

Ökölbe szorította a kezét, és már éppen sarkon akart fordulni, hogy lerobogjon a lépcsőn, és megmondja neki, hogy kész, elköltözik, és már nem engedelmeskedik neki többet, de ekkor valaki kilépett az elegánsan berendezett folyosóra.

Sam Cortland.

A fiú nagy, barna szeme tágra nyílt, a testtartása merev volt. Láthatólag nehezőre esett, hogy becsukja az ajtót, aztán megindult felé, a hatalmas ablakok előtt lógó kékeszöld bársonyfűggönyök, a bekeretezett olajfestmények előtt, és egyre közelebb és közelebb jött. Celaena nem mozdult, hagyta, hogy tetőtől talpig átjárja Sam

látványa. A fiú néhány lépésnyire megállt előtte.

Egy végtagja sem hiányzott, nem sántikált, a szeme nem rángatózott idegesen. Gesztenyebarna haja egy kicsit megnőtt, de jól állt neki. Barnára sült, olyan káprázatos barna színe volt, mint aki egész nyáron a napon sütkezett. Arobynn őt egyáltalán nem büntette volna meg?

– Visszajöttél – mondta Sam úgy, mint aki nem hisz a szemének.

Celaena kissé megemelte az állát, és zsebre dugta a kezét.

– Úgy néz ki.

Sam kissé oldalra billentette a fejét.

– És milyen volt a sivatag?

Celaena egyetlen karcolást sem látott rajta. Természetesen már az ő sebei is begyógyultak, de...

– Forró – felelte. Sam halkan elnevette magát.

Nem mintha *dühös* lett volna rá, hogy ő sértetlen, éppen ellenkezőleg. Annyira megkönnyebbült, hogy szinte rosszul lett tőle. Egyszerűen soha nem hitte volna, hogy a találkozás vele olyan... furcsa érzés lesz. És azok után, ami Ansellel történt, mondhat egyáltalán őszintén olyasmit, hogy megbízik benne?

A szalonban néhány ajtónyival arrébb egy nő sikítva vihogni kezdett. Hogy lehet, hogy annyi kérdése van, és mégis annyira nem tud semmit sem mondani?

Amikor Sam pillantása arcáról a nyakára vándorolt, és felfedezte az új, keskeny heget, a homlokát ráncolva megkérdezte:

– Hogy történt?

– Valaki egy kardot szorított a torkomnak.

Sam arca elkomorult, de Celaena nem akarta a hosszú, szomorú történetet elmesélni. Nem akart Anselről beszélni, arról pedig végképp nem, ami azon az éjszakán történt, amikor

visszatértek a Koponya-öbölből.

– Megsérültél? – kérdezte Sam halkán, és egy lépéssel közelebb jött.

Nem fogta fel azonnal, csak egy kicsit később, hogy amikor a fiú azt hallotta, hogy valaki egy kardot szorított a torkának, valószínűleg egy sokkal szörnyűbb jelenetet képzelt el.

– Nem – mondta. – Nem úgy, ahogy gondolod.

– Akkor hogy? – Most még alaposabban szemügyre vette az alig látható fehér vonalat az arcán – Ansel másik ajándékát –, a kezét, egyszerűen mindenét. Szikár, izmos teste megfeszült. A mellkasa is szélesebb lett.

– Nem rád tartozik – tiltakozott Celaena.

– Mondd el, mi történt! – erősködött Sam.

Azzal a kis édeskés mosolyával vigyorgott rá, amelyről tudta, hogy gyűlöli. A Koponya-öböl óta a viszonyuk javult, de miután annyi éven keresztül olyan szörnyen bánt vele, nem tudta, hogyan térjen vissza arra a tiszteletteljes bajtársiasságra, amelyet nemrég fedeztek fel egymás iránt.

– Miért kellene bármiről is beszámolnom neked?

– Azért – sziszegte a fiú, és még egy lépéssel közelebb jött –, Celaena, mert amikor utoljára láttalak, ájultan feküdtél Arobynn szőnyegén, és olyan átkozottul véres voltál, hogy még az arcodat sem tudtam felismerni.

Most már olyan közel állt, hogy Celaena meg tudta volna érinteni. Az eső továbbra is verte a folyosó ablakait, valahogy távolról emlékeztette őket arra, hogy még létezik a világ körülöttük.

– Mondd el! – kérlelte a fiú.

Megöllek! Ezt kiáltotta Sam Arobynn-nek, amikor az orgyilkosok királya félholtra verte. Ezt ordította. Ezekben a

borzalmas pillanatokban a kötelék, amely közte és Sam között létrejött, nem szakadt el. Sam döntött, ki iránt lesz hűséges: azt választotta, hogy mellette áll, és érte fog harcolni. Pontosan ez különböztette meg őt Anselttől. Samnek legalább egy tucatnyi alkalma lett volna arra, hogy megsebesítse vagy elárulja őt, de soha nem tett ilyet.

Mosoly játszadozott a szája szögletében. Hiányzott neki. Amikor a fiú látta az arckifejezését, valahogy zavartan vigyorgott rá. Celaena nyelt egyet, érezte, hogy a szó – *hiányoztál* – magától fel akar törni belőle, de ebben a pillanatban kinyílt a szalon ajtaja.

– Sam! – szólt egy sötét hajú, zöld szemű nő szemrehányóan, de mosolyogva. – Itt vagy hát... Pillantása Celaenára esett. Amikor Celaena felismerte őt, már nem mosolygott.

A lélegzetelállítóan gyönyörű nő úgy mosolygott, mint egy macska, ahogy eltávolodott az ajtótól, és szándékos lassúsággal vonult feléjük. Celaena figyelte csípőjének ringását, elegáns kéztartását, különlegesen finom ruháját a nagyvonalú dekoltázzsal együtt.

– Celaena – mondta édeskésen. Sam gyanakodva nézett rájuk, amikor a lány mellé lépett. Túl közel ahhoz, hogy csak egy futó ismeretségről legyen szó.

– Lysandra – szólt Celaena ugyanolyan hangon. Mind a ketten tízévesek voltak, amikor megismerkedtek, és az azóta eltelt hét év alatt Celaena emlékei szerint nem volt olyan nap, amikor ne vágott volna a legszívesebben egy téglát az arcába. Vagy lökte volna ki az ablakon. Vagy bármi mást azon számos fogás közül, amit Arobynnától tanult.

Az sem javított a dolgon, hogy Arobynn egy halom pénzt költött el arra, hogy támogatssa a felemelkedését árva utcagyerekből kurtizánná, sőt, Résvár történetének egyik

legnagyobb érdeklődéssel várt, legértékesebb kurtizánjává. Arobynn jó barátságot ápolt Lysandra madámjával, és évek óta rajongó jótevője volt. Lysandra és a madámja voltak az egyedüli kurtizánok, akik tudták, hogy az a lány, akit Arobynn az „unokahúgának” hív, valójában a pártfogoltja. Celaena soha nem tudta kideríteni, hogy Arobynn miért avatta be őket, de akármikor panaszkodott arra, hogy Lysandra bárkinek elpletykálhatná, hogy ki is ő valójában, Arobynn éppen az ellenkezőjéről volt meggyőződve. Celaena természetesen nem hitt ebben, de az orgyilkosok királyának fenyegetése talán elegendő volt ahhoz, hogy még a nagypofájú Lysandrának is befogja a száját.

– Azt hittem, hogy a sivatagba zavartak – szólt Lysandra figyelmesen mustrálva Celaena ruháját. A Rémnnek hála, hogy átöltözött a fogadóban! – *Ennyire* gyorsan eltelt volna a nyár? Azt hiszem, ha az ember olyan jól érzi magát...

Celaenát halálos, gonosz nyugalom szállta meg. Egyszer már nekiment Lysandrának. Tizenhárom éves korukban Lysandra kitepte a kezéből a csodás csipkelegyezőjét. Dulakodás közben legurultak egy lépcsőn. Celaena egy éjszakát töltött az orgyilkosok villájának tömlöcében azért a véraláfutásért, amit Lysandra arcán hagyott a csipkelegyezőjével.

Megpróbált nem törődni azzal, hogy a lány milyen közel áll Samhez. Sam mindig kedves volt a kurtizánokkal, és mindannyian imádták őt. Az anyja is kurtizán volt, és Arobynn, az egyik törzsvendégét kérte meg arra, hogy gondoskodjon a fiáról. Sam csak hatéves volt, amikor az egyik féltékeny vendége meggyilkolta. Celaena karba tette a kezét.

– Szabadna tudnom, hogy mégis mit csinálsz itt?

Lysandra sejtelmesen mosolygott.

– Ó, Arobynn – úgy fuvolázta a nevét, mintha intim

barátságban lennének – ebédet rendezett annak tiszteletére, hogy nemsokára elárvereznek engem.

Ezen nincs meglepve.

– Meghívta a jövődöbéli kuncaftjaidat is?

– Jaj, dehogy! – kuncogott Lysandra. – Az ebédet csak nekem és a lányoknak szervezte. És Clarisse-nek természetesen. – A madám nevét is fegyverként használta, olyan szóként, amellyel a többieket legyőzheti és megbéníthatja, ahogy elsuttogja: Én fontosabb vagyok, mint te, nekem több a befolyásom, mint neked, én minden vagyok, te meg a nagy semmi.

– Milyen nagyszerű! – felelte Celaena. Sam még mindig nem szólt egy szót sem.

Lysandra, akinek orra törékeny volt, és szeplők borították, kissé felszegte az állát, és Celaenára nézett.

– Hat nap múlva árvereznek el. A várakozások szerint rekordot fogok dönteni.

Celaena már több fiatal kurtizánnál látta, hogyan zajlik mindez: a lányokat tizenhét éves korukig képzik, aztán elárverezik a szüzességüket annak, aki a legtöbbet kínálja értük.

– Sam – folytatta Lysandra, és keskeny kezét a fiú karjára tette – olyan sokat segített nekem, gondoskodott arról, hogy az árverési partim tökéletesen legyen előkészítve.

Celaena maga is meglepődött azon, milyen villámszerűen támadt fel benne a vágy, hogy ezt a kezét egyszerűen letépje Lysandra csuklójáról. Az, hogy együtt érez a kurtizánokkal, egyáltalán nem jelenti azt, hogy ilyen... barátságosnak kell lennie velük!

Sam a torkát köszörülve kihúzta magát.

– Szóra sem érdemes. Arobynn nagy hangsúlyt fektet arra, hogy az árverezők és a terem megfelelően biztosítva legyen.

– A fontos klientúrát első osztályúan kell kezelni – trillázott Lysandra. – Annyira szívesen megmondanám neked, hogy ki mindenki jön el, de Clarisse kinyírna. Minden szigorúan titkos, még a vendégeknek is csak a legszükségesebb dolgokat áruljuk el.

Most már elég volt. Még egy szó Lysandra szájából, és biztosan kiveri a fogait, és betömi velük a száját. Celaena kissé előrebillentette a fejét, és a keze ökölbe szorult. Sam a jól ismert mozdulat láttán eltolta Lysandra kezét a karjáról.

– Menj vissza! – mondta neki.

Lysandra még egyszer sokat sejtetően rámosolygott Celaenára, majd Sam felé fordult.

– Te mikor csatlakozol hozzám? – Telt, vörös ajkát duzzogva lebiggyesztette.

Elég, elég, *elég* volt!

Celaena sarkon fordult.

– Jó szórakozást az első osztályú klienseidhez! – szólt vissza.

– Celaena – figyelmeztette Sam.

De már nem fordult vissza, még akkor sem, amikor hallotta, hogy Lysandra vihog, és valamit suttog, és akkor sem, amikor semmi másra nem vágyott jobban, mint hogy előhúzza a törét, és egyenesen, tiszta erőből Lysandra valószínűtlenül szép arcába vágja.

Mindig is gyűlölte Lysandrát, mondta magában. Mindig. Az nem volt újdonság, hogy így érintette meg Samet, és így beszélt vele. De...

Lysandra szüzességéhez nem fért kétség, ennek így *kell*ett lennie, de volt egy csomó más dolog, amit ennek ellenére megtehetett. Olyan dolgok, amiket lehet, hogy megtett Sammel.

Rosszul lett, dühös volt, és kicsinek érezte magát. A szobájához érve olyan erővel vágta be maga mögött az ajtót, hogy

az esőáztatta ablaküvegek megcsörrentek.

2. FEJEZET

MÁSNAP MÉG MINDIG ESETT. Celaena egy hatalmas dörgésre ébredt, és arra, hogy egy szolgálólány egy hosszúkás, csodálatosan becsomagolt csomagot tett a pipereasztalára. A reggeli teája mellett nyitotta ki az ajándékot, nem kapkodott, szépen lassan bontotta ki a türkizkék masnit, így bizonyítva maga előtt is, hogy egyáltalán nem érdekli *annyira*, hogy Arobynn mit küldött neki. Egyik ajándékkal sem fog kiérdemelni semmilyen megbocsátásfélét. De amikor kinyitotta a dobozt, és két aranyfésű csillogott benne, az elragadtatástól felsikoltott. Csodaszépek voltak, olyan alakúak, mint a hegyes haluszonyok, és mindegyik fogat egy apró zafírkő díszítette.

Majdnem felborította a reggelizőtálcáját, amikor az ablaknál lévő asztaltól rózsafa pipereasztalához ugrott. Az egyik fésűvel ügyesen hátrafésűlte a haját, majd a megfelelő helyen kicsit feltupírozta és feltűzte, majd ugyanezt tette a másik oldalon.

Amikor elkészült, sugárzó mosolyt vetett a tükörképére. Egzotikus, csábító, impozáns volt.

Lehet, hogy Arobynn egy szemét alak, és Lysandrával kavarr, de átkozottul jó az ízlése. Jaj, annyira, de annyira *nagyszerű* volt visszatérni a civilizációba, visszacsöppenni csodás ruhái, cipői, ékszerei, kozmetikumai és mindazon luxus közé, amit egész nyáron nélkülöznie kellett!

Megvizsgálta a hajvégeit, és grimaszolt. Még jobban elkomorult, amikor a kezét, beszakadt, benőtt, töredezett körmeit vette szemügyre. Felszisszenve kinézett pompás hálószobája ablakán. Kora őszre járt, ami azt jelentette, hogy az eső rendszerint legalább két hétre befészkelte magát Résvárba.

A fővárost mélyen szálló felhők és a megállíthatatlanul szitáló eső szürke fénye borította. A sápadt színű kőházak egymáshoz tapadtak, az őket összekapcsoló széles sugárutak az alabástromfehér városfalaktól a keleti városszélen lévő kikötőig, a nyüzsgő központtól a déli szegénynegyedek rozoga összevisszaságáig nyúltak, ahol az Avery folyó az ország belseje felé egy kanyarulatot írt le. Úgy tűnt, hogy a smaragdzöld tetők is mintha ezüsttel lennének leöntve. Az üvegpalota pedig ott trónolt az egész város felett, legmagasabb tornyai elvesztek a ködben.

A melisande-i küldöttség nem választhatott volna rosszabb időpontot résvári látogatásához. Egy utcabálhoz sem. Alig lesz ember, aki dacolni fog a könyörtelen esővel.

Lassan kivette a fésűket a hajából. A küldöttség ma érkezik, mondta neki Arobynn tegnap este négy szemközt, amikor együtt vacsoráztak. Még nem adott neki választ, hogy Donevalt öt nap múlva ki fogja-e iktatni, és a férfi nem is sürgette. Barátságos és kedves volt, ő maga tálalt neki, és olyan gyengéden beszélt vele, mint egy ijedt kis állattal szokás.

Még egyszer szemügyre vette a haját és a körmeit. Egy meglehetősen ápolatlan, elvadult háziállat.

Felállt, és a gardróbszobájához ment. Donevalról egyelőre várhat a döntés. Most még az eső sem fogja visszatartani egy kis kényeztetéstől.

A kedvenc szépségszalonjában kitörő örömmel fogadták, és teljesen rosszul lettek a haja állapota miatt. És a körmei miatt. *És a szemöldöke miatt! Nem tudta volna legalább a szemöldökét kitépkedni, míg távol volt?* Fél nappal később frissen vágott, csillogó hajjal és simára reszelt, csillogó körmökkel merészkedett ki újra a város ázott utcáira.

Az eső ellenére sokan kint jártak, amikor a nagyszámú melisande-i küldöttség megérkezett. Celaena egy virágbolt ponyvája alá állt, a tulajdonos az ajtóból nézte a menetet. A melisande-iek azon a főutcán kígyóztak végig, amely a nyugati kaputól a belvároson keresztül a kastélyig húzódott.

A menetben ott voltak a szokásos zsonglőrök és tűznyelők, akiknek a munkáját borzalmasan megnehezítette az átkozott eső, voltak táncosnők, akiknek a lobogó nadrágjuk térdig elázott, és egy sor nagyon *fontos* és nagyon *gazdag* ember, akik mindannyian a köpenyükbe burkolóztak, és ilyenformán a fellépésük nem olyan volt, mint amilyet korábban valószínűleg elképzelték maguknak.

Celaena a hidegben elgémberedett ujjait a köpenyzebébe dugta. Rikító színűre festett ponyvás kocsik dübörögtek el mellette. Az időjárás miatt minden csapóajtót lezártak, ami azt jelentette, hogy vissza is fog indulni a villába.

Melisande híres volt aprólékos kézműveseiről, ügyes kezű mestereiről, akik hasznos kis tárgyakat készítettek: olyan precizitással ketyegő óraműveket, hogy szinte azt lehetett hinni,

hogyan élnek, hangszereket, amelyek olyan tisztán és szépen szóltak, hogy meghatották az emberek szívét, játékokat, amelyek annyira elvarázsoltak, hogy azt hitte az ember, a mágia mégsem tűnt el az egész kontinensről. Mivel a kocsik, amelyekben ezeket az árukat szállították, le voltak zárva, minden érdeklődését elvesztette ez iránt a nyomorultul elázott felvonulás iránt.

Mivel a főutca felé még mindig tömegek áramlottak, Celaena befordult egy keskeny, kanyargós mellékutcába. Nem tudta, vajon Sam is megnézi-e a felvonulást, és hogy Lysandra vajon vele van-e. Ennyit tehát arról, hogy Sam mennyire rendíthetetlenül kitart mellette. Mennyi ideig tartott vajon, hogy miután őt a sivatagba száműzték, Lysandra és Sam ilyen *hihetetlenül jó* barátok lettek?

Akkor még sokkal egyszerűbb volt minden, amikor még olyan élvezettel el tudta képzelni, hogyan belezi ki a fiút. Nyilvánvaló, hogy Samnek éppolyan gyengéi a csinos arccsókák, mint Arobynnnek. El sem tudta képzelni, miért hitte korábban, hogy ő más. Elkomorult, felgyorsította a lépteit, jéghideg karjait összefonta maga előtt, a vállát felhúzta az eső miatt.

Húsz perc múlva már az orgyilkosok búvóhelyén csöpgött róla az eső az előcsarnok márványpadlójára, majd Arobynn dolgozószobájának szőnyegére, amikor közölte vele, hogy elvállalja Donealt, megszerzi a zsaroló listáját a rabszolgaság ellenzőiről, és elintézi ismeretlen szövetségesét, akárki legyen is az.

Másnap reggel, amikor végignézett magán, nem tudta, hogy mosolyogjon, vagy a fejét csóválja. Új szerelése tetőtől talpig ugyanabba a fekete anyagba borította be az egész testét, amely olyan erős, feszes volt, mint a bőr, de annak csillogása nélkül.

Olyan volt, mint valami páncélzat, de testhez simuló, és nem fémből, hanem ebből a furcsa anyagból készült.

A beépített fegyvereket csak a súlyuk miatt érezte, olyan ügyesen el voltak rejtve, hogy még ha ki is tapintja valaki, ártalmatlan merevítőknak tarthatta volna őket. Próbaképpen megmozdította a karját.

– Csak óvatosan! – mondta az előtte álló alacsony férfi tágra nyílt szemmel. – Még a végén véletlenül lenyisszantja a fejemet.

Arobynn, aki mögöttük állva az edzőterem faburkolatú falának támaszkodott, magában nevetett. Celaena nem kérdezett semmit, amikor hívatta, hogy felpróbálja a fekete öltözetet és a hozzá illő, bélelt csizmát.

– Ha ki akarod húzni a pengéket – szólt a feltaláló, és egy nagy lépést hátralepett –, a karodat lendítsd lefelé, és hajlítsd be a csuklódat. – Vézna karjával megmutatta a mozdulatot, és Celaena utánozta.

Vigyorgott, amikor a keskeny penge azonnal kipattant az alkarujjba rejtett tokból. Mivel rá volt csatolva az öltözkéje, ezért úgy tűnt neki, mintha egy rövidebb kard lenne a karjához forrasztva. Ha a másik csuklójával hajtotta végre a mozdulatot, akkor az ikerpenge jött elő. Kell hogy legyen valahol egy rejtett mechanizmus, egy rugókból és fogaskerekekből álló kifinomult szerkezet. Celaena végrehajtott pár halálos karlendítést a levegőbe, és megörült a kardok suhogásának. A kardok is mives darabok voltak. Csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

– És hogy lehet őket újra eltüntetni?

– Hát, ez egy picit nehezebb – mondta a feltaláló. – A csuklót felfelé kell hajlítani, és itt ezt a kis gombot megnyomni. Ez egy mechanizmust indít el, amely... Pontosan így. – Celaena nézte, ahogy a penge visszacsúszik a ruhaujjba, és aztán még néhányszor

kipattintotta és visszacsúsztotta.

Doneval és partnere négy nap múlva köti meg az üzletet, ennyi idő még éppen elég ahhoz, hogy tesztelje az új ruházatot. Négy nap bőségesen elég arra is, hogy felderítse a házban a biztonsági intézkedéseket, és kiderítse, hogy pontosan hány órára tűzték ki a találkozót, mivel azt már tudta, hogy egy félreeső dolgozószobában fog lezajlani.

Végül Arobynnre nézett.

– Mennyibe kerül ez a ruha?

A férfi eltolta magát a faltól.

– Ajándék. A csizmával együtt.

Celaena a cipője orrával megkocogtatta a padlólapot, és kipróbálta, hogy a talp mennyire bordázott. Ideális mászáshoz. A báránybőr bélés melegen tartja majd a lábát, mondta a feltaláló, még akkor is, ha teljesen átázik. Még *nem is hallott* ilyen ruháról. Ebben teljesen másképp tud majd dolgozni. Nem mintha szüksége lett volna egy ilyen ruhára ahhoz, hogy másokat le tudjon győzni. De az ördögbe, ő Celaena Sardothien, nem érdemli meg tehát a legjobb felszerelést? Ezzel senki nem fogja kétségbe vonni, hogy megérdemelten ő Adarlan orgyilkosa. Soha többet. És ha mégis... akkor a Rém irgalmazzon nekik!

A feltaláló méretet akart venni róla, bár azok az adatok is majdnem tökéletesen pontosak voltak, amelyeket Arobynn megadott neki. Ahogy a mérőszalaggal méricskért, Celaena felemelte a karját, és udvariasan kérdezgette útjáról Melisande-ből, és hogy mit szeretne itt árusítani. A férfi azt mondta, hogy mesterfeltaláló, és a látszólag lehetetlenre specializálódott. Például olyan öltözékre, amely egyszerre védőfelszerelés és fegyverarzenál, ezenfelül pedig elég könnyű ahhoz, hogy jól érezze benne magát az ember.

Celaena a válla felett Arobynnre pillantott, aki ingerületen mosolyogva nézte, ahogy a feltalálót kikérdezi.

– Magadnak is csináltatsz egyet?

– Természetesen. Samnek is. A legjobbbjaim csak a legjobbat kaphatják. – Celaenának feltűnt, hogy nem azt mondta, hogy az orgyilkosaim, de akárminek is tartja őket a feltaláló, az arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

Nem tudta leplezni meglepetését.

– Soha nem szoktál Samnek ajándékot adni.

Arobynn a körmét piszkálta.

– Ja, Sam ki fogja fizetni az árát. De ugye nem hagyhatom, hogy a második legjobb emberem teljesen védtelen legyen, nem?

Ezúttal már leplezte meglepetését. Egy ilyen öltözet egy kisebb vagyomba kerülhetett. Nemcsak az anyag, hanem a rengeteg munkaóra miatt is, amelyet a feltaláló a pepecseléssel töltött... Arobynn közvetlenül azután rendelhette meg, hogy a Vörös-sivatagba küldte őt. Talán valóban megbánta, ami történt. De Samet arra kényszeríteni, hogy vegyen magának egy ilyen...

Amikor tizenegyed ütött az óra, Arobynn sóhajtott egy nagyot.

– Egy találkozóra kell mennem. – Intett a feltalálónak. – Ha elkészültél, add oda a számlát a szolgálómnak. – A mesterfeltaláló bólintott, és folytatta a méretvételt.

Arobynn odament Celaenához, minden lépése olyan elegáns volt, mint egy tánclépés, és egy csókot nyomott a feje búbjára.

– Örülök, hogy újra itt vagy – mormogta a hajába. Ezután halkán fütyörészve elhagyta a helyiséget.

A feltaláló letérdelt, hogy lemérje a távolságot a térde és a csizma orra között, vagy valami hasonló. Celaena a torkát köszörülte, várt, míg biztos nem volt abban, hogy Arobynn hallótávolságon kívülre került.

– Ha adnék neked egy darab pókselymet, akkor bele tudnád dolgozni az egyik ruhába? Kis darabról van szó, ezért az lenne a legjobb, ha szívtájékon lenne. – Megmutatta, hogy mekkora a darab, amit egy kereskedő adott neki a sivatagi Xandriában.

A ló nagyságú alvilági pókok által szőtt pókselyem szinte legendásnak számító anyag volt, és olyan ritkaságszámba ment, hogy az embernek magának kellett elmennie a Ruhnn-hegységbe a pókokhoz. Fizetségképpen nem fogadtak el érte aranyat, nem, hanem álmokat, emlékeket és lelkeket követeltek. A kereskedő, akivel Celaena találkozott, a fiatalsága húsz évét adta kétszáz méter pókselyemért cserébe. Hosszú, furcsa beszélgetést folytattak, és utána ajándékba adott Celaenának egy kis darabot. *Emlékül*, mondta. *Hogy mindennek ára van.*

A mesterfeltaláló felvonta bozontos szemöldökét.

– Igen... azt hiszem, hogy igen. Belülre vagy kívülre varrjam? Jobb lesz, ha belülre teszem – tűnődött, maga válaszolva meg a kérdést. – Ha kívülre varrnám fel, akkor a selyem ragyogásától azonnal feltűnővé válna a viselője. De belülről minden pengét ki fog védeni, és pontosan elég nagy ahhoz, hogy a szívet védje. Jaj, hogy mit adnék tíz méter pókselyemért! Akkor, kedvesem, legyőzhetetlen lennél!

Celaena visszafogottan mosolygott.

– A lényeg az, hogy a szívet védi.

Elindult kifelé a gyakorlóteremből. A ruhája holnapután kész lesz.

Nem csodálkozott, hogy kifelé menet Sambe botlott, mert az egyik sarokban észrevette a próbababát a neki szánt öltözőekkel. Amikor kettesben maradtak a folyosón, Sam szemügyre vette az ő

új ruházatát is. Gyorsan le kell vennie, és visszavinni a feltalálónak, mielőtt az elmegy, hogy még végre tudja hajtani az utolsó simításokat.

– Jól néz ki – mondta Sam. Celaena csípőre akarta tenni a kezét, de aztán lefékezte magát. Amíg nem szokja meg teljesen a használatát, addig jobb, ha óvatos, különben még felnyársal valakit.
– Újabb ajándék?

– Miért, baj?

Tegnap egyáltalán nem is látta Samet, bár ő sem nagyon mutatkozott mások előtt. Nem mintha kerülte volna, csak nem feltétlenül akarta látni, ha ez azzal jár, hogy Lysandrával is kénytelen összefutni. Sam vajon most nem is kapott megbízatást? Az orgyilkosok többsége különböző feladatokkal volt úton, vagy más dolgokkal voltak annyira elfoglalva, hogy alig jártak haza. Sam viszont úgy tűnt, hogy csak a villában lóg, vagy Lysandrának és a madámjának segít.

A fiú karba tette a kezét. Fehér ingje olyan szűk volt, hogy Celaena látta alatta, ahogy feszülnek az izmai.

– Egyáltalán nem. Csak azon csodálkozom egy kicsit, hogy elfogadod az ajándékait. Hogy tudsz neki megbocsátani azok után, amit tett?

– Megbocsátani? Nem én vagyok az, aki állandóan Lysandra körül legyeskedik, meghívhatja magát ebédelni és... és az egész ocsmányság, amivel a nyarat töltöttem.

Sam halkán sóhajtott.

– Azt hiszed, hogy nekem ezek közül bármi is különösebben örömet okoz?

– Mégsem téged küldtek a Vörös-sivatagba.

– Hidd el nekem, hogy szívesebben lettem volna néhány ezer kilométerrel arrébb!

– *Nem* hiszek neked. Hogy tudnék bármit is elhinni, amit mondasz?

– Mi van veled? – kérdezte Sam a homlokát ráncolva.

– Semmi. Legalábbis semmi olyan, amihez közöd lenne. Nem akarok róla beszélni. *Veled* aztán végképp nem, Sam Cortland.

– Akkor csak rajta! – felelte halkán. – Kússz csak vissza Arobynn dolgozószobájába, és beszélj *vele*. Hagyd csak, hadd vegyen neked ajándékokat, simogassa meg a hajadat, és adja neked a legjobban fizető munkákat. Nem fog sokáig tartani, hogy megvegye a megbocsátásodat, végül is...

Celaena ellökte a fiút.

– Ne *merj* felettem ítélkezni! Ha még egy szót szólsz...

Sam állkapcsa megrándult.

– Semmi gond. Úgyse hallgatsz rám. Celaena Sardothien és Arobynn Hamel: csodás páros. Csak ti ketten, elválaszthatatlanul, a világ végéig. Mi, többiek akár láthatatlanok is lehetnénk.

– Ennek borzasztóan féltékenységszaga van. Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy ezen a nyáron három hónapig megszakítás nélkül vele voltál. Mi történt? Nem tudtad meggyőzni arról, hogy *te* legyél a kedvence? Nem voltál elég jó hozzá, vagy mi?

Sam arca egy pillanat alatt olyan közel került az övéhez, hogy tudatosan kellett figyelnie arra, hogy ne hőköljön hátra.

– Te *semmit* nem tudsz arról, milyen volt ez a nyár nekem. *Semmit*, Celaena.

– Jó. Nem is különösebben érdekel.

A fiú olyan tágra nyílt szemmel nézett, hogy hirtelen az is átfutott rajta, esetleg úgy ütötte meg, hogy észre sem vette. Sam kitért, Celaena pedig elviharzott mellette. Amikor megszólalt, Celaena megállt.

– Tudni akarod, milyen árat kértem Arobynnától azért, hogy megbocsássak neki, Celaena?

A lány lassan megfordult. A folyamatos eső a folyosót fénnel és árnyékokkal töltötte be. Sam olyan mozdulatlanul állt, hogy akár szobor is lehetett volna.

– Meg kellett esküdnie arra, hogy soha többet nem emel kezét rád. A tudtára adtam, hogy csak így fogok megbocsátani neki.

Celaena azt kívánta, hogy Sam bárcsak behúzott volna neki egy hatalmas gyomrost. Az kevésbé fájna volna. Hogy szégyenében ne essen közvetlenül térdre előtte, inkább továbbment a folyosón.

Soha többé nem akart Sammel beszélni. Hogy tudna ezek után a szemébe nézni? *Miatta* erőszakolta ki Arobynnból az esküjét. Fogalma sem volt, hogy milyen szavakkal fejezze ki, mennyire hálás, miközben szörnyű büntudata is van. Sokkal egyszerűbb volt gyűlölni... És még egyszerűbb lett volna, ha Sam őt teszi felelőssé Arobynn büntetéséért. Olyan kegyetlen dolgokat vágott a folyosón a fejéhez. Hogy tudna ezért valamikor bocsánatot kérni?

Ebéd után Arobynn benézett hozzá a szobájába, és azt mondta, hogy vasaltassa ki az egyik ruháját. Azt hallotta, hogy Doneval este színházba megy, és mivel az iratok kicseréléséig még négy nap volt hátra, ezért a javára válik, ha ő is elmegy a színházba.

Bár már készített tervet Doneval megfigyelésére, de nem volt elég büszke ahhoz, hogy visszautasítsa Arobynn ajánlatát, akinek a bérelt páholya a lehető legalkalmasabb hely a kémkedésre: így láthatja majd, kivel beszél Doneval, ki ül mellette, ki őrizi. És egy balettelőadás nagyzenekarral... Ilyesmire soha nem tudna nemet

mondani.

Arobynn mindenesetre nem árulta el, hogy ki csatlakozik még hozzájuk. Ezt csak akkor tudta meg, amikor bemászott a hintóba, és bent Lysandrát és Samet találta. Négy nappal az elárverezése előtt a fiatal kurtizánnak a lehető legtöbbet kellett a nyilvánosság előtt mutatkoznia, magyarázta Arobynn nyugodtan. És Sam azért jött, hogy gondoskodjon a biztonságukról.

Celaena megkockáztatott egy pillantást Samre, miközben leült mellé az ülésre. A fiú gyanakvóan nézte, a válla megfeszült, mintha ő maga is támadó megjegyzésre számítana, gúnyolódásra amiatt, amit érte tett. Tényleg azt hitte róla, hogy ennyire kegyetlen? Valahogy enyhe rosszullét fogta el, és elfordította a fejét. Lysandra csak rámosolygott a szemben lévő ülésről, és belekarolt Arobynnbe.

AROBYNN PRIVÁT PÁHOLYÁBAN két szolga fogadta őket, akik lesegítették róluk átázott köpenyüket, és pezsgővel kínálták őket. Arobynn egyik ismerőse azonnal be is nézett hozzájuk az előcsarnokból, hogy üdvözölje őket. Arobynn, Sam és Lysandra a bársonyborítású előtérben maradt csevegni. Celaena egyáltalán nem volt kíváncsi arra, Lysandra hogyan próbálja ki flörtölési művészetét Arobynn barátján, ezért elhajtotta a karmazsinvörös függönyt, és elfoglalta szokott helyét az első sorban.

Arobynn páholya a hatalmas nézőtér oldalán helyezkedett el, tökéletes tájolása miatt Celaenát semmi sem zavarta: nemcsak a színpadot és a zenekari árkot látta kiválóan, de irigykedve még a királyi család páholyaiba is bekukucskálhatott. A királyi páholyok foglalták el az áhított középső helyet, de ma teljesen üresen tátongtak. Micsoda pazarlás!

Tekintete a földszinti ülésekre és a többi páholyra vándorolt. Csak hagyta, hogy hasson rá a látvány: a csillogó ékszerek, az ünnepélyes selyemruhák, a magas, keskeny poharakban aranylóan

gyöngyöző pezsgők, a gyülekezők moraja. Ha volt egy olyan hely, ahol leginkább otthon érezte magát, egy olyan hely, ahol a legboldogabb volt, akkor az itt volt, ebben a színházban, a vörös bársonypárnák és a magasból, az aranyozott kupolás mennyezetről alácsüngő kristálycsillárok között. Vajon véletlenül, vagy szándékosan építették a színházat a város szívébe, mindössze húszpercenyre az orgyilkosok búvóhelyétől? Tudta, hogy nagyon nehéz lesz az új lakásához hozzászoknia, amely kétszer akkora távolságra lesz a színháztól. Olyan áldozat, amit kész lesz meghozni, ha valamikor eljön a megfelelő pillanat, és közli végre Arobynn-nel, hogy az adósságait törlesztette, és elköltözik. Meg fogja tenni. Hamarosan.

Amikor megérezte Arobynn könnyed, magabiztos lépteit a szőnyegen, és a férfi a válla fölé hajolt, a tartása megfeszült.

– Ott van Doneval a túloldalon – suttogta, forró lélegzetét a bőrén érezte. – A színpadtól számolva a harmadik páholy, második sor.

Azonnal meglátta azt a személyt, akit meg kell ölnie. Magas volt, középkorú, a haja világosszőke, a bőre bronzbarna. Nem különösebben jóképű, de nem is kellemetlen jelenség. Nem túlsúlyos, de nem is tűnt különösebben edzettnek. Az egyedüli feltűnő dolog rajta sötétzöld köpenye volt, amelyről még így a távolból is meg lehetett állapítani, hogy drága darab.

A páholyban még tartózkodtak néhányan rajta kívül. Az elválasztó függőnynél egy magas, elegáns, a húszas éveinek végén járó nő állt, férfiakkal körülvéve. Arisztokratának tűnt, még akkor is, ha csillogó, sötét haját nem ékesítette diadém.

– Leighfer Bardingale – mormogta Arobynn, aki követte a pillantását. Doneval volt felesége, aki őt felbérelte. – Nem volt szerelmi házasság. A nő a pénzét akarta, a férfi pedig a fiatalságát.

Amikor nem született gyerekük, és a férfi kevésbé... kíváncsian szokásaira is fény derült, a nőnek sikerült kilépni a házasságból, még fiatalon, de jelentősen gazdagabban.

Ez tényleg okos húzás volt tőle. Ha a férfival, akit meg akar gyilkoltatni, kifelé baráti viszonyt ápol, sokkal kevésbé lesz gyanús. Bár Bardingale a nagyvilágnak az előkelő, elegáns hölgyet játszotta, Celaena tudta, hogy jéghideg vér folyik az ereiben. És hogy szilárdan kiáll a barátaiért, a szövetségeseiért és minden ember alapvető jogaiért. Akaratlanul is azonnal csodálatot érzett iránta.

– És a körülötte lévők? – kérdezte Celaena. A Doneval mögötti függönyök közti keskeny résen át három megtermett férfit látott, mind a hárman sötétszürke ruhát viseltek, és úgy néztek ki, mint három verőlegény.

– Ők a barátaik és befektetőik. Bardingale-nek és Donevalnak még vannak közös üzleteik. A Doneval mögött álló három férfi a testőre.

Celaena bólintott, és talán még feltett volna néhány kérdést, ha Sam és Lysandra nem lép be a páholyba, miután elbúcsúzott Arobynn barátjától. Három hely volt a korlátnál, és három hely a második sorban. Celaena nem örült neki, hogy Lysandra mellé ült, Arobynn és Sam pedig mögöttük foglalt helyet.

– Hú, *odanézzetek*, mennyien eljöttek! – lelkesedett Lysandra. Mélyen kivágott, jégkék ruhája alig takarta a mellét, ahogy kihajolt a korláton. Amikor ismert neveket kezdett hadarni, Celaena nem is figyelt oda.

Érezte maga mögött Samet, érezte, hogy pillantását kizárólag a színpadot takaró aranyszínű bársonyfüggönyre irányítja. Mondania kellene neki valamit, bocsánatot kérni, vagy köszönetet mondani, vagy csak egyszerűen... valami kedves megjegyzést tenni. Érezte, hogy milyen feszült a tartása, mintha ő is valami ilyesmit szeretne.

A színházban valahol megkondult egy gong, hogy a nézők foglalják el a helyüket.

Most vagy soha. Nem értette, miért kalapál úgy a szíve, de nem töprengett tovább, hanem egyszerűen hátrafordult, egy pillantást vetett Sam ruhájára, és így szólt:

– Jól nézel ki.

Sam felvonta a szemöldökét, gyorsan előrefordult, és a függönyre összpontosított. Sokkal jobban nézett ki, mint jól... de legalább mondott valami kedveset. *Megpróbált* kedves lenni. Mégsem érezte sokkal jobban magát.

Ölébe tette a kezét, és vérvörös ruháját nézegette. Megközelítőleg sem volt olyan mélyen kivágva, mint Lysandráé, de úgy érezte, hogy a keskeny ruhaujjak és a fedetlen vállai miatt mégis ki van téve Sam pillantásának. A haját hullámosan, a vállán kibontva viselte, de egyáltalán *nem* azért, hogy eltakarja a nyakán lévő heget.

Doneval kényelmesen elterpeszkedett a székében, és a színpadot figyelte. Hogy lehet egy olyan férfi, aki ennyire unottnak és hasznavehetetlennek tűnik, nemcsak több ember, hanem egy egész ország sorsáért felelős? Hogy üldöghet nyugodtan ebben a színházban, ahelyett, hogy a szégyenében mélyen lehorgasztaná a fejét amiatt, amit a honfitársaival és a rabszolgákkal művelni fog? A Bardingale-t körülvevő férfiak puszkodtak, elbúcsúztak, és a saját páholyaikba siettek. Doneval három gengszterkinézetű testőre alaposan végigmérte őket, amikor elmentek. Tehát nem lusta, unott húshegyek. Celaena a homlokát ráncolta.

Aztán felhúzták a csillárokat a kupolába, eloltották a fényeket, és a nézőtér elnémult. A zenekar játszani kezdett. A sötétben alig látta Donevalt.

Sam finoman megérintette a vállát, ő pedig majdnem halálra

rémült, amikor a fiú előrehajolva a fülébe suttozott.

– Csodálatosan nézel ki. De ezt biztos te magad is tudod. – Ez végeredményben igaz volt.

Ahogy oldalra fordult, a szeme sarkából látta, hogy a fiú mosolyogva hátradől a székében.

Lenyelte a mosolyát, és újra a színpadot nézte, miközben a zene kezdte felhangolni a közönséget. Egy árnyékokból és ködből álló világra. Egy olyan világra, amely a sötétség hajnal előtti pillanataiban különös lényekkel és mítoszokkal népesül be.

Ahogy az aranyfüggöny felemelkedett, Celaena teljesen megnyugodott, és minden, amit tudott, és ami volt, egyszerűen semmivé foszlott.

A zene teljesen magával ragadta.

A táncosok lélegzetelállítóak voltak, és az elmesélt történet is valóban szép. Egy herceg legendája, aki meg akarta menteni a menyasszonyát, és egy ravasz madaré, amit befogott, hogy segítsen neki, de a zene...

Létezik ennél szebb, ennél fájdalmasabb? Celaena a szék karfájába kapaszkodott, ujját a bársonyba mélyesztette, miközben a zene a finálé felé száguldott, majd hullámszerűen magával ragadta. Minden dobütésre, minden fuvolatrillára és minden kürtszóra borsózott a háta, a lelke mélyéig beleborzongott. A zene darabjaira szaggatta, majd újra összerakta, de csak azért, hogy aztán újra magánkívül legyen.

Aztán a csúcspont, amikor a neki legjobban tetsző dallamok újra összeforrtak, de úgy felerősítve, hogy az örökkévalóságban visszhangoztak. Amikor az utolsó hang is elhalt, Celaena levegő

után kapkodott, és könnyek folytak az arcán. Nem törődött vele, hogy mások megláthatják.

Aztán csend.

Ez a csend volt a legrosszabb, amit valaha is hallott, mert újra tudatosult benne a környezete. Amikor kitört a taps, ő is felállva tapsolt, még mindig sírva, addig, míg a keze is belefájdult.

– Celaena, nem tudtam, hogy még maradtak benned emberi érzések – suttogta Lysandra hozzáhajolva. – Annyira azért nekem nem tetszett az előadás.

Sam megfogta Lysandra széktámláját.

– Lysandra, fogd be a szád!

Arobynn figyelmeztetően csettintett a nyelvével. Celaena, a kőjátékkal mit sem törődve, tovább tapsolt, bár meg kell hagyni, Sam beavatkozása némi jóleső bizsergést váltott ki benne. Az ováció még eltartott egy darabig, a függőnyt újra és újra felvonták és leengedték, a táncosok meghajoltak, és virágokkal árasztották el őket. Celaena végig tapsolt, még azután is, hogy felszáradtak a könnyei, és a tömeg már kifelé vonult.

Amikor eszébe jutott Doneval, a páholya már üres volt.

Arobynn, Sam és Lysandra is elhagyta a páholyt, jóval azelőtt, hogy ő abbahagyta volna a tapsolást. És még ezután is csak állt a korlátnál, bámulta a függőnnyel takart színpadot, és nézte, ahogy a zenészek elpakolják a hangszereiket.

Ő volt az utolsó, aki elhagyta a színházat.

Este az orgyilkosok búvóhelyén újra partit rendeztek, ezúttal Lysandrának, a madámjának, illetve olyan művészeknek, filozófusoknak és íróknak, akiket Arobynn éppen kedvelt.

Szerencsére az összejövetel csak az egyik szalonra korlátozódott, de az egész második emeleten hallani lehetett a nevetést és a zenét. Hazafelé a hintóban ülve Arobynn Celaenát is meghívta, de ő úgy érezte, hogy az utolsó, amit látni akar, az az, hogy Arobynn, Sam és mindenki más hogyan hízeleg Lysandrának. Ezért kimentette magát, hogy fáradt, és aludni akar.

Közben egy cseppet sem volt fáradt, legfeljebb felkavarta az előadás, de még csak fél tizenegyre járt az idő, és a gondolatot, hogy levegye az estélyijét és ágyba bújjon, lehangolónak találta. Adarlan orgyilkosa volt, rabszolgákat szabadított fel, aszterionlovakat lopott, és kiérdemelte a Néma Mester elismerését. Biztosan talál jobb dolgot is annál, hogy korán lefeküdjön.

Ezért beosont az egyik zeneszobába, ahol viszonylag csönd volt, és csak néha szűrődött be a hangos nevetés zaja. A többi orgyilkos a partin szórakozott, vagy a megbízatását teljesítette. Amikor felnyitotta a zongora fedelét, csak a ruhája suhogását lehetett hallani. Tízévesen tanult meg zongorázni, mivel Arobynn odafigyelt arra, hogy a gyilkoláson kívül még legalább egyféle művészi készséget is elsajátítsanak, és ő rögtön beleszeretett a dologba. Azóta ugyan nem vett órákat, de mindig játszott, ha adódott pár szabad perce.

Még a fülében csengett a dallam a színházból, a hangsor, amely szinte befészkelte magát a bőre alá, és olyan ritmusban szólt, mint ahogy a szíve vert. Mit nem adna érte, hogy még egyszer hallhassa ezt a zenét!

Először csak egy kézzel leütött néhány billentyűt, elakadt, megpróbálta más hangokkal újra és újra, és összehasonlította azzal a zenével, amire emlékezett. Az ismerős melódia lassanként kezdett megfelelően szólni.

De ez csak egy rövid dallam volt, és zongora, nem zenekar,

ezért erősebben ütötte le a billentyűket, hogy kidolgozza az aláfestést. Majdnem megvolt, de csak majdnem. A hangokat nem tudta pontosan úgy visszaadni, ahogy a fejében szóltak, és a zene nem ugyanazt az érzést váltotta ki benne, mint amit alig egy órával ezelőtt.

Néhány percre még próbálkozott, de aztán végül lecsapta a zongora fedelét, és kiharzott a teremből. A folyosón Sam állt a falnak támaszkodva. Vajon végighallgatta az ő klimpírozását?

– Hasonlít, de nem teljesen ugyanaz, ugye? – kérdezte. Celaena megsemmisítő pillantást vetett rá, és a szobája felé ment, bár semmi kedve nem volt ahhoz, hogy az este hátralévő részében ott gubbaszon egyedül. – Biztos őrzítő, hogy nem tudod pontosan ugyanúgy eljátszani, ahogy az emlékeidben él. – Sam nem tágitott mellőle. Éjkék köpenye bőrének aranyló árnyalatát csak még jobban kiemelte.

– Csak pötyögtem egyet – tiltakozott. – Végül is nem lehetek *mindenben* én a legjobb. Ez a többiekkel szemben nem lenne fair, nem? – A folyosó másik végén lévő szalonban valaki egy vidám dalt kezdett játszani.

Sam az ajkát harapdálta.

– Miért nem követted Donevalt az előadás után? Már csak négy napod van, nem? – Celaena nem volt meglepve, hogy tudott a dologról, a megbízatásaik rendszerint nem voltak *annyira* titkosak.

Habozott, még mindig az a vágy töltötte be teljesen, hogy a zenét még egyszer hallja.

– Néhány dolog még a halálnál is fontosabb.

Sam szeme felcsillant.

– Tudom.

Celaena nehezen állta a tekintetét.

– Miért segítesz Lysandrának? – Tulajdonképpen fogalma sem volt, miért kérdezi ezt.

Sam a homlokát ráncolta.

– Tudod, ő egyáltalán nem olyan szörnyű. Ha nincs közönsége, akkor... jobb. Ne harapd le a fejem azért, amit most mondani fogok! Te gúnyosan bánsz vele, de nem ő választotta ezt az utat, pontosan úgy, ahogy mi sem. – A fejét rázta. – Csak azt akarja, hogy figyelj oda rá, vedd észre őt.

Celaena összeharapta a száját. Sam természetesen rengeteg időt töltött el kettesben Lysandrával. És természetesen a lányt felettébb együtt érzőnek találta.

– Nem különösebben érdekel, hogy ő mit akar. Nem feleltél a kérdésemre. *Miért* segítesz neki?

Sam vállat vont.

– Mert Arobynn megparancsolta. És mivel nem vágyom arra, hogy újra péppé verje az arcomat, ezért azt teszem, amit akar.

– Ő... téged is összevert?

Sam halkan elnevette magát, de csak azután válaszolt, hogy egy szolgálta elsietett mellettük egy borosüvegekkel teli tálcával. Valószínűleg jobban tennék, ha bemennének egy szobába, ahol senki nem hallaná őket, de Celaenának már a gondolattól is az egekbe szökött a pulzusa, hogy kettesben legyen Sammel.

– Egy napig eszméletlenül feküdtem, és a következő három napban is csak bámultam magam elé – felelte.

Celaena nagyot káromkodott.

– Téged pedig a Vörös-sivatagba küldött – folytatta Sam halkan és lassan. – De az *én* büntetésem az volt, hogy akkor éjjel végignézzem, ahogy megver téged.

– Miért? – Újabb kérdés, amit tulajdonképpen nem is akart feltenni.

Sam odajött hozzá, és már olyan közel állt, hogy a finom aranyhímzést is ki tudta venni a köpenyén.

– Azok után, amin a Koponya-öbölben keresztülmentünk, tudnod kellene a választ.

Ha jobban belegondolt, egyáltalán nem is *akarta* tudni a választ.

– Te is licitálsz majd Lysandrára?

Sam hangosan felnevetett.

– Én? Celaena, nekem nincs annyi pénzem. Ami pénzem van, azzal az adósságaimat törlesztem Arobynn-nél. Még ha *akarnék*...

– Akarsz?

A fiú rávigyorgott.

– Miért akarod tudni?

– Mert kíváncsi vagyok arra, hogy az agyad sérült-e Arobynn verésétől.

– Attól tartasz, hogy a nyáron viszonyunk volt? – Az elviselhetetlen vigyor még mindig az arcán volt.

Legszívesebben szétkarmolta volna az arcát. Ehelyett egy másik fegyverhez nyúlt.

– Csak remélni tudom. Én legalábbis pompásan szórakoztam a nyáron.

A vigyorát mintha elfűjták volna.

– Hogy érted?

Leseper egy láthatatlan porszemet a vörös ruhájáról.

– Mondjuk úgy, hogy a Néma Mester fia egyértelműen érdekesebb volt, mint a többi csendes orgyilkos. – Nem is volt hazugság. Ilias megpróbálta megcsókolni, ő pedig csak úgy sütkérezett a figyelmében, még ha nem is akart vele kezdeni semmit.

Sam elsápadt. Szavai szíven ütötték, de Celaena messze nem

érezett olyan elégtételt, mint ahogy hitte. Sőt, ellenkezőleg, attól, hogy a fiúra ilyen hatással volt, az az érzése támadt... az az érzése... Jaj, miért kellett neki egyáltalán *szóba hozni* Iliast?

Alapjában véve pontosan tudta, miért. Amikor Sam el akart fordulni, megfogta a karját.

– Segíts nekem Donevallel! – tört ki belőle. Nem mintha szüksége lett volna segítségre, de ez volt a legjobb, amit jóvátételként fel tudott ajánlani. – Én... én... neked adom a megbízási díj felét.

Sam fújtatott.

– Tartsd meg a pénzed magadnak! Nekem nem kell. Nekem bőven elég lesz, ha sikerül egy újabb rabszolga-kereskedelmi megállapodást megíúsítani. – Egy pillanatig kritikusan vizslatta. – Biztos vagy benne, hogy azt akarod, hogy segítsek?

– Igen – felelte. A hangja nem hangzott túl természetesnek. Sam a gúny valamilyen jelét kereste a tekintetében. Celaena gyűlölte magát amiatt, hogy sikerült elérnie nála, hogy ennyire ne bízzon benne.

De végül bólintott.

– Akkor holnap megkezdjük a munkát. Feltérképezzük a házát. Vagy már megtetted? – Celaena a fejét rázta. – Reggeli után felugrok hozzád.

A lány bólintott. Még annyi mindent akart neki mondani, nem akarta, hogy elmenjen, de olyan gombóc volt a torkában, hogy meg sem tudott szólalni, annyira tele volt kimondatlan szavakkal. Elfordult.

– Celaena. – Ahogy visszanézett a fiúra, vörös ruhája felbuggyosodott a lába körül. A fiú szeme csillogott, és megint vigyorgott. – Hiányoztál a nyáron.

Celaena határozottan a szemébe nézve viszonzta a mosolyát.

– Nem szívesen ismerem be, Sam Cortland, de nekem is hiányzott a bárgyú vigyorod.

A fiú hangtalanul nevetett, és zsebre tett kézzel visszament a partira.

MÁSNAP DÉLUTÁN A VÍZKÖPŐ ÁRNYÉKÁBAN kuporogva Celaena halkon felnyögött, ahogy megmozgatta zsibbadt lábát. Rendszerint álarcot viselt, de az esőben az csak még jobban korlátozta volna. Álarc nélkül ugyanakkor kissé védtelennek érezte magát.

Az eső miatt ráadásul csúszott minden, ezért csak nagyon óvatosan tudott a testtartásán változtatni. Hat óra. Hat órája guggolt a háztetőn, és bámulta az utca túloldalán lévő kétemeletes házat, amelyet részvári tartózkodása idejére Doneval a főutca közvetlen közelében bérelt. A többi központi lakóépülethez képest hatalmas ház masszív, fehér kőből épült, a tetőt pedig zöld agyagcserepekkel fedték. Pontosan úgy nézett ki, mint bármelyik más luxusvilla a városban, beleértve az aprólékosan kidolgozott párkányokat és ajtónyílásokat is. Az előkertben a pázsitot gondosan nyírták, az eső ellenére szolgák nyüzsgöttek a ház körül; ételeket, virágokat és más csomagokat vittek az épületbe.

Ez volt az első, ami Celaenának feltűnt, hogy egész nap jöttek-

mentek az emberek. És mindenhol őrök vigyáztak. A bejáratí ajtónál minden arcot közélről ellenőriztek, ami egyes szolgákban láthatóan félelmet keltett.

A tető széléről lépések halk zaja hallatszott, és Sam is fűrgén a vízköpő árnyékába surrant. Ő eddig a ház másik oldalát figyelte meg.

– Minden sarkon áll egy őr – közölte Celaena, amikor Sam letelepedett mellette. – Három a bejáratnál, kettő a kapunál. Te hányat láttál hátul?

– A ház minden oldalán egyet és további hármat az istállónál. És nem úgy tűnek, mintha kezdők lennének. Kiiktatjuk, vagy máshogy kerüljük ki őket?

– Jobban örülnék, ha nem kellene megölnünk őket – vallotta be. – Valahogy el kellene lopóznunk előttük, ha odakerül a sor. Úgy tűnik, hogy kétóránként váltják egymást. A leváltott őrök pedig bemennek a házba.

– Doneval még mindig nem jött haza?

Bólintott, és egy picit még közelebb húzódott, természetesen csak a jéghideg eső miatt, hogy átvegyen valamennyit a fiú melegéből. Amikor Sam is szorosabban mellé bújt, megpróbált úgy tenni, mintha közömbös lenne.

– Nem, még nem.

Doneval szűk egy órája ment el, szorosan a nyomában egy ormótlan, bivalyszerű fickóval, aki úgy festett, mintha gránitból faragták volna. A testőr ellenőrizte a hintót, a kocsist és a kísérő szolgát, tartotta az ajtót, hogy Doneval be tudjon szállni, és csak azután szállt be ő is. Ilyen szigorú biztonsági intézkedéseket Celaena ritkán látott. Úgy tűnt, hogy Doneval pontosan tudja, hogy a rabszolgaság támogatóit tartalmazó listája mennyire értékes és milyen bizalmas.

Celaena és Sam már jól feltérképezték a házat meg a környékét, minden részletet megfigyeltek: hogy az épület milyen kövekből áll, az ablakok milyen típusú zárral vannak biztosítva, és mekkora a távolság a szomszédos háztetőkhöz képest. Az ablakon keresztül még az eső ellenére is ki lehetett venni, hogy a második emeleten van egy hosszú folyosó. Több helyiségből jöttek szolgák lepedőkkel és gyapjútakarókkal, ezek szerint ott lehettek a hálószobák. Négy darab. Ezenkívül a folyosón, a lépcső mellett volt egy tárolóhelyiség is. Az onnan kiszűrődő világosság alapján Celaena arra a következtetésre jutott, hogy a főlépcső meglehetősen széles, olyan, mint az orgyilkosok villájában. Semmi esély arra, hogy ott elrejtőzzenek, kivéve, ha megtalálják a cselédfeljárót.

Szerencsére azonban Celaena meglátta, hogy valaki a második emelet egyik szobájába egy kupac délutáni újságot vitt. Néhány perccel később egy cselédlány ugyanabba a szobába egy vödröt és a kandalló kitakarítására való eszközöket cipelt. Aztán egy szolga bukkant fel egy borosüvegre emlékeztető tárggyal. Onnan Celaena senkit nem látott ágyneművel kijönni, így különös figyelmet fordítottak az onnan ki- és bejövő szolgákra.

Ez lehetett az a félreeső dolgozószoba, amelyet Arobynn említett. Valószínűleg a földszinten volt Donevalnak egy hivatalos dolgozószobája, és elég logikusnak tűnt, hogy a sötét ügyleteit a ház egyik félreeső helyiségében bonyolította. Már csak arra kell rájönniük, hány órákor lesz a találkozó.

– Ott jön – sziszegte Sam. Doneval hintója megállt, a bivalyszerű testőr kiszállt, és először gyorsan ellenőrizte az utcát, mielőtt intett az üzletembernek, hogy kiszállhat. Celaenának az volt az érzése, hogy Doneval nemcsak a zuhogó eső miatt siet be annyira a házba.

Visszahúzódtak az árnyékba.

– Mit gondolsz, hol járt? – kérdezte Sam.

Celaena vállat vont. Ezen az estén lesz a volt felesége holdtölte-partija, talán azzal vagy az utcabállal kapcsolatban intézett valamit, amit ma a melisande-iek rendeztek a központban. Sammel most olyan szorosan gubbasztottak egymás mellett, hogy kellemes meleg járta át.

– Csak az biztos, hogy rosszban sántikál.

Sam halkan felnevetett, de közben továbbra is a villát nézte. Néhány percig hallgattak. Végül Sam így szólt:

– Akkor tehát a Néma Mester fia...

Celaena majdnem felnyögött.

– Milyen közel kerültetek egymáshoz? – Sam a házra fókuszált, de Celaena észrevette, hogy ökölbe szorult a keze.

Mondd meg neki egyszerűen az igazságot, te idióta!

– Iliással nem volt semmi. Egy kicsit flörtöltünk, de... nem történt semmi – ismételte meg.

– Hát Lysandrával sem volt semmi. És nem is lesz. Soha.

– De végül is *miért* hiszed azt, hogy ez engem érdekel? – Most ő volt az, aki pillantását a házra szegezte.

Sam a vállával kicsit meglökte.

– Mivel most *barátok* vagyunk, azt hittem, tudni akarod.

Celaena örült, hogy a csuklya teljesen elfedi égő arcát.

– Valahogy jobban örülnék, ha meg akarnál ölni.

– Néha én is így vagyok vele. Az életemet mindenesetre egy kicsit feldobná. Ugyanakkor azon is gondolkodtam, hogy ha segítek neked, akkor az azt jelenti, hogy a helyettesed leszek, ha te vezeted az orgyilkosok céhet? Vagy az csak annyit jelent, hogy felvághatok azzal, hogy a híres-neves Celaena Sardothien végre méltónak talál engem a barátságára?

Celaena a könyökével jól megbökte.

– Csak annyit jelent, hogy be kellene fognod a szád, és oda kellene figyelned. – Egymásra vigyorogtak, és tovább figyelték a házat. Az esti szürkületben, amely a sűrű felhőtakaró miatt úgy tűnt, hogy különösen korán leszállt, felbukkant a testőr. Doneval nem volt sehol. A testőr magához intette az öröket, és halkan beszélt velük, mielőtt elment. – Vajon hová megy? Doneval megbízta valamivel? – töprengett Celaena. Sam az állával felé bökött, mintegy javasolva, hogy kövessék. – Jó ötlet.

Celaena megmerevedett végtagjai fájdalmasan tiltakoztak, amikor lassan és óvatosan távolodott a vízköpőtől. Közben végig szemmel tartotta a közeli öröket, még akkor is, amikor megfogta a tető peremét, és felhúzta magát. Sam szorosan a nyomában.

Most szívesen viselte volna azokat a csizmákat, amelyeket a mesterfeltaláló neki készített, de csak holnap fogja megkapni őket. Fekete bőrcizmája bár rugalmas volt, és fogta is a lábát, de az esőtől csúszós ereszcSATORNÁN egy kicsit bizonytalannak érezte magát. Azért Sammel gyorsan és mélyen lehajolva futottak végig a tető szélén, közben nem vették le a szemüket az alattuk, az utcán haladó bivalyszerű férfiról. A férfi egy mellékutcába fordult be, és szerencsére a szomszédos ház elég közel volt ahhoz, hogy Celaena egy lendülettel át tudjon ugrani. A csizmája megcsúszott, de kesztyűbe bújtatott kezével jól bele tudott csimpaszkodni a zöld cserepekbe. Sam kifogástalanul landolt mellette, és Celaena maga is meglepődött magán, hogy nem förmedt rá a fiúra, amikor az a köpenyénél fogva felsegítette.

A testőr továbbra is a mellékutcákat használta, ők pedig a tetőkön követték, mint két árnyék az egyre sűrűbb sötétségben. Végül a férfi egy szélesebb keresztutcahoz ért, ahol a házak közti távolságok túl nagyok voltak ahhoz, hogy átugorjanak, így Celaena

és Sam egy lefolyócsövön lecsúszott. Csizmájuk hangtalanul puffant a talajon. Áldozatukat feltűnést nem keltve, normál tempóban, kéz a kézben követték, olyan városlakókként, akik úton voltak valahová, és már nagyon meg akartak szabadulni az esőtől.

A férfi a tömegben is jól felismerhető maradt, még akkor is, amikor elérték a főutcat. A többi járókelő még ki is tért előre. Melisande holdtöltére rendezett utcabálja teljes gőzzel zajlott, és az eső ellenére csak úgy özönlöttek az emberek. Celaena és Sam még egy darabig követte a testőrt, több mellékutcán keresztül. A férfi csak egyszer pillantott hátra, de akkor éppen lazán egy falnak támaszkodtak, csak két köpenyes alaknak tűnve, akik menedéket kerestek az eső elől.

Az utcákon és a szennyvízcsatornáknak szinte túlsordult a szemét a melisande-i küldöttség rendezvénye és az elmúlt hónapok utcabájjai miatt is. Ahogy a testőrt üldözték, Celaena fél füllel a járókelőktől azt hallotta, hogy a város őrei a csatornák egy részét gátakkal zárták el, hogy megteljenek esővízzel. Holnap este kinyitják a gátakat, ezáltal olyan áradatot idéznek elő az egész csatornarendszerben, aminek az ereje a felgyülemlett szemetet az Averybe söpri majd. Ezt láthatólag korábban is gyakrabban megtették. Ha a szennyvízcsatornákat időről időre nem mosták át, akkor a mocsok megállt, megtapadt, és még jobban bűzlött. Celaena elhatározta, hogy amikor a gátakat megnyitják, akkor felmegy a város lehető legmagasabb pontjára, mert biztos, hogy néhány utcát el is fognak árasztani, mielőtt minden lefolyik, ő pedig nem akart rohanni az ár elől.

A testőr a lepusztult szegénynegyed szélén végül belépett egy fogadóba, ők pedig az utca túloldalán vártak. A kitört ablaküvegen keresztül látták, hogy leült a pulthoz, és az egyik korsó sört a másik után rendelte. Celaena egyre inkább azt kívánta, bárcsak

inkább az utcabálon lehetne.

– Ha a gyengéje az alkohol, akkor azt talán kihasználhatnánk – jegyezte meg Sam. Celaena bólintott, de nem mondott semmit. Sam az üvegkastélyra nézett, amelynek a tornyait elrejtette a köd.

– Kíváncsi vagyok, hogy Bardingale és a többiek tényleg meg tudják-e győzni a királyt arról, hogy finanszírozza az útépitést – folytatta Sam. – Arra is kíváncsi lennék, hogy Bardingale egyáltalán miért van az útépités mellett, miközben neki leginkább az az érdeke, hogy Melisande ameddig csak lehet, kimaradjon a rabszolga-kereskedelemből.

– Ami lehet, hogy azt jelenti, hogy teljes mértékben bízik abban, hogy mi nem vallunk kudarcot – felelte Celaena. Mivel nem folytatta, Sam is szótlán maradt. Egy óra is eltelt, és a testőr, aki senkivel sem állt szóba, egy ezüstérmével fizette ki a számlát, majd visszaindult Doneval házába. Az elfogyasztott sörök ellenére a járása nem volt bizonytalan. Amikor Sam és Celaena elérte a házat, Celaena már halálosan unta az egészet, emellett természetesen teljesen át volt fagyva, és meg volt győződve arról, hogy elgémberedett lábujjai teljesen lefagytak a csizmában.

A közeli sarokról megfigyelték, hogy a testőr felmegy a főbejárat előtti lépcsőkön. Magas pozíciót tölthetett be a ranglétrán, hogy nem a hátsó bejáratot használta. Húszperces sétájukon hazafelé Celaena eléggé sikertelennek és nyomorultnak érezte magát, bár a nap során sok kis hasznos információmorzsát összegyűjtöttek. Sam is hallgatag volt, amikor elérték otthonukat, és csak annyit mondott, hogy néhány óra múlva találkoznak.

A holdtölte-parti estére volt kitűzve, a papírok átadása pedig három nap múlva volt esedékes. Eddig alapvetően nem sok mindent tudtak meg. Talán ezen a megbízáson egy kicsit keményebben kell dolgoznia, mint ahogy gondolta. Arobynn

„ajándékaról” kiderült, hogy egy átok.

És semmi szükség rá.

Celaena egy teljes órát ücsörgött a kádban, és addig folytatta a meleg vizet, míg a többieknek a villában valószínűleg már egy csepp sem jutott. Arobynn maga adott utasítást a folyó víz beépítésére, és a berendezés annyiba került, mint maga az épület, de Celaena végtelenül hálás volt érte.

Amikor a jég végre leolvadt a csontjairól, belebújt a fekete selyem hálóingébe, amit ma reggel kapott Arobynnától. Újabb ajándék, de messze nem elég ahhoz, hogy ilyen gyorsan megbocsásson neki. Becaplatott a hálószobájába. Egy szolgáló lány tüzet gyújtott, és Celaena éppen a partira akart felöltözni, amikor az ágyán észrevette a papírköteget.

Vörös szalaggal volt átkötve, és a gyomra összerándult az izgalomtól, amikor a legfőbb cetli után nyúlt.

Nehogy összemaszatold a könnyeiddel!

Egy csomó kenőpénzt fizettem érte.

Talán a szemét forgatta volna idegességében, ha nem látja azonnal, mi van előtte.

Kották. A tegnapi esti darab. A zene, amely még másnap is benne motoszkált. Újra a cetlire nézett. Nem Arobynn elegáns írása volt, hanem Sam kapkodó macskakaparása. Mégis mikor volt ideje arra, hogy beszerezze ezeket a kottákat? Akkor mehetett el értük, miután hazaértek, még hozzá azonnal.

Leült az ágyra, és lapozgatta. Az ősbemutató csak néhány hete

zajlott, és a kottákat még nem is adták ki. És addig nem is fogják kiadni, amíg nem lesz siker. Ez még hónapokig vagy akár évekig is eltarthat.

Muszáj volt mosolyognia.

A folyamatos eső ellenére Leighfer Bardingale folyóparti házában az esti holdtölte-partin telt ház volt. Celaena a nagy zsúfoltságban alig tudott megfelelően érvényesülni különleges arany-kék ruhájában és a haluszonyos fésűkkel a hajában, amelyeket oldalt viselt. Mindenki jelen volt, aki Résvárban számított. Vagyis azok, akiknek *nem* folyt királyi vér az ereiben, még akkor is, ha megesküdött volna rá, hogy néhány nemes azért elvegyült az ékszerekkel felékesített embertömegben.

A hatalmas bálterem mennyezetéről mindenféle színű, alakú és méretű lampion világított. A terem egyik oldalán az oszlopok köré virágfüzéreket aggattak, az asztalokon elhelyezett bőségtálak szinte túlcsoordultak az ételektől és a díszes virágoktól. A mívesen díszített mennyezetre erősített hintákon csak fűzött és csipkefehérműt viselő fiatal nők ültek, míg a bort fiatal, meztelen felsőtestű és művészi, elefántcsontból faragott nyakkendőt viselő férfiak szolgálták fel.

Celaena Résvárban nőtt fel, és már tucatnyi extravagáns partit látott. Olyan ünnepekre is belopózott, amelyeket idegen előkelőségek és a helyi nemesség szervezett. Látott mindenfélét, és már azt hitte, hogy semmin nem tud meglepődni. De ez a parti mindent felülmúlt.

Egy kis zenekar két pontosan egyformán kinéző iker énekesnőt kísért, mindketten fiatalok, sötét hajúak voltak, a hangjuk mennyei.

Arra készítették az embereket, hogy ritmusra ringatózzanak, függetlenül attól, hogy hol álltak. Hangjuk mindenkit a zsúfolásig megtelt táncterre vonzott.

Celaena Sammel az oldalán lement a bálterembe vezető lépcsőn. Arobynn a balján kísért, és ezüstszürke szemével a tömeget fürkészte. Elégedett mosollyal hunyorgott, amikor a háziasszony a lépcső alján köszöntötte őket. Ezüstszürke köpenye nagyon jól kiemelte az alakját, amikor Bardingale keze fölé hajolt, és csókot nyomott rá.

A nő sötét, ravasz szemmel méregette a férfit, vörös ajkán szívélyes mosollyal.

– Leighfer – dúdolta Arobynn, oldalra fordult, és intett Celaenának. – Szeretném bemutatni neked az unokahúgomat, Diannát és védencemet, Samet.

Az unokahúga. Ez volt mindig a fedősztori, a trükk, amikor együtt jelentek meg valamilyen rendezvényen. Sam meghajolt, Celaena pukedlizett. Bardingale szemének villanása jelezte, hogy pontosan tudja, hogy nem Arobynn unokahúga. Celaena tudatosan visszafogta magát, és nem grimaszolt. Soha nem szeretett szemtől szemben találkozni a megbízókkal, jobban kedvelte, ha mindez Arobynnen keresztül történt.

– Elbűvölően néz ki – mondta neki Bardingale, és Sam előtt pukedlizett. – Mindketten nagyon bájosak, Arobynn. – Kedves, semmitmondó megjegyzés, látszott, hogy hozzá van szokva ahhoz, hogy kedves, semmitmondó szavakkal megkapja azt, amit akart. – Leszel a kísérőm? – kérdezte az orgyilkosok királyát, mire Arobynn a karját nyújtotta neki.

Mielőtt még a tömeg közé vegyültek volna, Arobynn hátranézett, és hetykén Celaenára mosolygott.

– Ha lehet, kerüld a bajt! – Ezzel őt és kísérőjét elnyelte a

tömeg, és Sam meg Celaena kettesben maradt a lépcső alján.

– Mi legyen most? – kérdezte Sam halkán, Bardingale után nézve. Sötétzöld köpenye remekül hangsúlyozta a barna szemében lévő smaragdzöld pettyeket. – Kiszúrtad már Donevalt?

Azért jöttek, hogy lássák, Doneval kivel találkozik, kint hány ór posztol, és hogy idegesnek tűnik-e. Az iratokat három nap múlva fogják kicserélni a második emeleti dolgozószobájában. De hány órákor? Ez volt az, amit Celaenának mielőbb ki kell derítenie. Az egyetlen esélye, hogy megkérdezze, hogy közel kerüljön hozzá, ma este kínálkozott.

– A harmadik oszlopnál van – mondta, továbbra is a tömegre fókuszálva. A terem egyik felét szegélyező oszlopok árnyékában kis társalgósarkokat, szeparékat rendeztek be Bardingale válogatott vendégeinek, amelyeket fekete bársonyfüggönnyel választottak el egymástól. Celaena észrevette, hogy Doneval, nyomában bivalyszerű testőrével, az egyik szeparé felé siet. Alighogy lehuppant a plüsspárnák közé, négy, fűzőbe és folyamatos mosolyba öltözött lány azonnal rátapadt.

– Nem tűnik elégedettnek – töprengett Sam. – Kíváncsi lennék, hogy Clarisse mekkora forgalommal számol ezen a partin. – Ez megmagyarázta, honnan valók a lányok. Celaena csak remélni tudta, hogy Lysandra nincsen közöttük.

Az egyik szép felszolgálófiú Donevalt és a kurtizánokat pezsgővel kínálta. Először a függőynél álló testőr kortyolt bele, aztán a férfi felé biccentett. Doneval, akinek a keze már a mellette lévő lány csupasz vállán nyugodott, sem a testőrnek, sem a felszolgálófiúnak nem mondott köszönetet. Celaena fintorgott, amikor Doneval egy csókot nyomott a kurtizán nyakára. A lány legfeljebb húszéves lehetett. Egyáltalán nem lepte meg, hogy ez a férfi csábítónak találta a terebélyesedő rabszolga-kereskedelmet, és

hogy készen állt arra, hogy kiiktassa a vetélytársait, hogy az ő üzlete sikeres legyen.

– Az az érzésem, hogy egy ideig nem fog feltápaszkodni – mondta Celaena Samnek. Látta, hogy a fiú komoran nézi a jelenetet. Mindig szomorú együttérzéssel tekintett a kurtizánokra, és gyűlölte a kuncsaftjaikat. Az anyja élete nem ért jó véget. Talán ezért viselte el a kiállhatatlan Lysandrát és annak végtelenül unalmas barátnőit.

Valaki hátulról majdnem Celaenának ütközött, de ő megérezte, hogy egy férfi felé botorkál, és még időben lazán kitért előle.

– Ez egy örültekháza – mormogta, és felnézett a hintákon ülő, a termen átlebegő lányokra, akik annyira hátrahajoltak, hogy csoda, hogy a mellük nem ugrott ki a fűzőből.

– Elképzelni sem tudom, vajon mennyibe kerülhetett Bardingalének ez a parti... – Sam olyan közel állt, hogy a lehelete az arcát simogatta. Celaenát tulajdonképpen jobban érdekelte, hogy mennyit költött Bardingale arra, hogy Donevalt kiiktassa. Láthatólag semmilyen költségtől nem riadt vissza, ha Celaenát szerződtette, hogy megghiúsítsa Doneval üzletét, és az iratok biztos kézbe kerüljenek. De talán e mögött a megbízás mögött több volt, mint egy rabszolgakereskedelmi megállapodás és egy zsarolási lista. Talán Bardingalének elege lett abból, hogy tovább tűrje volt férje dekadens életstílusát. Ezért Celaena nem tehetett neki szemrehányást.

Bár Doneval párnákkal kibélelt szeparéját privátnak szánták, ő biztosan azt akarta, hogy lássák. A dohányzóasztalán álló pezsgősüvegekből ítélve nem állt szándékában gyorsan feltápaszkodni innen. Ez a férfi azt akarta, hogy mások járuljanak oda hozzá, és hatalmasnak érezze magát. Szerette, ha bálványozzák, körülrajongják. És az exfelesége partiján volt képe

ahhoz, hogy ezekkel a kurtizánokkal mutakozzon. Ez kisztílú és kegyetlen is volt, ha jobban belegondol. De végül is ennek nincs köze a megbízatásához.

Úgy tűnt, hogy alig beszélget más férfiakkal. De tulajdonképpen ki mondta, hogy az üzleti partnere férfi? Az is lehet, hogy egy nő. Vagy egy kurtizán.

Doneval most a másik oldalán lévő lány nyakát nyalogatta, keze pedig a meztelen combján vándorolt. De ha Doneval szövetségese egy kurtizán, akkor miért kellene még három napot várnia, hogy a dokumentumokat kicseréljék? Nem valószínű, hogy Clarisse egyik lánya. Vagy maga Clarisse.

– Gondolod, hogy ma este találkozik a szövetségeseivel? – kérdezte Sam.

Celaena felé fordult.

– Nem. Az az érzésem, hogy nem olyan ostoba, hogy itt kössön üzletet, kivéve Clarisse-t. – Sam arca elkomorult.

Ha Doneval élvezetét leli a nőtársaságban, akkor az tulajdonképpen illik Celaena tervébe, hogy ma közelebb kerüljön hozzá, nem? Celaena elkezdett utat törni magának a tömegben.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezte Sam. Igyekezett lépést tartani vele.

Celaena visszanézett rá, miközben a tömegben a szeparé felé furakodott.

– Ne kövess! – mondta, de nem barátságtalanul. – Ki akarok próbálni valamit. Maradj itt! Mindjárt visszajövök.

Sam egy másodpercig csak bámulta, aztán bólintott.

Celaena mély levegőt vett az orrán keresztül, miközben fellépdelt a lépcsőkön a terem magasított részébe, és belépett Doneval szeparéjába.

A NÉGY KURTIZÁN ÉSZREVETTE ŐT, de Celaena Donevalre szegezte a tekintetét, aki felnézett rá annak a kurtizánnak a nyakától, aki éppen a törődését élvezte. A testőr éber volt, de nem állította meg. Idióta. Egy kis mosolyt erőltetett az arcára, miközben Doneval zavartalanul szemügyre vette. Fentről lefelé, lentől felfelé. Pontosan ezért döntött e mellett a mélyebb kivágású ruha mellett, egyébként szolidabbakat szokott viselni. Felfordult a gyomra, de közelebb lépett, míg már csak a dohányzóasztal választotta el őket. Mélyen, elegánsan pukedlizett.

– Mylord – fuvalázta.

Doneval semmi esetre sem volt lord, de a fellengzős megszólítások biztosan tetszenek egy olyan férfinak, mint ő, akármennyire nem szolgál rájuk.

– Miben segíthetek? – kérdezte a férfi a ruháját bámulva. Őt jobban takarta, az biztos, mint a Donevalt körülvevő kurtizánokat. De néha csábítóbb, ha nem lát mindent az ember.

– Ó, sajnálom, ha zavarok! – mondta kissé oldalra billentett fejjel, úgy, hogy a lampion fénye a szemére essen, és szikrázónak tűnjön. Pontosan tudta, hogy mit szoktak észrevenni rajta a férfiak, és mi tetszik nekik. – De a nagybátyám kereskedő, és az egekig szokta magasztalni önt, ezért...

A kurtizánokra nézett, mintha csak most venné őket észre, mintha egy jóra való, tisztességes lány lenne, aki csak most fogná fel, hogy a férfi milyen társaságban van, és erőt kellene vennie magán, hogy zavarában egyáltalán meg tudjon szólalni.

Úgy tűnt, hogy Doneval érzi kényelmetlenségét, felült, és levette a mellette ülő lány combjáról a kezét. A kurtizánok lemerevedtek, és mérgesen villámló szemmel néztek rá. Pimaszul rájuk vigyorgott volna, ha nem összpontosít annyira a szerepére.

– Folytasd csak, kicsim! – mondta Doneval. Most a szemébe nézett. Olyan hihetetlenül egyszerűnek tűnt az egész.

Celaena az ajkába harapott, az állát kissé leszegte – visszafogottan, szégyenlősen, mint aki csak arra vár, hogy mint egy virágot, leszakítsák.

– A nagybátyám ma este gyengélkedik, és nem tudott eljönni, de annyira várta a találkozást önnel, és arra gondoltam, hogy bemutatkozhatnék az ő nevében, de borzasztóan sajnálom, hogy zavartam. – Úgy csinált, mint aki menni készül, elfordult, számolta a másodperceket, míg...

– Ne, ne menj... örülök, hogy megismerhetlek. Hogy hívnak, kislány?

Visszafordult, figyelve arra, hogy a fény újra kékes-arany színű szemére essen.

– Dianna Brackyn, a nagybátyám Erick Brackyn. – A kurtizánokra nézett, és a legjobb ijedt-ártatlan kislány arckifejezését vette elő. – Én... én tényleg nem szeretném magát

zavarni. – Úgy tűnt, hogy Doneval nem tud betelni a látványával. – Ha nem terhes önnek, és nem tartja pimaszságnak, akkor esetleg megbeszélhetnénk egy találkozót... Nem holnapra vagy holnaputánra, mert a nagybátyámnak a bellrévei udvarral kell egy szerződést kidolgoznia, de esetleg *utána*? Három nap múlva. – Ezután bájosan kuncogott egyet.

– Szó sincs semmilyen pimaszságról – turbékolta Doneval, és előrehajolt. Tépő-láp leggazdagabb városának és udvarának említése elérte a kívánt hatást. – Sokkal inkább csodállak a bátorságodért, hogy meg mertél szólítani. Ezt sok férfi sem merné megtenni, nemhogy egy fiatal nő.

Celaena legszívesebben a szemét forgatta volna ingerültségében, de csak finoman rebegtette a szempilláját.

– Köszönöm, mylord! Hány órákor lenne alkalmas önnek?

– Hajaj! – szólt Doneval. – Aznapra már megbeszéltem egy vacsorát. – A szemében szemernyi idegesség vagy nyugtalanság sem tűnt fel. – De reggeli- vagy ebédidőben ráérek – tette hozzá széles mosoly kíséretében.

Celaena drámaian sóhajtott.

– Jaj, ne – azt hiszem, hogy akkorra már elköteleztem magam. Mi lenne, ha együtt teáznánk délután? Azt mondta, hogy vacsoraiddőben foglalt, de esetleg előtte...? Vagy majd este összefutunk a színházban?

A férfi nem válaszolt rögtön, és Celaena már arra gondolt, hogy esetleg gyanút fogott. Zavartan pislogott, és kihúzta magát, a karját hátrarakta, hogy a melle kissé jobban érvényesüljön. Ezt a trükköt már elég gyakran alkalmazta ahhoz, hogy tudja, hogy működik.

– Örömmel teáznék veled – mondta végül a férfi –, de vacsora után én is jövök a színházba.

Celaena sugárzó mosolyt vetett rá.

– Esetleg csatlakozna hozzánk a páholyunkba? A nagybátyámat két kapcsolattartója fogja kísélni a bellrévei udvarból, de én *tudom*, hogy megtiszteltetés lenne neki, ha önt is a társaságunkban üdvözölhetnénk.

Doneval kinyújtotta a nyakát, és Celaena szinte látta, hogyan kavarnak a hideg, számító gondolatok a fejében. Na, *gyerünk már*, unszolta, *harapj rá...* elég csábító kell hogy legyen a kapcsolat egy vagyonos üzletemberrel és a bellrévei udvarral.

– Részemről az élvezet – mondta a férfi, és mosolyából a gyakorlott sármőr tűnt elő.

– Biztosan remek hintón érkezik majd a színházba, de ha a miénket használná, azzal duplán éreznénk megtiszteltelve magunkat. Esetleg önért jöjjünk vacsora után?

– A vacsorát sajnos elég késői időpontra beszéltem meg – kellemetlenül érezném magam, ha miattam te vagy a nagybátyád elkészétek a színházból.

– Ó, ez nem lenne gond. Hánykor kezdődik a vacsora? Vagy mikor lesz vége, ez a jobb kérdés! – Kuncogás. Kíváncsian csillogó szempár: vajon egy olyan férfi, mint Doneval, mit tud mutatni egy olyan tapasztalatlan lánykának, mint ő. A férfi még jobban előrehajolt. A legszívesebben összekarmolta volna a bőrért ott, ahol olyan sóvárgón bámulta.

– A vacsora legfeljebb egyórás lesz – szolt a férfi elnyújtva –, vagy még hamarabb is véget ér. Csak egy rövid vacsoráról van szó egy régi barátommal. Gyertek úgy fél kilencre értem!

Ekkor Celaena mosolya valódi volt. Tehát fél nyolc. Ekkor lesz az iratok átadása. Hogy lehet ennyire buta és felfuvalkodott? Már csak ezért megérdemelte a halált, hogy ennyire felelőtlen, hogy egy lány, aki ráadásul sokkal fiatalabb nála, ennyire könnyen be tudja

palizni.

– Ó, persze! – felelte. – Örömmel! – Néhány részletet elhadart nagybátyja üzleteiről, és hogy milyen jól meg fogják érteni egymást. Majd távozáskor egy pukedlizéssel újabb betekintést engedett neki a dekoltázsába. A kurtizánok továbbra is dühödten bámulták. Távozóban magán érezte Doneval mohó pillantását, míg el nem tűnt a tömegben. Minél feltűnőbbben igyekezett a büféhez, ahol megtartotta a visszafogott kislány látszatát, és amikor Doneval végre már nem figyelte, nagyot sóhajtott. Ez tényleg simán ment. Telerakott egy tányért mindenféle ínycsiklandozó étellel, vaddisznósülttel, aztán bogyókkal és tejszínnel, meleg csokis süteménnyel...

Néhány lépésre állt tőle Leighfer Bardingale, és őt nézte. Sötét szeme feltűnően szomorú volt. Teli együttérzéssel. Talán már megbánta, hogy Celaenát szerződtette? Bardingale elindult felé, és ahogy a büféhez közeledett, a szoknyája a lány ruhájához ért, de Celaena elhatározta, hogy nem vesz róla tudomást. Nem érdekelte, hogy Arobynn mit mesélt a nőnek róla. Azt mindenesetre szívesen megtudta volna, milyen parfümöt használt Bardingale: jázmin- és vaníliaillatot árasztott.

Egyszer csak Sam termett mellette, olyan csendben és hirtelen tudott felbukkanni, akár a halál.

– Elérted, amit akartál? – Követte Celaenát, mialatt az a tányérját még jobban telepakolta. Leighfer vett magának néhány kanál bogyót és egy adag tejszínt, majd újra eltűnt a tömegben.

Celaena vigyorogva nézett a szeparéra, ahol Doneval újra fizetett kísértőinek szentelte magát, és letette a tányérját az asztalra.

– Persze. Aznap este fél nyolckor van fontos jelenése.

– Akkor lesz tehát az iratok átadása – mondta Sam.

– Nagyon úgy tűnik. – Diadalittas mosollyal nézett a fiúra, de Sam Donevalt nézte, és az arckifejezése elkomorult, amikor a férfi újra a körülötte lévő lányokat tapogatta.

A zene megváltozott, élénkebb lett, és az ikrek hangja kísérteties harmóniában zengett.

– És most, hogy megszereztem, amiért jöttem, táncolni akarok – jelentette ki Celaena. – Idd ki tehát az italodat, Sam Cortland! Ma este nem vérrel mosunk kezet.

Celaena csak táncolt és táncolt. A melisande-i szépséges fiatalok a színpadnál gyűltek össze, ahol az iker énekesnők álltak, és Celaenát is odavonzotta valami. Pezsgősüvegek jártak kézről kézre, szájról szájra. Celaena mindegyiket meghúzta.

Éjfél körül megváltozott a zene. A visszafogottabb, elegáns táncokat zabolátlanul vad, érzéki melódiák váltották fel, amiket Celaena tapssal kísért, és a lábával is verte a ritmust. A melisande-iek nem tudtak betelni vele, és teljesen átadták magukat a zenének. Ha a fiatalság vadsága, gondtalansága és halhatatlansága zenében és mozgásban képes volt kifejeződni, akkor az itt most megtörtént, a táncparketten.

Doneval továbbra is a párnáin terpeszkedett. Újabb és újabb üveg italokat döntött magába, anélkül, hogy akár egyetlenegyszer is felé nézett volna. Akárkinek tartotta is Dianna Brackynt, már elfelejtette. Jól van.

Celaena egész testéről folyt a verejték. Boldogan adta át magát a zenének, a karját felemelte, a fejét hátrahajtotta. A hintázó kurtizánok közül az egyik olyan mélyen libbent el, hogy az ujjuk egymáshoz ért. Az érintés felvillanyozta. Ez itt több volt, mint egy

parti. Olyan volt, mint egy színházi előadás, orgia, felhívás kicsapongásra. Celaena készséges alany volt.

A zene újra megváltozott: ezúttal tomboltak a dübörgő dobok, az ikrek éneke pattogó lett. Sam tiszteletteljes távolságot tartott. Egyedül táncolt, és éppen egy lány karjai elől tért ki, aki látta, hogy milyen szép arca van, és meg akarta szerezni magának. Celaena magában vigyorgott, ahogy látta, hogy Sam a lánynak barátságosan, de határozottan nemet mond.

Az idősebb vendégek közül sokan már régen elmentek, átadva a táncteret a fiataloknak és a szépeknek. Celaena nagy nehezen újra fel tudta fedezni Donevalt a tömegben, Arobynnt pedig az egyik szomszédos szeparében látta Bardingale és mások társaságában. Bár az asztaluk tele volt borospoharakkal, mindannyian lesütött szemmel, szigorúan összeszorított szájjal ültek. Míg Doneval azért jött, hogy a volt felesége vagyonát jól megdézsmálja, úgy tűnt, hogy a vendéglátónak teljesen más elképzelése van arról, hogyan akarja élvezni a bulit. Milyen belső erőre volt szükség ahhoz, hogy belássa, volt férje megöletése az utolsó kiút? Vagy ez nem erő, hanem épphogy gyengeség?

Az óra háromat ütött, háromat! Hogy telhetett el ilyen gyorsan az idő? Celaena a szeme sarkából észlelt némi mozgolódást a lépcső tetején lévő nagy szárnyas ajtónál, ahol négy álarcos fiatal férfi állt, akik a tömeget vizslatták. Nem tellett két másodpercebe sem, hogy rájöjjen, a fekete hajú a vezetőjük. Finom ruhájuk és álarcuk alapján látta, hogy nemesek. Valószínűleg elmenekültek egy unalmas rendezvényről, és Résvár gyönyöreit akarták élvezni.

Az álarcos ismeretlenek büszkén levonultak a lépcsőn, egyikük szorosan a fekete hajú mellett maradt. Celaena észrevette, hogy kard van nála, és feszült tartásából arra következtetett, hogy nem szórakozni jött ide. De a bandavezér mosolygott, miközben

elvegyült a tömegben. Te jó Rém, még úgy is nagyon jóképűnek tűnt, hogy a fél arcát álarc takarta.

Celaena tovább táncolt, de közben figyelte őt, és mintha az illető az ő jelenlétét végig érezte volna. Tekintetük úgy találkozott, hogy a terem két különböző végében álltak. Celaena rámosolygott, és aztán szándékosan az énekesnők felé fordult, tánca, mozgása egy kissé meggondoltabb, hívogatóbb lett. Láta, hogy Sam rosszallóan néz rá, de egy vállvonással lerázta.

Az álarcos ismeretlennek néhány percre és egy sejtelmes mosolyra volt szüksége a lánytól, hogy jelezze, ő is szemmel tartja, hamarosan pedig a kezét is érezte, ahogy a csípőjére tette.

– Micsoda parti! – suttogta az ismeretlen a fülébe. Ahogy megfordult, csillogó zafírkék szempárt látott. – Melisande-ből jött?

Celaena a zenével együtt ringatózott.

– Talán.

A férfi mosolya szélesebb lett. Celaenának szinte viszketett az ujjá, annyira szívesen letépte volna az álarcot az arcáról. A fiatal nemeseknek, akik ekkor indulnak szórakozni, biztosan nem ártatlanok a szándékaik. De még ha így is van, miért nem szórakozhatna egy kicsit?

– Hogy hívják? – kérdezte a férfi a zenét túlharsogva.

Celaena közelebb hajolt.

– A nevem szél – suttogta. – És eső. És csont és por. A nevem egy szó egy félig elfeledett dalból.

A férfi nevetett, csodálatosan mély hangon. Celaena ittas volt, butus, és olyan ujjongással töltötte el, hogy fiatal, eleven és a világ fővárosában van, hogy alig tudott uralkodni magán.

– Nekem nincs nevem – susogta. – Én az vagyok, amivé a sorsom őrzői tesznek engem.

Az ismeretlen megfogta a csuklóját, és hüvelykujjával

megsimította a finom bőrt.

– Akkor egy-két táncra hadd legyek a magáé.

Celaena mosolygott, de hirtelen egy magas, erős, természetes férfi állt kettejük között, Sam, és letépte az ismeretlen kezét a csuklójáról.

– Már elígérkezett nekem – fújta, túl közel a férfi álarcához. Ebben a pillanatban az ismeretlen barátja mögötte termett, és bronz színű szemével Samre nézett.

Celaena megfogta Sam könyökét.

– Elég legyen – figyelmeztette.

Az álarcos ismeretlen tetőtől talpig végigmérte Samet, aztán felemelte a kezét.

– Én vagyok a hibás – mondta, ugyanakkor Celaenára kacsintott, mielőtt eltűnt a tömegben, fegyveres barátjával a sarkában.

Celaena Sam felé pördült.

– Ezt mégis mi az ördögnek csináltad?

– Részeg vagy – mondta, és olyan közel állt, hogy a melle és Sam mellkasa egymáshoz ért. – És ezt ő nagyon jól tudta.

– Igen? – Ebben a pillanatban egy elszabadult táncos nekiütközött, és megtántorodott. Sam megfogta a csípőjénél, és két kézzel tartotta, hogy el ne essen.

– Holnap reggel hálás leszel nekem.

– Csak azért, mert együtt dolgozunk, az még nem jelenti azt, hogy hirtelen nem tudok egyedül boldogulni. – A fiú keze még mindig a csípőjén nyugodott.

– Gyere, hazaviszlek! – Celaena a szeparék felé nézett. Doneval egy nagyon unott arcú kurtizán vállán aludt. Arobynn és Bardingale továbbra is elmélyülten beszélgetett.

– Nem – felelte. – Nincs szükségem kíséretre. Akkor megyek

haza, amikor akarok. – Amikor kibújt a fogásából, valaki hátulról nekiütközött a vállának. A férfi elnézést kért, és arrébb vonult. – Egyébként – tette hozzá, mert nem tudta megállni megjegyzés nélkül, és a buta, értelmetlen féltékenység is elfogta – miért nem társulsz Lysandrához vagy máshoz, akit éppúgy meg lehet venni?

– Nem akarok együtt lenni Lysandrával vagy *más megvásárolható nővel* – sziszegte Sam, és a keze után nyúlt. – Te pedig egy átkozott idióta vagy, ha ezt nem veszed észre.

Lerázta a kezét.

– Az vagyok, aki, és nem különösebben érdekel, hogy mit gondolsz rólam. – Korábban talán a fiú elhitte volna ezt, de most...

– Engem viszont érdekel, hogy *te* mit gondolsz *rólam*. Annyira fontos nekem, hogy csak miattad maradtam ezen az undorító partin. És még ezer ilyen partit elviselnék, hogy néhány órát veled tölthessek, még akkor is, ha *annyira nem* veszel tudomást rólam, mintha még annyit se érnék, mint a piszok a cipőd alatt.

Ez elbizonytalanította. Nyelt egyet, forgott körülötte a világ.

– Elég bajunk van Donevallyal. Nem akarok veszekedni veled. – Meg akarta törölni a szemét, de azzal elkente volna a sminkjét. Ehelyett sóhajtott egy nagyot. – Esetleg... nem érezhetnének egyszerűen jól magunkat?

Sam vállat vont, de a szemében még továbbra is viharok tomboltak.

– Ha tényleg azzal a fickóval akarsz táncolni, akkor menj!

– Nem erről van szó.

– Hanem?

Idegességében az ujjait csavargatta, de aztán megfékezte magát.

– Nézd! – mondta. A zene olyan hangos volt, hogy még az is nehezebbre esett, hogy a saját gondolataira összpontosítson. – Sam,

én még egyáltalán nem tudom, hogyan legyünk barátok. Nem tudom, hogy én egyáltalán tudok-e valakinek a barátja lenni. Megbeszélhetnénk inkább holnap ezt a témát?

A fiú lassan a fejét rázta, és elmosolyodott, ha a szemében nem is tükröződött a derű.

– Persze. Feltéve, ha holnap még emlékezni fogsz rá, hogy mit akartál mondani – mondta megjátszott könnyedséggel. Celaena próbálta viszonzni a mosolyát. Sam az állával a táncter felé bökött. – Jó szórakozást! Holnap reggel beszélünk. – Közelebb lépett, meg akarta puszipni, de aztán meggondolta magát. Celaena nem tudta volna megmondani, hogy csalódott volt-e vagy sem, amikor a fiú csak a vállát bökte meg.

Aztán eltűnt a tömegben. Nézte, ahogy elmegy, míg egy fiatal nő bevonta egy táncoló lányokból álló körbe, és újra eluralkodott rajta a laza hangulat.

Új lakásának lapos tetejéről az Averyre lehetett látni. Celaena a ház oldalsó falán ült, a lábát lóbálva. A kő, amelyen ült, nedves volt és hideg, de éjszaka elállt az eső, a viharos szelek elfújták a felhőket, a csillagok elhalványultak, az ég világosabb lett.

Ebben a pillanatban a nap feltűnt a horizonton, és ahogy a sugarai az Avery kanyarulatára estek, a folyó olyan aranylóan csillogott, mintha élne.

A főváros kezdett ébredezni, a kéményekből friss füst szállt fel, a közeli dokkokból a halászok kiáltásait lehetett hallani, az utcákon gyerekek futottak rözsével, reggeli újsággal és vizesvödrökkel. Mögötte az üvegkastély derengett fel a hajnali fényben.

Mióta visszatért a sivatagból, nem járt az új lakásában, így a

parti után kihasználta az időt, és sétált egy kicsit a tágas helyiségekben, amelyek egy raktárépület legfelső emeletén helyezkedtek el. Senkinek nem jutna eszébe, hogy éppen itt vett lakást. Nem beszélve arról, hogy a raktárban tintáshordók álltak halomban, ami biztos, hogy nem vonzotta a betörőket és a tolvajokat. Ez a hely az övé volt, egyedül az övé. Legalábbis ez lesz, ha közli Arobynn-nel, hogy elköltözik. És ezt fogja tenni, ha végez a Doneval-féle megbízatással. Vagy nem sokkal utána. Talán.

Mélyen beszippantotta a párás, reggeli levegőt, és hagyta, hogy átjárja. Ahogy a tető szélén ült, csodásán jelentéktelennek érezte magát, csak egy aprócska porszemnek a nagyváros közepén. Egyúttal olyan volt, mintha minden az övé lenne, és csak érte kellene nyúlnia.

Igen, a parti fergeteges volt, de a világ még más dolgokat is kínál. Nagyobb, szebb, *valóságosabb* dolgokat. A jövője a kezében volt, és az alapot három láda arany adta hozzá, amit a szobájában jól elrejtett. Azt tesz az életével, amit akar.

Hátradőlt, és magába fogadta az ébredező települést. Ahogy a fővárost szemlélte, az a boldogító érzése támadt, hogy az visszanéz rá.

6. FEJEZET

MIVEL A PARTIN ELFELEJTETTE MEGKÖSZÖNNI SAMNEK a kottákat, a reggeli utáni szokásos akrobatikus tornaedzésen akarta ezt pótolni. De a gyakorlóteremben több orgyilkos is edzett, és nem volt kedve ahhoz, hogy az idősebbeknek az ajándék miatt magyarázkodnia kelljen. Amúgy is biztosan félreértenék. Nem mintha különösebben érdekelte volna őket, hogy mit csinál. Lehetőség szerint kerülték, és Celaena sem törte magát, hogy közelebbi ismeretségbe kerüljön velük. Ezenkívül hasogatott a feje is, mert egész éjjel fenn volt, és túl sok pezsgőt ivott, ezért képtelen volt arra, hogy kigondolja a megfelelő szavakat.

Ebédig végzett az edzéssel, és nagy benyomást tett a tanárára azzal az új mozgástechnikával, amit a Vörös-sivatagban tanult. Érezte, hogy Sam a néhány lépésnyire lévő szőnyegéről szemmel tartja. Megpróbált nem figyelni meztelen, izzadságtól csillogó felsőtestére, miközben nekifutott, felugrott, és gyorsan megpördült a levegőben, majd szinte hangtalanul ért földet.

Te jó Rém, hogy milyen gyors ez a srác! Biztosan egész nyáron edzett.

– Mylady – köhécselt a tanár, és Celaena úgy nézett rá, hogy a férfi nem mert megjegyzést tenni. Hátrahajlott, keze alig érte a talajt, a lábát puhán a feje fölé lendítette, és talpra ugrott.

Térdre érkezett, és amikor felpillantott, Samet látta közeledni. Megállt előtte, az állával intett a tanárnak, és a köpcös, alacsony férfi elvonult.

– Ő segített nekem – tiltakozott Celaena. Amikor felkelt, remegtek az izmai. Keményen edzett ma reggel, bár alig aludt, és ennek semmi köze nem volt ahhoz a tényhez, hogy egy másodpercet sem akart kettesben lenni Sammel a gyakorlóteremben.

– Minden másnap itt van. Nem hiszem, hogy valami nagyon fontosból kimaradsz – felelte Sam. Celaena nem vonta el az arcáról a tekintetét. Nem először látta Samet ing nélkül. Edzés közben minden orgyilkost látott a ruhátlanság különböző fázisaiban, de most valahogy más érzés volt.

– Akkor – szólt Celaena – betörünk ma este Donevalhez? – Letompította a hangját, nem különösebben szerette, hogy a többiek meghallhatnak valamit. Korábban Bennek mindent elmesélt, de ő halott volt, eltemették. – Most, hogy már tudjuk, hánykor lesz a találkozó, meg kellene néznünk az emeleti dolgozószobát, és kitalálnunk, hogy hány darab és milyen iratok vannak ott, még mielőtt a partnerének átadja őket. – Az estét javasolta, mivel végre előbújt a nap, ami a nappali nyomozást lehetetlenné tette.

Sam a homlokát ráncolva a hajába túrt.

– Örömmel tenném, de nem megy. Ma van Lysandra árverezésének a főpróbája, és őrszolgálatban leszek. Utána

találkozhatunk, ha meg akarsz várni.

– Nem, akkor egyedül megyek. Nem hiszem, hogy olyan bonyolult lesz. – Kiment az edzőteremből, Sam csatlakozott hozzá, szorosan mellette ment.

– Veszélyes lesz.

– Sam, a Koponya-öbölben Rolfe eszén is túljártam, és kétszáz rabszolgát szabadítottam fel. Azt hiszem, menni fog. – Elérték a villa főbejáratát.

– De akkor *segítettem* neked. Az is lehet, hogy ha végeztem, akkor eljövök én is Donevalhez, hátha még szükséged lesz rám.

Celaena megveregette a vállát, meztelen bőre ragacsos volt a verejtéktől.

– Tedd, amit gondolsz, bár az az érzésem, hogy addigra már végezni fogok. De majd holnap reggel szívesen beszámolok – mondta bájjal, és megállt a nagy lépcső alján.

Sam megfogta a kezét.

– Légy óvatos, kérlek! Csak egy pillantást vess az iratokra, aztán gyere el azonnal! Még van két napunk az átadásig, ha túl veszélyes lesz, akkor holnap is megpróbálhatjuk újra. Ne vállalj felesleges kockázatot!

Ebben a pillanatban kitárult a bejárat ajtó, és Sam elengedte Celaena kezét, amikor Lysandra és Clarisse beviharzott.

Lysandra elvörösödött, ami miatt úgy tűnt, hogy zöld szeme szikrázik.

– Ó, *Sam!* – kiáltott, és tárt karokkal felé sietett. Celaenának égnek állt a haja. Sam udvariasan Lysandra keskeny ujjai után nyúlt. Amilyen mohón Samre nézett, különösen a meztelen felsőtestére, Celaena azonnal azt a következtetést vont le, hogy két nap múlva, amikor már túl lesz az elárverezésen, és együtt lehet azzal, akivel akar, akkor meg fogja környékezni Samet. De ki

nem tenné ezt?

– Újabb ebéd Arobynn-nel? – kérdezte Sam, de Lysandra nem engedte el a kezét. Madame Clarisse Celaena felé biccentett, ahogy elsietett Arobynn dolgozószobája felé. A bordélytulajdonos és az orgyilkosok királya már azóta barátságban volt, hogy Celaena itt lakott, de Clarisse soha nem váltott vele néhány szónál többet.

– Ó, nem, csak teázni jöttünk! Arobynn egy ezüst teáskészletet ígért nekünk – mondta Lysandra úgy, mintha Celaenának szánna mondandóját. – *Muszáj* velünk tartanod, Sam!

Normál esetben Celaena Lysandrát sértő viselkedéséért alaposan legorombította volna. Lysandra még mindig fogta Sam kezét.

Sam visszahúzta a kezét, amikor tudatosult benne.

– Én... – kezdte.

– Menj csak! – mondta Celaena. Lysandra csak nézett egyikükről a másikukra. – Amúgy is dolgoznom kell. Nem azért vagyok én a legjobb, mert *egész* nap a hátamon fekszem, és szétteszem a lábamat. – Olcsó oldaltámadás, de Lysandra szeme villámokat szórt. Celaena borotvaéles mosolyt vetett rá. Egyébként egyáltalán nem állt szándékában hosszabban beszélgetni Sammel, vagy meghívni, hogy hallgassa meg, ahogy gyakorolja a darabot, aminek a kottáit megszerezte neki, vagy akár csak *egy perccel* többet töltsön vele, mint ami abszolút szükséges.

Sam nyelt egyet.

– Ebédeljünk együtt, Celaena!

Lysandra csettintett egyet, és távozóban még morgolódva odavetette:

– Miért kellene vele ebédelned?

– Dolgom van – vágott vissza Celaena. Ez nem volt hazugság, *valóban* véglegesíteni kellett a tervét, hogy hogyan lopózik be

Donevalhez, és tud meg többet az iratokról. Az állával Lysandra elé intett, és a mögötte lévő szalonra.

– Jó szórakozást!

Mivel nem akarta látni, hogyan dönt Sam, ezért a márványpadlót nézte, a kékeszöld függönyöket és az aranyozott mennyezetet, miközben felment a szobájába.

A Doneval háza körüli falat nem őrizték. Akárhová ment is ma este, a ruhája alapján ítélve valószínűleg színházba vagy egy partira, több órét is magával vitte. A bivalyszerű testőrért ugyanakkor nem fedezte fel közöttük. Talán ma szabadnapos. A területen ennek ellenére több ór járőrözött, nem beszélve azokról, akik bent tartózkodtak.

Bár irtózott a gondolattól, hogy új, fekete öltözéke vizes lesz, de mégis hálás volt az esőnek, amely napnyugtakor újra rákezdedt. Még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy le kell mondania a megszokott álarcról, hogy az eső miatt amúgy is rossz látási viszonyokon ne rontson tovább. Szerencsére a zuhogó eső gondoskodott arról, hogy a ház oldalánál álló ór ne vegye őt észre, amikor közvetlenül mellette elosont. A második emelet eléggé magasan volt, de a sötét ablakot könnyen ki lehetett nyitni kívülről. Már készített egy vázlatot a házról. Ha mindent jól csinált, amiben biztos volt, akkor az ablak közvetlenül a második emeleti dolgozószobába nyílt.

Figyelmesen fülelt, és várt, míg az ór a másik irányba nézett, majd elkezdett felfelé mászni. Új csizmájában jól meg tudott tapadni a falon, és az ujjával könnyedén talált repedéseket. Az öltözéke kicsit nehezebb volt, mint a megszokott köpenye, de a

beépített fegyvereknek hála nem akadályozta egy kard a hátán vagy török a derekán. Még a csizmájába is beépítettek két tört, ami szintén Arobynn ajándéka volt. Jól tudja majd hasznosítani.

Az eső letompította az általa keltett zajt, és némiképp takarta is, ugyanakkor tompította annak a zaját is, aki esetleg felé közeledett. Tágra nyitotta a szemét és a fülét, de nem fordult be újabb őr a sarkon. Megérte a kockázatot. Most, hogy tudta, hánykor lesz a találkozó, két napja volt arra, hogy lehetőség szerint minél több konkrét információt gyűjtsön az iratokról, azazhogy hány oldalasak, és hová dugta őket Doneval. Néhány pillanat alatt elérte a dolgozószoa parkányát. Az alatta álló őr még csak fel sem nézett a házra. Tényleg első osztályú őrök.

Benézett, egy sötét helyiséget látott, egy papírokkal teli íróasztalt, mást nem. Doneval nem lehet olyan buta, hogy a listát elől hagyja, de...

Celaena a parkányra lendült, a keskeny tűr a csizmájából tompa fénnel csillant meg, amikor az ablakrésbe dugta. Két ferde lökés, egy csuklómozdulat, és...

Az egyik ablakszárny halkán nyikorgott, a másik hangtalanul felnyílt. Beslisszolt a dolgozósobába, teljesen hangtalanul huppant a díszes szőnyegen. Óvatosan, lélegzet-visszafojtva nyomta vissza az ablakszárnyat.

A támadást az utolsó másodpercben vette észre.

7. FEJEZET

CELAENA MEGPÖRDÜLT, elhajolt, és azonnal kihúzta a másik kést a csizmájából. Olyan villámgyorsan csapott le, akár egy vipera: ezt a mozdulatot a Vörös-sivatagban tanulta. Az őr nyögve a földre esett. Celaena kihúzta a kést a combjából, és meleg vér ömlött a kezére. Egy másik őr kardcsapását a két késével hárította el, majd tiszta erőből a gyomrába rúgott. A férfi visszatántorodott, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy elkerülje a fejére mért ütést, és elveszette az eszméletét. Még egy technika, amelyet a Néma Mestertől tanult, amikor a sivatagi állatok mozgását tanulmányozta. A sötétben érezte, ahogy a padlódeszkák beleremegtek, amikor az őr teste a földre csapódott.

De többen lettek, Celaena hármát számolt, hármát, akik jajgatva és nyögve estek össze előtte, de ekkor hátulról ragadták meg. Valaki brutális ütést mért a fejére, és valami nedves, undorító szagú dolgot nyomtak az arcához, aztán...

A nagy sötétség.

Amikor magához tért, nem nyitotta ki a szemét, hanem egyenletesen tovább lélegzett, még ha a levegő bűzös, nedves, hideg és dohos is volt. Hegyezte a fülét, halk, nevető férfihangokat hallott, és vízcsobogást. Teljesen mozdulatlan maradt, még akkor is, amikor megérezte, hogy kötelekkel egy székhez kötötték, és arra is rájött, hogy a víz már a lábszáráig ér. A szennyvízcsatornában volt.

A víz hullámokban nyalogatta, és már olyan magasan állt, hogy az ölébe fröcskölt.

– Most már elég az alvásból – hallatszott egy mély hang, és egy erős kéz többször megpaskolta az arcát. Bár égett a szeme, de felismerte Doneval testőrének gránitszerű arcát. A férfi vigyorogva nézett rá. – Szervusz, kicsim. Tényleg azt hitted, nem fogjuk észrevenni, hogy már napok óta kémkedsz utánunk? Lehet, hogy jól csinálod, de láthatatlan azért nem vagy.

A férfi mögött négy ór ácsorgott egy vasajtónál, amögött volt még egy ajtó, és a felfelé vezető lépcsők. Ez lehet a pince bejárata. Résvárban a régi házakban gyakran lehetett ilyen ajtókat találni: menekülési útvonal háborúban, titkos járat, hogy botránygyanús vendégeket be lehessen csempészni a házba, vagy egyszerűen kényelmes módja annak, hogy az ember megszabaduljon a szeméttől. A dupla ajtó légmentesen zár, és távol tartja a vizet. Régen építették ügyes szakemberek, akik a küszöböket víztaszító varázsigékkel szigetelték.

– Ebben a házban rengeteg szoba van, ahová be lehetne törni – mondta a testőr. – Miért éppen az emeleti dolgozószobába jöttél? És hol van a barátod?

Celaena gúnyosan rávigyorgott, miközben továbbra is a

barlangszerű szennyvízcsatornát fürkészte maga körül. A vízszint tovább emelkedett. Gondolni sem bírt arra, mi minden úszkál benne.

– Most kihallgatnak, aztán megkínoznak, és csak *aztán* ölnek meg? – kérdezte. – Vagy rosszul látom a sorrendet?

A férfi közvetlenül az arcába vigyorgott.

– Okos seggfej vagy. Szeretem az ilyet. – Erős akcentusa volt, de Celaena ennek ellenére jól értette. A férfi kezével a széke karfájára támaszkodott. Mivel az ő keze hátul össze volt kötözve, csak a fejét tudta mozgatni. – Ki küldött?

Bár a szíve vadul kalapált, továbbra is vigyorgott. Már régen megtanulta, hogyan kell a kínezést elviselni.

– Miért abból indulsz ki, hogy valaki *küldött* engem? Egy nő nem dolgozhat önállóan?

A faszék felnyögött a férfi súlya alatt, amikor az annyira előrehajolt, hogy az orruk majdnem egymáshoz ért. Celaena megpróbált kitérni a férfi forró lélegzete elől.

– Különben miért törne be egy olyan kis lotyó, mint te, ebbe a házba? Nem hiszem, hogy ékszer vagy aranyat kerestél.

Celaena érezte, ahogy az orrcimpái kitágultak. De uralkodni fog magán, amíg nem lesz egyértelmű, hogy semmi esélye arra, hogy kiszedjen *belőle* valamilyen információt.

– Ha kínozni akartok – mondta elnyújtva –, akkor csak rajta! Nem különösebben élvezem az itteni szagokat.

A férfi felállt, de közben vigyorgott.

– Ó, nem fogunk kínozni téged! Tudod, hogy hány kém, tolvaj és orgyilkos próbálkozott már Donevalnál? Már régen nem kérdezőnk semmit. Ha nem akarsz beszélni, akkor csak hallgass nyugodtan! Tudjuk, hogyan bánjunk az ilyen mocskokkal.

– Philip – szólalt meg az egyik őr, és a kardjával a

szennyvízcsatorna sötét alagútjára mutatott. – Menjünk már!

– Rendben – mondta Philip, és újra Celaenához fordult. – Nos, ha valaki volt annyira ostoba, hogy téged ide küldjön, akkor biztosan csak egy jelentéktelen kis porszem vagy. Nem hiszem, hogy bárki is keresni fog, ha elárasztják a szennyvízcsatornát, még a kis barátod sem. A legtöbben most ki sem merészkednek az utcára. Ti, fővárosiak nem szívesen piszkítjátok be a lábatokat, ugye?

Celaena szíve még hevesebben vert, de állta a férfi pillantását.

– Nagy kár, hogy nem tudnak az összes szeméttől megszabadulni – mondta felpillantva.

– Nem – felelte –, de tőled igen. Vagyis sokkal inkább a maradványaidtól, ha a patkányok még hagynak belőled valamit. – Philip olyan durván paskolta meg az arcát, hogy égett. Mintegy parancsszóra a sötétből hullámok robaja hallatszódott.

Jaj, ne. Ne!

Philip visszagázolt a kiemelkedésig, ahol az örök álltak. Celaena figyelte, ahogy kimennek a második ajtón, fel a lépcsőn, aztán...

– Jó úszást! – mondta, és bevágta maga után a vasajtót.

Sötétség és víz. Celaenának szüksége volt pár másodpercre ahhoz, hogy a szeme hozzászokjon a félhomályhoz, hiszen csak egy csatornafedélen keresztül jutott be némi fény, de az is nagyon magasan fentről. Eközben érezte, hogy a víz már a combjáig loccsan.

Egy pillanat múltán már majdnem ölig ült benne.

Hangosan káromkodva ráncigálta a köteleit. A beépített pengék csak akkor jutottak az eszébe, amikor a kötelek már a

húsába vágtak. A feltaláló ügyességét jelezte, hogy Philip nem találta meg őket, bár a ruháját biztosan átkutatták. De a béklyói túl erősek ahhoz, hogy ki tudja nyitni a pengéket...

Forgatta a csuklóit, minden milliméterért megharcolt, hogy a kezét kiszabadítsa. A víz már a csípőjéig ért. A csatorna vizét a város másik végében duzzaszthatták fel. Néhány perc, és ezt a részt teljesen elönti az ár.

Bár a kötél egyetlen millimétert sem engedett, a csuklóját mégis sikerült úgy elfordítania, ahogy a mesterfeltaláló elmagyarázta neki. Újra és újra próbálta, aztán végre-valahára meghallotta a kipattanó penge hangját. Szitkozódott, mert a kezét égő fájdalom járta át. Belevágott az átkozott cucc. Szerencsére nem érezte mélynek a sebet.

Azonnal a kötéltre koncentrált, és nagy fájdalom árán, de a karját próbálta úgy elfordítani, hogy elérje a béklyókat. Vasbilincseket kellett volna használniuk.

A kötél kioldódásával hirtelen engedett a felsőteste körüli feszültség, és ettől majdnem fejestül előrezuhan a bugyborékoló, fekete vízbe. Két másodperc múlva a maradék béklyót is átvágta. Undorodva merítette a kezét a koszos vízbe, hogy a lábát megszabadítsa a széklábaktól.

Amikor felállt, a víz már a combjáig ért. Hideg volt, jéghideg. Ahogy a lépcsőfeljáróhoz gázolt, alig tudta az erős áramlatban megtartani az egyensúlyát. Patkányok tucatjait sodorta az ár, rettegő visításukat a víz dübörgése szinte elnyomta. Már a kőlépcsőket is kezdte elárasztani a víz, amikor odaért. Lenyomta a vaskilincset. Zárva. Megpróbálta kését az ajtó és a keret közé préselni, de lepattant róla. Az ajtó hermetikusan zárt, egy rés sem volt rajta.

Csapdába került.

Végignézett a hosszú szennyvízcsatornán. Fentről még mindig esett be az eső. Az utcáról beszűrődő fény szerencsére elég volt ahhoz, hogy ki tudta venni a csatorna falait. Valahol biztosan van egy utcára kivezető létra, kell, hogy legyen egy.

De a közelében nem látott egyet sem. És a csatornafedél olyan magasan volt, hogy csak akkor próbálkozhat vele, ha a csatornát már teljesen elárasztja a szennyvíz. De az áramlás olyan erős volt, hogy valószínűleg előbb el fogja sodorni.

– Gondolkodj! – suttozta. – Gondolkodj már, gondolkodj!

A víz már a bokáját nyaldosta.

Igyekezett továbbra is nyugodtan lélegezni. Semmi haszna nem lenne annak, ha pánikba esne.

– Gondolkodj! – Figyelmesen fürkészte a csatornát.

Biztosan van valahol egy létra, de valószínűleg jóval előrébb. Ami azt jelenti, hogy bele kell merészkednie a vízbe és a sötétségbe.

Tőle balra a víz folyamatosan emelkedett, áradt a város másik feléből. Jobbra nézett. Még ha nincs is létra a csatornafedélhez, talán ki tud jutni az Averyig.

Talán.

De még ez is mindig jobb lenne, mint hogy tétlenül várja itt a halált.

Visszapattintotta a pengéket, és beleereszkedett a bűzös, olajos vízbe. A torkát összeszorította az undor, minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne hányja el magát. *Nem* az egész főváros szennyében úszik. *Nem* egy patkányokkal teli vízben úszik. *Nem fog meghalni.*

Az áramlás erősebb volt, mint várta, de küzdött ellene. A feje fölött csatornafedelek húztak el, egyre közelebb, de még mindig túl távol. De ott, jobbra tőle! A csatorna teteje és közte félúton, még

mindig jóval a vízfelszín felett egy keskeny alagút nyílt, egy csatornamunkásnak elegendő hellyel. A torkolatánál esővíz folyt ki, szóval muszáj, hogy az utcára vezessen.

Tiszta erejéből az alagút felé próbált úszni, mindent megtett, hogy ne sodorja el az ár. A falnak csapódott, és próbált kinyújtott karral megkapaszkodni. Sikerült. A durva kő kapaszkodás közben az ujjába vágott, de nem engedte el. Bár a fájdalom a körmébe mart, ő mégis felhúzta magát a keskeny átjáróhoz.

Itt annyira szűk volt a hely, hogy csak a hasán tudott feküdni. Mindent sár és mindenféle meghatározhatatlan mocsok borított, de némi távolságra tőle kinti fény szűrődött be: a járat tehát felfelé, az utcára vezetett. Mögötte az ár egyre emelkedett, a robaj egyenesen fülsüketítő volt. Ha nem siet jobban, akkor csapdába kerül.

Az alacsony belmagasság miatt kénytelen volt lent tartani a fejét, az arca majdnem beleért a rohadt iszapba, ahogy kinyújtotta a karját, és *húzta* magát előre. Az enyhén emelkedő alagútban centiméterről centiméterre kúszott előre, és az előtte lévő fényre koncentrált.

Aztán a víz elérte a járat magasságát. Másodperceken belül már a lábfejét, a lábszárát nyaldosta, aztán a hasát, végül az arcát. Gyorsabban mászott, de fény nélkül is észlelte, hogy vérzik a keze. A legkisebb piszok is úgy égette a horzsolt sebét, mint a tűz. Gyerünk, biztatta magát minden mozdulatnál, ahogy tolt-húzta magát előre, ahogy elrúgta magát a lábával. Gyerünk, gyerünk, gyerünk! Ez a szó volt az egyetlen, ami visszatartotta attól, hogy kiáltson. Mert ha egyszer elkezd kiabálni, akkor megadja magát a halálnak.

A víz a járatban már több centiméternyi magasságban állt, amikor elért egy függőleges járatot, és a létra láttán majdnem

elbőgte magát. Az utcaszint körülbelül öt méterre lehetett. A nagy csatornafedél kerek lyukain keresztül egy utcai lámpa fényét látta felvillanni. Fájó kezével nem törődve elkezdett felfelé mászni a rozsdás létrán, és csak azért imádkozott, hogy az ne roskadjon össze alatta. Közben a víz elérte a járat alját, és a szenny örvénylett alatta.

Gyorsan felért, és még egy kis mosolyt is megengedett magának, miközben nekifeszült a csatornafedélnek.

Ami nem mozdult.

Az ingatag létrán próbált egyensúlyozni, két kézzel nyomva a fedelet. Továbbra is semmi. Felmászott a legfelső fokra, és a felsőtestét úgy megdöntötte, hogy a válla és a háta a fedélnek nyomult, és tiszta erőből nekifeszült. Semmi, de semmi hang, semmi csikorgás, hogy a fém megadná magát. Teljesen el lehet rozsdásodva. Ütötte, verte, míg a keze recscent egyet. A fájdalomtól csillagokat látott, fekete és fehér szikrák táncoltak a szeme előtt. Megnézte, a csont nem tört el, majd utána újra ütötte-verte. Semmi. *Semmi.*

A víz most már közel volt, a koszos habot már meg tudta volna érinteni, ha kinyújtja a karját.

Még egyszer nekifeszült a csatornafedélnek. Nem mozdult.

Ha nincsenek emberek az utcán, míg a beharangozott elárasztás zajlik... Esővíz folyt a szájába, szemébe, orrába. Verte a fémét, imádkozott, hogy a zuhogó eső robaja ellenére valaki meghallja, valaki észrevegye a mocskos, véres ujjait, amelyek a teljesen átlagos csatornafedél alól kinyúltak. A szennyvíz a csizmáját nyaldosta. Az ujjait átdugta a csatornafedél lyukain keresztül, és sikítani kezdett.

Addig kiabált, míg égett a tüdeje, segítségért, hogy valaki végre meghallja. És aztán...

– Celaena?

Valaki kiáltott. Közelről jött a hang, és a lány elsírta magát, amikor felismerte Sam hangját, alig volt hangosabb, mint az eső és a robajló szennyvíz alatta. Azt mondta, hogy Lysandra főpróbája után, ha véget ér az őrszolgálat, elnéz errefelé, azaz vagy Doneval háza felé megy, vagy visszafelé jön. Celaena mozgatta az ujjait a csatornafedél lyukaiban, a másik kezével a fedélen dörömbölt.

– *ITT VAGYOK! A fedél alatt!*

Dübörgő lépések zaja, aztán...

– Szent eget! – Valahogy ki tudta venni Sam arcát. – Már húsz perce kereslek – mondta. – Tarts ki! – Kérges ujjával benyúlt a lyukakba, Celaena látta, hogy az ujjai az erőfeszítéstől kifehérednek, látta, hogy az arca elvörösödik, de... Sam káromkodott.

A szennyvíz elérte a lábszárát.

– Segíts kijutnom, könyörgöm!

– Told letről – nyögte Sam. Ő fentről húzta a fedelet, Celaena pedig letről nyomta. Nem mozdult. Újra és újra megpróbálták. A szennyvíz már elérte Celaena térdét. Nagy szerencséjére a csatornafedél elég messze volt Doneval házától, így az örök nem hallhatták őket.

– Mássz minél feljebb! – utasította Sam. Ennél feljebb már nehezen ment volna, de nem mondott inkább semmit. Látta, hogy felvillan egy kés, és hallotta, hogy egy penge karcolja a csatornafedelelet. Sam megpróbálta meglazítani a fémet, emelőként használta a pengét.

– Nyomd letről!

Nyomta. Fekete víz nyaldosta a combját.

A penge letört.

Sam hangosan káromkodott, és újra elkezdte a fedelet

rángatni.

– Gyerünk már! – suttogta, inkább magának, mint Celaenának.

– Gyere már!

A szennyvíz már a csípőjéig, majd hirtelen a melléig ért. A csatornafedélen keresztül beömlő eső miatt nem látott semmit.

– Sam – mondta.

– Próbálom!

– Sam – mondta még egyszer.

– Ne! – fújta Sam, amikor megérezte, hogy mit akar mondani. – Ne!

A fiú ekkor segítségért kezdett kiabálni. Celaena az arcát a fedél egyik lyukához szorította. Nem jön segítség, vagy nem elég gyorsan.

Soha nem gondolkodott túl sokat azon, hogy fog meghalni, de a fulladást valahogy megfelelőnek érezte. Ezt a halálnemet kilenc évvel ezelőtt éppenhogy el tudta kerülni a hazájában, Terrasenben, és úgy tűnt, hogy akármilyen üzletet is kötött akkor az istennel, most benyújtják a számlát. Előbb vagy utóbb, így vagy úgy, de meg fogja kapni őt a víz.

– Könyörgöm – rimázkodott Sam, miközben a fedelet ütötte, rángatta, aztán egy másik kést próbált a szélén becsúsztatni. – Könyörgöm, ne!

Tudta, hogy nem vele beszél.

A víz a torkáig ért.

– Könyörgöm – nyöszörgőit Sam, és megérintette az ujját. Egy utolsó levegőt még tud venni. Még egy utolsó mondatot ki tudott mondani.

– Vidd a holttestemet haza, Terrasenbe, Sam! – suttogta, és elmerült.

8. FEJEZET

– *LÉLEGEZZ!* – ordította valaki, és lenyomták a mellkasát. –
Lélegezz!

Hirtelen megrándult a teste, a szájából sugárban ömlött ki a víz. A macskakőre hányt, és összegörnyedve köhögött.

– Te jó isten! – nyöszörgött Sam. Celaena könnyes szemén keresztül látta, ahogy magába roskadva ül mellette. Mögötte két nő tűnt egyszerre megkönnyebbültnek és zavarodottnak. Egyikük egy fészítővasat tartott a kezében, mellette hevert a csatornafedél. Körülöttük víz bugyogott fel a csatornából.

Megint hányt.

Celaena háromszor megfürdött egymás után, és csak azért evett, hogy aztán szándékosan kihányjon mindent, és így a belsőjét is megtisztítsa a lenyelt undormány minden nyomától. Felszakadt, fájó kezét egy tál tömény alkoholba mártotta, visszafojtotta a

sírást, próbálta élvezni, hogy mindaz, ami ebben a mocskos vízben úszott, leég róla, és az alkohol fertőtleníti. Ahogy az undora enyhült, ugyanezzel az alkohollal teletöltötte a kádját, és belemerült.

Soha többé nem fogja tisztának érezni magát. Közvetlenül az alkoholos fürdő után megfürdött negyedszer is, de még ez után is mocskosnak érezte minden porcikáját. Arobynn eljött, hogy fontoskodjon, de elküldte. *Mindenkit* kiküldött. Amikor aludni ment, elhatározta, hogy másnap reggel még kétszer megfürdik.

Kopogtak. Majdnem a pokolba küldte az illetőt, de az ajtóban Sam feje jelent meg. Már elmúlt éjfél, de a tekintete alapján teljesen ébernek tűnt.

– Jól van, fent vagy még – mondta besurranva, anélkül, hogy engedélyt kért volna. De nem is volt szükség rá. Megmentette az életét. Örökre az adósa marad.

Hazaúton Sam elmondta neki, hogy Lysandra árverezésének főpróbája után Doneval háza felé indult, hogy segítsen neki. De amikor megérkezett, a házban csend honolt, kivéve az öröket, akik folyamatosan nevetgéltek valamin. Éppen a környező utcákat kutatta végig, valamilyen nyomot keresett, amikor meghallotta a kiabálását.

Celaena fekvé maradt az ágyában, és ránézett.

– Mit akarsz? – kérdezte. Nem éppen a legbarátságosabb üdvözlése valakinek, aki az életét megmentette. De az ördögbe, ő végeredményben *jobb* orgyilkos, mint Sam, és mégis a fiú mentette meg őt. Hogy állíthatja, hogy ő a legjobb, ha Samnek kellett őt megmentenie? A gondolatra legszívesebben lekevert volna neki egyet.

A fiú csak halványan mosolygott.

– Látni akartam, hogy végre befejezted a fürdést. Teljesen

elfogyott a melegvíz.

Celaena grimaszolt.

– Ne várd, hogy most ezért bocsánatot kérjek!

– Mikor vártam én el tőled, hogy valamiért is bocsánatot kérj?

A gyertyafényben a fiú szép arcát valahogy bársonyosan puhának és vonzónak látta.

– Hagyhattad volna, hogy meghaljak – mondta töprengve. – Meg vagyok lepve, hogy a csatornafedélen nem kezdtél örömtáncot ropni.

Sam halkan elnevette magát, Celaena valahogy beleborzongott, és átmelegedett tőle.

– Senki nem érdemel ilyen undorító halált, Celaena. Még te sem. Egyébként azt hittem, hogy ezen már túl vagyunk.

A lány nyelt egyet, de nem akarta elvonni a tekintetét.

– Köszönöm, hogy megmentettél!

A fiú felvonta a szemöldökét. Celaena már hazaúton köszönetet mondott, de akkor csak gyorsan elhadarta. Ez most más volt. Bár fájtak az ujjai, főleg a beszakadt körme, mégis a fiú keze után nyúlt.

– És... és nagyon sajnálom. – Kényszerítette magát, hogy a szemébe nézzen, még akkor is, amikor Sam arcán a hitetlenkedés tükröződött. – Sajnálom, hogy belerángattalak a Koponya-öbölben törtétekbe. És hogy Arobynn megbüntetett téged emiatt.

– Á – „szólt” Sam úgy, mint aki egy nagy talányt értett most meg, és összekulcsolt kezüket nézte. Celaena gyorsan elhúzta a kezét.

A hallgatás hirtelen nagyon feszült lett, Sam arca a gyertyafényben túl szépnek tűnt. Amikor Celaena megemelte az állát, észrevette, hogy Sam a nyakán lévő heget bámulja. A keskeny csík el fog halványulni, valamikor egyszer.

– Anselnek hívták – mondta, gombóccal a torkában. – A barátnőm volt. – Sam lassan leült az ágy szélére. És aztán elmesélte neki az egész történetet.

Sam csak akkor kérdezett közbe, ha valamit nem értett. Az óra egyet ütött, amikor az utolsó nyílról beszélt, amit Anselre kilőtt, és arról, hogy bár nehéz szívvel, de adott a barátnőjének még egy percet, mert a lövés különben halálos lett volna. Amikor elhallgatott, Sam szemében gyüttérzés és csodálat tükröződött.

– Hát ilyen volt a nyaram – fejezte be vállat vonva. – Celaena Sardothien hatalmas kalandja, nem?

De Sam csak kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a heget a nyakán, mintha valahogy letörölhetné.

– Sajnálom – mondta. És Celaena tudta, hogy őszintén így gondolja.

– Én is – mormogta, és kissé arrébb csúszott. Hirtelen tudatosult benne, hogy a hálóingje milyen kevésbé takarja. Mintha Sam megérezte volna, elvette a kezét a nyakáról, és krákogott. – A megbízatásunk most egy kissé bonyolultabbá vált – szólt Celaena.

– Igen? Hogy érted?

Bár belepirult Sam érintésébe, de próbált nem törődni vele, és egy lassú, gonosz mosollyal reagált. Philipnek *fogalma sem* volt arról, kit akart ma a túlvilágra segíteni, és milyen kínok várnak rá. Az egyszer szent, hogy eddig még senki nem próbálta meg Adarlan orgyilkosát egy szennyvízcsatornába fojtani, úgy, hogy közben azt hitte, ilyesmit büntetlenül megúszhat.

– Mert a kiiktatandó személyeket tartalmazó listám most kibővült egy névvel.

CELAENA DÉLIG ALUDT, két fürdőt vett, ahogyan azt előző este megígérte magának, és csak ezután indult Arobynn dolgozószobájába. Amikor kinyitotta az ajtót, Arobynn éppen egy csésze teát kortyolgatott.

– Meglep, hogy a kádon kívül látlak – mondta.

Ahogy Samnek a Vörös-sivatagban töltött hónapjáról mesélt, eszébe jutott, miért vágyott annyira sóvárogva ezen a nyáron arra, hogy hazatérjen, és felmutassa, mi mindent csinált. Mert most már semmi oka nem volt arra, hogy lábujjhegyen állva, magát kicsire összehúзва tipegjen Arobynn körül. Nem, nem, azok után, amit a férfi tett, és amit neki el kellett viselnie. Ezért csak simán rámosolygott az orgyilkosok királyára, miközben tartotta az ajtót a kint álló szolgáltnak, akik egy nehéz ládát hoztak be. Aztán még egyet. És még egyet.

– Szabad megkérdezni, hogy mit jelentsen ez? – Arobynn a halántékát masszírozta.

A szolgák kisiettek, és Celaena becsukta az ajtót mögöttük. Egy szó nélkül felnyitotta a ládákat. Az arany csillogott a déli napfényben.

Ahogy Arobynn felé fordult, abba az emlékebe kapaszkodott, hogy milyen érzés volt a parti után a saját lakása feletti háztetőn üldögelni. Arobynn arckifejezése áthatolhatatlan volt.

– Azt hiszem, hogy ezzel törlesztettem az adósságomat – jelentette ki, és egy mosolyt erőltetett magára. – És még többet is.

Arobynn ülve maradt.

Nyelt egyet, hirtelen rosszul érezte magát. Miért gondolta, hogy ez jó ötlet lesz?

– Továbbra is szeretnék veled dolgozni – tette hozzá óvatosan. Már nézett egyszer így rá a férfi, akkor éjszaka, amikor összeverte. – De már nem vagyok a tied.

Arobynn ezüstszürke szeme a ládákra siklott, aztán visszatért rá. A hallgatás örökkévalóságnak tűnő másodpercei alatt mozdulatlanul állt, és hagyta, hogy a férfi végignézzen rajta. Arobynn aztán kissé sajnálkozóan elmosolyodott.

– Biztosan nem veszed rossz néven, hogy azt reméltem, ez a nap soha nem jön el.

Celaenának nagy kő esett le a szívéről.

– Komolyan gondolom, hogy szeretnék továbbra is veled dolgozni.

Ebben a pillanatban tudta, hogy nem szabad egy szót sem szólnia neki a lakásáról, és hogy el akar költözni, most nem. Csak apró lépésekben. Ma az adósság. Néhány hét múlva talán majd megemlítheti, hogy máshol fog lakni. Talán nem is lesz ellenére, hogy saját otthont akar.

– Én is mindig szívesen fogok *veled* együtt dolgozni – szólt a férfi, de ülve maradt, és ivott egy kortyot. – Megkérdezhetem,

honnan van ez a pénz?

Celaenában újra tudatosult a nyakán lévő heg, amikor válaszolt.

– A Néma Mestertől. Fizetségképpen, hogy megmentettem az életét.

Arobynn az újságjáért nyúlt.

– Ehhez csak gratulálni lehet. – Elnézett az újság felett. – Most már szabad nő vagy.

Celaena lenyelt egy mosolyt. Talán nem volt minden szempontból szabad, de legalább az adósságaival nem tud rá nyomást gyakorolni. Elsőre ennyi elég.

– Sok szerencsét Donevalhez holnap este! – tette hozzá a férfi.
– Szólj, ha segítségre van szükséged.

– Csak akkor, ha nem számolod fel nekem. – Erre már mosolygott.

A férfi komoly maradt, és leengedte az újságot.

– Veled soha nem tennék ilyet. – Valami sértődöttségféle csillant fel a szemében.

Celaenában hirtelen az a késztetés támadt, hogy bocsánatot kérjen, ezért inkább szótlanul elhagyta a dolgozószobát.

Az út a szobájáig hosszú volt. Arra számított, ha odaadja neki a pénzt, akkor ujjongani fog az örömtől, és a szobájáig örömtáncot fog járni. De ahogy Arobynn ránézett... Valahogy most olyan olcsónak tűnt az egész az arannyal.

Milyen dicső módon kezdi meg az új életét!

Bár soha többet nem akarta betenni a lábát az undorító szennyvízcsatornába, de délután újra ott találta magát. Az

alagútban továbbra is folyóként zúgott a szennyvíz, de a keskeny út mellette már felszáradt, bár felettük az utcán éppen zuhogott az eső.

Egy órával ezelőtt Sam egyszerűen felbukkant a szobájában, útra készen, hogy kikémleljék Doneval házát. Most Celaena osont utána. Nem mondott semmit, amikor elérték a vasajtót, ami örökre beleégett az emlékezetébe. A fáklyát letette az ajtó mellé, majd végigsimított a kopott, rozsdás felületen.

– Ezen az ajtón kell holnap bejutnunk a házba – mondta, de a hangját alig lehetett hallani a szennyvíz csobogásától. – A ház utca felőli oldalát most túlontúl jól őrzik.

Sam az ujjával végigtapogatta az ajtó és a keret közti vájatot.

– Nem hiszem, hogy itt átjutunk, kivéve, ha ide tudunk vonszolni egy faltörő kost.

Celaena komoran nézett rá.

– Esetleg ha megkopogtatnád.

Sam halkan nevetett.

– Biztos vagyok benne, hogy az örök örülnének nekünk. Talán egy sörre is meghívnának. De természetesen csak azután, hogy felnyársalták a belem pár nyíllal. – A hasára csapott. Az az öltözet volt rajta, amelyet Arobynn ráerőltetett, és Celaena igyekezett nem arra koncentrálni, hogy az alakja milyen jól érvényesül benne.

– Akkor tehát nem jutunk át ezen az ajtón – mormogta, a kezével továbbra is az ajtón simítva. – Kivéve, ha rájövünk, hogy a személyzet mikor hozza le a szemetet.

– Erre nem lehet számítani – vetette közbe Sam, miközben tovább vizsgálta az ajtót. – A szolgák bármikor kiönthetik a szemetet, nem hiszem, hogy mindig ugyanakkor jönnek.

Celaena szitkozódva nézett körül. Milyen egy undorító helyen halt volna meg! Őszintén remélte, hogy Philip másnap az útjába

akad. Az arrogáns barom nem is fogja észrevenni, hogy egyszer csak majd előtte áll. A partin sem ismerte meg.

A gondolat mosolyt varázsolt az arcára. Hogy tudna Philipen jobban bosszút állni, mint hogy pontosan azon az ajtón keresztül jut be a házba, amit ő mutatott meg neki?

– Akkor az egyikünknek el kellene itt bújni néhány órára – suttogetta, még mindig az ajtót bámulva. – Az ajtó előtti lépcsőfeljárón a szolgáltnak több lépést is meg kell tenniük, hogy elérjék a vizet. – Celaena mosolya szélesebb lett. – Biztos vagyok benne, hogy egy szeméthegyet cipelve nem jut eszükbe hátranézni.

Sam fogai felvillantak a fáklya fényében, amikor vigyorgott.

– És elég sokáig el lesznek foglalva ahhoz, hogy valaki addig beosonjon, és a pincében elbújva várjon fél nyolcig.

– Holnap meg lesznek lepve, ha meglátják, hogy nyitva van a pinceajtó.

– Azt hiszem, hogy ez lesz holnap a legkisebb meglepetésük.

Celaena a fáklya után nyúlt.

– Valószínűleg igazad van. – Sam követte őt visszafelé a szennyvízcsatorna szélén. Egy félhomályos mellékutcában megnyitottak egy csatornafedelelet, jó távol Doneval házatól, hogy senki se fogjon gyanút. Sajnos ez újabb hosszú utat jelentett a csatornában.

– Azt hallottam, hogy ma reggel kifizetted az adósságaidat Arobynn-nél – szólt Sam, tekintetét a sötét kövekre szegezve. Még mindig halkan beszélt. – Milyen érzés szabadnak lenni?

Celaena oldalról rápillantott.

– Nem olyan, mint hittem.

– Meg vagyok lepve, hogy minden tiltakozás nélkül elfogadta a pénzt.

Celaena nem felelt. Sam vett egy nagy levegőt.

– Lehet, hogy nemsokára elmegyek – suttogta.

Celaena majdnem megbotlott.

– Elmész?

Sam nem nézett rá.

– Eyllwe-be akarok menni, pontosabban Bandzsáliba.

– Oda szól a megbízásod? – Gyakran előfordult, hogy Arobynn a kontinens másik végébe küldte őket, de ahogy Sam beszélt... valahogy másképp hangzott.

– Örökre elmegyek – felelte.

– De miért? – Érezte, hogy a hangja kissé élesebb a kelleténél.

Sam most ránézett.

– Mi tart itt engem? Arobynn maga említette, hogy hasznos lenne, ha tartósan megvetnénk a lábunkat délen.

– Arobynn... – mondta feldúltan, és igyekeznie kellett, hogy ne emelje fel a hangját. – Beszéltél vele erről?

Sam megvonta a vállát.

– Érintőlegesen. Még nem hivatalos.

– De... de Bandzsáli majdnem kétezer kilométerre van innen!

– Igen, de Résvár a tied és Arobynné. Itt én mindig csak a második maradok.

– Én szívesebben lennék Résvárban második, mint az orgyilkosok vezetője Bandzsáliban. – Utálta, hogy ilyen halkán kell beszélnie. Mindjárt a falra ken valakit. Vagy pusztá kézzel szétszedi a csatornát.

– A hó végén megyek – szólt Sam, még mindig nyugodtan.

– Hiszen az már csak két hét!

– Van bármi oka annak, amiért itt kellene maradnom?

– Igen! – kiáltott fel olyan hangosan, amennyire csak lehetett, de még mindig suttogva. – Igen! – Sam nem felelt. – *Nem* mehetsz el!

– Mondj egy okot!

– Mert hiányozni fogsz, a fenébe! – sziszegte türelmetlenül gesztikulálva. – Mert az egésznek semmi értelme, ha most örökre eltűnsz.

– Mi az az egész, Celaena? – Hogy maradhat ilyen nyugodt, miközben ő teljesen magánkívül van?

– A Koponya-öböl, és hogy kottákat vettél nekem, és hogy Arobynnnek azt mondtad, hogy akkor bocsátasz meg neki, ha soha többé nem mer hozzám nyúlni.

– Te mondtad, hogy nem érdekel, hogy én mit gondolok. Vagy mit csinálok. Vagy, hogy meghalok-e. Vagy tévedek?

– Hazudtam! Te is tudod, hogy hazudok, te átkozott!

Sam halkán nevetett.

– Tudni akarod, hogy hogy telt a nyaram? – Celaena nem bírta felelni. Sam beletúrt barna hajába. – Minden egyes nap uralkodnom kellett magamon, hogy ne metsszem fel Arobynn gégéjét. És ezt ő pontosan *tudta*.

Megöllek! – ordította Sam Arobynn-nek.

– Amikor a verése után magamhoz tértem, tudtam, hogy el *kell* mennem. Hogy különben meg fogom ölni. De képtelen voltam rá. Akkor még. – Celaena arcát fürkészte. – Először vissza kellett jönnöd. Tudni akartam, hogy jól vagy. A saját szememmel akartam meggyőződni arról, hogy biztonságban vagy.

Hirtelen nagyon nehezen kapott levegőt.

– Ezt ő is tudta – folytatta Sam. – És ki akarta használni. Nem adott nekem megbízatásokat. Ehelyett Lysandrának és Clarisse-nek kell segítenem. A városban kellett őket kíséretgennem, piknikekre és partikra. Egy játék lett ebből közöttünk, vajon meddig bírom ezt az örületet, és mikor fogok bekattanni. De mind a ketten tudtuk, hogy ő áll a nyerő oldalon. Hogy *te* mindig az övé leszel. Ennek

ellenére nyáron minden egyes nap azt reméltem, hogy épségben jössz haza. Sőt, abban bíztam, hogy visszajössz, és bosszút állsz azért, amit veled tett.

De nem ezt tette.

Visszajött, és hagyta, hogy Arobynn elhalmozza ajándékokkal.

– És most, hogy már jól vagy, Celaena, kifizetted az adósságaidat, már nem tudok itt maradni Résvárban. Azok után, amit velünk tett.

Tudta, hogy önző és kegyetlen, amit mond, de mégis kimondta, vagyis suttogetta:

– Kérlek, ne menj el!

Sam is nehezen vette a levegőt.

– Nélkülem is jól megleszel. Mindig is jól megvoltál.

Régebben lehet, de most már nem.

– Hogy tudnálak rábeszélteni arra, hogy maradj?

– Sehogy.

Celaena hirtelen leengedte a fáklyát.

– Könyörögjek, azt akarod?

– Nem.

– Akkor mondd meg...

– Mégis mit mondjak? – tört ki belőle rekedten suttogetva. – Már mindent elmondtam. Ha itt maradok, ha egy tető alatt kell élnem Arobynn-nel, akkor nekiugrok a torkának.

– De miért? Miért nem tudod elfelejteni, ami történt?

Sam vállon ragadta, és megrázta.

– Mert szeretlek!

Celaena teljesen megdöbbsent.

– Szeretlek – ismételte meg, és újra megrázta. – Már *évek* óta. És Arobynn *megvert* téged, ráadásul a szemem láttára, mert végig tudta, hogy mit érzek irántad. De ha választás elé állítanálak, te őt

választanád. És. Ezt. Én. Nem. Viselem. El.

Lélegzetvételiük volt az egyetlen hang, melynek teljesen más volt a ritmusa, mint a tajtékzó szennyvízé.

– Átkozott idióta vagy! – suttogta Celaena, és megragadta elől a köpenyét. – Agyalágyult számár, *átkozott* idióta! – Sam úgy nézett, mintha megütötte volna, de Celaena a kezébe fogta az arcát, és folytatta. – Mert én *téged* választanálak.

És ekkor megcsókolta.

10. FEJEZET

MÉG SOHA NEM CSÓKOLT MEG SENKIT. Amikor a szájuk egymáshoz ért, és Sam átkarolta a derekánál és magához vona, tényleg fogalma sem volt arról, miért várt ezzel ennyi ideig. Sam szája meleg volt és puha, a teste bámulatosan feszesen simult az övéhez, a haja selymes volt, ahogy az ujjával beletúrt. Hagyta, hogy a fiú átvegye az irányítást, szinte tudatosan figyelnie kellett arra, hogy ne felejtse el levegőt venni, miközben a fiú az ajkával gyengéden kinyitotta az ajkát.

Amikor a nyelvük finoman egymáshoz ért, mintha villám csapott volna bele, azt hitte, hogy belehal a gyönyörűségbe. Többet akart. *Mindent* akart tőle.

Nem tudta elég szorosan tartani, nem tudta elég gyorsan csókolni. Sam olyan mélyen nyögött a vágytól, hogy az a velejéig hatolt. Vagy még mélyebbre.

Celaena a falhoz szorította Samet, aki végigsimította a hátát, oldalát, csípőjét. Alá akart merülni ebbe az érzésbe, le akarta tépni

magáról a ruháját, hogy Sam kéréses kezét a meztelen bőrére érezze. A vágy ereje magával sodorta.

Egyáltalán nem érdekelte, hogy egy csatornában vannak. Doneval, Philip és Arobynn sem érdekelte.

Sam ajka elvált a szájától, hogy a nyakán vándoroljon. Amikor a füle mögötti részt cirógatta, elállt a lélegzete.

Igen, most semmi más nem számított.

Már besötétedett, amikor a szennyvízcsatornát kócos hajjal és duzzadt ajakkal elhagyták. A hosszú út alatt Sam nem engedte el a kezét, és az orgyilkosok villájában Celaena azt az utasítást adta a szolgálóknak, hogy a vacsorát két személyre az ő szobájába hozzák fel. Bár éjjel sokáig fenn maradtak, és alig beszélgettek, a ruhájukat nem vették le. Ezen a napon elég dolog történt ahhoz, hogy Celaena életét gyökerestül felforgassa. A következő nagy esemény még nyugodtan várhatott egy darabig.

Ami a szennyvízcsatornában történt...

Miután Sam elment, még sokáig feküdt ébren, és csak bámult a semmibe.

Sam szerette őt. Évek óta. És őmiatta túrt annyit.

Egyszerűen képtelen volt megérteni, hogy miért. Ő mindig undok volt vele, és minden kedvességét gúnnal fizette meg. És az érzései iránta...

Ő *nem* volt évek óta szerelmes belé. A Koponya-öböl nem csinált gondot volna belőle, ha meg kellett volna ölnie.

De most... Nem, most képtelen volt ezen gondolkodni. És holnap sem. Mert holnap törnek be Doneval házába. Természetesen kockázatos vállalkozás, de a bér... És mivel már

magának kellett eltartania magát, rá volt szorulva erre a pénzre. Ezenkívül nem fogja hagyni, hogy ez a féreg Doneval végigvigye a rabszolga-kereskedelmi megállapodást, és zsarolja a másképpen gondolkodókat.

Csak azért imádkozott, hogy Samnek ne essen baja.

A hálósoba csendjében, a holdfényben esküt tett: ha Samnek baja esik, akkor a világ egyetlen hatalma sem fogja őt feltartóztatni, hogy a bűnöket lemészárolja.

Másnap kora délután egy sötét sarokban gubbasztott a pince bejárata mellett. Sam egy kissé előrébb várt az alagútban. Fekete ruhája miatt alig lehetett látni a sötétben.

Donevaléknél most érhetett véget az ebéd, és Celaena úgy számolt, hogy hamarosan sikerül beosonnia a házba. Már egy órája várt. Minden zaj csak tovább élesítette amúgy is rendkívül éber érzékeit. Gyorsnak, halknak és könyörtelennek kell lennie. Egyetlen hiba, kiáltás, vagy esetleg egy eltűnt szolga mindent elronthat.

Hamarosan le kell jönnie valakinek, hogy kiöntse a szemetet. Celaena előhúzta kis zsebóráját, óvatosan meggyújtott egy gyufát, és a számlapra nézett. Két óra. Öt óra múlva már be kellene osonnia Doneval dolgozószobájába, hogy ott várja ki a fél nyolcas találkozót. Fogadni mert volna, hogy a férfi addig nem lép be a dolgozószobába. Egy olyan ember, mint Doneval, az üzleti partnerét a főbejáratnál fogja köszönteni, hogy lássa az arcát, amikor a pompás épületben körbevezeti.

Hirtelen megnyikordult a szennyvízcsatornához vezető első, belső ajtó, lépteket és zihálást hallott. Gyakorlott orgyilkosként már a hang alapján meg tudta állapítani, hogy egy nőről van szó.

Elfújta a gyufát, és a falnak préselődött, amikor a kulcs megfordult a külső ajtó zárjában, és a súlyos ajtó a földet súrolva kinyílt. Nem hallott más léptekeket, csak a nőét, aki egy szemetes küblit vonszolt a lépcsőlejáróra. A cseléd egyedül volt. A pincében sem volt senki.

A nő túlzottan el volt foglalva azzal, hogy a súlyos bádoggvödröt a megfelelő helyre vonszolja, és nem is jutott az eszébe, hogy az ajtó melletti sötét sarokba kémleljen. Meg sem rezzent, amikor Celaena elosont mellette. Az orgyilkos egy pillanat alatt mind a két ajtón túljutott, felment a lépcsőn, besurrant a pincébe, és csak azután hallotta a hulladék csobbanását.

Miközben a tágas, gyéren megvilágított pince legsötétebb sarkába osont, igyekezett minél több részletet megfigyelni. Számtalan boroshordót és polcot látott, megrakodva élelmiszerekkel és mindenféle áruval egész Erileából. Egy felfelé vezető lépcsőt is észrevett. Emberi hangot nem hallott, csak fentről, valószínűleg a konyhából.

Amikor bevágták a külső ajtót, és megfordult a zárban a kulcs, Celaena már egy hatalmas boroshordó mögött gubbasztott. A belső ajtót is bezárták. Felvette puha, fekete álarcát, haját a csuklyája alá dugta. Lépéseket hallott és halk zihálást, aztán a cselédlány a szennyvízcsatornához vezető lépcső tetején tűnt fel. Az üres szemetesvödör nyikorogva himbálózott a karján. Dudorászva sétált el Celaena mellett, majd felment a konyhába vezető lépcsőn.

A léptek zaja elhalt. Celaena mélyet sóhajtva vigyorgott. Ha Philip igazán ravasz lenne, akkor tegnap este a szennyvízcsatornában elvágja a torkát. Mielőtt megöli, talán majd elmeséli neki, hogy pontosan hogyan jutott a házba.

Amikor teljesen biztos volt abban, hogy a cselédlány nem fog

egy második szemetesvödörrel visszajönni, odasietett a szennyvízcsatornához levezető keskeny lépcsőkhöz. Hangtalanul, akár egy vörössivatagi nyúl, kinyitotta az első ajtót, átsurrant, majd kinyitotta a másodikat. Sam csak közvetlenül a találkozó előtt fog belopózni a házba, hogy elkerüljék, hogy valaki lejöjjön, és meglepje őt, amikor a pincében előkészíti a figyelemelterelésként szolgáló tüzet. Ha valaki korábban felfedezi, hogy nyitva vannak az ajtók, akkor azt egyszerűen a cselédlányra lehet fogni, aki lehozta a szemetet.

Celaena óvatosan megbizonyosodott arról, hogy az ajtók csukva legyenek, de ne legyenek zárva, mielőtt visszatért a helyére a hatalmas borkészlet mögé, a pincébe.

Ott várt.

Hétkor hagyta el a pincét, Sam nemsokára idejön a fáklyaival és az olajjal. Az az istentelen mennyiségű alkohol, amit itt tároltak, meg fogja tenni a magáét. Csak remélni tudta, hogy Sam ki tud menekülni, még mielőtt a tűz a pincét a levegőbe röpíti.

De még előtte fel kell jutnia a második emeletre, és el kell bújni, még az iratok átadása előtt. Ha a tűz röviddel fél nyolc után üt ki, akkor az örök egy részét azonnal lehívják, így Donevalre és partnerére sokkal kevesebb ór jut.

A személyzet éppen vacsorázott, és az alagsori konyhából hallatszódó nevetésből ítélve senki nem tudott az üzletről, amely három szinttel felettük fog lezajlani. Celaena elosont a konyha előtt. Fekete ruhájában, köpenyében és az álarcban mindössze egy árnyék volt a csupasz kőfalon. A cselédfeljáró szűk csigalépcsőjén lélegzetvisszafojtva haladt felfelé.

Új öltözetében a fegyvereket sokkal egyszerűbben elő tudta venni. Ezúttal egy tört csusszantott előre a csizmájában lévő titkos rekeszből, majd kikémlelt a második emeleti folyosóra.

Minden ajtó be volt csukva. Egyetlen őrt, szolgát vagy lakót sem látott. Óvatosan lépett a fapadlóra. Az ördögbe, hol vannak az örök?

Fürgén és hangtalanul osont Doneval dolgozószobájába, akár egy macska. A küszöbnél nem derengett fény, nem látott árnyékot, és nem hallott semmilyen zajt.

Az ajtó zárva volt. Apró kényelmetlenség. Celaena eltette a törét, két keskeny fémdarabot dugott a zárba, és addig mozgatta őket, míg *kattant* egyet.

Bejutott, becsukta maga után az ajtót, és a koromfekete helyiségbe meredt. Meggyújtott egy gyufát. Elővette a zsebóráját.

Még elég ideje van ahhoz, hogy körülnézzon.

Eloltotta a gyufát, az ablakhoz sietett, amelyen még mindig dobolt a szemerkélő eső, és gondosan elhúzta a függönyt. A szoba közepén álló masszív tölgyfa asztalhoz lépett, meggyújtotta a petróleumlámpát, és lecsavarta a lángot, míg egy gyenge kékes fény kezdett derengeni a szobában. Először csak átfutotta az asztalon lévő papírokat: újságok, levelek, blokkok, számlák...

Kihúzta az összes fiókot. Még több számla. Hol vannak az iratok?

Csukva tartotta a száját, hogy ne káromkodja el magát hangosan, és körülnézett a helyiségben. Karosszék, antik szekrény, láda... Átkutatta a ládát és a szekrényt, de nem talált semmit, csak papírokat és tintát. Közben fülelt minden zajra, nehogy meglepiék az örök.

Ezután levette a polcról a könyveket, megkopogtatta a gerincüket, fülelt, hogy esetleg van-e valamelyikben egy rejtett

lyuk...

A lába alatt megreccsent egy deszka. Egy pillanat alatt térden állva kopogtatta a sötét, csiszolt fát. Végigkopogtatta az egész részt, hátha valahol üresen kong.

Óvatosan, kalapáló szívvel törét tolt a deszka alá, hogy emelőként használja. Papírok néztek vissza rá.

Kihúzta őket, visszatette a deszkát a helyére, és a következő pillanatban már az íróasztalnál termett, ahol a papírokat kiterítette maga elé. Csak egy pillantást akart vetni rájuk, hogy biztos lehessen benne, hogy ezeket az iratokat kereste...

Remegő kézzel lapozta őket. Térképek pirossal megjelölve, táblázatok számokkal és nevekkal, rengeteg lista nevekkal és helyekkel: kisebb és nagyobb városok, erdők, hegyek, mindegyik Melisande-ben.

A papírokból nemcsak az derült ki, hogy mely melisande-iek vannak a rabszolgaság ellen, de az is, hogy hová terveztek biztonságos szállásokat a felszabadított rabszolgáknak. Az információk elég részletesek voltak ahhoz, hogy ezen személyek mindegyikét kivégezzék vagy rabszolgává tegyék.

És Doneval, ez a nyomorult disznó ezen információk felhasználásával fogja kényszeríteni ezeket az embereket a rabszolga-kereskedelem támogatására, ha nem akarják, hogy kiszolgáltassa őket a királynak.

Összeszedte a papírokat. Soha nem fogja hagyni, hogy Doneval büntetlenül megússza. Soha.

Amikor a papírokat vissza akarta tenni a helyükre, beszélgetés zaja ütötte meg a fülét.

11. FEJEZET

VILLÁMGYORSAN LEKAPCSOLTA A LÁMPÁT, és elhúzta a függönyöket. Hangtalanul káromkodott egyet, a papírokat a ruhája alá dugta, és elbújt a szekrényben. Nem sokáig tart majd, míg Doneval és partnere rájön, hogy az iratok eltűntek. De ez nem baj, hiszen ezt akarta elérni, hogy ezek ketten itt legyenek, távol az öröktől, és elég hosszú ideig ahhoz, hogy elintézzze őket. Bármelyik pillanatban kitörhet a pincében a tűz, és remélhetőleg sok ór figyelmét el fogja terelni még azelőtt, hogy Doneval észreveszi, hogy a papírok hiányoznak. Celaena résnyire nyitva hagyta a szekrényt, és kikémlelt.

A dolgozószoba zárját kinyitották, és beléptek.

– Egy brandyt? – kérdezte Doneval a köpenyt viselő csuklyás férfit, aki mögötte lépett a helyiségbe.

– Nem kérek, köszönöm! – mondta az, és lehúzta a csuklyáját. Átlagos magasságú volt, nem egy feltűnő jelenség, talán csak napbarnított arca és magasan ülő arccsontja volt említésre méltó.

Ki lehet?

– Gyorsan túl akarsz lenni rajta? – Doneval magában nevetett, de a hangja feszültnek tűnt.

– Így is lehet mondani – felelte a férfi hűvösen. Körülnézett. Celaena mozdulni sem mert, és a lélegzetét is visszafojtotta, amikor a férfi kék szeme a szekrény felé vándorolt. – A partnereim tudják, hogy harminc perc múlva már keresniük kell.

– Rajtam nem múlik, tíz perc alatt végzünk. Amúgy is színházba kell mennem. Van egy fiatal hölgy, akivel mindenképpen találkozni szeretnék – mondta Doneval egy üzletember rutinszerű sármjával. – Feltételezem, hogy a kollégáid gyorsan dolgoznak, és holnap reggel már választ tudnak adni.

– Igen. De mutasd először az iratokat. Látni akarom, mit tudsz nyújtani.

– Hogyne, hogyne – mondta Doneval, és ivott egy korty brandyt. Celaena keze nedves lett, és az arcát is előntötte a verejték az álarc alatt.

– Itt laksz, vagy csak látogatóban vagy itt? – Mivel a férfi nem válaszolt, Doneval mosolyogva hozzátette. – Mindenesetre remélem, hogy benéztél Madame Clarisse-hoz. Egész életemben nem láttam annyi szép lányt, mint nála.

A férfi nem leplezett ellenszenvvel nézett rá. Ha Celaena nem azért lett volna itt, hogy mindkettejüket meggyilkolja, az ismeretlent akár még szimpatikusnak is tartotta volna.

– Úgy látom, nincs kedved cseverészni – szurkálódott Doneval, letette a brandyt, és a padlódeszkához ment. A keze kissé remegett, és ez arról árulkodott, hogy az egész csevejjel csak az idegességét akarta leplezni. Hogy juthatott egy ilyen ember ilyen hihetetlenül bizalmas, fontos információkhoz?

Doneval a meglazult padlódeszka elé térdelt, és kivette.

Káromkodott.

Celaena kirántotta öltözéke rejtett részéből a kardját, és akcióba lépett.

Még mielőtt egyáltalán odanéztek volna, ő már kilépett a szekrényből, és egy másodperccel később Doneval halott volt. Kardjával a nyakára suhintott, és a sebből spriccelt a vér. A másik férfi felkiáltott. Celaena felemelt karddal rontott rá.

Ebben a pillanatban a házat olyan erős robbanás rázta meg, hogy elveszítette az egyensúlyát.

Milyen pokoli koktélt mixelt össze Sam?

Ezt az egyetlen másodpercet használta ki a férfi, és az ajtón keresztül elinalt. Meglepő volt a gyorsasága, olyan fürgén mozgott, mint aki egész életében mást sem csinált, csak futott.

Celaena is nyomban a folyosón termett.

A lépcsőnél már jött fel a füst. Balra ment, a férfi után, de csak Philipbe, a testőrbe ütközött.

Hátraugrott, amikor az a kardjával az arcát vette célba. Philip mögött a férfi elrohant, de közben még visszanézett, mielőtt lerohant volna a lépcsőn.

– Mit *tettél*? – fújta Philip, amikor észrevette a vért a pengéjén. Nem kellett Celaena szemébe néznie ahhoz, hogy tudja, ki rejtőzik az álarc alatt, mert az öltözékéről biztosan felismerte.

A másik ruhaujjában lévő kardot is bevetette.

– El innen az útból, az ördögbe! – Az álarc alól a hangja mélyen, és komolyan csengett, mint egy démon hangja, nem egy fiatal nőé. A kardok előtte halálosan sípoltak-suhogtak a levegőben.

– Apró darabokra szedlek szét – fenyegetőzött Philip.

– Azt próbáld meg!

Philip arcát eltorzította a düh, amikor rárohant.

Az első csapást a bal pengéjével hárította, és bár az ütközés miatt megfájdult a karja, Philipet csak az azonnali hátrálépése mentette meg. A férfi újra támadott, egy rafinált mozdulattal a bordája felé, de a lány ezúttal is hárított.

Ellenfele rányomta a kardját a lány két pengéjére. Közvetlen közről látta, hogy a kardja milyen mives darab.

– Téged utoljára akartalak hagyni – sziszegte Celaena. – De azt hiszem, szerencséd van, és gyors, tiszta halálood lesz. Nem olyan, mint amelyet te szántál nekem.

Philip ordítva lökött rajta egyet.

– Neked *fogalmad* sincs, hogy mit tettél!

Celaena újra feléje suhintott a kardjaival.

– Pontosan tudom, mit tettem. És azt is pontosan tudom, hogy most mit fogok tenni.

Philip nekilódult, de a folyosó túl keskeny volt, a vágás pedig nem elég pontos ahhoz, hogy azonnal áttörje a védekezését. Celaena kesztyűje beitta a vérét.

Amikor újra rárohant, a kardja nyüsztve csontot ért.

Philip szeme kitágult, és ahogy hátratántorgott, a keskeny szűrt sebet szorította, amely a bordáitól a szívéig ért.

– Idióta – suttogetta és összeesett. – Leighfer küldött?

Celaena nem felelt. A férfi levegő után kapkodott, és vér bugyogott a szájából.

– Doneval – nyögte Philip – szeretted a hazáját. – Gurgulázva vett levegőt, a szemében fájdalom és gyűlölet keveréke tükröződött. – Te semmit sem tudsz. – Ezzel meghalt.

– Az lehet – mondta Celaena, és lenézett a hullára. – De az, amit tudtam, elég volt.

Két percbe sem telt, és elintézte. Az égő ház lépcsőjén lefelé menet, majd a bejárati ajtónál két őrt ütött le, további hármat meg akkor fegyverzett le, amikor a kovácsoltvas kerítésen át az utcára ugrott.

Az ördögbe is, hová mehetett a férfi?

Balra csak a folyóhoz lehetett jutni, így vagy egyenesen ment a sikátorban, vagy jobbra futott. De jobbra csak a gazdagok lakta főutca volt. Celaena a sikátor mellett döntött.

Olyan gyorsan rohant, hogy alig kapott levegőt, közben visszatolta kardjait a titkos rekeszekbe.

Senki sem figyelt fel rá, mindenki izgatottan rohant el Doneval házatól, ahonnan égig érő lángok csaptak fel. Mi lehet Sammel?

Ekkor pillantotta meg a férfit az Averyhez vezető sikátorban. Majdnem újra elvesztette, mert egy pillanat alatt már be is fordult a sarkon, és eltűnt. Említett valamilyen partnereket, vajon hozzájuk rohan? Ennyire ostoba lenne?

Pocsolyákon és szeméthalmokon ugrált át, és ahogy nagy lendülettel befordult a sarkon, megkapaszkodott a ház falában. Zsákutca.

A férfi éppen megpróbált felmászni az utca túloldalán lévő magas téglafalon. A körülöttük lévő épületnek nem voltak olyan ajtajai vagy ablakai, amelyek elég alacsonyan lettek volna ahhoz, hogy elérje őket.

Celaena lépésben közeledett, közben a kardjait is elővette.

A férfi nekifutott, hogy utoljára megpróbáljon felugorni a falra, de a tetejét most sem érte el, és visszazuhan a macskakőre. Kiterült, majd feléje fordult, és kopott zakója alól csillogó szemmel egy köteg papírt húzott elő. Milyen iratokat hozott Donevalnak? A

hivatalos szerződésüket?

– Menj a pokolba! – átkozódott a férfi, és egy gyufa lángja villant fel. A papírok azonnal lángra gyúltak. A férfi ledobta őket a földre, majd olyan gyorsan, hogy Celaena szinte alig észlelte, elővett egy üveget a zsebéből, és beleivott.

Odarohant, de már késő volt.

Ahogy megragadta, már nem élt. Még csukott szeme ellenére is az arcára volt írva a dühe. Halott volt. Visszavonhatatlanul. De miért? Egy meghiúsult üzlet miatt?

Óvatosan visszaengedte a földre.

A papírokra taposott, úgy próbálta eloltani a lángokat. De már félig elégték, és olvashatatlanná váltak.

Celaena a holdfényben a nedves macskakőre térdelt, és próbálta összeszedni a dokumentumok maradványait, amelyekért a férfi inkább meghalt, mintsem hogy az ő kezébe kerüljenek.

A zsebében lévő papírokhoz hasonlóan ezek is neveket, számokat és biztonságos szálláshelyek címeit tartalmazták. Ezek azonban itt voltak Adarlanban, egészen fel északig, Terrasen határáig. Semmi nyoma egy rabszolga-kereskedelmi megállapodásnak.

A halottra meredt.

Ennek semmi értelme sem volt.

Miért kellett a férfinak megölnie magát azért, hogy ezek az információk titokban maradjanak, ha az volt a célja, hogy Donevalnek továbbadja őket, és maga is hasznot húzzon belőlük? Ólomsúly nehezedett rá. *Nem tudsz semmit*, mondta Philip.

Hirtelen úgy érezte, hogy nagyon igaza volt. Miről tudott Arobynn? Philip szavai ott visszhangoztak a fülében. Nem állt össze a kép. Valami nem stimmel, valami búzlött itt.

Senki nem mondta neki, hogy ezek az iratok ilyen részletesek

lesznek, ennyire terhelőek a listában szereplő emberekre nézve. Remegő kézzel ültette fel a halottat, hogy az arca ne feküdjön a sárban. Miért áldozta fel magát? Hogy védje ezeket az információkat? Egyszerűen nem hagyta nyugton a kérdés, függetlenül attól, hogy az illető nemeslelkűen vagy ostobán cselekedett. Megigazította a zakóját.

Aztán egy rakásba sepregette a félig elégett papírokat, egy gyufát tartott oda, és elégette őket, míg csak hamu maradt utánuk. Ez volt az egyetlen, amit tenni tudott érte.

Samet egy másik mellékutcában találta meg, odarohant hozzá. Egy falnál térdelt összeroskadva, kezét a mellkasára szorította, és alig kapott levegőt.

– Megsérültél? – kérdezte, és körülnézett, őrköt keresve. Mögöttük narancsszínben parázlott az ég. Remélte, hogy a szolgák még időben kijutottak Doneval házából.

– Minden oké – nyögte rekedten Sam, de a holdfényben Celaena látta a karján tátongó sebet. – Az örök felfedeztek a pincében, és nyílpuskával rám lőttek. – A mellkasát szorította. – Az egyikük pont a szívemet találta el. Azt hittem, belehalok, de a nyíl egyszerűen lepattant rólam. Még a bőrömig sem ért el.

Felnyitotta a szakadt részt a ruháján, és egy fénylő szövetet fedezett fel belül.

– Pókselyem – mormogta tágra nyílt szemmel.

Celaena sötét mosollyal vette le az álarcat.

– Nem csoda, hogy ez az átkozott ruha olyan drága volt – folytatta Sam, és köhögve nevetett. Celaena nem akarta most elmondani neki az igazságot. Sam a szemébe nézett.

– Elintézted?

Celaena előrehajolt, hogy megcsókolja, hogy az ajkuk csak egy leheletnyire összeérjen.

– Igen – mondta, súgta az ajkára.

AZ ESŐFELHŐK ELVONULTAK, és a nap éppen felmenőben volt, amikor Celaena Arobynn dolgozószobájába lépett, és megállt az íróasztala előtt. Wesley, Arobynn testőre nem is próbálta meg feltartóztatni, hanem csak becsukta mögötte az ajtót, majd elfoglalta az őrhelyét kint, az előcsarnokban.

– Doneval üzleti partnere elégette a papírjait, mielőtt meg tudtam volna nézni őket – mondta köszönés helyett Arobynn-nek.
– Aztán pedig megmérgezte magát. – Doneval iratait még tegnap este becsúsztatta Arobynn hálószobájának ajtaja alatt, de elhatározta, hogy másnap reggelig vár, és csak akkor magyaráz el neki mindent.

Arobynn felnézett az üzleti könyvéből. Arca kifejezéstelen volt.

– Ez azelőtt vagy azután volt, hogy Doneval házát felgyújtottad?

Celaena karba tette a kezét.

– Van ennek valami jelentősége?

Arobynn kinézett az ablakon a sugárzóan kék égre.

– Az iratokat még ma reggel továbbküldtem Leighfernek. Átolvastad őket, mielőtt az ajtóm alá csúsztattad őket?

Celaena fújtatott.

– Természetesen. Miután megöltem Donevalt, de még mielőtt kiküzdöttem magam a házából, még arra is volt időm, hogy egy csésze tea társaságában olvassak egy jót.

Arobynn még mindig nem mosolygott.

– Egyébként soha nem szoktál ekkora káoszt hagyni magad után.

– Így legalább azt gondolják, hogy Doneval a tűzben halt meg.

Arobynn tenyerével az íróasztalra csapott.

– Hogy lehet azonosítható hullák nélkül biztos az ember abban, hogy valaki halott?

Celaena tudatosan figyelt arra, hogy egy arcizma se ránduljon, és ne mutasson semmilyen bizonytalanságot.

– Ő márpedig meghalt.

Arobynn ezüstszürke szemében keménység csillogott.

– Ezért nem fogsz bért kapni. Biztosan tudom, hogy Leighfer nem fog kifizetni téged. Egy hullát akart, és mind a két iratköteget. A háromból csak egy sikerült.

Celaena érezte, hogy a harag feltámad benne.

– Ez óriási. Mindenesetre Bardingale szövetségesei most biztonságban vannak. És a rabszolga-kereskedelmi egyezményből sem lesz semmi. – Azt nem mondhatta el, hogy a papírok között egyetlen kereskedelmi megállapodást sem *látott*, különben elárulná magát, hogy olvasta az iratokat.

Arobynn halkán elnevette magát.

– Még nem jöttél rá, ugye?

Celaena torka összeszorult.

Arobynn hátradőlt.

– Őszintén szólva, többet vártam tőled. Annyi évig képeztelek, és mégsem tudtad összerakni, mi zajlik a szemed előtt.

– Akkor nyögd már ki!

– Nem is volt kereskedelmi megállapodás – Arobynn ezüstös szemében diadalittas fény villant fel. – Legalábbis nem Doneval és részvári kapcsolattartója között. A rabszolga-kereskedelmi tárgyalások az üvegkastélyban zajlottak, a király és Leighfer között. Ez a kérdés volt a döntő pont, hogy a király beleegyezzen az útépités finanszírozásába.

Celaena arcizma sem rezdült, kényszerítette magát, hogy rezzenéstelen maradjon. A férfi, aki megmérgezte magát, nem azért jött, hogy dokumentumokat cseréljenek és kiszolgáltassa, vágóhídra küldje a rabszolgaság ellenzőit. Ő és Doneval azon dolgoztak, hogy...

Doneval szereti a hazáját, mondta Philip.

Doneval azon dolgozott, hogy az egész birodalomban védett házakat építsenek a felszabadított rabszolgáknak, és szövetségbe kovácsolják a rabszolgaság ellenzőit. Lehet, hogy volt néhány rossz szokása, de azon dolgozott, hogy *segítsen* a rabszolgáknak.

Ő pedig meggyilkolta.

De ami ennél is rosszabb, az iratait Bardingale-nek adta tovább, aki egyáltalán nem akart gátat szabni a rabszolgaságnak. Nem, ő profitálni akar belőle, és ráadásul még az új utat is erre akarja felhasználni. Ő és Arobynn tökéletes hazugságot agyaltak ki ahhoz, hogy Celaena is együttműködjön velük.

Arobynn még mindig mosolygott.

– Leighfer már gondoskodott arról, hogy Doneval iratai biztonságba kerüljenek. Ha megnyugtatta a lelkiismerettedet, azt mondta, nem fogja a királynak átadni őket, még nem. Csak azután,

ha lehetősége nyílt rá, hogy beszéljen a listán szereplő emberekkel és... rábeszélje őket arra, hogy támogassák üzleti vállalkozásait. Ha elutasítják, akkor ezek az iratok talán mégis utat találnak az üvegkastélyba.

Celaena próbálta leplezni, hogy reszket a haragtól.

– Ez büntetés a Koponya-öbölért?

Arobynn figyelmesen nézte.

– Bár talán már bánom, hogy megvertelek, Celaena, de *valóban* tönkretettél egy üzletet, ami rendkívül jövedelmező lett volna a számunkra. – Számunkra. Mintha ő is része lenne ennek az undorító összeesküvésnek. – Bár már nem függsz tőlem, de azért ne feledkezz meg arról, kivel állsz szemben, és hogy meddig ér el a hatalmam.

– Ameddig csak élek, soha nem fogom elfelejteni. – Sarkon fordult, és az ajtó felé ment, de ott magállt. – Tegnap eladtam Kasidát Leighfer Bardingale-nek. – Azon a reggelen, amikor Donevalt meg kellett ölnie, felkereste Bardingale-t. A nő rettentően boldog volt, hogy megszerezheti az aszterionlovat. Volt férje küszöbönálló halálát egy szóval sem említette.

És tegnap este, miután megölte Donevalt, egy ideig csak bámulta az aláírását az adásvételi szerződésen, és ostoba módon megkönnyebbülést érzett, hogy Kasidát egy olyan jószívű nő, mint Bardingale kapja meg.

– És? – kérdezte Arobynn. – Miért kellene, hogy érdekeljen engem a te lovad?

Celaena hosszan és keményen nézte. Állandó hatalmi játszmák, állandó csalások, sérülések.

– A pénz már úton van a banki pánccsaszekrényedbe.

A férfi nem felelt.

– Ezennel Sam is törlesztette nálad az adósságait – mondta

némi diadallal a hangjában, miközben egyre nőtt benne a szégyen és a kétségbeesés. – Mostantól ő is szabad ember.

Arobynn visszanézett, aztán vállat vont.

– Azt hiszem, hogy ez jó dolog. – Celaena érezte, hogy jön az utolsó csapás, és tudta, jobban tenné, ha elszaladna, de állt tovább, mint egy idióta, és végighallgatta. – Ugyanis az összes pénzt, amit adtál, tegnap este elköltöttem Lysandra árverezésén. Ezért most éppen üresen kong a pánccsaszekrényem.

Eltartott egy pillanatig, míg felfogta a hallottakat.

A pénz, amit oly nagy áldozatok árán szerzett...

Arra használta fel, hogy licitáljon Lysandra szüzességéért.

– Elköltözöm – suttogta. Arobynn csak nézte, okos, kegyetlen szája halvány mosolyra húzódott. – Vettem egy lakást, és odaköltözöm. Még ma.

Arobynn mosolya még szélesebb lett.

– Gyere majd el néha, és látogass meg bennünket, Celaena!

Az ajkába harapott, hogy ne remegjen a szája.

– Miért tetted ezt?

Arobynn újra csak vállat vont.

– Miért ne tegyek Lysandra kedvére, miután annyi évet invesztáltam a karrierjébe? És miért érdekel az téged, hogy mit csinálok a pénzemmel? Úgy hallottam, hogy most ott van neked Sam. Ti ketten már nem függök tőlem.

Hát persze hogy tud róla. És természetesen megpróbálja elterelni magáról a figyelmet, és úgy beállítani a dolgot, mintha az egész az ő, Celaena hibája lenne. De akkor miért halmozta el ajándékokkal? Miért hazudott neki Donevalról, és kínoztatta meg vele utána? Miért mentette meg kilenc éve az életét, hogy aztán így elbánjon vele?

Az ő pénzét egy olyan valakire költötte, akiről *tudta*, hogy ő

gyűlöli. Azért, hogy megalázza. Hónapokkal ezelőtt ez működött volna, egy ilyen árulás a földbe döngölte volna. Most is fáj, de miután Doneval, Philip és mások az ő keze által haltak meg, az iratok Bardingale tulajdonában voltak, és Sam hűségesen mellette állt... Arobynn kicsinyes, gonosz utolsó húzása célt tévesztett.

– Ne akarj a közeljövőben velem találkozni! – felelte. – Különben megtörténhet, hogy megöllek, Arobynn.

A férfi rákacsintott.

– Már várom a harcot.

Elment. Az ajtóban majdnem beleütközött három férfib. Ránézve bocsánatkérést dünnyögtek. Nem törődött velük, Wesley komor tekintetével sem, amikor elhaladt előtte. Arobynn üzlete az ő dolga. Ő most már a saját életét éli.

A csizmája sarka visszhangzott a pompás hall márványpadlóján. Valahol ásított valaki, és Celaena a lépcsőkorlátnál Lysandrát pillantotta meg. Fehér selyem hálóinget viselt, ami szinte alig takarta intim testrészeit.

– Valószínűleg már hallottál róla, hogy rekordárért keltem el – susogta a kurtizán, miközben élvezettel nyújtózkodott. – Neked is köszönetet szerettem volna mondani, biztos lehetsz benne, hogy Arobynn az aranyadért nagyon sokat kapott.

Celaena megmerevedett, és lassan megfordult. Lysandra rávigyorgott.

Celaena villámgyorsan hajított el egy tör.

A penge hajszálpontosan Lysandra feje mellett fúródott a fakorlátba.

Lysandra úgy sikoltozott, mint akit felnyársaltak, de Celaena egyszerűen kilépett a főbejáraton, áthaladt a villa előkertjén, és csak ment, ment, míg a főváros el nem nyelte.

Celaena a lakása épületének tetején ült, a tető szélén, és a várost szemlélte. A melisande-i küldöttség már elutazott, és az utolsó esőfelhőt is magukkal vitték. Egyesek feketében voltak, hogy kifejezzék gyászukat Doneval halála miatt. Leighfer Bardingale Kasida hátán parádézott végig a főutcán. A hölgy nem viselt gyászruhát, helyette sáfránysárgába öltözött, és sugárzóan mosolygott. Természetesen csak azért, mert Adarlan királya késznek mutatkozott arra, hogy pénzügyileg és műszakilag támogassa az út építésében. Celaenának semmi kedve nem volt ahhoz, hogy a körmére koppintson, visszalopja az iratokat, és megfizessen neki az árulásért. És ha már itt tartunk, akkor Kasidát is visszaszerezze.

Nem tett semmit. Lépre csalták, és ő csúnya vereséget szenvedett. Nem akart már ezekben a mesterkedésekben részt venni. Mert Arobynn egyértelműen az értésére adta, hogy mindig ő fogja húzni a rövidebbet.

Hogy elvonja a figyelmét ezekről a lehangoló gondolatokról, egész nap szolgálkat küldözgetett a villa és a lakása között ide-oda, és minden ruháját, könyvét és az ékszereit is áthozatta, mindent, ami az övé volt, csak az övé. A késő délutáni sötétben aranyló napfényben a zöld háztetők tengere csillogott.

– Gondoltam, hogy itt leszel fent – mondta Sam, a lapos tetőn felé közeledve, ő is lenézett a városra. – Nem rossz kilátás. Meg tudom érteni, miért akartál elköltözni.

A válla felett ránézett, és mosolygott. Sam mögéje állt, és tétovázva kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a haját. Celaena élvezte az érintést.

– Hallottam, hogy mit tett, a Doneval-ügyet és Lysandrát –

folytatta Sam. – Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen mélyre fog süllyedni, vagy hogy a pénzedet ilyesmire fogja használni. Sajnálom.

– Pont erre volt szükségem. – Celaena újra a városra nézett. – Csak így tudtam neki megmondani, hogy elköltözőm.

Sam egyetértően biccentett.

– A dolgaimat a nappaliban csak leraktam a sarokba, oké?

Celaena bólintott.

– Később majd keresünk nekik helyet.

Sam nem felelt rögtön.

– Ezentúl tehát szabadok vagyunk – szólalt meg végül.

Celaena felé fordult. A fiú barna szeme csillogott.

– Azt is hallottam, hogy kifizetted az adósságaimat – tette hozzá nyomott hangon. – És ezért... ezért adtad el az aszterionlovadat.

– Nem volt más választásom. – Átvette lábát a tetőperemen, és felállt. – Soha nem mennék el úgy, hogy közben te hozzá legyél láncolva.

– Celaena – Sam úgy mondta ki a nevét, mint valami kényeztetést. Miközben karját a derekára fonta, a homlokuk összeért. – Hogy tudom én ezt neked visszafizetni?

A lány behunyta a szemét.

– Nem kell.

A fiú ajkát az övéhez érintette.

– Szeretlek – lehelte. – És máától soha nem fogunk elválni. Akárhová mész is, én jövök veled. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy egyenesen a pokolba megyünk, én akkor is ott akarok lenni, ahol te vagy. Örökre.

Celaena a nyaka köré fonta a karját, nem felelt, csak megcsókolta.

Mögöttük a nap lement a főváros felett: a világ bíborvörös
fénybe és árnyékba borult.

AZ
ORGYILKOS
ÉS A
BIRODALOM

CELAENA SARDOTHIEN egy rabszállító kocsi sarkában kuporogva az árnyék és fény játékát figyelte a falon. A kicsi, rácsos ablakon keresztül a fák, melyek éppen csak elkezdték ősziessen tarkára váltani lombjukat, mintha őt kémlelték volna.

Fejét a dohos deszkafalnak hajtotta, hallgatta a kocsi nyikorgását, a vas csörgését csuklója és bokája körül, és az örök hangos, alkalmanként nevetéssel megszakított beszélgetését, akik immáron két napja kísérték a kocsit.

Mindezt érzékelte, de csak a fülsiketítő csenden keresztül, amely mintegy takaróként terült rá, és minden mást távol tartott. Biztosan éhes és szomjas volt, és ujjai elzsibbadtak a hidegtől, de ezeket nem érezte igazán.

A kocsi annyira zötykölődött, hogy a fejét beverte a falba. Még ezt a fájdalmat is csak tompán érezte.

A fényfoltok úgy táncoltak a falon, mint a hópelyhek.

Mint a hamu.

Egy olyan világ hamuja, mely teljesen leégett, és romokban hevert körülötte. E halott világ hamuízét érezhette kirepedezett ajkán és ólomnehéz nyelvén.

A csend kedvére való volt. A csend védte meg a lehető legrosszabb kérdéstől: minden az ő hibája volt?

A lombtető különösen sűrűvé vált felettük, és alig jutott fény a kocsiba. A csend ekkor visszahúzódott, és a kérdés behatolt a

fejébe, a bőrébe, a lélegzetébe és a csontjaiba.

És a sötéttségben megrohanták az emlékek.

1. FEJEZET

CELAENA SARDOTHIEN AZ EGÉSZ ELMÚLT ÉVBEN erre az estére várt. A Királyi Színház aranyozott kupolája alatt végigfutó fagalérián ülve magába szívta a zenét, amely a zenekar mélységéből szállt fel hozzá. Lábát lelógatta a korlát rúdjai között, és előredőlve a karjára támasztotta a fejét.

A zenészek félkörben ültek a színpadon, és olyan gyönyörű hangokkal töltötték meg a színházat, hogy Celaena néha levegőt is elfelejtett venni. Az elmúlt négy évben már négy előadását látta ennek a szimfóniának – bár mindig Arobynn-nel. A koncert az éves őszi szokásukká vált.

Habár tudta, hogy nem jó ötlet, mégis hagyta, hogy tekintete a privát páholyra kalandozzon, ahol egészen az elmúlt hónapig még ő foglalt helyet. Arobynn Hamel most vajon rosszindulatból, vagy csak egyszerű közönyből ült ott Lysandrával az oldalán? Pontosan tudta, milyen fontos ez az este Celaena számára, hogy mennyire

várja egész évben.

Bár most ő nem akarta Arobynnt elkísérni – és soha többé nem akart vele semmit sem kezdeni mégis zavarta, hogy a férfi elhozta Lysandrát. Mintha az este egyáltalán nem jelentene neki semmit.

Még innen fönről is láthatta, hogy az orgyilkosok királya a fiatal kurtizán kezét fogja, lába hozzáér a lány rózsavörös estélyijéhez. Arobynn egy hónapja vette meg az árverésen Lysandra szüzességét, és teljesen nyilvánvalóan még mindig kizárólagos igényt tartott rá. Nem lenne meglepő, ha a madámmal kötött egyezsége úgy szólt volna, hogy addig tarthatja meg a lányt, amíg meg nem unja.

Celaena nem volt biztos benne, hogy sajnálja-e emiatt.

Újra a színpadra nézett. Tulajdonképpen nem tudta, miért is jött el, vagy miért mondta Samnek, hogy már más „tervei” vannak estére, ezért nem tud vele vacsorázni a kedvenc éttermükben.

Az elmúlt hónapban nem látta Arobynnt, nem is beszélt vele, és igénye sem volt rá. De ez az ő kedvenc szimfóniája, annyira gyönyörű muzsika, és az alatt az egy év alatt, amíg a következő előadásra várt, megtanulta zongorán játszani nagy részét.

Amikor a szimfónia harmadik tétele befejeződött, tapsvihar dübörgött végig a ragyogó kupola alatt. A zenekar várt, míg a taps elült, aztán rázendítettek a vidám allegróra, amely a finálét vezette elő.

Legalább ezért a helyért itt, fent, nem kellett kiöltöznie, és úgy tennie, mintha a lent ülő, ékszerekkel teleaggatott látogatók közé tartozna. Egész egyszerűen bemászott a tetőn keresztül. Egyelőre még senki nem nézett felfelé, így nem vették észre a keskeny galérián üldögélő, feketébe öltözött alakot, akit teljesen eltakartak a kristálycsillárok, amelyeket az előadás kezdetén felhúztak, és

eloltottak.

Idefent azt csinált, amit csak akart. Rátámaszkodhatott a karjára, lábát ütemre lóbálhatta, sőt akár fel is állhatott és *táncolhatott*, ha épp ahhoz volt kedve. Ugyan mi van akkor, ha soha többet nem ülhet abban a kedves páholyban, ami olyan szép volt a piros bársonyszékekkel és a fényesre csiszolt fakorlással?

A zene végighullámszott a termen, és minden egyes hang briliánsabb volt, mint az előző.

Az ő *döntése* volt, hogy otthagyta Arobynn-t. Kifizette neki Sam és a saját adósságát, és elköltözött. Maga mögött hagyta a régi életét, mint Arobynn Hamel pártfogoltja. Az ő elhatározása volt, és nem bánta meg, miután Arobynn olyan csúnyán elárulta. Megalázta őt, hazudott neki, a jutalmát pedig arra használta fel, hogy Lysandra árverését megnyerje, csak azért, hogy őt megbántsa.

Még mindig Adarlan orgyilkosának nevezte magát, de néha felvetődött benne a kérdés, meddig engedi neki Arobynn, hogy ezt a címet viselje, mikor fog valaki mást kinevezni utódjának, őt *valójában* nem lehet pótolni. Mindegy, hogy Arobynnhez tartozik-e vagy sem, ő a legjobb. Mindig ő lesz a legjobb.

Vagy mégsem?

Pislogott, meglepve vette észre, hogy egyáltalán nem is figyel a zenére. Máshova is ülhetne – kereshetne magának egy helyet, ahonnan Arobynn és Lysandra takarásban vannak a csillártól. Ahogy felkelt, fájdalom járta át a farokcsontját, annyi ideig ült a kemény fán.

Tett egy lépést, fekete csizmái alatt a deszkák megnyikordultak, ezért egy pillanatra megállt. Habár a zene ugyanolyan volt, mint ahogy az emlékezetében élt, minden hang hibátlanul szólt, most valamiért idegennek érezte. Kívülről fújta, de hirtelen olyan lett, mintha még sosem hallotta volna, vagy mintha

a belső ritmusa már nem lenne összhangban a világgal.

Még egyszer lenézett a jól ismert páholyra, ahol Arobynn hosszú, izmos karját elegánsan épp Lysandra székének háttámlájára helyezte – az volt az ő régi helye, a színpadhoz legközelebb.

De pont ez volt a jó az egészben. Szabad volt, Sam szintén, Arobynn pedig... Mindent megtett, hogy megsebezze, megtörje őt. Az, hogy le kellett mondania a luxusról, nem volt magas ár egy olyan életért, amiben nem a férfi irányítja.

A zene a csúcspont mámorában kiteljesedett, hangokból álló forgószéllé vált, ő pedig keresztülvágott ezen a forgószélen – nem egy másik helyre, hanem egy kis ajtóhoz, ami a tetőre vezetett. A zene zúgott, minden hangja lüktető fuvallatként érte a bőrét. Celaena a fejére húzta köpönyegét, mielőtt az ajtón át kisurrant volna az éjszakába.

Már majdnem tizenegyre járt, amikor kinyitotta a lakása ajtaját, és otthona ismerős illatait belélegezte. A múlt hónap nagy részét azzal töltötte, hogy berendezte a tágas lakást, amely a szegénynegyedben, egy raktárpület legfelső emeletén bújt meg, és amelyen most Sammel osztozott.

A fiú újra és újra felajánlotta neki, hogy a költségek felét vállalja, de ő ebbe nem ment bele. Nem azért, mert nem akarta a pénzét – egyébként tényleg nem akarta –, hanem mert ez végre először egy olyan hely volt, ami az övé volt. Bár tényleg a szíve mélyéből szerette Samet, ezen nem akart változtatni.

Belépett, és hagyta, hogy az elé táruló nagy helyiség hasson az érzékeire: balra egy tölgyfa étkezőasztal állt, amely körül nyolc

párnázott székek volt hely; jobbra tőle pedig egy nagy, piros kanapé, két fotel és egy dohányzóasztal a kandalló előtt.

A kialudt tűz mindent elárult. Sam nincs itthon.

Celaena most átmehetett volna a mellette lévő konyhába, hogy elpusztítsa a gyümölcsös süteményt, amit ma délben Sam meghagyott – levethette volna magáról a csizmáit, és a mennyezetig érő ablak előtt kényelembe helyezhette volna magát, hogy élvezze az éjszakai, fővárosra nyíló lélegzetelállító kilátást. Számtalan dolgot tehetett volna, ha nem fedezett volna fel egy kis cetlit a bejáratnál álló kisasztalon.

Elmentem, állt rajta Sam kézírásával. Ne maradj fenn miattam!

Celaena összegyűrte a cetlit. *Pontosan* tudta, hogy Sam hova ment – és *pontosan* tudta, hogy Sam miért nem akarja, hogy ő fennmaradjon.

Mert ha aludna, akkor nagy valószínűséggel nem venné észre, hogy Sam véresen és kék foltokkal tarkítva támolyog haza.

Celaena szörnyű átkozódások közepette dobta le az összegyűrt papírt a földre, és az ajtót becsapva maga után elhagyta a lakást.

Ha Résvárban volt egy hely, ahol a társadalom söpredékét mindig meg lehetett találni, akkor az a Vaults volt.

A szegénynegyed egy viszonylag csendes utcájában, egy vasajtó előtt két kidobóember álldogált, akiknek Celaena pénzt dugott a kezébe, és belépett a szórakozóhelyre. Szinte azonnal forróság és szörnyű bűz csapott az arcába, de nem hagyta magát kihozni a sodrából, mialatt leereszkedett a föld alatti termekkel teli barlangba. Egy pillantás elég volt a legnagyobb ring előtt nyüzsgő tömegre, hogy pontosan tudja, ki gondoskodik a hangulatról.

Levonult a kőlépcsőn, kardjai és tőrei elérhető távolságban voltak az övébe rejtve, amit mélyen a csípője köré kötött. A Vaultsba való belépéskor a legtöbb ember még ennél is több fegyvert viselt, de Celaena elég gyakran járt már itt ahhoz, hogy fel tudja mérni a veszélyt, amit a szokásos kunceaftok jelentettek, bár tisztában volt vele, hogy egyébként is tudna vigyázni magára. Ennek ellenére a csuklyáját a fején hagyta, így az arca nagy része árnyékban maradt. Annak, ha egy fiatal nő egy ilyen helyen megfordult, megvoltak a maga hátulütői, mivel sok férfi a Vaults által kínált *másik* szórakozási lehetőséget vette itt igénybe.

Amikor elérte a keskeny lépcső alját, az arcába vágódott a mosdatlan testek, az állott sör és a még ennél is rosszabb dolgok bűze. Ettől majdnem felfordult a gyomra, és örült, hogy még nem vacsorázott.

Mialatt átkígyózott a legnagyobb ring előtt tülekedő tömegen, nem nézett se jobbra, se balra, az ott nyíló fülkékben lévő lányok és asszonyok felé, akiknek nem volt olyan szerencséjük, mint Lysandrának, hogy luxusbordélyházba adják el őket. Néha, amikor Celaena nagyon vacak hangulatban volt, feltette magának a kérdést, vajon Arobynn nélkül ő is egy ilyen helyen végezte volna? És ha az egyik lány szemébe nézne, vajon önmaga egy másik kiadása bámulna vissza rá?

Ezért egyszerűbb volt nem odanézni.

Celaena túljutott a mélyebben fekvő ring körül csoportosulókon is, közben folyamatosan figyelt, nehogy valaki megrövidítse az erszénye tartalmával vagy az egyik első osztályú tőrével.

Nekidőlt egy faoszlopnak, és lenézett a ringre.

Sam olyan gyorsan mozgott, hogy a vele szemben lévő izomkolosszusnak semmi esélye sem volt, és erővel, valamint

ügyességgel – amit részben örökölt, részben pedig az orgyilkosok rejtekhelyén évekig tartó képzés alatt sajátított el – hárította a hatalmas ütések. Mind a ketten felső nélkül harcoltak, és Sam izmos testén izzadság és vér csillogott. Nem az ő vére, mivel az egyetlen sérülés, amit Celaena fel tudott rajta fedezni, az a felrepedt szája és egy kék folt volt az arcán.

Ellenfele nekiveselkedett, és megpróbálta Samet a homokos földre dobni. De Sam gyorsan megpördült, és amikor az óriás eltántorgott mellette, egyszerűen hátra rúgta. A másik ettől akkora tompa puffanással landolt a homokban, hogy még Celaena is érezte, ahogy a koszos kőpadló megremegett. A tömeg ujjongott.

Sam egy szempillantás alatt eszméletlenül verhetne volna a fickót. Eltörhetne volna a nyakát, vagy számtalan más módon is befejezhetne volna a harcot. De vad, önelégült tekintete elárulta Celaenának, hogy csak játszik az ellenfelével. Az arcán lévő sérülések is valószínűleg szándékosan vétett hibákból származtak, hogy legalább valamelyest kiegyenlített küzdelemnek tűnjön.

A Vaultsban nem az ellenfél kiütése volt a cél, hanem a látvány. Elnézve a barbár, ujjongó tömeget, Celaena biztos volt benne, hogy Sam pokolian jól adta elő magát. Az őt borító vér mennyiségéből ítélve nem ez volt az első harca azon az estén.

Felsőhajtott. A Vaultsban csak egy szabály létezett: nincs fegyver, csak az öklök. Ennek ellenére szörnyű sérüléseket lehetett szerezni.

Az óriás éppen összekaparta magát, de Sam sem várt már tovább.

Szegény fickó még a kezét sem tudta felemelni, amikor Sam egy villámgyors, lendületes mozdulattal belerúgott. A lába akkorát szólt az ellenfele arcában, hogy a becsapódást még a tömeg ordítása sem tudta túlharsogni.

A férfi megszédült, a szájából vér spriccelt. A következő csapáshoz Sam az öklét használta, ezúttal a gyomorszáj volt a cél. Ellenfele előrecsuklott, ahol már a fiú térde várta, hogy szétzúzhassa az orrát. Feje hátracsuklott, és csak tántorgott hátrébb, hátrébb és hátrébb...

A tömeg őrjöngött, amikor Sam véres és homokos ökle összetalálkozott a férfi védtelenül maradt arcával. Celaena már a mozdulat befejezése előtt tudta, hogy ez egy KO lesz.

A férfi a homokban landolt, és nem mozdult.

Sam zihálva lendítette magasba véres karját a tömeg előtt.

Az ezt követő üvöltözésre Celaena dobhártyája majdnem beszakadt. A bíró a homokra lépett, és Samet kiáltotta ki győztesnek.

Ez tényleg nem volt fair. Teljesen mindegy, kit küldenének be ellene, mindenki veszítene, aki Sammel találkozik.

Celaena majdnem kedvet kapott, hogy beugorjon a ringbe, és kihívja Samet.

Az lenne aztán az a jelenet, amit a Vaults sosem feledne.

Keresztbe fonta a karját. Mióta Arobynn egy hónapja otthagya, megbízás nélkül maradt, és habár Sammel továbbra is edzettek, ahogyan csak tudtak... Jaj, alig bírt ellenállni az ösztöneinek, hogy beugorjon a ringbe, és *mindenkit* elintézzon. Gonosz mosoly jelent meg az arcán. Ha a közönség Samet ilyen jónak találta, akkor ő aztán *igazán* tudna nekik okot adni az őrjöngésre.

Sam kiszúrta őt az oszlop mellett. Az arcán még ott volt a diadalittas vigyor, viszont barna szemében rosszkedvet látott felvillanni.

Celaena a kijárat felé biccentett, és ezzel mindent közölt, amit tudnia kellett. Ha nem akarja, hogy ő szálljon vele szembe a

ringben, akkor ma estére fejezze be. Kint találkoznak, miután felvette a keresetét.

És aztán kezdődhet az igazi harc.

– Most legyek megkönnyebbülve, vagy inkább aggódjak, hogy még egy szót sem szóltál? – kérdezte Sam, amint a kis mellékutcákon hazafelé tartottak.

Celaena megkerült egy pocsolót, amely esővíz vagy vizelet lehetett.

– Azon gondolkodtam, hogy elkezdjek-e ordítani veled.

Sam csípőjén ott csörgött egy pénzzel teli erszény. Habár a fejébe húzta csuklyáját, a lány így is pontosan láthatta felrepedt ajkát.

– Megígérted nekem, hogy soha többé nem mész oda – szólt Celaena ökölbe szorított kézzel.

Sam tekintetét az előttük lévő, szűk sikátorra szegezte, mindig éberen, mindig figyelve a veszélyforrásokra.

– *Nem ígértem meg.* Azt mondtam, hogy még átgondolom.

– A Vaultsban folyamatosan *meghalnak* emberek! – Ezt hangosabban mondta, mint akarta. A szavait visszhangozták a sikátor falai.

– Meghalnak, mert dicsőséget hajszoló ostobák, nem pedig képzett orgyilkosok.

– Mégis történnek balesetek. Bárki becsempészhetett volna magával egy tör.

Sam rövid, harsány nevetésben tört ki, tele azzal a tipikus férfias nagyképűséggel.

– Tényleg ennyire gyengének tartasz?

Befordultak egy keresztutcába, ahol egy gyengén megvilágított kocsmá előtt emberek kis csoportja pipázott. Celaena megvárta, míg elmennek mellettük, csak azután beszélt tovább.

– Teljesen abszurd egy kis aprópénzért az életedet kockáztatni.

– Minden fillér jól jön – válaszolta Sam nyugodtan.

A lány tartása megfeszült.

– Van pénzünk. – Egy *kevés*, napról napra kevesebb.

– Nem fog örökké tartani. Egyelőre nem sikerült újabb megbízásokat szerezni. Nem beszélve a te életstílusodról.

– Az *én* életstílusom! – fújtatott Celaena. Mindamellet igaza volt. Habár máshogy is tudott volna élni, szerette a luxust – a szép ruhákat, a finom ételeket, a különleges, drága bútorokat. Az orgyilkosok búvóhelyén minden kényelmet magától értetődőnek tekintett. Arobynn talán vezetett egy részletes listát azokról a kiadásokról, amelyeket aztán fel is számolt neki a tartozásai között, de az ételeket, az alkalmazottait vagy hintóit soha nem számolta fel nekik. És most, hogy a saját lábán állt...

– A Vaultsban könnyűek a harcok – mondta Sam. – Ott két óra alatt rendes pénzt tudok keresni.

– A Vaults egy nagy rakás... – sziszegte Celaena. – Mi ennél jobbak vagyunk. Máshol is megkereshetjük a pénzünket.

Nem tudta pontosan, hogy hol, és pontosan hogyan, de az biztos, hogy a Vaults bonyóinál bármikor találhat jobbat.

Sam megfogta a karját, és a szemébe nézve kérdezte:

– Mi lenne, ha itt hagynánk Résvárat? – A lány kérdően nézett rá, habár az arcát nagyrészt eltakarta csuklyája. – Mi tart itt minket?

Semmi. Minden.

Mivel képtelen volt válaszolni neki, lerázta magáról a kezét, és

továbbment.

Ez aztán tényleg képtelen ötlet volt. Elhagyni Résvárat. Mégis hova *menjenek*?

A raktárt elérve felsiettek a rozoga hátsó falépcsőn, és beléptek a második emeleti lakásba.

Celaena nem szólt semmit, mialatt köpenyét és csizmáját levetette, meggyújtott egy pár gyertyát, és a konyhába ment, hogy kenjen magának egy vajas kenyeret. Sam is szótlanul ment a fürdőbe, hogy megmosakodjon. A folyóvíz luxusnak számított, amiért az előző tulaj egy vagyont költött, de Celaenának a lakáskeresésnél ez döntő érv volt.

A főváros számos ilyen előnyt kínált, máshol sokkal kevésbé voltak elérhetőek ezek a kényelmi szolgáltatások. Ha itt hagynák Résvárat, vajon mi mindenről kellene még lemondania?

Még mindig ezen tűnődött, amikor Sam a konyhába lépett. A vér és homok minden nyoma eltűnt róla. A szája még fel volt dagadva, az arca véraláfutásos volt, az ujjperceiről lejött az összes bőr, de egyébként teljesen sértetlennek tűnt.

Leült a konyhaasztalhoz, és vágott magának egy szelet kenyeret. A bevásárlás több időt vett igénybe, mint ahogy Celaena hitte, és már eljátszott a gondolattal, hogy felvesz egy házvezetőnőt, de... az pénzbe kerülne. *Minden* pénzbe került.

Sam beleharapott a kenyérébe, vizet töltött magának a kancsóból, amit Celaena a tölgyfa asztalra tett, és hátradőlt a székében. Mögötte, a mosogató feletti ablakban a fényárban úszó főváros fölött a kivilágított üvegkastély trónolt.

– Ezentúl nem fogsz szóba állni velem?

Celaena ránézett.

– Egy költözés sokba kerül. Ha el akarnánk hagyni Résvárat, egy kicsivel több tartalékra lenne szükségünk, hacsak nem találunk

rögtön munkát – töprengett hangosan. – Még kellene egy-két megbízás. Bár már nem vagyok Arobynn pártfogoltja, még mindig én vagyok Adarlan orgyilkosa, és te... te pedig *te* vagy.

Sam elkomorult, mire ő önkéntelenül is elvigyorodott.

– Még egy-két megbízás – ismételte meg –, és akkor költözhetünk. – Az fedezné a költségeinket, és még tartalékunk is maradna.

– Miért nem lépünk le innen csak egyszerűen szó nélkül?

– Azért nem fogok mindent feladni, hogy aztán valahol csak vegetáljak. *Ha* megyünk, akkor úgy, ahogy én mondom.

Sam karba tette a kezét.

– Azt mondd, *ha* – mégis min tétovázol még mindig?

Semmin. Mindenem.

Celaena mély levegőt vett.

– Hogyan fogjuk megvetni a lábunkat egy új városban Arobynn támogatása nélkül?

Sam szeme diadalmasan megvillant. Celaena igyekezett leplezni ingerültségét. Ugyan nem mondta ki egyenesen, hogy egyetért a költözéssel, de a kérdésben már benne volt a válasza, hogy igen.

Mielőtt Sam válaszolhatott volna, folytatta:

– Itt nőttünk fel, és az elmúlt hónapban mégsem sikerült egyetlen megbízást sem szereznünk. Ezekről a dolgokról mindig Arobynn gondoskodott.

– Nem véletlenül volt ez így – morogta Sam. – Szerintem kiválóan elboldogulnánk. Nincs szükségünk a támogatására. *Amint* elköltözünk innen, kilépünk az orgyilkosok céhéből is. Nem akarom életem végéig az ő erszényébe hajigálni a pénzem, és soha többé nem akarok semmit attól az alattomos gazembertől.

– Igen, de *tudod*, hogy szükségünk van a beleegyezésére.

Helyre kellene hoznunk, ami történt, és szükségünk van Arobynnre ahhoz is, hogy gond nélkül eljöhessünk a céhtől.

Nehezen beszélt.

Sam felpattant székéről.

– Talán emlékeztessetek arra, amit tett velünk? Hogy mit tett *veled*? És te is tudod, hogy azért nem kapunk megbízásokat, mert Arobynn mindenkit figyelmeztetett, hogy hanyagoljanak bennünket.

– Pontosan. És ez még csak a kezdet. Az orgyilkosok céhe megbüntette minket, ha valahol máshol saját vállalkozásba kezdenénk Arobynn beleegyezése nélkül.

Ez igaz volt. Még ha az adósságaikat törlesztették is Arobynnnek, még mindig tagjai voltak a céhnek, amiért továbbra is kötelesek minden évben díjat fizetni. A céh minden egyes orgyilkosa számadással és engedelmességgel tartozott Arobynnnek. Celaena és Sam nemegyszer kapták azt a feladatot, hogy vadásszák le azokat a céhtagokat, akik a saját szakállukra dolgoztak, megtagadták a díjak fizetését, vagy figyelmen kívül hagyták a céh megszeghetetlen szabályainak bármelyikét. Egy időre el tudtak tűnni, de előbb vagy utóbb megtalálták őket. És a következmények egyáltalán nem voltak kellemesek.

Celaena és Sam Arobynn-nek és a szervezetnek rengeteg pénzt és ismeretséget hozott, ezért az ő döntéseiket és pályafutásukat pontosan nyomon követték. Fontosak voltak a céhnek. A tartozásaikat ugyan kifizették, de ez messze nem volt minden. Ha szerencsénk van, akkor csak némi lelépési pénzt követelnek tőlük. Ha nem... nos, akkor veszélyesre fordulhat a dolog.

– Szóval – folytatta Celaena –, ha nem akarod, hogy valaki elvágja a torkodat, szükségünk lesz Arobynn beleegyezésére, hogy kiléphessünk a céhből. És mivel nyilvánvalóan alig várod, hogy

elhagyjuk a fővárost, holnap találkozunk vele.

Sam elfintorodott.

– Nem fogok térdre borulni. Előtte nem.

– Én sem.

A mosogatóhoz ment, és kinézett az ablakon. Résvár. Valóban hátat tudna fordítani a városnak? Néha utálta, de... ez az ő városa volt. Itt hagyni, és valahol máshol a kontinensen újratekdeni... Képes lenne rá?

A fapadlón lépések hallatszottak, meleg lélegzet cirógatta a nyakát, és Sam karjai hátulról a derekára fonódtak. Állát a vállára téve együtt nézték a várost.

– Én csak veled akarok lenni – mondta Sam. – Mindegy, hogy hova megyünk. Ennél többet nem akarok.

Celaena becsukta a szemét, a fejét ráhajtotta az övére. A levendulaszappanja illata érződött rajta – a *drága* levendulaszappanjáé, habár külön megkérte őt, hogy ne használja. Valószínűleg fogalma sem volt róla, melyik szappanról van szó. Szép lassan el kell dugnia a kedvenc pipereszereit, és valami olcsóbbat kell kitennie neki. Úgysem venné észre a különbséget.

– Sajnálom, hogy elmentem a Vaultsba – mormolta, és egy csókot nyomott a füle mögé. Celaenának végigfutott a hátán a hideg. Bár már egy hónapja osztottak a hálósobán, még nem lépték át az intimitás utolsó küszöbét. Akarta – és Sam is *egész biztosan* akarta –, de annyi változás történt olyan rövid időn belül. Egy ilyen nagy dolog még igazán várathat magára egy kicsit. Persze ez nem akadályozta meg őket abban, hogy jól érezzék magukat.

Amikor Sam megcsókolta a fülét és megharapdálta a fülcimpáját, a szíve kihagyott egy ütemet.

– Ne próbálj csókokkal rávenni, hogy elfogadjam a

bocsánatkérésedet! – mondta, közben pedig félrehajtotta a fejét, hogy a fiú jobban odaferjen a nyakához.

Ő belenevetett, lehelete a nyakát kényeztette.

– Azért megért egy próbát.

– Ha még egyszer a Vaultsba mész – szólt Celaena, miközben Sam a fülét harapdálta –, bemegyek a ringbe, és én magam verlek félholtra.

A bőrén érezte, hogy a fiú mosolyog.

– Nyugodtan próbáld meg!

Beleharapott a fülébe – nem olyan erősen, hogy fájjon, de elég erősen ahhoz, hogy érezze, már nem a beszélgetésre figyel.

Celaena megfordult, és felnézett rá, a város gyönyörű fényeitől világító arcába, meleg, sötét szemébe.

– És használtad a levendulaszappanomat. Ez soha több...

Ebben a pillanatban Sam száját az övére tapasztotta, és Celaena egy ideig nem szólt többet.

De mialatt szorosan összeölelkezve álltak, maradt még egy fel nem tett kérdés – egy kérdés, amelyet egyikük sem mert kimondani. Arobynn Hamel vajon hagyni fogja, hogy elköltözzenek?

AMIKOR CELAENA ÉS SAM a következő napon belépett az orgyilkosok búvóhelyére, olyan volt, mintha semmi sem változott volna. A bejáratnál ugyanaz a reszkető házvezetőnő fogadta őket, aki gyorsan el is sietett, az orgyilkosok királyának dolgozószobája előtt pedig ugyanúgy Wesley, Arobynn testőre állt a megszokott helyén.

Mialatt egyenesen az ajtóhoz mentek, Celaena kihasználta minden lépést és lélegzetvételt, hogy mindent alaposan szemügyre vegyen. Wesley két kardot viselt a hátára erősítve, egy továbbit az oldalán, az övében két tör lapult, az egyik csizmájában is csillogott egy, és valószínűleg a másikban is rejtőzött egy további. Wesley tekintete éber volt és éles – semmi jele nem volt rajta kimerültségnek, vagy betegségnek, vagy bárminek, amiből ők egy esetleges harc esetén előnyt kovácsolhattak volna.

Sam, aki az idáig vezető gyaloglás alatt végig nagyon csendes volt, egyszerűen odament Wesley-hez, felé nyújtotta a kezét, és azt mondta:

– Jó téged látni, Wesley!

Wesley halványan mosolygott, és megrázta Sam kezét.

– Szívesen mondanám, hogy jól nézel ki, fiú, de az a véraláfutás másról árulkodik.

Ezután Celaenára pillantva így szólt.

– *Te* többé-kevésbé ugyanúgy nézel ki, mint mindig.

A szemében kihívás csillogott. Wesley soha nem szerette őt, sosem vette a fáradságot, hogy kedves legyen hozzá. Mintha mindig is tudta volna, hogy Arobynn és ő valamikor majd ellentétes oldalon fognak állni.

Celaena elment mellette.

– Te sem változtál, most is olyan vagy, mint egy seggfej – csicseregte negédesen, miközben kinyitotta a dolgozószoba ajtaját. Sam bocsánatkérést dünnyögött, de Celaena már be is lépett a szobába, ahol Arobynn várt rájuk.

Az orgyilkosok királya mosolyogva figyelte őket, ujjai hegyét egymásnak támasztva. Miután Wesley becsukta az ajtót Sam mögött, hangtalanul leültek az Arobynn masszív tölgyfa íróasztala előtti székekre.

Celaena futólag Sam eltorzult arcára pillantott, mely elárulta neki, hogy ő is élesen emlékszik arra, amikor utoljára itt jártak. Az az éjszaka úgy végződött, hogy Arobynn mindkettejüket saját kezűleg verte eszméletlenre. Ekkor Sam Arobynn iránti hűsége is megrendült, ekkor fenyegette meg őt, hogy megöli, amiért Celaenát bántotta. Ezen az éjszakán minden megváltozott.

Arobynn mosolya szélesebb lett, rutinosan kedves arckifejezése a jóindulat illúzióját keltette.

– Hihetetlenül boldog vagyok, hogy egészségesek vagytok – mondta. – Nem is tudom, hogy megkérdezzem-e tőletek, mi szél hozott benneteket haza.

Haza – ez már nem az otthonuk többé, és ezt Arobynn is

tudta. A szavakat is fegyverként használta.

Sam tartása megfeszült. Celaena kissé előredőlt. Megegyeztek, hogy ő fog beszélni, mivel Sam hamarabb elvesztené a fejét Arobynn-nel szemben.

– Van egy ajánlatunk a számodra – mondta, anélkül, hogy megmozdult volna. Felfordult a gyomra attól, hogy szemtől szemben itt van Arobynn-nel, mindazok után, ahogy a férfi elárulta őt. Amikor egy hónappal ezelőtt kiment ebből a dolgozószobából, megesküdött, hogy megöli, ha háborgatni meri. De a férfi meglepő módon azóta tartotta a távolságot.

– Ó, igen? – Arobynn hátradőlt a karosszékében.

– Sam és én elmegyünk Résvárból – magyarázta hűvös, nyugodt hangon. – És szeretnénk a céhet is elhagyni. A legszívesebben itt, a kontinensen, egy másik városban alapítanánk egy saját vállalkozást. Nem akarunk a céhnek konkurenciát – tette hozzá finoman –, csak egy magánvállalkozást, éppen csak hogy megkeressük a kenyérrevalót.

Szüksége volt a beleegyezésére, de meghunyászkodnia nem kell.

Arobynn tekintete Celaenáról Samre vándorolt. A fiú feldagadt száját hunyorogva nézte.

– Szerelmi csetepaté?

– Csak egy kis félreértés – válaszolt Celaena, mielőtt még Sam valamilyen csípős megjegyzést tehetett volna. Természetesen Arobynn még egy darabig várni fogja őket a válaszával. Sam a szék karfáit szorongatta.

– Ja, úgy – válaszolta Arobynn még mindig mosolyogva. Még mindig nyugodtan, finoman és fenyegetően. – És pontosan merre laktok most? Remélhetőleg kellemes helyen. Nem örülnék, ha a legjobb orgyilkosaim egy nyomortanyán húznák meg magukat.

Addig fogja erőltetni ezt a kedves csevejt, amíg úri kedve tartja, és csak utána fog válaszolni a kérdésekre. Sam dermedten ült. Celaena valósággal érezte a fiú tajtékzó dühét, amikor Arobynn azt mondta: „orgyilkosaim”. A szavai vágnak, mint a borotva pengéje. Celaena próbálta elfojtani bosszúságát.

– Jól nézel ki, Arobynn – mondta. Ha a férfi nem válaszol, akkor természetesen ő sem fog neki, főleg nem akkor, ha a jelenlegi lakhelyükről van szó, amiről valószínűleg már egyébként is tud.

Arobynn legyintett, és hátradőlt.

– Nélkületek olyan üresnek tűnik ez a ház.

Ezt olyan meggyőzően mondta – mintha csak azért mentek volna el, hogy bosszantsák őt –, hogy Celaena eltűnődött, vajon komolyan gondolja-e, amit mondott, vajon tényleg elfelejtette volna, hogy mit tett vele, és hogyan bánt Sammel?

– És most, amikor azt mondjátok, hogy el akartok költözni a fővárosból, és a céhet is itt akarjátok hagyni... – Arca áthatolhatatlan volt. Celaenának kényszerítenie kellett magát, hogy egyenletesen lélegezzon, nehogy a pulzusa megemelkedjen. Kerüli a választ.

Felszegte a fejét.

– Tehát akkor elfogadható a céh számára, ha mi kilépünk? – Minden szavával borotvaélen táncolt.

Arobynn szemében felvillant valami.

– Jogotokban áll elköltözni.

Elköltözni. Egy szóval sem említi a céhből való kilépést.

Celaena már éppen világosabb választ akart követelni tőle, amikor...

– Válaszolj már, az ördögbe is! – Sam arca elfehéredett dühében.

Arobynn olyan vészjóslóan mosolygott Samre, hogy Celaena majdnem a töre után nyúlt.

– Éppen azt tettem. Mind a kettőtöknek jogában áll azt csinálni, amit akartok.

Celaenának talán már csak másodpercei maradtak, mielőtt Sam tényleg dühkitörést kap – mielőtt veszekedést robbant ki, ami mindent tönkretenne. Amikor Arobynn mosolya csak szélesebb lett, Sam keze véletlenül az oldalára vándorolt – ujjai már csak milliméterekre voltak a kardja és töre markolatától.

A fenébe!

– Készek vagyunk fizetni érte, hogy elhagyhassuk a céhet – jelentette ki Celaena, aki mindenáron meg akarta akadályozni, hogy tettelegességre kerüljön sor. Az istenekre, annyira vágyott egy kis harcra, de nem *ilyenre* – és nem Arobynn-nel. Szerencsére Arobynn és Sam is feléje fordult, amikor egy összeget is megnevezett.

– Ez az összeg több mint méltányos, ha kilépünk, és valahol másutt saját vállalkozást alapítunk.

Arobynn egy pillanatnyi hatásszünetet tartott, aztán kimondta, hogy ő mennyit követel.

Sam felugrott.

– Te *megőrültél*?

Celaena túlságosan le volt döbbenve ahhoz, hogy megmozduljon. Ilyen sok pénzt... Arobynn biztos, hogy tudja, mennyi pénze van a bankban. Mert az összeg pont annyi volt, mint amennyit követelt tőlük. Sam kevéske megspórolt pénze ugyan megmaradna, és az, amit a lakásért kapnának, de a lakást az elhelyezkedése és szokatlan beosztása miatt nem biztos, hogy könnyen el lehetne adni.

Újabb összeggel próbálkozott, de Arobynn megrázta a fejét, és

Samre nézett.

– Ti vagytok a legjobbak – jelentette ki elviselhetetlen nyugalommal. – Ha ti elmentek, elveszne az a tekintély és pénz, amit a céhnek tudnátok hozni. Ezt fel kell számítanom. Az ajánlatom nagyvonalú.

– *Nagyvonalú* – sziszegte Sam.

De Celaena felszegte az állát. Mondhatott volna ő egészen végkimerülésig más összegeket Arobynn-nek, de mivel a férfinak láthatóan valamilyen oka volt pont ezt az összeget megadni, ezért ebből nem fog engedni egy fillért sem. Még egyszer utoljára arcon csapta őt – még utoljára megforgatta a kést benne, csak azért, hogy megbüntesse.

– Elfogadom az ajánlatot – szólt, és kifejezéstelen arccal mosolygott rá.

Sam villámgyorsan ránézett, de ő továbbra is Arobynn markáns arcát figyelte.

– Azonnal átutaltatom a számlára az összeget. Amint elintéztük a dolgot, elutazunk – és elvárom, hogy se te, se a céh ne háborgasson minket soha többet. Világos?

Felállt. El kell mennie innen, minél messzebbre. Nagy hiba volt visszajönni. Zsebre dugta a kezét, mert remegni kezdett.

Arobynn rávigyorgott, ő pedig rájött, hogy már régen tudta, hogy ez fog történni.

– Rendben.

– Nem volt jogod ahhoz, hogy elfogadd az ajánlatát – üvöltötte Sam olyan dühtől eltorzult arccal, hogy a járókelők a széles sétányon gyakorlatilag elugrottak előle. – Először engem kellett

volna megkérdezned! Még csak nem is *alkudoztál!*

Celaena a kirakatokat bámulta. Imádta a bevásárlónegyedet a főváros szívében – a tisztára söpört, fákkal szegélyezett járdákat, a pompás sugárutat, amely közvetlenül a Királyi Színház márványlépcsőjéhez vezetett, magát a tényt, hogy itt a cipőktől kezdve a parfümökön és ékszereken át az első osztályú fegyverekig bármit megtalálhatott.

– Ha ezt kifizetjük, mindenképpen kerítenünk kell egy megbízást, mielőtt elmegyünk!

Ha kifizetjük.

– Én fogom kifizetni – mondta.

– Nem fogod.

– Az én pénzem, azt csinállok vele, amit akarok.

– Te már kifizetted a te és az én adósságomat is – nem hagyom, hogy akár egy fillért is adj neki! Kerüljük ki valahogy ezt a lelépési díjat!

Elhaladtak egy túlszúfolt teaszalón bejárata előtt, ahol elegánsan öltözött hölgyek csevegtek egymással a meleg őszi napsütésben.

– Mi a baj? Hogy olyan sok pénzt akar, vagy hogy *én* fizetem?

Sam úgy állt meg, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Bár ő rá se hederített a teaszalón vendégeire, mégis minden tekintetet magára vont. Sam még akkor is lehengerlő volt, amikor majdnem felrobbant a méregtől – és túlzottan dühös volt ahhoz, hogy észrevegye, ez nem éppen a legmegfelelőbb hely a veszekedésre.

Celaena megfogta a karját, és húzta tovább magával. Közben érezte, hogy a hölgyek tekintete ráirányul, és önkéntelenül is némi önelégültséget érzett, amikor szemügyre vették őt: megnézték sötétkék tunikáját, melynek hajtókái és szalagjai finom aranyhímzéssel voltak díszítve, testhez simuló elefántcsontszínű

nadrágját és térdig érő, barna, vajpuha bőrcsizmáját. A legtöbb nő, főleg a gazdagok és a nemesek, még mindig ruhákban és szörnyű fűzőkben jártak, de a nadrág és a tunika időközben annyira megszokottá vált, hogy finom öltözeke garantáltan tetszést aratott azoknál a nőknél, akik ráérősen álldogáltak a teaszalonok előtt.

– Az a baj – sziszegte Sam –, hogy torkig vagyok a hatalmas játszmaival, és inkább vágnám el a torkát, mint hogy fájdalomdíjat fizessek neki.

– Akkor te bolond vagy. Ha Résvárat veszekedéssel hagyjuk el, akkor sehol sem tudjuk majd megvetni a lábunkat – legalábbis nem a jelenlegi tevékenységünkkel. És még ha tisztességes szakmára is váltanánk, akkor sem vagyok biztos benne, hogy nem bukkan-e fel ő vagy valaki más a céhtől, és követeli tőlünk ezt a pénzt. Ha tehát oda kell adnom neki a bankban lévő utolsó filléremet is, hogy életem hátralévő részében nyugodtan aludhassak, akkor legyen így.

Elérték a bevásárlónegyed szívében lévő nagy kereszteződést, ahol a lovakkal, járművekkel és emberekkel túlszűfolt utcák fölött a Királyi Színház kupolája magaslott.

– Hol húzzuk meg a határt? – kérdezte Sam halkán. – Mikor mondjuk, hogy *elég volt?*

– Ez az utolsó alkalom.

– Az biztos – mondta Sam gúnyosan.

Azzal befordult egy sétálóutcába, mely nem a lakásukhoz vezetett, hanem pont az ellenkező irányba.

– Hova mész?

Sam hátranézett.

– Sürgősen friss levegőre van szükségem. Otthon találkozunk.

Celaena figyelte, amint Sam átvág a forgalmas sugárúton, és a főváros nyüzsgése lassan elnyeli.

Akkor aztán a lábaira bízta, hogy vigyék valamerre. Elsétált a Királyi Színház lépcsője, az üzletek és utcai árusok mellett, de a látványuk most valahogy összerosódott benne. Igazán szép, őszi nap volt – a levegő csípős, de a nap melegen sütött.

Néhány dologban Samnek igaza volt. És egyáltalán, az, hogy Sam belekerült ebbe a skolasztikába, az ő hibája – ő kezdte ezt az egészet Koponya-öbölben. Sam ugyan azt állította, hogy már évek óta szerelmes belé, de ha ő az utóbbi hónapokban megtartotta volna a kellő távolságot, akkor Sam most nem lenne ebben a nehéz helyzetben. Talán okosabb lett volna egyszerűen összetörni a szívét, és otthagyni őt Arobynn-nél. Minden könnyebb lenne, ha Sam utálná őt. De most... érte is felelős lett. Rémisztő érzés.

Sokkal fontosabb volt a számára, mint bárki más. Ő pedig tönkretette a karrierjét, amiért Sam egész életében dolgozott. Az összes pénzét odaadta volna azért, hogy a fiú legalább szabad legyen. De nem mondhatta, hogy azért fizet mindenért, mert adósának érzi magát. Ezt Sam nagyon zokon venné.

Megállt.

A széles sugárút másik végén találta magát, egyetlen utcára az üvegkastély kapujától. Annyira belemerült a gondolataiba, hogy egyáltalán nem vette észre, milyen messzire jutott. Rendszerint nem merészkedett ilyen közel a kastélyhoz.

A szigorúan őrzött kovácsoltvas kapu mögött egy hosszú, fákkal szegélyezett út kezdődött, amely közvetlenül a hírhedt épületig kígyózott felfelé. Kissé hátrahajolt, hogy végignézzon az égbe nyúló tornyokon, a délelőtti napsütésben csillogó erkélyeken és tornyocskákon. A palotát az eredeti kőkastélyra húzták fel, ez volt az Adarlani Birodalom legnagyobb épülete.

Celaena gyűlölte.

Ahogy az utcáról benézett, embereket látott a hatalmas

birtokon nyüzsögni: egyenruhás öröket, elegáns dámákat, egyenruhás szolgákat... Milyen életük lehet ott a király árnyékában?

Tekintete a legmagasabb szürke kőtoronyra és egy kis, borostyánnal futtatott erkélyre vándorolt. Olyan könnyű volt elképzelni, hogy az emberek ott benn teljesen gondtalanul élnek.

De ebben a csillogó épületben napról napra olyan döntéseket hoztak, melyek megváltoztatták a dolgok menetét Erikában. Ebben az épületben rendelkeztek a mágia betiltásáról, és olyan munkatáborok létrehozásáról, mint Calaculla és Távolvég. Ebben az épületben lakott a gyilkos, aki királynak nevezte magát, és akitől mindenkinél jobban rettegett.

Ha a Vaults Résvár alvilágának a szíve, akkor ez az üvegkastély Adarlan birodalmának lelke.

Úgy érezte, mintha az üvegből, kőből és vasból készült szörny figyelné őt. Ahogy ránézett, a Sammel és Arobynn-nel kapcsolatos problémái jelentéktelennek tűntek, mintha csak egy szúnyog lenne, és egy olyan teremtmény szélesre tátott szája előtt zümmögne, aki az egész világot fel akarja falni.

A hideg szélben kibomlott egy-két tincs befont hajából. Nem kellett volna ilyen közel jönnie, még ha annak a valószínűsége, hogy találkozik a királlyal, a nullával is egyenlő. Már csak ha rágondolt, szörnyű félelem fogta el.

Egyedül az vigasztalta, hogy a király által meghódított területek lakóinak többsége valószínűleg ugyanígy érzett. Amikor kilenc évvel ezelőtt lerohanta Terrasent, bevonulása gyors volt és szörnyű. Még Celaena is rosszul lett, ha olykor eszébe jutott néhány a rémtettei közül, amiket uralma megszilárdítása érdekében követett el.

Egészen beleborzongott, majd sarkon fordult, és hazament.

Sam csak vacsorára jött haza.

Celaena a kandallóban lobogó tűz előtt feküdt a kanapén, és egy könyvet olvasott, amikor belépett a lakásba. Arcát még félig eltakarta a csuklyája, és hátán a kardja markolata csillogott a tűz vörös fényében. Amikor bezárta maga mögött az ajtót, Celaena pillantása az alkarján tompán fénylő, hosszú bőrkesztyűkre esett: a vastag, művészi kidolgozású bőr alatt török lapultak. Sam olyan fegyelmezett erőt sugárzott, hogy Celaena elámult. Néha egyszerűen megfeledkezett róla, hogy Sam, akivel a lakását megosztotta, szintén egy edzett, kíméletlen orgyilkos.

– Találtam megbízót.

A fiú lehúzta a csuklyát a fejről, és az ajtókeretnek dőlt, karját széles mellkasa előtt keresztbe tette.

– Tényleg? – Celaena becsapta a könyvet, amibe eddig teljesen belemerült, és letette a kanapéra.

– Jól megfizetik. Még hozzá nagyon jól. – Barna szeme ragyogott, ugyanakkor az arca kiismerhetetlen volt. – Az orgyilkoscéhnek nem kell róla tudnia. Számodra is lenne feladat.

– Ki a megbízó?

– Azt nem tudom. A férfi, akivel beszéltem, a szokásos módon álcázta magát: csuklyát és teljesen jellegtelen ruhát viselt. Valaki más helyett tárgyalhatott.

– Miért nem akartak a céhhez fordulni? – Celaena a kanapé karfájára ült. Túl nagynak, túl feszültnek érezte a kettejük között lévő távolságot.

– Mert Ioan Jayne-t és a helyettesét, Rourke Farrant kell megölnöm.

Celaena rábámult.

– Ioan Jayne.

Résvár alvilágának ura.

Sam bólintott.

Celaena füle zúgni kezdett.

– Túlságosan jól őrzik – vetette ellen. – És Farran... az az ember idegbeteg. Egy *szadista*.

Sam ellökte magát az ajtófélfától, és odament hozzá.

– Azt mondtad, pénzre van szükségünk ahhoz, hogy másik városba költözhessünk. És mivel feltétlenül ki akarsz fizetni a céhet, *tényleg* szükségünk van pénzre. Szóval, ha nem akarunk lopni, mint a tolvajok, azt ajánlom, fogadjuk el a megbízást.

Celaena kissé hátrabillentette a fejét, hogy Sam szemébe tudjon nézni.

– Jayne veszélyes.

– Akkor pont jó, hogy mi vagyunk a legjobbak, nem?

A fiú hanyagul mosolygott, de Celaena látta, milyen feszesek a vállai.

– Keressünk valami mást. Biztos vannak egyéb lehetőségek is.

– Nem lehet tudni. És ilyen sokat senki nem fizetne. Celaenának leesett az álla, amikor Sam kimondta az összeget.

Nagyon jó tartalék lenne. Ennyiből bárhol megélnének egy darabig.

– Tényleg nem tudod, ki a megbízó?

– Te most *kifogásokat* keresel, hogy nemet mondhass?

– Csak próbálok a biztonságunkra gondolni – fortyant fel. – Tudod te, hogy hány ember törte bele a bicskáját Jayne-be és Farranbe? És tudod, hányan vannak még életben közülük?

Sam beletúrt a hajába.

– Velem akarsz lenni?

– Micsoda?

– Velem akarsz lenni?

– Igen.

Ebben a pillanatban valóban ez volt minden, amit akart. Sam tétován elmosolyodott.

– Akkor csináljuk meg, és elég pénzünk lesz, hogy elvarrjunk itt minden szálat, és valahol máshol letelepedjünk a kontinensen. Ha rajtam múlna, én már ma éjjel útnak indulnék, anélkül, hogy Arobynnnek vagy a céhnek egy fillért is adnék, de igazad van: akkor életünk hátralévő részében egy perc nyugtunk sem lenne. Tiszta lappal kell indulnunk. Ezt akarom. Kettőnkért.

Celaena torka összeszorult, és a tűz felé nézett, de Sam egy ujjal finoman megemelte az állát.

– Szóval üldözőbe veszed velem Jayne-t és Farrant?

Sam olyan szép volt – mindent megtestesített, ami Celaenának tetszett, és amire vágyott. Hogy lehet, hogy ez csak idén tűnt fel neki? Hogy utálhatta őt annyira sokáig?

– Át fogom gondolni – szólt fátyolos hangon, és felállt. Nem fontoskodásból mondta. *Tényleg végig* kellett gondolnia, különösen mivel Jayne és Farran volt a célpont.

Sam mosolya szélesebb lett, és odahajolt hozzá, hogy egy csókot nyomjon a halántékára.

– Jobb, mintha nemet mondtál volna.

Celaena az arcán érezte a leheletét.

– Sajnálom, amit korábban mondtam.

– Bocsánatkérés Celaena Sardothientől? – Csillogott a szeme.
– Talán álmodom?

Grimaszolt, de amikor Sam megcsókolta, a karját a nyaka köré fonta, és csókban forrtak össze. Amikor a nyelvük egymáshoz ért, Sam halkán felnyögött. Celaena keze beleütközött a szíjba, amivel Sam kardja a hátára volt erősítve, és addig játszott vele, míg

sikerült kioldania a kapcsot. A kard hangos koppanással a padlóra esett. Sam a szemébe nézett, és Celaena iszonyúan vágyott arra, hogy szorosan magához húzza őt. Sam olyan odaadással puszilgatta mindenhol, mintha tudná, hogy még élete egész hátralévő részében csókolhatja őt.

Celaenának ez tetszett. Nagyon.

Sam az egyik karjával átkarolta a hátát, a másikkal pedig térde alá nyúlt, és egy könnyed mozdulattal felemelte. Celaena a mennyországban érezte magát, habár ezt soha nem árulta volna el neki.

Sam átvitte a nappaliból a hálósobába, és gyengéden az ágyra fektette. Gyorsan lehúzta veszélyes bőrkesztyűjét, ledobta a csizmáját, köpönyegét, bőrmellényét, és alóla az ingét is. Celaena figyelte aranyló bőrét és izmos mellkasát, a felsőtestét borító vékony hegeket, és a szíve úgy kalapált, hogy alig kapott levegőt.

Sam az övé. Ez a csodás, erős férfi az övé.

Sam ajka újra egybeolvadt az övével, közben a fiú finoman az ágy közepe felé tolta. Magabiztos kezei bejárták testét, és felfedezték annak minden egyes centiméterét. Ő a hátán feküdt, Sam pedig a könyökén támaszkodott. A fiú belecsókolt a nyakába. Nekifeszült, amikor Sam keze a felsőtestére siklott, és kigombolta a tunikáját. Nem akarta tudni, hogy hol tanulta ezeket a dolgokat. Mert ha egyszer megtudja azoknak a lányoknak a nevét...

Még a lélegzete is kihagyott, amikor az utolsó gombhoz ért, és lesegítette róla a tunikáját. Zihálva nézett végig a testén. Már korábban is eljutottak idáig, de Sam tekintete most kérdő volt, nemcsak a tekintete, de az egész teste.

– Ne ma este – suttogta Celaena izzóan forró arccal. – Még ne!

– Nem rohanunk sehová – mondta Sam, és lehajolt, hogy az

orrával végigsimítson a vállán.

– Csak... – az istenekre, már megint minek beszél. Nem tartozott neki magyarázattal, és Sam nem is sürgette őt, de... – egy ilyen dolognál, mint ez, szeretnék minden pillanatot kiélvezni.

Sam tudta, mire gondol, amikor azt mondta, „egy ilyen dolognál” – a kapcsolatukra, a kettejük közt kialakult kötelékre, amely olyan erős és eltéphetetlen volt, hogy a lány képzeletében minden Sam körül forgott. Ez mindennél jobban megrémítette.

– Tudok várni – mondta Sam lassan, miközben a kulcscsontját csókolgatta. – Miénk az örökkévalóság.

Talán igaza volt. És ha a világon minden időt Sammel tölthet... Ez a kincs minden árat megért.

A VIRRADAT BEKÚSZOTT A HÁLÓSZOBÁBA, aranyló fénnel árasztotta el, és megakadt Sam hajában, bronzszínű fényt kölcsönözve neki.

Celaena a könyökére támaszkodva figyelte, ahogy alszik.

Meztelen felsőteste még mindig elképesztően barna volt, ami azt jelentette, hogy vagy egész napokat edzett végig az orgyilkosok villájának nyitott udvarán, vagy sokat lustálkodott az Avery partján. Hátát és vállát különböző nagyságú hegek borították – volt köztük keskeny és sima, de volt duzzadt és egyenetlen is. Egész életében edzett és harcolt... A teste olyan, mint egy térkép a kalandjairól, vagy bizonyíték arról, milyen Arobynn Hamelnél felnőni.

Egy ujjal végigsimított a gerincén. Nem akarta, hogy több heg kerüljön a testére. Nem *ezt az* életet akarta néki. Ahhoz ő túl jó. Valami jobbat érdemelt.

Ha elköltöznék, talán nem tudnák maguk mögött hagyni a halált és gyilkolást, és ami az egészszel kapcsolatos, legalábbis nem azonnal, de talán egyszer, valamikor a távoli jövőben...

Elsimított egy tincset Sam szeméből. Egyszer majd mindketten félreteszik a kardjaikat, tőreiket és nyilaikat. És azzal, hogy elköltöznek Résvárból és kilépnek a céhből, megteszik az első lépést efelé, még ha pár évig még biztosan orgyilkosként kell is majd dolgozniuk.

Sam kinyitotta a szemét, és amikor észrevette, hogy Celaena figyeli őt, álmosan rámosolygott.

Ez a mosoly az elevenébe hatolt. Igen, érte egy nap le tudna mondani arról, hogy Adarlan orgyilkosa legyen, le tudna mondani a hírnévről és a vagyonról is.

Sam átkarolta meztelen derekát, és szorosan magához vonta. Az orrát Celaena nyakához érintette, és mélyen magába szívta az illatát.

– Öljük meg Jayne-t és Farrant – szolt Celaena halkan.

Sam mormogott valamit, úgy tűnt, hogy csak félig van ébren, és a gondolatai még véletlenül sem Jayne-n és Farranen járnak.

Amikor a körmét a hátába vájta, Sam felnyögött a bosszúságtól, de esze ágában sem volt rendesen felébredni.

– Először Farrant tesszük el láb alól, hogy megszakítsuk a parancsláncolatot. Mindkettejüket egyszerre lekapcsolni túl kockázatos lenne, túl sok a hibaforrás. De ha Farrannel kezdjük, akkor bár Jayne őreit is riadóztatják, azok teljesen össze lesznek zavarodva. És akkor megöljük Jayne-t.

Ez egy jól átgondolt terv volt. Tetszett neki. Szükségük lesz még pár napra, hogy mindent kiderítsenek Farran óvintézkedéseiről, és rájöjjenek, hogyan tudják kijátszani őket.

Sam dűnnyögött valamit, ami úgy hangzott, mintha azt mondt volna: *Ahogy akarod, de most aludjunk tovább.*

Celaena csak mosolyogni tudott rajta.

Reggeli után Celaena elment a bankba, hogy egy óriási összeget átutaljon Arobynn számlájára, amitől mindketten elég nyomottá és ingerültté váltak, majd pedig azzal töltötték a napot, hogy információkat gyűjtöttek loan Jayne-ről. Jayne-t, Résvár alvilágának urát a lehető legszigorúbban őrizték, és mindenütt voltak segítők: árva gyerekek kémkedtek neki az utcán, prostituáltak dolgoztak neki a Vaultsban, de voltak még köztük kocsmárosok, kereskedők, sőt még a városi őrsegből is néhányan.

Mindenki tudta, hogy hol lakik: Résvár egyik legszebb utcájában egy terebélyes, kétemeletes, fehér kőépületben. A házat annyira szigorúan őrizték, hogy szinte már az is kockázatos volt, ha elhaladtak mellette. De az utcán settenkedő álcázott kopók még arra is felfigyeltek volna, ha valaki csak pár percre megáll a ház előtt körülnézni.

Tulajdonképpen az is abszurd volt, hogy Jayne háza ebben az utcában állt. Szomszédai jómódú üzletemberek és köznemesek voltak. Vajon tudomásuk van arról, hogy ki lakik mellettük, és hogy a smaragdzöld tető alatt milyen aljas üzemek folynak?

Amikor éppen az utca másik oldalán a házhoz közeledtek, mint egy jól öltözött, csinos pár, akik épp szokásos reggeli sétájukat élvezik, nem kis szerencsében volt részük. Farran, Jayne helyettese ugyanis pont akkor lépett ki az ajtón, és peckesen a rá várakozó fekete hintóhoz lépdelt.

Celaena érezte, ahogy Sam karja megfeszül a keze alatt. A fiú továbbra is egyenesen előre nézett, a kémek miatt nem merte sokáig nézni Farrant. De Celaena úgy tett, mint aki egy kis lyukat fedezett fel fűzőld tunikáján, és közben sikerült többször is odapillantania.

Hallott már Farranról. Mint majdnem mindenki. Ha valaki az ő rossz hírére nézve konkurenciát jelenthetett, akkor az Farran volt.

A magas, széles vállú, húszas évei végén járó férfi Résvár utcáin született, ahová kitették, és már gyerekként is Jayne-nek kémkedett. Jayne bizarr udvartartásában aztán az évek során egyre feljebb tornászta magát, útján egyre több és több hullát maga után hagyva, míg ki nem nevezték a helyettesévé. Ha most valaki ránézett a finom, szürke ruhájú, csillogó, művészien lenyalt hajú férfira, fel sem merült benne, hogy valaha a szegénynegyed falkában kóborló gonosz kis szörnyetegeinek egyike volt.

Mialatt Farran lement a lépcsőn a hintóhoz, ami a privát bejárónál várt rá, lépései lazák, mégis határozottak voltak – teste duzzadt az épp csak féken tartott erőtől. Celaena még az utca másik oldaláról is látta, hogy a férfi sötét szeme ragyog, és sápadt arcán mosoly ül, amitől a hátán végigfutott a hideg.

Tudta, hogy a hullák, melyek Farran útját övezték, soha nem voltak hiánytalanok. Az évek során, míg árva gyerekből Jayne helyettese lett belőle, felfedezte vonzódását a szadista kínzási módszerek iránt. Ez biztosította helyét Jayne oldalán, és tartotta távol riválisait attól, hogy kihívják őt.

A férfi könnyed eleganciával szállt be a hintóba. A jármű azon nyomban kigurult a bejárón, és bekanyarodott az utcába. Amikor elzötyögött mellettük, Celaena felemelte a fejét.

Így megállapíthatta, hogy Farran kinézett az ablakon, és őt bámulta.

Sam úgy tett, mint aki semmit nem vesz észre. Celaena teljesen kifejezéstelen arcot vágott, a jól nevelt hölgy ábrázatát öltötte magára, akinek fogalma sincs arról, hogy aki őt úgy figyeli, mint a macska az egeret, a valóságban a birodalom leggonoszabb, legperverzebb embereinek egyike.

Farran küldött felé egy mosolyt, amiben nem volt semmi emberi.

Pontosan *ezért* ajánlott fel a megbízójuk Farran és Jayne haláláért ilyen hatalmas összeget.

Celaena illemtudóan biccentett felé egyet. Farran mosolya ettől csak még szélesebb lett, aztán hintója elhaladt mellettük, és már el is nyelték a város utcái.

Sam fellélegzett.

– Örülök, hogy először őt tesszük el láb alól.

Celaena lelkének sötétebb és gonoszabb fele pont az ellenkezőjét kívánta... Látni akarta lehervadni ezt a macskaszerű mosolyt, amikor Farran majd megtudja, hogy Jayne-t Celaena Sardothien ölte meg. De Samnek igaza volt. Ha Jayne-t ölnék meg elsőként, soha többé nem lenne egy nyugodt pillanatuk sem, mert Farran minden követ megmozgatna, hogy elkapja őket. Egy kiadós sétával nagy ívben megkerülték Jayne házat.

– A legjobban akkor tudunk Farran közelébe férközni, ha éppen úton van valahová – mondta Celaena, aki tudatában volt annak, milyen sok szempár figyelte ezen a környéken. – A házat túl szigorúan őrzik.

– Két nap múlva már valószínűleg többet fogok tudni mondani – válaszolta Sam.

– Hogy érted?

– Azt gondoltam, hogy Jayne haláláért te akarod learatni a babért. Akkor én átveszem Farrant.

– Miért nem dolgozunk együtt?

Sam mosolya elhalványult.

– Mert azt szeretném, hogy ameddig csak lehet, maradj ki ebből a dologból.

– Csak azért, mert együtt vagyunk, még nem változtam

nyávogós, gyáva kukaccá.

– Egyáltalán nem ezt mondom. De a szememre akarod vetni, hogy a szerelmemet távol akarom tartani olyasvalakitől, mint Farran? És még mielőtt előhozakodnál a dicsőséglistáddal – nagyon jól tudom, hány embert öltél meg, és milyen szorult helyzetekből mentetted már ki magadat. De ezt a megbízást *én* szereztem, tehát úgy csináljuk, ahogy *én* mondom.

Ha nem lettek volna minden sarkon kémek, Celaena talán pofon vágta volna.

– Hogy *merészselsz*...

– Farran idegbeteg – folytatta Sam, anélkül, hogy ránézett volna. – Te magad mondtad. És ha bármi rosszul sülné el, *semmi esetre sem* szeretném, hogy a keze közé kerülj.

– Biztonságosabb lenne, ha összedolgoznánk.

– Nincs szükségem arra, hogy vigyázz rám, Celaena!

– A pénz miatt mondd? Amiért sok mindent én fizetek?

– Ezért a megbízásért most én vagyok felelős, és ne te mondd már meg mindig, hogy mi legyen!

– Akkor legalább hagyd, hogy a felderítésben részt vegyek! – kérlelte a lány. Meg tudott békélni a gondolattal, hogy Sam teszi el Farrant láb alól. Ő nyugodt szívvel lesz mellékszereplő ebben a munkában. Hisz nem épp most kezdett el megbarátkozni a gondolattal, hogy egyszer már nem ő lesz Adarlan orgyilkosa? Legyen csak Sam is reflektorfényben.

– Nem lesz semmiféle felderítés – válaszolta Sam élesen. – A város másik végén leszel, távol innen.

– Ugye tudod, hogy ez mennyire nevetséges?

– Én is ugyanolyan sokat edzettem, mint te, Celaena.

Erősködhetett, vitatkozhatott volna tovább, míg Sam megadja magát, de egy szemernyi keserűséget fedezett fel most a szemében.

Ezt a keserűséget már hónapok óta nem látta, a Koponya-öböl óta, amikor még tulajdonképpen ellenségek voltak. Sam korábban folyton arra kényszerült, hogy tétlenül nézze, amint ő learatja a babérokat, és mindig csak azokat a megbízásokat kapta meg, amelyeket ő nem méltóztatott elvállalni. Ami, figyelembe véve Sam tehetségét, elég abszurd volt.

Már ha a gyilkolás képességét tehetségnek lehetett nevezni.

És habár ő szeretett felválni, és Adarlan orgyilkosának hívatni magát, ezt a felfuvalkodottságot Sammel szemben néha már kegyetlennek érezte.

Így aztán bármennyire is nem volt ínyére, és ellentmondott mindannak, amit a kiképzése alatt tanult, megbökte Samet a vállával, és azt mondta neki:

– Rendben. Egyedül végzel Farrannel. De Jayne-t meghagyod nekem, és őt az *én* módszeremmel fogjuk elintézni.

Celaenának táncórája volt Madame Florine-nél, a Királyi Színház tanáránál, ezért Samre hagyta a további felderítést, és elindult az öreg hölgy privát tánctermebe.

Négy órával később leizzadva, fájó tagokkal és teljesen kimerülve indult haza. A szigorú Madame Florine-t gyermekkorától ismerte, mert ő tanította meg Arobynn valamennyi orgyilkosának a legújabb társastáncokat. De Celaena szívesen vett nála különórát is a klasszikus tánc révén elsajátítható hajlékonyság és ügyesség miatt. Valójában azt hitte, hogy a szűkszavú tanárnő nem igazán kedveli, de meglepetésére Madame Florine nem volt hajlandó pénzt elfogadni tőle, mióta otthagytá Arobynnt.

Ha elköltöznek, új tánctanárnőt kell keresnie magának. És természetesen egy új tánciskolát is, rendes zongoristával.

És a városban lennie kell majd könyvtárnak is. Egy nagy, csodaszép könyvtárnak. Vagy egy könyvesboltnak, szakértő tulajdonossal, aki biztosítani tudja, hogy könyvek iránti szomját mindig csillapíthassa.

És egy jó szabónőnek. Egy parfümösnek. Egy ékszerésznek. És egy cukrásznak.

Ahogy felmászott a raktár feletti lakásához vezető falépcsőn, a lábait ólomnehéznek érezte. A táncórára fogta. Madame Florine szigorú volt, aki nem hagyta, hogy csak úgy lógassa a kezét, vagy hanyagul tartsa a felsőtestét; mindig maximális teljesítményt várt el. Igaz, az óra utolsó húsz percében eltekintett ettől, és olyankor Celaena megmondhatta a zongoránál ülő diáknak, mit játsszon, és előírások nélkül, kötetlenül táncolhatott. És mivel neki nem volt saját zongorája a lakásában, óra után is maradhatott gyakorolni.

Már a lépcsőfordulóban állt, az ezüstös-zöldes bejárati ajtó előtt.

Képes lenne elhagyni Résvárat. Ha ez azt jelentené, hogy megszabadul Arobynnától, akkor mindenről le tudna mondani, amiért itt odavan. A kontinens más városaiban is vannak könyvtárak, könyvesboltok és jó üzletek. Talán nem olyan nagyszerűek, mint Résvárban, és annak a másik városnak a szíve talán nem abban a megszokott ritmusban verne, amit mindennél jobban szeretett, de... Samért képes lenne elmenni innen.

Sóhajtott, kinyitotta az ajtót, és belépett a lakásba.

A kanapén Arobynn Hamel ült.

– Szervusz, drágáságom! – köszöntötte mosolyogva.

CELAENA EGYEDÜL ÁLLT A KONYHÁBAN, és megpróbált nem reszketni, miközben egy csésze teát töltött ki magának. Honnan tudta Arobynn, hogy hol lakik? Valószínűleg a szolgálától, akik a költözésnél segítettek neki. De hogy így betört a lakásába, és hogy ő így itt találta... mióta ül itt? Átkutatta a holmiját is?

Töltött neki is teát. A két kistányérral, rajtuk a teával visszament a nappaliba. Arobynn keresztbe tette a lábát, egyik karját a kanapé háttámláján nyugtatta, látszólag otthon érezte magát.

A lány nem mondott neki semmit, amikor a csészét odanyújtotta neki, majd leült az egyik karosszékre. A kandallóban nem égett tűz, olyan meleg volt, hogy Sam a nappali egyik ablakát nyitva hagyta. Az Avery felől sós fuvallat fújt be a lakásba, megdagasztotta a vörös bársonyfüggönyt, és meglebbentette Celaena haját. Ez az illat biztosan hiányozna neki.

Arobynn kortyolt egyet a teából, aztán megnézte a csészéjében

lévő borostyánszínű italt.

– Kinek mondhatok köszönetet ezért a kitűnő teaért?

– Nekem. De ezt te is tudod.

– Hm – ivott még egy kortyot Arobynn. – Ezt *valóban* tudtam már. – A délutáni fényben a szeme úgy világlított, mint a higany. – Amit viszont *nem* tudok, az az, hogy mitől tartjátok Sammel olyan jó ötletnek Ioan Jayne és Rourke Farran meggyilkolását.

Hát persze hogy tudott róla.

– Neked ehhez semmi közöd. A megbízónk már nem akar a céhvel dolgozni, és most, hogy a pénzt átutaltam a számládra, Sam és én már nem vagyunk tagok.

– Ioan Jayne – ismételte meg Arobynn, mintha a lány nem tudta volna pontosan, hogy ki is ő. – *Ioan Jayne. Ti megőrültetek?*

– Nem értem, miért kellene bármilyen tanácsodra is hallgatnom – felelte fogcsikorgatva.

– Én magam sem mernék Jayne-nel kikezdeni. – Arobynn tekintete tűzben égett. – Pedig évekig törtem a fejem, hogyan lehetne ezt a fickót eltenni láb alól.

– Még egyszer nem megyek bele a kis trükkös játékaidba – tette le a csészéjét Celaena, majd felállt. – Kifelé a lakásomból!

Arobynn úgy nézett rá fel, mint egy dacos gyerekre.

– Jayne nem véletlenül Résvár alvilágának a kétségbevonhatatlan ura. Farran pedig egyáltalán nem véletlenül a helyettese. Lehet, hogy jó vagy, Celaena, de nem vagy legyőzhetetlen.

A lány keresztbe fonta a karját.

– Talán csak azért akarsz lebeszélni, mert attól tartasz, hogy ha megölöm őt, akkor túlszárnyallak téged?

Arobynn felugrott, és föléje magasodott.

– Azért próbállak lebeszélni erről, te oktalan, hálátlan lány,

mert Jayne és Farran *halálosak*. Nekem a megbízó odaígerhetné az üvegkastélyt is, biztos, hogy nem mennék bele.

Celaena érezte, ahogy a méreg felforr benne.

– Hogyan várhatod el mindazok után, amit velem tettél, hogy egy szavadat is elhiggyem?

Keze a csípőjénél lévő török felé vándorolt. Arobynn érzékelte ezt, bár a szeme még a lány arcára irányult – ismerte kezének minden mozdulatát, anélkül, hogy odanézett volna.

– *Kifelé a lakásomból!* – ismételte meg fenyegetően.

Arobynn ferdén rámosolygott, majd szándékos kimértséggel végignézett a lakáson.

– Egyet mondj meg, Celaena: megbízol Samben?

– Micsoda kérdés ez?

Arobynn közben mintegy mellékesen ezüsttunikája zsebébe sülyesztette a kezét.

– Megmondtad neki az igazat a származásodról? Az az érzésem, hogy szívesen megtudná. És még az előtt, hogy neked szentelné az életét.

Celaena a légzésére koncentrált, és ismét az ajtóra mutatott.

– *Tűnj el!*

Arobynn vállat vont, legyintett, mintha csak a felvetett kérdéseit akarná elhessegetni, és elindult a bejárati ajtó felé. Celaena figyelte minden mozdulatát, követte minden lépését, vállai mozgását, és látta, hogy Arobynn merre tekint. A keze már a sárgarézből készült ajtófogamon volt, amikor visszafordult a lányhoz. Szeme – ez a szürke szempár, mely valószínűleg egész hátralévő életében üldözni fogja – fényesen csillogott.

– Teljesen mindegy, mit tettem veled, én tényleg nagyon szeretlek, Celaena.

Ez a szó szinte fejbe kólintotta. Ezt még sosem mondta neki.

Soha.

Hosszú hallgatás következett.

Arobynn nyelt egyet.

– Amit teszek, azt azért teszem, mert megijesztesz... és mert nem tudom, hogyan fejezzem ki az érzéseimet – mondta olyan halkán, hogy alig lehetett hallani. – Azokat a dolgokat azért tettem, mert dühös voltam rád, hogy felszedted Samet.

Most itt az orgyilkosok királya beszélt, vagy az apa, vagy a szerető, aki még sosem mutatkozott meg?

Arobynn gondosan fenntartott álarca lehullott, gyönyörű szemében a sebzettség vibrált, amit ő okozott neki.

– Maradj velem! – suttogta. – Maradj Résvárban!

Celaena nyelt egyet, de a gombóc ott maradt a torkában.

– Elmegyek.

– Ne – tiltakozott szelíden a férfi. – Ne menj!

Ne.

Pontosan ugyanezt mondta neki azon az estén, amikor megverte, röviddel az első ütés előtt, amikor a lány még azt gondolta, hogy Samet fogják megverni, és nem őt. És aztán Arobynn annyira borzalmasan összeverte, hogy elájult. Utána pedig még megverte Samet is.

Ne tedd!

Pontosan ugyanezt mondta neki Ansel a sivatagban, amikor ő a tarkójához nyomta a kardot, és már éppen azon volt, hogy azt a lányt, akit barátnőjének nevezett, árulása miatti fájdalmában megölje. De ez az árulás nem volt összehasonlítható azzal, amit Arobynn művelt vele: egy csellel rábírta őt arra, hogy megölje Donealt, egy olyan embert, aki számos rabszolgát fel tudott volna szabadítani.

Arobynn a szavakat láncnak használta, amivel őt újra magához

tudná láncolni. Az évek során annyi lehetősége lett volna megmondani neki, hogy szereti – *tudta*, mennyire vágyik ezekre a szavakra. De csak akkor mondta ki, amikor fegyverként fel kellett használnia őket. És most, amikor neki itt van Sam, Sam, aki ezeket a szavakat úgy mondja ki, hogy cserébe nem vár semmit, Sam, aki őt olyan okból szerette, melyeket ő még mindig nem értett...

Celaena oldalra hajtotta a fejét, ez volt az egyetlen figyelmeztető jel Arobynn számára, hogy továbbra is kész őt megtámadni.

– Kifelé a lakásomból!

Arobynn még egyszer utoljára ránézett, és lassan bólintott, mielőtt elment.

A *Fekete Hattyú* fogadó zsúfolásig megtelt, mint majdnem minden este. Celaena, aki Sammel az egyik középső asztalnál ült, nem különösebben kívánta az előtte heverő marharagut. De beszélgetni sem volt kedve, bár Sam mindenről beszámolt neki, amit csak megtudott Farranról és Jayne-ről. Arobynn meglepetésvizitjét nem említette.

Nem messze tőlük egy kis csoportnyi fiatal nő ült, akik kuncogva arról társalogtak, hogy a koronaherceg Suria partjaira utazott egy kis pihenésre, és hogy *ők* mindannyian mennyire szívesen csatlakoznának hozzá és vidám csapatához, és így tovább és így tovább, míg Celaena már azt fontolgatta, hogy hozzájuk vág egy kanalat.

De a *Fekete Hattyú* nem volt balhész vendéglő. Ide olyan vendégek jártak, akiknek fontos volt a jó étel, a jó zene és a társaság. Itt nem voltak verekedések, gyanús ügyletek vagy

kuncsaftokra vadászó prostituáltak. Talán ez volt az, ami őt és Samet majdnem minden este idehozta – itt *normális* volt a légkör.

Még egy hely, amit hiányolna.

Amikor hazaértek, és a lakás Arobynn behatolása után olyan sajátosan idegennek tetszett, Celaena egyenesen a hálósobába ment, és gyújtott pár gyertyát. Készen állt arra, hogy lezárja ezt a napot. Készen arra, hogy eltegyék láb alól Jayne-t és Farrant, és aztán elutazzanak.

Az ajtóban Sam bukkant fel.

– Még soha nem láttalak ilyen csendesnek.

Celaena megnézte magát a pipereasztal feletti tükörben. Az Ansellel folytatott küzdelméből származó sebe már elhalványodott, és a nyakán lévő is szintén majdnem eltűnt már.

– Fáradt vagyok – válaszolta. Ezzel nem is hazudott. Elkezdte kigombolni a tunikáját, az ujjait olyan ügyetlennek érezte közben. Arobynn emiatt jött ide hozzá? Mert tudta, hogy milyen hatást fog kiváltani belőle? Felegyenesegett. Ezt a gondolatot annyira gyűlöletesnek találta, hogy legszívesebben összetörte volna a tükört.

– Történt valami?

Amikor az utolsó gombhoz ért, nem vette le a tunikáját, hanem Samhez fordult, és tetőtől talpig végignézte. El *tud* majd neki mondani mindent?

– Beszélj hozzám! – kérte Sam, barna szemében csak az aggodalom tükröződött. Semmi hátsó szándék, semmi hátsó gondolat...

– Meséld el nekem a legnagyobb titkodat! – kérte a lány halkán.

Sam szeme vékony csíkká húzódott össze, de bejött a szobába, és leült az ágy szélére. Elgondolkodva túrt bele a hajába, míg az

egész összevissza nem állt.

Végre belekezdett.

– Életem egyetlen titka az, hogy szeretlek téged – mondta, és halványan rámosolygott a lányra. – Már azt gondoltam, hogy ezt magammal viszem a sírba.

A szeme annyira megtelt fénnel, hogy Celaena szíve majdnem megállt e szépség láttán.

A lány odament Samhez, az egyik kezét az arcára tette, a másikkal beletúrt a hajába. Sam elfordította a fejét, hogy megcsókolja a lány tenyerét, mintha az a sok láthatatlan vér, mely a lány kezéhez tapadt, nem számítana neki. Tekintetük ismét összetalálkozott.

– És mi a tiéd?

Úgy tűnt, a szoba összement, a levegő is összesűrűsödött. Celaena behunyta a szemét. Egy teljes percre volt szüksége, és sokkal több bátorságra, mint gondolta, de végül csak kimondta. Mindig ott volt ez a fejében – ez duruzsolt a fülében, minden lélegzetvételében, olyan sötét teherként, mely elől soha nem tudna elfutni.

– A szívem mélyén – mondta – egy gyáva ember vagyok.

Sam felvonta a szemöldökét.

– Gyáva ember vagyok – ismételte meg a lány. – És félek. Minden percben félek. Állandóan.

A fiú elvette a kezét az arcáról, hogy megcsókolja az ujjhegyét.

– Én is félek – mormolta. – Akarsz hallani valami képtelen dolgot? Mindig, amikor nagy a baj, azt mondom magamnak: *A nevem Sam Cortland... és nem félek.* Ezt csinálom már évek óta.

– És ez működik? – kérdezte Celaena csodálkozva.

Sam nevetett, ajkával még mindig az ujjait cirógatta.

– Néha igen, néha nem. De legtöbbször valahogyan jobban

érzem magam. Vagy legalábbis kicsit nevetnem kell magamon.

Ez nem az a típusú félelem volt, amire ő gondolt, de...

– Ez tetszik nekem – mondta.

Sam összekulcsolta az ujjait.

– Tetszel nekem – mondta a lánynak, aki most hagyta neki, hogy megcsókolja. Addig csókolta, amíg teljesen el nem feledkezett arról a sötét teherről, ami mindig üldözni fogja.

ROURKE FARRAN ROPPANT ELFOGLALT EMBER VOLT. Másnap reggel Celaena és Sam már napfelkelte előtt ott volt egy háztömbnyire Jayne házától – feltűnés nélkül, mindketten szolid ruhában, köpenyben és csuklyában, melyet annyira az arcukba húztak, hogy teljesen rejtve maradtak. Farran még a teljes napfelkelte előtt elhagyta a házat. Követték a kocsiját a városon át, megfigyelték mindenhol, ahol megállt. Csoda volt, hogy egyáltalán maradt *ideje* a szadista élvezeteire, Jayne üzletei láthatólag kitöltötték az ideje nagy részét.

Mindenhová ugyanazzal a fekete kocsival ment – kevélységének újabb bizonyítéka volt ez, így ugyanis könnyű prédává tette magát. Úgy látszott, hogy Donevaltól eltérően, akit folyamatosan őriztek, Farran teljesen tudatosan közlekedik testőrök nélkül, mintha szabályosan ki akarná provokálni, hogy megtámadják.

Követték a bankhoz, követték Jayne vendéglőibe és fogadóiba,

a bordélyokba és a piszkos kis utcákban megbúvó feketéző bódékba, aztán pedig vissza a bankba. Közben többször betért Jayne házába is. Aztán pedig azzal lepte meg Celaenát, hogy egyszer csak bement egy könyvesboltba – és nem azért, hogy megfenyegeesse a tulajdonost, vagy hogy a védelmi pénzt beszedje, hanem hogy könyveket vegyen.

A lány ezt valami miatt szörnyűnek találta. És Sam tiltakozása ellenére besurrant utána a boltba, miközben a kereskedő a másik helyiségben tartózkodott, és vetett egy pillantást a pénztárkönyvre a pult mögött. Farran nem a kínzásról vagy a halálról vagy valami szörnyűségről vett könyveket. Ő nem, kalandregényeket vett, olyanokat, amiket ő is szívesen olvasott. A tudatot, hogy Farran is ezeket olvassa, valahogy rendkívül nyomasztónak érezte.

Aztán eltelt a nap, és kevés újdonságot hozott azon a hetikeségen kívül, ahogyan a férfi a városon át furikázott. Samnek nem okozhat gondot öt holnap este átsegíteni a túlvilágra.

Amikor a napsugarak késő délután aranyszínűek lettek, Farran kitarta a Vaultsba levezető vasajtót.

Celaena és Sam az utca végéből figyelték őt, ahol egy köztéri csapnál úgy tettek, mintha a csizmájukról tisztogatnák le az utca piszkát.

– Nyilvánvaló, hogy a Vaults Jayne-é – közölte Sam halkan a csobogó víz felett.

Celaena ránézett – vagyis ezt tette volna, ha a csuklyája engedte volna.

– Mit gondolsz, miért voltam olyan dühös rád, amikor ott bokszoltál? Ha egyszer valaha az ottani emberekkel összezördülsz, ha valakit ott felbosszantasz, akkor, mivel elég fontos ember vagy, Farran személyesen fog odamenni, és megbüntetni téged.

– Farrant el tudom intézni – hördült fel Sam.

Celaena a szemét forgatta.

– Azt mondjuk nem gondoltam, hogy személyesen is megjelenik itt. Ez a hely még neki is túl mocskos.

– Bemegyünk?

Az utca nyugodt volt. Esténként a Vaults mindig felpezsdült, de napközben senki nem tartózkodott itt néhány botorkáló részen, és a fél tucat kidobóemberen kívül, akik a bejáratot őrizték.

Volt benne kockázat, hogy a Vaultsba Farran mögött menjenek be, de... Ha Farran valóban olyan hírhedt, mint ő, akkor érdekes lenne közelről megnézni, mielőtt Sam holnap hidegre teszi.

– Menjünk!

Először a vasajtó előtti öröknek nyomtak oda ezüstpénzeket, aztán az ajtó mögötti öröknek is, és már bent is voltak. A verőemberek nem tettek fel kérdéseket, nem kellett letenniük a fegyvereiket, még a csuklyát sem kellett levenniük. A törzsközönség diszkréciót igényelt, miközben rosszhírű szórakozásait élvezte.

Celaena már a lépcső tetejéről észrevette Farrant. A lépcső közvetlenül a bejáratú ajtóól vezetett le a mélybe. Egy összekarcolt, megperzselt faasztalnál ült, és egy férfival beszélt, akiben a lány felismerte Helmsont, a bokszmeccsek bíróját.

A többi asztalnál idegenek ültek késői ebédjük felett, Farrantól mind tisztes távolságra. Hátrébb, a ringeknél sötét volt és nyugalom, rabszolgák próbálták a vért levakarni, mielőtt este ismét beindul minden.

Celaena gyorsan megpróbálta magát függetleníteni a rabszolgák bilincseitől és megtört tartásuktól. Lehetetlen volt

megmondani, honnan jöttek – hogy hadifoglyok voltak, vagy csak idehurcolták őket a Királyság más részeiből. Azon tűnődött, mi a jobb: rabszolgaként idekerülni, vagy fogolyként egy Távolveghez hasonló munkatáborban robotolni. Mindkét variáció felért egy földi pokollal.

Az átlagos estékkel összehasonlítva a Vaults ma gyakorlatilag üresen tátongott. Amíg csak lehetett, a prostituáltak is inkább pihentek a hatalmas vendégtér két oldalán lévő nyitott szobáikban. Sok lány többedmagával aludt a vékony díványokon, az ütött-kopott függönyök nem igazán takarták el őket, pedig ezeknek kellett volna megadniuk azt az illúziót, hogy van magánszférájuk.

Celaena ezt a helyet legszívesebben az alapjáig felégette volna. És aztán tudatta volna mindenkivel, hogy itt olyan dolgok folytak, melyeket Adarlan orgyilkosa nem tűr el. Talán meg is teszi majd, ha Farrant és Jayne-t elintézték. Ezzel még egy kicsit tovább növeli Celaena Sardothien hírnevét, és bosszút is áll – utolsó alkalommal fog gondoskodni arról, hogy a neve fennmaradjon, mielőtt elhagyja a várost.

Sam szorosan mellette lépdelt, amikor leértek a lépcsőn, és a pulthoz mentek, mely a lépcső alatt volt az árnyékban. A pult mögött egy cingár férfi állt, aki úgy tett, mintha a fafelületet súrolná tisztára, közben viszont vizenyős kék szemét végig Farranre szegezte.

– Két sört – brummogta Sam, de a férfi csak akkor figyelt oda rájuk, amikor Celaena egy ezüstpénzzel kezdett el kopogni a pulton. Ez rengeteg pénz volt két sörért, de a pultos vékony, horzsolásos keze egy szempillantás alatt eltüntette.

Volt azért annyi vendég, hogy Celaena és Sam elvegyüljön közöttük – főleg részegek, akik a lokált sosem hagyták el, valamint olyanok, akik láthatólag szívesen ebédelték ilyen nyomorult környezetben. Celaena és Sam úgy tettek, mintha a sörüket innák – de amikor senki nem nézett oda, a földre lötytyintették –, valójában viszont Farrant figyelték.

A Farran és a köpcös bokszbíró melletti asztalon egy lezárt fadoboz volt, úgy tűnt, abban lehet az előző esti bevétel. A férfi egy ragadozó intenzitásával figyelte Helmsont, a fadobozról látszólag el is felejtkezett, amivel gyakorlatilag vadászatra hívta Celaenát.

– Mennyire vadulna be, ha ellopnám azt a dobozját? – latolgatta a lány.

– Ezt azonnal verd ki a fejedből!

A lány csettintett a nyelvével.

– Elrontod a játékot.

Farran és Helmsen bármiről beszélt is, hamar végeztek. De Farran ahelyett, hogy elindult volna fel a lépcsőn, átment inkább a lányokhoz. Azok mind felültek, amikor végigment a kis fürkéken és kamrákon. Aki aludt, azt villámgyorsan felébresztették, és mire Farran odaért, már senkin nem volt nyoma fáradtságnak. Kritikusan megsemmisített mindent, és megjegyzéseket tett az őt árnyékként követő férfinak. Helmsen bólogatott, meghajolt, és utasításokat vágott a lányok fejéhez.

Még a mesze lévő pulttól is jól látszott, hogy a lányok mennyire meg vannak félemlítve.

Celaena és Sam mindent megtett, hogy ne tűnjön izgatottnak. Farran átment a nagy termen, és végignézte a másik oldalt is. A lányok ott már vártak rá. Amikor végzett, a válla fölött bólintott Helmsonnak.

Helmsonon látszott a megkönnyebbülés, aztán azonban elsápadt, és csendben el is osont, amikor Farran az ujjával csettintve az egyik oldalajtónál álló őr felé fordult. Az azonnal kinyitotta az ajtót, egy másik őr pedig egy megbilincselte, teljesen piszkos, izmos férfit rángatott ki. A fogoly félholtan tűnt, Farrant megpillantva pedig imádkozni kezdett, és tekeregni az őr fogásában.

Nem lehetett mindent pontosan hallani, de Celaena a lényegre ki tudta venni kétségbeesett könyörgéséből: egy vaultsi bokszolóról volt szó, aki többel tartozott Jayne-nek, mint amennyit vissza tudott fizetni, ezért megpróbált kereket oldani.

Bár a fogoly megígérte, hogy kamatostul mindent visszafizet Jaynenek, Farran csak vigyorgott, és hagyta beszélni a férfit, míg az egyszer borzongva levegőt nem vett. Akkor Farran az állával egy másik, félig rongyos függöny mögötti ajtóra mutatott, a vigyora szélesebb lett, miközben az őr már cipelte is oda a még mindig könyörgő férfit. Amikor az ajtó kinyílt, Celaena egy pillanatra belesett a lefelé vezető lépcsőre.

Anélkül, hogy egyszer is a törzsvendégek felé nézett volna, akik az asztaluk mellett lopva követték az eseményeket, Farran az őrral és a fogollyal együtt belépett, és bezárta maga mögött az ajtót. Bármilyen fog is ott történni, az megfelel majd Jayne igazságszolgáltatásról alkotott elképzeléseinek.

Öt perccel később valóban egy kiáltás járta át a Vaultst.

Nem emberi, inkább állati hang volt ez. Celaena hallott már ilyen kiáltásokat – az orgyilkosok búvóhelyén elég kínzást élt már át ahhoz, hogy tudja, az emberek csak az elején ordítanak így. A végén a legtöbbszörnek már nincs hangszála, és csak rekedt, elfojtott hangokat tudnak kiadni.

Celaena olyan erősen szorította össze a száját, hogy befájdult

az állkapcsa. A pultos határozott mozdulatára a sarokban lévő zenészek rögtön belekezdtek egy dalba, hogy elnyomják a hangokat. A kőpadlón át mégis további kiáltások hallatszottak. Celaena tudott annyit Farranról, hogy az biztosan nem fogja egyből megölni a férfit. Nem, az ő öröme magából a fájdalomból táplálkozott.

– Menjünk! – szólt Celaena, amikor észrevette, hogy Sam milyen erővel szorítja a söröskorsóját.

– De hát még nem lehet.

– *Dehogynem* – csattant fel. – Hidd el nekem, én is szívesen közelbelépnék! De ez itt egy halálos csapda lenne, és nem vágyom arra, hogy itt és most adjam elő az utolsó fellépésemet.

Sam még mindig az ajtóra bámult, mely mögött a lefelé vezető lépcső volt.

– Ha itt lesz az ideje – fűzte hozzá, és kezét Sam karjára tette –, gondoskodni fogsz arról, hogy megfizessen mindenért.

Sam a lány felé fordult, és bár tekintetét a csuklya elrejtette, egész testtartásán érződött, mennyire agresszív lett.

– *Mindenért* meg fog fizetni, ami itt zajlik – sziszegte.

Celaena ebben a pillanatban vette észre, hogy a lányok egy része sír, mások reszkettek, voltak, akik csak a semmibe bámultak. Igen, Farran járt már itt, és elintézte Jayne helyett a piszkos munkát – és ezzel mindenki más eszébe véste, hogy az alvilág urának ne keresztezzék az útját. Milyen gyakran élhettek át a lányok hasonló borzalmakat – vagy legalábbis hány ilyet hallhattak már?

Amikor elhagyták a Vaultot, még mindig hallottak lentről kiáltásokat.

Celaena már haza akart menni, de Sam mindenképpen a parkba kíváncszott, melyet az Avery partján egy jómódú

lakónegyed mellett alakítottak ki. Miután barangoltak kicsit az ápolt, kavicsos úton, Sam lehuppant egy fapadra, ahonnan a vizet láthatták, lehúzta, a csuklyáját, és széles kezével megdörzsölte az arcát.

– Mi nem vagyunk ilyenek – suttogta az ujjai között.

Celaena lenézett rá, majd mellé telepedett. Pontosan tudta, hogy Sam mire gondol. Az idefelé vezető úton neki is ez villant át az agyán. Orgyilkosként megtanulták, hogyan kell embereket ölni, elnémítani és megkínozni – meg tudott például nyúzni eleven embereket. Tudta, hogy kell eszméletüknél tartani embereket az órákig tartó kínzás ellenére. Tudta, miként kell a létező legnagyobb fájdalmat okozni anélkül, hogy az illető elvérezne.

Arobynn ugyanakkor ezt is nagyon ügyesen szervezte meg. A leggusztustalanabb embereket hurcolta hozzá – nők megerőszakolót, gyilkosokat, gátlástalan orgyilkosokat, akik ártatlanokat mészároltak le –, és minden információt tudatott vele, amit összegyűjtött róluk. Ő aztán mind elolvasta azokat a szörnyűségeket, amiket ezek az emberek tettek, míg annyira feldühödött, hogy már nem tudott világosan gondolkodni, és már fizikailag *vágyott* arra, hogy szenvedni lássa őket. Arobynn halálos pengévé élesítette a lány haragját. Ő pedig engedte ezt neki.

A Koponya-öböl előtt mindenben benne volt, nagyon ritkán kérdőjelezett meg bármit is. Azt állította, hogy van lelkiismerete, meghazudtolta önmagát, és felmentette magát azzal, hogy ez számára nem okoz *élvezetet*, de... mégis ott állt az orgyilkosok villájának pincehelyiségében, és látta, ahogy a vér a lefolyóba szivárog.

– Mi *nem lehetünk* ilyenek – monda Sam.

Celaena megfogta a kezét, és elhúzta az arcától.

– Mi nem vagyunk olyanok, mint Farran. Tudjuk, hogyan

mennek a dolgok, de ez nem okoz nekünk örömet. Ez a különbség.

Sam üres tekintettel bámult az Averyre, a vízre, mely kényelmesen hömpölyög a tengerig.

– Sosem mondtunk nemet, ha Arobynn ilyesmit parancsolt nekünk.

– Korábban nem volt más választásunk. De most már van.

Mihelyst elhagyják Résvárat, nem fognak szembesülni ilyen konfliktusokkal – akkor már szabadon dönthetnek bármiről.

Sam olyan elkínzott, levert arckifejezéssel nézett rá, hogy egészen rosszul lett tőle.

– De mindig ott volt a másik rész is. Amikor a dolog *örömet* okozott. Ha valaki olyannal csináltuk, aki megérdemelte.

– Igen – suttogta a lány. – Olyan is volt. De mindig volt egy határ, Sam, és azt sosem léptük át. Az ilyen Farran-féléknek nincsenek határok.

Ők nem olyanok, mint Farran – *Sam* nem olyan, mint Farran. Ebben a lány teljesen biztos volt. A fiú sosem válna olyanná, mint Farran. És olyanná sem, mint *ő*. Néha azon tűnődött, hogy Samnek van-e fogalma az *ő* sötét oldaláról.

Sam kicsit rádőlve fejét a vállára hajtotta.

– Szerinted, ha meghalunk, büntetést fogunk kapni azokért a dolgokért, amiket tettünk?

Celaena a folyó túlsópartjára nézett, ahol rozoga házakat és kikötői épületeket látott.

– Ha meghalunk – válaszolta –, az isteneknek valószínűleg fogalmuk sem lesz, mihez kezdjenek velünk.

Sam ránézett, és a szemében némi derű csillant fel.

Celaena rámosolygott, és a világban egy apró szívdobbanás erejéig látszólag minden rendben volt.

A kés csikorgott, amikor Celaena köszörülte, és a keze is átvette a rezgést. Sam mellette ült a nappali padlóján, és egy várostérkép felett töprengett, ujjával utcákat követve. Előttük a kandalló tüze égett, vibráló árnyékokkal vont be mindent, és jóleső meleggel árasztotta el őket ezen a nyugodt estén.

Amikor visszatértek a Vaultshoz, még éppen látták, amikor Farran beszállt a kocsijába. Így a délután hátralévő részét azzal töltötték, hogy követték őt: további látogatások a bankban és máshol, további megállók Jayne házánál. Celaena ott két órát töltött el azzal, hogy várta Jayne-t – akart egy felületes áttekintést a házról, és arról, hogy az alvilág ura merrefelé megy. Ebből két eseménytelen óra kerekedett, mert Jayne egyáltalán nem hagyta el a házat, a lány viszont most már sokkal jobban tudta, hogy a kémei hol helyezkednek el a ház körül.

Ha Sam terveik szerint holnap este kiiktatja Farrant, erre akkor nyílik a legjobb lehetőség, amikor Farran elhagyja a házat, és a kocsiján elindul bárhová, ahová a saját vagy Jayne ügyei szólítják. Ha egész álló nap Jayne ügyei miatt mászkál, biztosan kimerült lesz, és a védelme is fellazul. Azt sem fogja tudni, hogyan is történt meg vele, miközben a vére már folyik.

Sam azt a speciális ruhát fogja viselni, amelyet a Melisande-ből érkezett mesterfeltaláló készített neki, és amely egy fegyverarzenál is volt egyben. A karrészében beépített kardokat helyeztek el, a csizmát külön a mászáshoz tervezték, és Celaenának köszönhetően a szíve fölé egy darab pókselymet is belevarrtak, mely ellenáll minden fegyvernek.

Természetesen Celaenának is megvolt a saját ruhája, amit, mivel a melisande-i küldöttség már hazatért, csak ritkán vett fel.

Ha a ruhák egyikén valami javítást kellett volna eszközölni, akkor Résvárban majdnem lehetetlen lett volna találni erre egy elég ügyes szakembert. De Farran eltakarítása olyan alkalom volt, amely megérte a kockázatot. A ruhába beépített fegyvereken kívül Samnél ott lesznek azok a kardok és török is, melyeket Celaena most élesített. Hüvelykujjával ellenőrzésképpen végigsimított az egyik pengén, és ádáz vigyor jelent meg az arcán, amikor az megégette a bőrét.

– A levegőt is széthasítja – állapította meg, majd a törőt a tokjába dugta, és letette maga mellé.

– Hát – mondta Sam, továbbra is a térképet nézegetve reménykedjünk, hogy nem kell annyira közel mennem, hogy használjam is.

Ha minden a tervek szerint megy, akkor Samnek csak négy nyilat kellene kilőnie: egyet-egyet a kocsis és a kísérő kikapcsolásához, egyet Farranre – egyet pedig azért, hogy Farran biztosan halott legyen.

Miközben Celaena a következő törért nyúlt, állával a térkép felé mutatott.

– Menekülő útvonalak?

– Egy tucatnyit már végig gondoltam – válaszolta Sam, és meg is mutatta neki őket. Jayne házatól elindulva minden irányban több utcasarkot is kikeresett, ahonnan kilőhetette a nyilait – és mindegyikről több menekülési útvonalat is eltervezett, ahol a lehető leggyorsabban eltűnhetett.

– Elismétnéd még egyszer, hogy miért is ne jöjjen veled? – kérdezte Celaena, a kezében lévő tör megnyikordult.

– Talán mert te itt leszel, és csomagolsz?

– Mert én csomagolok? – engedte le a köszörűkövet.

Sam újra a térkép felé fordult.

– Foglaltam magunknak átkelőjegyet egy hajóra, amely öt nap múlva indul a déli kontinensre – közölte nagyon óvatosan.

– A déli kontinensre.

Sam bólintott, továbbra is a térképre koncentrálna.

– Ha Résvárból elmegyünk, akkor mehetünk éppen egy másik kontinensre is.

– De nem ezt beszéltük meg. Úgy döntöttünk, hogy *ezen* a földrészen maradunk, egy másik városban. Mi van akkor, ha az *ottani* orgyilkosoknak is van céljuk?

– Akkor megkérdezzük, hogy felvesznek-e minket.

– Én már sosem fogok térdre ereszkedni, hogy egy névtelen céh felvegyen, és mindenféle kétes orgyilkosszerű ember legyen a főnököm!

Sam felnézett.

– Tényleg a büszkeséged a fontos, vagy inkább a távolság?

– Mind a kettő! – vágta le Celaena a tórt és a köszörűkövet is a szőnyegre. – Arra hajlandó voltam, hogy Bandzsáliba, Belrévébe vagy Anielle-be költözzek. De nem egy teljesen új kontinensre – egy olyan helyre, amiről *szinte semmit* sem tudunk! Nem ebben egyeztünk meg.

– Akkor legalább nem az Adarlani Birodalomban lennénk.

– A Birodalom nekem édesmindegy.

Sam a kezére támaszkodva hátradőlt.

– Nem akarod elismerni, hogy igazából Arobynn a fontos?

– Nem. Te nem tudod, miről beszélsz.

– Mert ha elhajózunk a déli kontinensre, akkor *soha* nem fog megtalálni minket – és nem gondolom, hogy te ezt hajlandó vagy elfogadni.

– A kapcsolat Arobynn és köztem...

– *Milyen?* Vége lett? Ezért nem mondtad el nekem, hogy

tegnap itt járt?

Celaenának egy pillanatra a szíve is megállt.

Sam pedig folytatta.

– Amíg te ma Jayne-t figyelted, Arobynn megszólított engem az utcán, és csodálkozott, hogy te semmit nem mondtál nekem a látogatásáról. Azt tanácsolta, kérdezzelek meg, mi történt azelőtt, hogy félholtan a folyóparton rád talált.

Sam az egyik karját előretartotta, meghajolt, és a lány arcához közelítette.

– És tudod, mit válaszoltam neki? – kérdezte, lehelete forrón csapódott a lány szájához. – Hogy nem érdekel. De ő továbbra is piszkálgatott, azt akarta elérni, hogy ne bízzak benned. Miután elment, egyből a kikötőbe mentem, és jegyet foglaltam az első hajóra, ami minket erről az átkozott kontinensről elvisz. Elvisz *tőle*, mert bár már nem vagyunk benne a céhben, ő *soha* nem fog minket békén hagyni.

Celaena nagyot nyelt.

– Erről beszélt veled? Erről... hogy én honnan jövök?

Sam némi félelmet fedezhetett fel a szemében, mert egyszer csak megrázta a fejét, a vállát pedig leengedte.

– Celaena, ha majd ott tartasz, hogy elmondod nekem az igazat, akkor meg fogod tenni. És az mindegy, mi lesz, megtisztelve fogom magam érezni, hogy ennyire megbízol majd bennem. De addig ez nem az én dolgom, és Arobynné sem. Ez csak rád tartozik, senki másra.

Celaena homlokát Saméhez érintette, és érezte, hogy Sam – hozzá hasonlóan – kicsit megnyugodott.

– Mi van akkor, ha rájövünk, hogy hiba volt a déli kontinensre költözni?

– Akkor elmegyünk máshová. Addig keresünk, amíg meg nem

találjuk a helyet, ahová tartozunk.

Celaena behunyta a szemét, és mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon.

– Kinevetsz, ha azt mondom, félek?

– Nem – válaszolta Sam –, soha.

– Lehet, ki kéne próbálnom a te kis trükködet – vett még egyszer nagy levegőt. – A nevem Celaena Sardothien, és nem félek.

Sam mégis nevetett, lélegzete a lány száját csiklandozta.

– Szerintem ezt kicsit nagyobb meggyőződéssel kell mondanod.

Amikor Celaena kinyitotta a szemét, látta Sam tekintetét: büszkeség, csodálat és őszinte vonzalom keveréke volt, melyben minden látszott: a messzi ország, ahol otthonra lenének, a jövő, amire vágyott, a reménysugár, amely olyan boldogságot ígért, amit sosem mert elképzelni, és nem is mert rá vágyakozni. A déli kontinens radikális váltás a terveihez képest... de Samnek igaza van. Új kontinens egy új kezdethez.

– Szeretlek – szólt Sam.

Celaena átkarolta, szorosan tartotta, mélyen belélegezte az illatát. Csak két szót felelt neki.

– Utálok pakolni.

6. FEJEZET

MÁSNAP ESTE ÚGY TŰNT, hogy a kandalló párkányán lévő óra megállt kilenc óránál. Így kellett lennie, az lehetetlen volt, hogy egy perc *ennyi* ideig tartson.

Az utóbbi két órában megpróbált olvasni – nekikezdett, aztán abbahagyta. Még a meglehetősen pajos szerelmes regény sem tudta felkelteni az érdeklődését. Nem, és az sem segített, hogy passziánszozott, vagy előásta az atlaszát, hogy a déli kontinensről olvasson, vagy hogy megette az összes édességet, melyet Sam elől elrejtett a konyhában. Tulajdonképpen azokat a dolgokat *kellene* összeszednie, amiket magával akar vinni. Amikor panaszkodott Samnek, hogy megterhelő számára ez a csomagolósdi, akkor a fiú kihozta a kamrából az *összes* üres bőröndöt. Majd elmagyarázta, hogy nem fog együtt utazni a lány több tucat cipőjével, azokat majd maguk után küldethetik postán, amint valahol otthonra leltek. Ezen mondatok után nagyon bölcsen el is ment, hogy megölje Farrant.

A lány nem tudta, miért tologatja a csomagolást – reggel egy ingatlanközvetítővel is beszélt már. Az úgy vélte, hogy a lakást nem biztos, hogy olyan egyszerű lesz eladni, de Celaena örült, hogy az ügyet majd máshonnan is intézheti, és azt válaszolta, hogy jelentkezni fog, amint talált magának új otthont.

Új otthont.

Felsóhajtott, amikor az óramutató arrébbugrott. Eltelt egy teljes perc.

Mivel Farran napirendje elég rendszertelen volt, könnyen előfordulhatott, hogy Samnek pár órát várnia kellett, míg a férfi elindult a házból. Vagy már el is intézte a dolgot, csak egy ideig el kellett rejtőznie, hogy ne kövessék, amikor visszajön.

Celaena a mellette lévő tűr után tapogatózott a kanapén. Ma este már legalább századszor körülnézett a szobában, hogy minden elrejtett fegyver a helyén van-e.

Nem fog elindulni Samet megkeresni. Egyedül akarta megcsinálni. Másfelől pedig ezer helyen lehetett.

A bőröndök az ablaknál álltak.

Talán mégis el *kellene* kezdenie pakolni. Holnap estére, amikor Jayne-t is elintézték, indulásra késznek kell lenniük, és menniük kell a hajó fedélzetére. Mert bár a világ megtudhatná, hogy Jayne halála Celaena Sardothien műve, de közben elemi érdeke fűződött ahhoz, hogy Résvártól minél messzebb kerüljön.

Ami nem azt jelentette, hogy elmenekül.

A mutató megint ugrott egyet. Eltelt egy újabb perc.

Celaena sóhajtva felállt, a könyvespolchoz lépett, és elkezdett könyveket kihúzogatni, hogy beletegye őket a legközelebbi bőröndbe. A bútorait és a legtöbb cipőjét egyelőre itt kell hagynia, de a könyvei nélkül semmi esetre sem akart a déli kontinensre költözni.

Amikor az óra tizenegyet ütött, Celaena elhagyta a házat. Azt a ruhát viselte, amit a Mesterfeltaláló tervezett számára, de felcsatolt további fegyvereket is.

Samnek időközben már meg kellett volna érkeznie. Megbeszélték ugyan, hogy csak éjfél után indul a keresésére, de ha nehéz helyzetbe került, akkor a lány nem akart egy percet sem üldögéléssel tölteni...

Ettől a gondolattól aztán rohanni kezdett Jayne háza felé.

A szegénynegyedben csendes volt minden, de semmivel sem csendesebb, mint különben. Prostitáltak fordultak utána, mezítlábas gyerekek, és olyan emberek, akik azon fáradoztak, hogy tisztességes módon keressenek pár fillért. Ő elsuhant mellettük, egy árnyékra hasonlított. Hegyezte a fülét, hogy mesél-e valaki Farran haláláról, de semmi használhatót nem tudott elcsípni.

Amikor közeledett a villanegyedhez, melyben Jayne háza állt, lépésre váltott. Szinte nesztelenül járt az utcaköveken. Több jó módú pár is sétált az utcákon, talán hazafelé tartottak a színházból, nyugtalanságnak sehol semmi jele... Bár ha Farran halott, akkor azt Jayne biztosan a lehető legtávolbb titokban akarja majd tartani.

Celaena tett egy nagy kört a negyedben, átnézte az összes helyet, amit Sam fontolgatott. Sehol egy vérfolt, vagy bármilyen harc nyoma. Még azt is bevállalta, hogy elmegy Jayne háza előtt, az utca másik oldalán. A házat kivilágították, szinte már vidámnak tűnt, az örök unottan álltak a helyükön.

Talán Sam kiderítette, hogy Farran ma este nem hagyja el a házat. Könnyen lehet, hogy elkerülte őt, amikor ő már hazafelé ment. Biztos nem fog örülni, ha megtudja, hogy elkezdte keresni

őt, de a helyében Sam is ezt tette volna.

Sóhajtott, és sietve elindult hazafelé.

7. FEJEZET

SAM NEM VOLT A LAKÁSBAN.

Bár az óra a kandalló párkányán már egyet mutatott.

Celaena ott állt a kihunyt kandallótűz előtt, és az órára bámult. Valamit rosszul látott?

De az óra tovább ketyegett, és amikor elővette a zsebóráját, az is egyet mutatott. Aztán egy óra két percet. Aztán egy óra ötöt.

Celaena pár hasábot rakott a tűzre, lecsatolta a kardjait és tőreit, de a ruhát nem vette le. Az ember sosem tudhatja.

Valamikor később elkezdett a tűz előtt fel-le járkálni, de ez csak akkor tudatosult benne, amikor az óra kettőt ütött, és ő még mindig ott állt.

Minden percben hazajöhet.

Minden percben.

Celaena az óra távoli ütéseire tért magához. Valahogyan a kanapéra került, és ott elaludt.

Négy óra.

Egy perc, és újra nekiindul. Sam talán éjszakára az orgyilkosoknál húzta meg magát. Valószínűtlen, de... gyaníthatóan az a legbiztonságosabb hely, ahol az ember elrejtőzhet, miután megölte Rourke Farrant.

Becsukta a szemét.

Vakította a reggeli fény, a szeme égett, amikor először a szegénynegyedbe sietett, aztán át a gazdagok városrészén, és minden utcakövön, minden árnyékos helyen, minden háztetőn Sam nyomait kereste.

Aztán a folyóhoz sietett.

Lélegzetét visszafojtva járkált fel és alá a folyóparton, amely a szegénynegyedet határolta, keresett valamit, bármit. Egy Farranre utaló jelet vagy... vagy...

Vagy.

Megtiltotta magának, hogy ezt továbbgondolja, bár bénult élmélygés lett úrrá rajta, amikor a partot, a kikötő épületeit és a szemétkupacokat átnézte.

Sam otthon várja majd. Jól megszidja őt, kineveti és megcsókolja. Ő pedig ma este elintézi Jayne-t, és akkor végighajóznak ezen a folyón, ki a közeli tengerre, és elmennek innen.

Otthon fogja várni.

Otthon lesz.

Otthon.

Dél.

Nem lehetett még dél, de mégis dél volt. A zsebórája fel volt

húzza, és ez az óra évek óta, amióta az övé volt, nem hagyta cserben.

A lakáshoz vezető lépcsőn minden lépése egyszerre volt nehéz és könnyű – nehéz és könnyű, ez a két érzés váltakozott benne minden szívdobbanásakor. Csak be akart nézni a lakásba, hogy megnézzze, Sam ott van-e esetleg.

Szörnyű csend zárta körbe, egy feltornyosuló hullám, ami elől órák óta menekült. Tudta, hogy abban a másodpercben, amikor a csend utoléri őt, minden meg fog változni.

A legfelső lépcsőfokon állt, és a bejárati ajtót bámulta.

Az ajtót valaki kinyitotta, és résnyire nyitva hagyta.

Fojtott kiáltás tört elő a torkából, az utolsó métereket rohanva tette meg, szinte nem is érzékelte, hogyan lökte be az ajtót, és rontott be a lakásba. Nagyon kiabálni fog vele. És megcsókolja. És aztán megint kiabálni fog vele. *Még többet* kiabálni. Hogyan *merészelte* ezt, hogy őt...

A kanapéján Arobynn Hamel ült.

Celaena megállt.

Az orgyilkosok királya lassan felemelkedett. Amikor a lány meglátta a tekintetét, már tudta, mit fog mondani. Arobynn aztán kinyitotta a száját, és suttogva megszólalt.

– Sajnálom.

A csend egy csapásra ott termett.

8. FEJEZET

CELAENA TESTE MOZGÁSBA LENDÜLT, nyílegyenesen a kandallóhoz ment, mielőtt világossá vált volna számára, hogy mi lesz a következő lépése.

– Azt gondolták, hogy még nálunk lakik – folytatta Arobynn ugyanazon a szörnyű suttogó hangon. – Ezért tették le nálunk.

– Celaena – lehelte Arobynn.

A lány olyan erővel dobta el az órát, hogy a szobán keresztül az ebédlőasztal mögötti falhoz csapódott.

Darabjai a tálalón landoltak, széttörték a díszes tányérokat, melyek dekorációként álltak, és a földre söpörték az ezüst teáskészletet, amit Celaena magának vett.

– Celaena – mondta Arobynn még egyszer.

A lány a tönkrement órára bámult, az edények darabjaira és az összevevőre horpadt teáskészletre. A csendnek nem lett vége. Sosem lesz vége, csak ez a kezdete lesz meg mindig.

– Látni akarom a testet – hallotta a szavakat, de nem volt

benne biztos, hogy az ő szájából hangzanak.

– Nem – mondta Arobynn szelíden.

Celaena a férfi felé fordította a fejét, és szinte vicsorogva beszélt.

– *Látni akarom a testet.*

Arobynn ezüst szeme tágra nyílt, a férfi a fejét rázta.

– Nem, ezt nem akarod.

A lány érezte, hogy mozognia kell, *valahová* mennie kellett, mert most, ahogy csendben ott állt... ha leülne...

Kiment az ajtón. Le a lépcsőn.

Az utcák ugyanúgy néztek ki, az ég felhőtlen volt, az Avery felől érkező sós szellő ismét meglobogtatta a haját. Mozgásban kellett maradnia. Talán... talán rossz holttestet küldtek el. Talán Arobynn tévedett. Talán hazudott.

Észrevette, hogy Arobynn követi őt, néhány méterrel mögötte maradt, miközben ő átment a városon. Azt is észrevette, hogy valamikor Wesley is csatlakozott hozzá, aki végig Arobynnre vigyázott, őt védte, mindig éberen. A csend jött és ment. Néha elég időre elmaradt ahhoz, hogy meghallja egy mellette elügető ló nyerítését, vagy az utcai árusok kiáltásait, vagy a gyerekek nevetését. Aztán megint nem hatolt el hozzá a főváros egyetlen zaja sem.

Ez valami félreértés lesz.

Nem nézett sem a villa kovácsoltvas kapuját őrző orgyilkosokra, sem a neki a tölgyfa ajtót kinyitó házvezetőnőre, sem azokra az orgyilkosokra, akik a pompázatos fogadócsarnokban mászkáltak, és a szomorúsággal kevert düh kifejezésével néztek rá.

Kicsit megállt, hogy Arobynn – és mögötte Wesley – megelőzze, és az utolsó részen mutassa neki az utat.

A csend visszahúzódott, helyére gondolatok törtek be. Itt

valami hiba történt. És mihelyt kiderítette, hogy Samet hol tartják fogva – hol rejtették el semmitől nem riad vissza, hogy megtalálja. És akkor mindenkit lemészárol.

Arobynn a kőlépcsőhöz vezette a fogadócsarnok másik végében, ahhoz a lépcsőhöz, mely a pincehelyiségekhez, a börtöncellákhoz és a titkos gyűléstermekhez vezetett.

A csizmák csikorgása a kövön. Arobynn előtte, Wesley mögötte.

Egyre lejjebb, aztán át egy keskeny, sötét folyosón. Át az ajtón a cellával szemben. Ismerte ezt az ajtót. Ismerte a mögötte lévő termet. A ravatalozót, ahol a társaikat felravatalozták, amíg... Nem, ez valami félreértés.

Arobynn előhúzott egy kulcscsomót, és elfordította a kulcsot, de várt a kinyitásával.

– Celaena, kérlek! Jobb, ha nem látod őt.

A lány félrelökte őt, és berontott.

A kis, négyszögletes termet két fáklya világította meg. Elég fény volt ez ahhoz, hogy megvilágítsa...

Hogy megvilágítsa...

Minden lépés közelebb hozta az asztalon fekvő holttesthez. Nem is tudta, hová nézzen először.

Az ujjaira, melyek el voltak törve, vagy az égési sebekre, vagy a sebészi pontosságú vágásokra, az arcára, amelyet még fel tudott ismerni, bár annyi mindent megtettek azért, hogy a felismerhetetlenségig eltorzítsák.

A padló ingott a lába alatt, de egyenesen tartotta magát, miközben odament az asztalhoz, és a meztelen, megcsonkított testre lenézett, melyet...

Melyet...

Farran sok időt szánt rá.

És bár az arc el volt torzítva, semmit nem árult el abból a fájdalomból és kétségbeesésből, amit minden bizonynyal elszenvedett.

Ez itt egy álom volt, vagy a végén mégiscsak a pokolban landolt, mert az nem *lehetett*, hogy ő ugyanabban a világban él, amelyben Sammel ezt tették, ő pedig, mint egy idióta, egész éjjel fel-le járkált, miközben ő szenvedett, miközben Farran kínozza, kitepte a szemét és...

Celaena a földre hányt.

Lépéseket hallott, majd Arobynn kezét érezte a vállán és a csípőjén, aztán elvitték őt onnan.

Halott volt.

Sam meghalt.

Ő nem hagyná, hogy olyan sokáig feküdjön ebben a hideg, sötét teremben.

Kiszabadította magát Arobynn karjából. Szó nélkül kioldotta a köpenyét, és ráterítette Samre, eltakarta a sérüléseit, melyeket olyan gondossággal ejtettek rajta. Felmászott a faasztalra, mellé feküdt, egyik karjával átkarolta, és szorosan tartotta őt.

A holttesten még enyhén érezhető volt Sam illata. És az olcsó szappan illata, amit tőle kapott, mert a levendulaszappanját a lány önző módon nem akarta vele megosztani.

Arcát belefúrta hideg és merev vállába. Volt egy olyan jellegzetes pézsmaillet a testen, ami egyértelműen nem Samé volt, olyannyira nem, hogy Celaenának majdnem megint hánynia kellett. Benne volt az aranybarna hajában és felszakadt, kékelő ajkán.

Sosem hagyja el Samet.

Lépések az ajtó felé, aztán a kattánás, ahogy Arobynn becsukta maguk mögött az ajtót.

Celaena becsukta a szemét. Nem hagyja el őt.

Nem hagyja el őt.

CELAENA ABBAN AZ ÁGYBAN ÉBREDT, mely egykoron az övé volt, de valahogyan már elveszett belőle ez az érzés. Hiányzott valami a világból, valami alapvető. Amikor mély álmából felébredt, szüksége volt egy kis időre, míg rájött, hogy minden más lett.

Hihette volna, hogy az orgyilkosok villájában fekszik az ágyában, hogy még mindig Arobynn védence, még mindig Sammel versenyez, még mindig elégedett, hogy az idők végezetéig Adarlan orgyilkosa marad. Ezt éppenséggel hihette volna, ha nem tűnt volna fel neki, hogy ebből az ismerős szobából annyi kedvenc tárgya hiányzik – olyan dolgok, melyek már a lakásában vannak a város másik felén.

Sam elment.

A valóság teljes mértékben feltárult, és elnyelte őt testestől-lelkestől.

Nem mozdult ki az ágyból.

A nap múlását a szoba falán vándorló fényből vehette észre. Tudta, hogy a Föld forog tovább, nem áll meg egy fiatal férfi halála miatt, nem is tud arról, hogy ez a férfi valaha létezett, lélegzett, és őt szerette. Celaena gyűlölte a világot amiatt, hogy annak nem lett vége. Ha ezt az ágyat és ezt a szobát soha többé nem hagyja el, akkor talán neki sem kell tovább élnie ebben a világban.

Sam arcának emléke máris halványulni kezdett benne. Aranybarna, vagy inkább földbarna volt a szeme? Már nem emlékezett. És már nem is fogja megtudni soha.

Soha többé nem fogja látni huncut mosolyát. Nem hallja a nevetését, nem hallja, ahogy az ő nevét mondja, mintha az valami különlegeset jelentene, többet, mint amit valaha jelenthetett az, hogy ő Adarlan orgyilkosa.

Nem akart egy olyan világba kimenni, ahol Sam nem létezik. Figyelte tehát, ahogy a fény vándorolt és változott, és hagyta, hogy az élet teljen mellette.

Az ajtaja előtt valakik beszéltek. Három halk férfi, de a hangjuk felébresztette őt. A szobában sötét volt, az ablak mögött a város fényei világítottak.

– Jayne és Farran természetesen számít a megtorlásra – mondta az egyikük. Harding volt az, az egyik tehetséges orgyilkos, Celaena egyik ádáz riválisa.

– Az őreik riadókészültségben lesznek – mondta Tern, egy idősebb orgyilkos.

– Akkor kiiktatjuk az öröket, és mialatt eltereljük a

figyelmüket, páran közülünk meglepik Jayne-t és Farrant.

Ez Arobynn hangja volt. Celaena most már halványan emlékezett, hogy – órákkal, vagy évekkel, vagy egy egész élettel ezelőtt – Arobynn felhozta őt a sötét, halálzagú teremből, és ágyba fektette.

Fojtott válaszok Termói és Hardingtól, aztán...

– Ma este lecsapunk – határozott Arobynn. – Farran is a házban lakik, és ha jól választjuk meg az időpontot, akkor mind a kettőt az ágyában öljük meg.

– Az első emeletre nem tudunk csak úgy felmenni a lépcsőn – vetette közbe Harding. – Örök vannak mindenütt, kint is. De ha előlről nem jutunk át, akkor van az első emeleten egy kis ablak, ahová beugorhatunk a szomszéd ház tetejéről.

– Egy ilyen ugrás könnyen rosszul sikerülhet – vetette ellen Tern.

– *Elég ebből* – zárta le a vitát Arobynn. Én majd eldöntöm, hogyan megyünk be, ha majd ott leszünk. Mondjátok meg a többieknek, hogy három óra múlva legyen mindenki készen az indulásra. Azt akarom, hogy éjfélkor elinduljunk. És azt is mondjátok meg, hogy *fogják be* a szájukat. Farrannek súgott valaki, így tudott Samnek csapdát állítani. Még a szolgáitoknak sem árulhatjátok el, hová mentek.

Egyetértő mormogás, aztán Tern és Harding távolodó léptei.

Celaena csukva tartotta a szemét, és egyenletesen lélegzett, amikor hálósobája ajtaja kinyílt. Felismerte az orgyilkosok királyának ritmusos, magabiztos lépteit, melyek felé közeledtek. Felismerte az illatát, amikor felette állt, és nézte őt. Érezte, ahogy hosszú ujjával a haját, majd az arcát simogatja.

Aztán távolodó léptek, becsukódó ajtó – és a zárban megforduló kulcs. Kinyitotta a szemét. A város elég világosan

fénylett ahhoz, hogy rájöjjön, a zárat a kiköltözése óta átalakították – most már csak kívülről lehetett bezárni.

Arobynn bezárta őt.

Azért, Hogy visszatartsa attól, hogy vele menjen? Hogy ne tudjon segíteni neki abban, hogy Farran megfizessen minden egyes mozdulatáért, amellyel Samet megkínózta, minden egyes fájdalomért, amit okozott neki?

Farran a kíntás mestere volt, és Sam a kezei közt volt egész éjjel.

Amikor Celaena felült, szédülni kezdett. Nem emlékezett arra, mikor evett utoljára. Az evés várhat. Minden várhat.

Mert három óra múlva Arobynn és az orgyilkosai elindulnak, hogy bosszút álljanak. Ezzel viszont elvették tőle az ő bosszú iránti jogos igényét – hogy megelégedve mondhasza el, hogy lekaszabolta Farrant és Jayne-t, és *mindenkit*, aki az útjába állt. Nem hagyhatta, hogy ezt elvegyék tőle.

Odament az ajtóhoz, és megbizonyosodott afelől, hogy be van zárva. Arobynn túlságosan jól ismerte őt, tudta, hogy ha ő leteszi a gyász fátylát, akkor...

A zárat nyilván feltörhette volna, de az ajtaja előtti folyosón garantáltan őrt állt legalább egy orgyilkos. Így maradt az ablak.

Az ablak nem volt bezárva – de a másodikon volt, jelentős magasságban. Miközben aludt, valaki kicserélte a speciális ruháját egy hálóingre. Áttúrta a ruhásszekrényt a ruhát keresve – a hozzá tartozó csizma épp a mászáshoz volt kialakítva –, de két fekete tunikát talált csupán a hozzájuk tartozó nadrágokkal, és a szokásos fekete csizmákat. Ez elég is lesz. Nemhiába ő Adarlan orgyilkosa.

Fegyvert sehol nem talált, és nem is volt nála egy sem. Az viszont előnyére vált, hogy évekig ebben a szobában lakott. Csendesen eltávolította a lazán álló deszkákat ott, ahol sok idővel

ezelőtt egy négy törből álló készletet dugott el. Kettőt az övébe dugott, a másik kettőt a csizmájába rejtette. Aztán visszaemlékezett arra a két kardra, amiket tizennégy éves kora óta az ágykeret részeként álcázott. Sem a török, sem a kardok nem voltak olyan jók, hogy magával vitte volna őket a költözésnél. Ma jók lesznek.

Amikor a kardokat a hátára csatolta, újrafonta a copfját, magára vetette a köntösét, és fejébe húzta a csuklyát.

Először Jayne-t fogja megölni. Aztán pedig elhurcolja Farrant egy olyan helyre, ahol megfizethet neki mindenért, és ahol annyi időt szán erre, amennyit csak akar. Akár napokat is. Ha ezt az adósságát leróttá, ha Farranból már nem tud több fájdalmat vagy vért kicsikarni, akkor eltemeti Samet, és abban a tudatban, hogy bosszút állt érte, utolsó útjára kíséri.

Halkan kinyitotta az ablakot, és végignézett az első udvaron. A párától fénylő kőlapok a lámpások fényében csillogtak. A kovácsoltvas kapunál álló őrök az utcára figyeltek inkább.

Jól van.

Ezek a gyilkosságok, ez a bosszú, ez őt illette meg. Senki mást.

Mélyen legbelül fekete tűz parázslott benne, mely végigégett az erein. Fellépett az ablakpárkányra, és hangtalanul kimászott.

Ujjai kapaszkodót találtak a nagy fehér köveken, és miközben folyamatosan a távoli kapunál álló őröket tartotta szemmel, oldalt lemászott a ház falán. Senki nem vette észre, senki nem nézett ebbe az irányba. A villában csend volt, vihar előtti csend, de ki fog majd törni a vihar, amikor Arobynn és orgyilkosai megkezdik a vadászatot.

Puhán érkezett a talajra, csizmája halkan megcsikordult a csúszós utcakövön. Az őrök annyira az utcára koncentráltak, hogy nem fogják észrevenni, ha a telek hátsó részén lévő istállóknál

átugrik a kerítésen.

A ház körül elosonni ugyanolyan egyszerű volt, mint a szobájából kijutni, és már az istállók árnyékában járt, amikor hirtelen megragadta egy kéz.

Amely nekivágta őt a faépületnek. A csattanás zaja még szinte el sem csitult, amikor már elő is húzta az egyik törét.

Wesley örült dühvel bámult rá a sötétben.

– Hova a pokolba akarsz menni? – suttogetta, anélkül, hogy lazított volna a szorításán. Akkor sem engedett, amikor a lány a torkának nyomta a törét.

– Eredj az utamból! – fújtatott a lány, olyan hangon, amit még ő maga is alig ismert fel. – Nem hagyom, hogy Arobynn bezárjon.

– Én nem Arobynnról beszélek. Használd kicsit a fejed, és *gondolkozz*, Celaena!

Az egyik része, mely az óra széttörése óta valahogyan eltűnt belőle, regisztrálta, hogy Wesley valószínűleg most szólította először a nevén.

– Menj az utamból! – ismételte meg, és a pengét még erősebben nyomta oda a férfi csupasz nyakához.

– Tudom, hogy bosszút akarsz – zihálta Wesley. – Én is azt akarok, azért, amit Sammel tett. Tudom, hogy te...

A lány megbillentette a pengét, annyira, hogy a férfi visszább hajolt, nehogy a lány egy mély metszéssel felvágja a torkát.

– Nem érted? – kérdezte szinte rimánkodva a férfi, dühtől villogó szemmel. – Az egész csak egy...

De Celaenában fellángolt a fekete tűz, egy olyan mozdulattal pördült meg, amit a nyáron a Néma Mester tanított neki. Wesley szeme üvegessé vált, amikor a lány fejbe vágta őt a tör markolatával. A férfi elájult.

Még mielőtt földet ért volna, Celaena a kerítéshez rohant,

átugrott rajta, és röviddel ezután eltűnt a város utcáin.

Tűz volt ő, sötétség, por és vér és árnyék.

Végigrohant az utcákon, minden lépéssel gyorsabb lett, miközben a fekete tűz a fejébe és a szívébe fészkelte be magát, míg csak a harag és a préda maradt meg bennük.

Kis utcákon száguldott végig, falakon ugrált át.

Mindenkit le fog kaszabolni.

Gyorsan és egyre gyorsabban rohant a nyugodt utca szép háza felé, ahhoz a két férfihoz, akik szétrombolták a világot, apró darabokra törték.

Mindenképpen el kell jutnia Jayne-ig és Farranig – a többiek nem számítanak. Arobynn azt mondta, mindketten az ágyukban lesznek már. Ez azt jelentette, hogy át kell jutnia a bejárati kapunál, a bejárati ajtónál és a földszinten posztoló összes testőrön... nem beszélve azokról, akik biztosan a hálósobáik előtt őrködnek.

De a házba létezett egy könnyebb út is. Egy olyan bejutási lehetőség, melynél nem állt fenn a kockázata annak, hogy Jayne és Farran figyel a veszélyre, amikor az örök a ház ajtajánál riadót fújnak. Harding mondott valamit egy első emeleti ablakról, ahová be akarna ugrani... Harding jó akrobata volt, de ő még jobb volt nála.

Amikor már csak pár háznyira volt, felmászott egy ház oldalán annak tetejére. Aztán megint olyan gyorsan futott, hogy a következő házra egy ugrással át tudott lendülni.

Az utóbbi napokban elég sűrűn járt Jayne környékén ahhoz, hogy tudja, a házat a szomszéd háztól egy körülbelül ötméteres

utca választja el. Még egy további mélyedést ugrott át két tető között.

Most, hogy belegondolt, már ő is *tudta*, hogy van az első emeleten egy ablak, amelyik az egyik utcára néz – és neki tökéletesen mindegy volt, mi van az ablak mögött, a lényeg az, hogy be fog jutni a házba, mielőtt a földszinti örök észrevennék.

Ekkor bukkant fel Jayne házának smaragdzölden csillogó teteje, Celaena csúszva lefékezett. Közte és a ház széle között egy széles, lapos tető volt található. Ha az irányzékot jól beállítja, és elég gyorsan fut, akkor megcsinálhatja, és be tud ugrani az első emeleti ablakon. Az ablak nyitva volt, a függöny ugyanakkor be volt húzva, és nem engedett semmilyen betekintést.

Sokéves edzése hatására még dühtől elborult agyával is végigfürkészte a szomszédos háztetőket. Nagyképűség volt ez, vagy butaság, ami Jayne-t visszatartotta attól, hogy a környező házakra is öröket állítson? Még az utcán posztoló örök sem láttak fel rá.

Celaena kioldotta a köpenyét, és maga mögött a földre engedte. Minden felesleges légellenállás végzetes lehetett, és neki nem állt szándékában meghalni azelőtt, hogy megölné Jayne-t és Farrant.

A tető, melyen állt, a második emelet felett kezdődött, és arra az ablakra nézett. Kiszámolta a távolságot és esésének sebességét, megbizonyosodott arról, hogy a hátára rögzített kardok biztosan a helyükön vannak. Az ablak széles volt, de a kardok beleakadhattak az ablakkeretbe. Amennyire lehetett, hátrament, hogy maximálisan neki tudjon futni.

Valahol ezen az első emeleten aludt Jayne és Farran. És valahol ebben a házban kínozták halálra Samet.

Miután megölte őket, lehet, hogy porig rombolja a házat is.
Lehet, hogy lerombolja az egész várost is.

Mosolygott. Ez jól hangzott.

Aztán nagy levegőt vett, és nekifutott.

A tető legfeljebb tizenöt méter hosszú volt – tizenöt méter az ugrásig, amivel vagy ezen a nyitott ablakon át landol egy emelettel lejjebb, vagy az alatta lévő utcára zuhan.

Megiramodott a tető szélé felé, mely egyre közeledett hozzá.

Tizenkét méter.

Nem volt helye hibázni, nem volt tere félni vagy fájdalmat érezni, vagy bármi mást a vak dűhén és a jéghideg leszámoláson kívül.

Kilenc méter.

Úgy lőtt ki egyenesen, mint egy nyíl, lábának és kezének minden rugózó mozdulata előre felé lőtte őt.

Hat méter.

Három méter.

A mélyen alatta fekvő utca a látóterébe került, a túloldal sokkal messzebbnek tűnt, mint azt gondolta.

Egy méter ötven.

De már nem volt más választása, most már a fékezést sem vehette fontolóra.

Celaena elérte a tető szélét, és ugrott.

10. FEJEZET

AZ ARCÁBA CSAPÓDOTT A HIDEG ÉJSZAKAI LEVEGŐ, a vizes utcák csillogtak az utcai lámpák fényében, a nyitott ablakban a fekete függönyökre holdfény verődött, amikor a teste megfeszült, akár egy íj, kilőtte magát, és már nyúlt is a törökhöz...

A fejét leszegve átrepült a függönyök között, amiket egyszerűen letépett, majd földet érve megpördült.

A tanácsterem tele volt emberekkel. Villámgyorsan felmérte a részleteket: a viszonylag kis teremben egy négyszögletű asztal körül ült Jayne, Farran és mások, előttük egy tucat őr, akik fegyveres sorfalat képeztek közte és az áldozatai között, farkasszemet nézve vele.

A vastag függönyök minden fényt elnyeltek a teremben, olyan hatást keltettek, mintha a helyiség sötét lenne és üres. Ügyes húzás.

Nem számít. Akkor is megöl mindenkit. Még mielőtt egyáltalán felugrott volna, már el is hajította a csizmájából a töröket, és az

őrök elhaló kiáltásai gonosz mosolyt varázsoltak az ajkára.

Amikor egyikük megtámadta, már mind a két kardja a kezében suhogott, és az egyiket a bordái között a szívébe döfte.

Azonnal meghalt. Farran és közte minden tárgy, minden ember akadály, fegyver, pajzs vagy csapda volt.

Odapördült a következő űrhöz, mosolya még gonoszabb lett, amikor a másodperc tötrésze alatt észlelte, hogy Jayne és Farran a terem másik végében, az asztal mögött ülnek. Farran sugárzó szemmel mosolygott rá, Jayne viszont felugrott, és csak bámult rá.

Celaena az egyik kardját mélyen egy űr mellkasába döfte, és benne is hagyta, hogy a harmadik töréért tudjon nyúlni.

Jayne még akkor is csak meredt rá, amikor ez a harmadik tör egészen a markolatáig belevágódott a nyakába.

Óriási volt a felfordulás. Amikor az ajtó kitárult, és még több űr áramlott be, kihúzta a második kardját a megölt űr mellkasából. Legfeljebb tíz másodperc telhetett el azóta, hogy beugrott a nyitott ablakon. Vajon számítottak rá?

Két űr rontott rá felemelt kardokkal. Celaena ikerpengéi csillogtak. Vér spriccelt szét a levegőben.

A helyiség nem volt nagy, csak körülbelül hat méter választotta el Farrantól, aki még mindig csak ült, és vad gyönyörrel figyelte.

Újabb három űr terült el a földön.

Valaki egy tört hajított felé, de még röptében hárította a kardjával, így az egy űr lábában landolt. Szerencsés véletlen.

Újabb két űr esett össze holtan.

Már csak kevesen voltak közte és az asztal között, ahol Farran ült. A férfi rá se nézett Jayne-re, aki holtan roskadt mellette az asztalra.

A folyosóról egyre több űr rontott be, de már furcsa, fekete

álarc takarta az arcukat, az álarcokon a szemeknél lévő lyukakat üveggel fedték, és a szájuk előtt is valami hálószerű anyag volt.

Füst kezdett terjedni, az ajtó becsukódott, és amikor a következő őrt leszúrta, még éppen látta, hogy Farran is álarcot vesz fel.

Ismerte ezt a szagot. Sam holttestéről. Ezt a pénzmaszerű, furcsa...

Valaki még az ablakot is becsukta, így nem jött be levegő. Mindenhol csak a füst, a mindent ködbe borító füst.

Bár szúrt a szeme, de egy kardot ledobott, hogy az utolsó tőréeért nyúljon, azért, amely Farran koponyájában fog új otthonra lelni.

A világ egyszer csak megbillent.

Nem, ez nem lehet.

Nem tudta, hogy mondta vagy csak gondolta, de ezek a szavak visszhangoztak a sötétben, ami kezdte elnyelni.

Egy másik álarcos őr ért oda hozzá, és Celaena még időben kiegyenesedett, hogy belevágjon a kardjával az oldalába. Vér spriccelt a kezére, de erősen fogta a markolatot. Ugyanilyen biztosan fogta a törst a másik kezében, behajlította a csuklóját, és megcélozta vele Farran fejét.

De a füst behatolt minden pórusába, minden lélegzetvételébe, minden izmába. Meglendítette a karját, de a testén borzongás futott végig, a látása elhomályosult, a lába megroggyant.

Megebillent, és a tör kiesett a kezéből. Egy őr rátámadt, de nem találta el, csak a copfjának a végét nyisszantotta le. A haja aranyló hullámban bomlott ki, elvesztette az egyensúlyát, és lassan, nagyon lassan, Farran mosolyától övezve a földre rogyott.

Egy őr beleöklözött a gyomorszájába, és minden levegő kipréselődött belőle. Feltápázkodott, de erre egy másik,

gránitkeménységű ököl csapódott az arcába. A hátába, a bordáira, az állába. Olyan sok ütés, olyan gyorsan, hogy szinte nem is fájt, mint egy lassított felvételen, úgy rogyott a földre, és szívta, szívta a füstöt...

Már várták őt. A hívogatóan nyitva hagyott ablak, a füst, az álarcok mind a terv részei voltak. És ő egyenesen belesétált a csapdába.

A földön feküdt, és elsötétedett előtte a világ.

– Senki ne merjen hozzá nyúlni – hallatszott egy hűvös, unott hang. – Életben kell maradnia.

Kezek nyúltak felé, elvették a fegyvereit, majd a falhoz ültették. Friss levegő áradt a helyiségbe, de alig érezte, annyira bizsergett az arca.

Semmit nem érzett. Mozdulni sem bírt. Lebénult.

Nagy nehezen kinyitotta a szemét, csak azért, hogy Farrant lássa, aki előtte guggolt azzal a macskaszerű mosolyával. A füst eloszlott, és a férfi álarca is a földön hevert mögötte.

– Helló, Celaena! – szólt édeskésen.

Valaki elárulta. Nem Arobynn, ő ehhez túlságosan utálta Jayne-t és Farrant. Ha valaki tényleg elárulta, akkor az orgyilkosok céhétől lehetett egy nyomorult, valaki, aki a legtöbb hasznot húzhatja az ő halálából. *Nem lehetett* Arobynn.

Farran sötétszürke ruhája makulátlanul tiszta volt.

– Évek óta várok arra, hogy megismerjelek, tudod? – kérdezte, hangja a vér és a halottak ellenére derűsen csengett. – Őszintén szólva – folytatta, miközben Celaena testének minden centiméterét végigpásztázta a tekintetével úgy, hogy a lánynak ettől felfordult a

gyomra –, csalódást okoztál. Egyenesen besétáltál a mi kis csapdánkba. Nem gondolkodtál, ugye? – kérdezte vigyorogva. – Soha nem szabad alábecsülni a szerelem hatalmát. Vagy ez inkább bosszú?

Celaena még egy ujját sem tudta volna megmozdítani. Az is nehezebbre esett, hogy nyitva tartsa a szemét.

– Ne aggódj, a gloriella miatti kábulat már gyengül, csak egy ideig még nem fogsz tudni mozogni. Olyan hat óráig tart a hatása. Ennyi ideig tartott legalábbis a kis barátodnál, miután elkaptam. A gloriella egy különösen hatékony szer az emberek lenyugtatására, anélkül, hogy meg kellene bilincselni őket. A folyamatot jelentősen... kellemesebbé teszi, még akkor is, ha az áldozatok így nem tudnak annyit kiabálni.

Te jó ég! A gloriella ugyanaz a mérge, amit Ansel a Néma Mesternél használt, csak most láthatólag füstölőbe tették. Farran tehát valahogy elkapta Samet, behozta ide, és füstöt eresztett rá... Őt is meg fogja kínozni. Egy ideig bírja majd, de ha arra gondol, mit tett Sammel, akkor már csak az a kérdés, hogy milyen gyorsan fog összeomlani. Lelki szemei előtt újra megjelent Sam meggyötört teste. Ha tudna mozogni, akkor már átharapta volna Farran torkát.

Az egyetlen tétova reménysugár az volt, hogy Arobynn és a többiek hamarosan megérkeznek, és ha Arobynn megtudja, hogy az egyik embere elárulta őt... Ha rájön, hogy Farran mit akart tenni vele... Farrant csak azért hagyja majd életben, hogy ő végezzen vele, ha már jobban lesz. Átkozottul lassan fogja lemészárolni.

Farran elsimította a haját a szeméből, és a füle mögé dugta. A férfi kezét pedig alaposan széttracsírozza, úgy, ahogy az Sam kezét módszeresen széttroncsolta. Farran mögött az örök elkezdtek kihordani a halottakat. Csak Jayne testéhez nem nyúlt senki, aki még mindig az asztalon feküdt kiterülve.

– Tudod – dünnyögte Farran –, te tényleg gyönyörű vagy. – Egy ujjával végigsimított az arcán, aztán az állkapcsán. A harag valahogy életre kelt, felébredt benne, és csak egyetlen esélyre várt, hogy kitörhessen. – Már értem, miért voltál olyan sok évig Arobynn kiscicája. – Az ujjá lejjebb vándorolt, és a nyakát simogatta. – Hány éves is vagy tulajdonképpen?

Tudta, hogy nem vár választ, és a szemébe nézett, sötét, mohó szemébe.

Nem fog könyörögni. Ha úgy kell meghalnia, ahogy Samnek, akkor méltósággal fog meghalni. Ezzel a haraggal, ami benne ég. És talán... talán mégis kap esélyt arra, hogy lemeszároolja.

– Nagy a kísértés, hogy megtartsalak magamnak – beszélt tovább, és hüvelykujjával az ajkát simogatta. – Az is lehet, hogy nem szolgáltatlak ki, hanem leviszlek, és ha életben maradsz... – A fejét rázta. – De hisz ezzel megszegném a megállapodást, ugye?

Forrtak benne a szavak, de a nyelve nem mozdult. Nem bírta kinyitni a száját.

– Égsz a vágytól, hogy megtudd, milyen megállapodásról beszélek, ugye? Lássuk csak, jól emlékszem-e. Megöljük Sam Cortlandet, te elveszted a fejed, és betörsz ide, aztán *megölöd* Jayne-t. – Az állával az asztalon fekvő természetes holttest felé biccentett. – Én pedig elfoglalom Jayne helyét. – A keze már a torkán vándorolt, minden gyengesége elviselhetetlen kint, haldoklást ígért. A kábulat valóban percről percre enyhült valamennyire, de megmozdulni továbbra sem tudott. – Milyen kár, hogy szükségem van rád, hogy megvádolhassunk Jayne halálával... Végül is így nem lesz *olyan* szép ajándék átadni téged a királynak.

A király. Farran tehát nem fogja őt megkínozni vagy megölni, hanem a királynak készül átadni, megvesztegetésképpen, hogy a király szemet hunyjon Farran ügyletei felett. Kínzásra készült,

megerőszkolásokra, amit Farran szeméből gyakorlatilag ki tudott olvasni, de hogy a király... Félresöpörte a gondolatot, nem akarta továbbgondolni.

Ki kell jutnia innen.

Farran megláthatta szemében a pánikot, mert mosolyogva megfogta a nyakát. Hegyes körmei belefúródtak a bőrébe.

– Ne félj, Celaena – súgta a fülébe, miközben még jobban belemélyesztette a körmeit. – Ha a király életben hagy, akkor örökre az adósod leszek. Végeredményben általad lettem most az alvilág ura.

Egy szó volt a nyelve hegyén, de nem tudta kimondani, akármennyire igyekezett is.

Ki?

Ki árulta el ennyire mocskosul? Meg tudta érteni, hogy valaki gyűlöli őt, de *Sam*... Samet mindenki imádta, még Wesley is...

Wesley. Valamit mondani akart neki: *Az egész csak egy*... És közben az arca nem ingerültséget fejezett ki, hanem fájdalmat és haragot, de nem miatta, hanem valaki más miatt. Arobynn vajon azért küldte Wesley-t, hogy figyelmeztesse őt? Harding, az ablakot említő orgyilkos szemében az ő pozíciója Arobynn utódjaként mindig szálla volt. És ő gyakorlatilag tálcán kínálta neki a részleteket arról, hogy hol és *hogyan* tud bejutni a házba... Biztosan ő volt. És Wesley talán éppen akkor tudta meg, amikor ő kiszökött az orgyilkosok búvóhelyéről. Mert a másik lehetőség... Nem, arra még gondolni is képtelen.

Farran lazított a torka szorításán, és kissé elhúzódot.

– Tényleg örömmel eljátszadoznék veled egy kicsit, de megesküdtem rá, hogy nem érek hozzád. – Oldalra billentette a fejét, és a sérüléseit nézte. – Azt hiszem, hogy néhány horpadt bordát és egy felszakadt ajkat meg fognak nekem bocsátani. –

Előhúzta a zsebóráját. – Te jó ég! Már tizenegy óra, és minket várnak valahol. – Tizenegy óra. Arobynn csak egy óra múlva akarta egyáltalán *elhagyni* a búvóhelyet. Ha tényleg Harding árulta el, akkor valószínűleg mindent meg fog tenni azért, hogy minél tovább feltartsa. Mekkora esélye van Arobynn-nek arra, hogy kiszabadítsa őt, ha a király tömlöcében fog csücsülni? És *neki magának* mekkora az esélye arra, hogy kiszabaduljon, ha a gloriella hatása már lecseng?

Farran élvezettől csillogó szemével továbbra is őt vizslatta, majd a férfi karja minden előzetes figyelmeztetés nélkül a levegőbe lendült.

Celaena hallotta keze csattanását, csak azután kezdett égni az arca és az ajka. A fájdalom tompa volt. Örült, hogy még hat a kábulat, különösen akkor, amikor a száját megtöltötte a vér fémes íze.

Farran elegáns mozdulattal felegyenesedett a guggolásból.

– Ezt azért kaptad, mert összevézrezted a szőnyeget.

Bár a fejét oldalra hajtotta, és a vér a torkán folyt lefelé, fel tudott nézni rá. Farran megigazította szürke köpenyét, majd lehajolva megemelte az állát. A mosolya visszatért.

– Élvezet lenne megtörni téged. – Ezekkel a szavakkal elhagyta a helyiséget, távozóban három magas, jól öltözött férfinak adott jelet. Nem ártalmatlan örök voltak. Egyszer már látta őket, csak nem emlékezett, hogy hol és mikor...

Egyikük a körülötte lévő vértócsa ellenére mosolyogva odajött hozzá. Még mintha látta volna kardjának kerek gombját, azután a férfi fejbe vágta, és minden elsötétült körülötte.

11. FEJEZET

CELAENA ÉKTELENÜL LÜKTETŐ FEJFÁJÁSRA ÉBREDT.

Nem nyitotta ki a szemét, először a többi érzékszervével próbálta felfedezni a környezetét, és csak azután tudatta a világgal, hogy ébren van. Akárhol volt is, ezen a helyen csend, nedvesség, hideg és dohos, rothadt szag uralkodott.

Három dolgot csukott szemmel is megtudott.

Először is azt, hogy legalább hat óra eltelt, mert már tudta mozgatni a kéz- és lábujjait, és ahogy megmozdult, megállapította, hogy az összes fegyverét elvették.

Mivel pedig legalább hat óra eltelt, és Arobynn meg a többiek nem találták meg, ezért vagy a király tömlőcében volt már, vagy Jayne háza alatt, egy cellában várt arra, hogy elszállítsák.

Harmadrészt pedig Sam még mindig halott volt, az ő dühét pedig valaki kihasználta arra, hogy elárulja, aki annyira aljas és kegyetlen volt, hogy azt fájó fejével nem is volt képes felfogni.

Sam továbbra is halott volt. Ő pedig valamilyen cellában

feküdt.

Feltételezései helyesnek bizonyultak, amikor kinyitotta a szemét: egy rohadt priccsen feküdt, kezét a falhoz, lábát a földhöz láncolták. A láncok elég hosszúnak bizonyultak ahhoz, hogy el tudjon vergődni a sarokba, egy undorítóan koszos vödörhöz, és elintézzze a szükségét.

Ez volt az első megaláztatás, amit el kellett viselnie. De ha csak ez lenne az egyedüli, amit el kell viselnie...

Miután kiürítette a hólyagját, körülnézett a cellában. Nem volt ablaka, a vasajtó és a küszöb közötti rés olyan keskeny volt, hogy csak kevéske fény tudott beszűrődni. Nem hallott semmit, sem a falon keresztül, sem kintről.

Kiszáradt a szája, a nyelve nehéz volt, mint az ólom. Mit nem adott volna egy korty vízért, hogy megszabaduljon a vér ízétől! A gyomra is kízóan üres volt, és a fejfájástól csillagokat látott.

Elárulták, Harding, vagy valaki más, aki előnyt kovácsolhat abból, hogy őt *hosszú időre* kiiktatja, remény nélkül a hazatérésre. És Arobynn ennek ellenére még mindig nem szabadította ki.

De meg fogja találni. Meg *kell* hogy találja.

Megvizsgálta a láncokat a csuklóján és a bokáján, a láncok rögzítését a kőpadlón és a falban, minden egyes láncszemet szemügyre vett, megzörgette a zárat. Erősek, masszívak voltak. Az összes követ megtapintotta maga körül, kilazult darabok után kutatott, vagy akár egy olyan kődarab után, amit fegyverként használhatna. Semmi. A hajából kiszedték az összes hajtűt, és ezzel minden esélyétől megfosztották, hogy a zárat feltörje. Fekete köpenyén a gombok túl kicsik és törékenyek voltak ahhoz, hogy felhasználja őket valamire.

Talán ha az egyik ór bejönne, elég közeire csálhatná magához, hogy megfojtsa a láncsal, vagy úgy megüsse, hogy elveszítse az

eszméletét, és addig túsul ejthetné, míg valaki kiszabadítja.

Talán...

Az ajtó nyikorogva kinyílt, és a küszöbön egy férfi bukkant fel, mögötte másik három.

A köpenyük sötét volt, arannyal hímzett. Ha esetleg meg is lepődött, hogy őt ébren találja, ezt nem mutatta.

A király testőrei.

Akkor ez itt a király tömlőce.

Az elől érkező egy tálcát tartott a kezében, amit letett a földre, és feléje tolta. Víz, kenyér, egy darab sajt.

– Itt a vacsorád – mondta, anélkül, hogy egy lépéssel közelebb jött volna.

Ő és a társai tudták, milyen veszélyes a közelébe merészkedni.

Celaena a tálcára nézett. Vacsora. Mennyi ideje lehet már itt lent? Már majdnem egy teljes napja, és Arobynn *még mindig* nem hozta ki innen? Biztosan az istállóknál találkozott Wesley-vel, és Wesley biztosan megmondta neki, hogy mire készül. Biztosan tudja, tudnia *kell* arról, hogy ő itt van.

Arra ocsúdott fel, hogy a testőr őt nézi.

– Ebből a tömlőcből senki nem tud megszökni – jelentette ki.
– A láncokat pedig adaralni vasból kovácsolták.

Rábámult. Középkorú, negyven év körüli ember volt, és nem viselt fegyvert. Újabb óvintézkedés. A férfiak rendszerint fiatalon léptek be a királyi testőrségbe, és addig maradtak, amíg végül túl idősök lettek már ahhoz, hogy kardot viseljenek. Ami azt jelenti, hogy a férfi mögött évekig tartó, kemény kiképzés állt. Túl sötét volt ahhoz, hogy a mögötte állókat jobban megnézzze, de tudta, hogy az őrzését nem hagyják bárkire.

Még ha az is volt a szándéka, hogy őt megfélemlítse, valószínűleg igazat szólt. A király tömlőceiből még senki sem jutott

ki. És önként senki nem is került be.

Mivel már egy teljes napot töltött itt, és Arobynn még nem talált rá, ezért ő sem fog kijutni innen. Ha az árulónak sikerült őt, Samet és Arobynnt is kijátszani, akkor azt is meg fogja tudni akadályozni, hogy az orgyilkosok királya rábukkanjon a tartózkodási helyére.

Most, hogy Sam halott volt, a tömlöcön kívül úgysem volt semmi, amiért érdemes lenne harcolnia. Adarlan orgyilkosa szétesőben volt, és vele együtt a világa is. A lány, aki szembeszállt a kalózok fejedelmével és annak egész szigetével, a lány, aki asterionlovakat lopott, és a Vörös-sivatagban a tengerparton végigvágta, a lány, aki a lakásának a tetején ült, és nézte, ahogy a nap felmegy az Avery felett, a lány, aki előtt a világ telis-tele volt lehetőségekkel... ez a lány többé már nem létezett.

Előtte már nem volt semmi. És Arobynn sem jött el.

Csődöt mondott.

És a legrosszabb, hogy Sammel szemben is csődöt mondott. Még azt az embert sem tudta meggyilkolni, aki olyan bestiális módon megölte őt.

Csak amikor a testőr az egyik lábáról a másikra állt, vette észre Celaena, hogy végig őt nézte.

– Az étel teljesen tiszta – mondta még a férfi, majd kiment, és bezárta az ajtót.

Celaena megitta a vizet, majd annyi kenyeret és sajtot evett, amennyit a gyomra bírt. Nem tudta volna megmondani, hogy az étel volt ízetlen, vagy ő nem érezte már az ízeket. Olyan volt minden falat, mint a hamu.

Amikor befejezte, a tálcát az ajtóhoz rúgta. Nem érdekelte, hogy fegyverként tudná használni. Vagy csaliként, hogy az egyik őrt közelebb csalogassa magához.

Mert nem fog kiszabadulni, és Sam halott volt.

A fejét a nedves, hideg falnak támasztotta. Még Sam temetéséről sem tud gondoskodni. Ebben a tekintetben is csődöt mondott.

Amikor visszatért a fülsüketítő csend, tárt karokkal fogadta.

Őrei szerettek beszélgetni. Viadalokról, nőkről, Adarlan seregeinek hódításairól. De leginkább róla.

Néha egy-egy beszélgetésfoszlány áttörte a csend falát, és felkeltette Celaena figyelmét egy pillanatra, hogy utána újra a csend végtelen tengerének adja át magát.

– A kapitány magánkívül lesz, hogy nem lesz itt a tárgyaláson.

– Megérdemli, ha a koronaherceggel a suriai partoknál mulatja az időt.

Röhögés.

– Én azt hallottam, hogy lóhalálában úton van Résvárba.

– Minek? Csak holnap lesz a tárgyalása. Nem fog ideérni még a kivégzésére sem.

– Gondolod, hogy ő tényleg Celaena Sardothien?

– Annyi idős, mint a lányom.

– Tartsd a szád, a király azt mondta, hogy ha csak egy szót is elfecsegünk, élve nyúz meg bennünket.

– Nehezen hiszem, hogy ő lenne az. Láttad az áldozatai listáját? Nem is volt vége.

– Azt akarod mondani, hogy valami nincs rendben a fejével?
Rád *néz*, de nem *lát*.

– Fogadok, hogy csak bűnbakra volt szükségük Jayne haláláért. Valószínűleg egyszerűen elkaptak egy lányt, és azt állítják, hogy ő volt.

Fújtatás.

– A királynak aztán édesmindegy, nem? Ha pedig ártatlan, akkor az ő hibája, ha nem nyitja ki a száját.

– Én nem hiszem, hogy ő tényleg Celaena Sardothien.

– Azt hallottam, hogy a tárgyalást és a kivégzést zárt ajtók mögött tartják, hogy ne lássa senki, ki is ő valójában.

– Ez aztán megint csak jellemző, ez a király mindent zárt ajtók mögött rendez.

– Kíváncsi vagyok, hogy felakasztják, vagy lefejezik.

12. FEJEZET

A VILÁG FELVILLANÁSOKBÓL ÁLLT. Tömlöc, rohadt széna, hideg kő az arcán, az örök beszélgetésfoszlányai, kenyér, sajt és víz. Aztán testőrök jöttek be, íjpuskák tüzelőhelyzetben, kezek a kardokon. Valahogy eltelt két nap. Egy rongyot dobtak a lába elé, hozzá egy kübli vizet. Tisztálkodj meg a tárgyalás előtt, mondták. Engedelmeskedett, akkor sem tiltakozott, amikor új vasláncot kapott a csuklójára és a bokájára, olyanokat, amilyenekkel járni tudott. Egy hideg, sötét járatban vezették végig, ahol távoli sóhajok visszhangoztak, aztán lépcsőkön felfelé. Egy rácsos ablakon keresztül világos, vakító napfény áradt be, ahogy mentek fel egy másik lépcsőn. Végül egy sötét faburkolatú terembe értek.

A faszéket, amire ültették, szinte puhának érezte. Még mindig fáj a feje, és a Farran emberei által okozott sérülései sem gyógyultak be.

A helyiség nagy volt, a berendezés mégis szegényes. Középre ültették egy székre, biztos távolságba a másik végén álló hatalmas

asztaltól, az asztaltól, ahol tizenkét férfi ült vele szemben.

Nem érdekelte, hogy kik ők, vagy milyen minőségükben ülnek ott. De magán érezte a tekintetüket. A teremben mindenki, az asztalnál ülő férfiak és a többtucatnyi testőr is mind őt nézte.

Felakasztják, vagy lefejezik. Összeszorult a torka.

Nem volt értelme harcolni. Már nem.

Megérdemelte. Több okot is fel tudna sorolni. Soha nem szabadott volna hagynia, hogy Sam rábeszélje, hogy egyedül gyilkolja meg Farrant. Az ő hibája volt az egész, és minden azon a napon kezdődött, amikor megérkezett a Koponya-öbölbe, és elhatározta, hogy kiáll, küzd valamiért.

A terem másik végében kinyílt egy kisebb ajtó, és az asztalnál ülők felálltak.

Súlyos csizmák dobogása, peckesen álló, szalutáló testőrök...

Adarlan királya lépett a terembe.

Nem fog ránézni. Tegye vele azt, amit akar. Ha a szemébe néz, akkor a maradék lelki nyugalma is elszáll. Jobb, ha nem érez semmit, mintha meghunyászkodik előtte, a mészáros előtt, aki annyi mindent tönkretett Erikában. Inkább megy kábán és érzéketlenül a halálba, mint könyörögni.

Az asztal közepén kihúztak egy széket. Először a király foglalt helyet, a többiek csak utána ültek le.

Aztán csend.

A padlót olyan fényesre csiszolták, hogy még a magasban lógó vascillár tükörképét is látta benne.

Halk nevetés, mint a szilánkosra törő csontok. Nem kellett ránéznie, hogy tudja, hogy jelen van, a körülötte örvénylő sötétségből.

– Egészen mostanáig nem hittem a híreszteléseknek – mondta a király. – De most már látom, hogy a korát illetően az örök nem

hazudtak.

Tudata leghátsóbb zugában halványan az a késztetés ébredt benne, hogy valahogy csukja be a fülét, hogy ne kelljen hallania ezt az iszonyatos hangot.

– Hány éves?

Nem felelt. Sam meghalt. Ezen semmi sem változtat, akármit tesz is, még ha harcol vagy tombol, az sem.

– Rourke Farran karmai közé került, vagy csak egyszerűen makacs?

Farran arca, kéjtelmes pillantása, gonosz vigyora, amivel szemben olyan tehetetlen volt.

– Jól van – mondta a király. Papírokat tologattak ide-oda, ez volt az egyetlen zaj a halálosan csendes teremben. – Tagadja, hogy maga Celaena Sardothien? Ha nem felel, leányom, a hallgatását egyetértésnek tekintem.

Nem szólt.

– Rensel tanácsos, kérem, olvassa fel a vádpontokat.

Torokköszörülés.

– Celaena Sardothien, a vád szerint ön az alábbi embereket ölte meg. – Hosszú felsorolása az általa kioltott életeknek. Egy lány kegyetlen története, aki most már nem létezett. Arobynn mindig gondoskodott arról, hogy a világ tudomást szerezzen a tetteiről. Mihelyt valaki áldozatul esett Celaena Sardothiennek, ő titkos csatornákon keresztül terjesztette a hírt. Pontosan az lesz a veszte, ami eddig feljogosította arra, hogy Adarlan orgyilkosának nevezze magát. A férfi befejezésül megkérdezte. – Tagadja valamelyik vádpontot?

Lassan lélegzett.

– Hallgatását – a tanácsnok hangja kissé élesen csengett – úgy értelmezzük, hogy mindennel egyetért. Érti, amit mondok?

Nem is bólintott. Úgyis mindennek vége.

– Akkor ismertetem az ítéletet – morogta a király.

Erre mormogás, iratzörgés, köhécselés. A fény csillogott a földön. Az örök folyamatosan szemmel tartották, fegyvereik készenlétben.

Hirtelen az asztal felől lépéseket hallott, illetve a rá szegeződő fegyverek zörgését. Tudta, hogy kinek a léptei, még mielőtt a király megállt a széke előtt.

– Nézz rám!

Továbbra is a csizmáját bámulta.

– Nézz rám!

Most már minden mindegy, nem? Annyi mindent tönkretett Erileában és benne, anélkül, hogy tudná.

– *Nézz rám!*

Celaena felemelte a fejét, és ránézett Adarlan királyára.

A vér kiment az arcából. A fekete szempár az egész világot el akarta nyelni, vonásai kemények és barázdáltak voltak. A fején nem volt korona. Finom köpenyt és szőrmepalástot viselt, csípőjén kardot, azt a kardot, amelynek a nevét mindenki ismerte.

Ki kell jutnia innen. Ki ebből a teremből, el tőle.

El innen.

– Van valamilyen utolsó kívánsága, mielőtt kihirdetem az ítéletet? – kérdezte a király, miközben a tekintete minden védekező mechanizmust hatástalanított benne, amit valaha is megtanult. Még mindig érezte a füst szagát, ami kilenc évvel ezelőtt Terrasen minden négyzetméterét megfojtotta, érezte az égő hús szagát, és hallotta a hiábavaló kiáltásokat, amikor a király és seregei az ellenállás minden jelét, a mágia minden nyomát megsemmisítették. Mindegy volt, hogy Arobynn mire tanította, az emlékek Terrasen elmúlásának utolsó heteiről kitörölhetetlenül

beléivódtak. Ezért csak nézte merőn.

Mivel nem felelt, a férfi sarkon fordult, és visszament az asztalhoz.

Ki kell jutnia innen. Örökre. Hetyke, ostoba tűz lobbant fel benne, és – igaz, csak egy pillanatra – azzá a lánnyá változtatta vissza, aki egykor volt.

– Igen, van – felelte nyers, rekedt hangon.

A király megállt, és visszaneézett.

Celaena mosolygott, gonosz, vad mosollyal.

– Gyorsan végezzetek!

Felszólítás volt, nem könyörgés. A királyi tanács és az örök felhorkantak, egyesek pusmogtak.

A király kissé hunyorgott, és amikor Celaenára mosolygott, a mosolya volt a legrettenetesebb, amit a lány valaha látott.

– Ja úgy? – kérdezte a király, miközben teljesen felé fordult.

Az ostoba tűz kialudt benne.

– Nos, ha könnyű halált kíván, Celaena Sardothien, akkor biztosan nem fogja megkapni. Addig, amíg nem szenvedett eleget.

A világ késelen táncolt, de csúszott, csúszott lefelé.

– Ezennel önt, Celaena Sardothien, kilencszeres életfogytiglani büntetésre ítélem, amelyet a távolvégi sóbányákban köteles letölteni.

Celaenában megfagyott a vér. A tanácsnokok kérdőn néztek egymásra. Ez a lehetőség láthatólag korábban nem került szóba.

– Utasításba fogom adni, hogy ameddig lehet, tartsák életben, így lehetősége lesz arra, hogy alaposan kiélvezze a szenvedés különleges formáit Távolvégben.

Távolvég.

A király elfordult.

Távolvég.

Felbolydulás tört ki, a király ugatva parancsolta, hogy az első rabkocsival szállítsák el a városból. Kezek ragadták meg, és íjpuskákat rászegezve kiráncigálták a teremből.

Távolvég.

A tömlöcébe lökték, percekre, órákra vagy talán egy napra? Valamikor testőrök jöttek érte, felvezették a lépcsőn a még mindig vakító napra.

Távolvég.

Új vasláncokat tettek a csuklójára és a bokájára. A rabkocsi sötétje. Kattanó záruk, a meginduló lovak trappolása, a kocsit kísérő lovak ügetése.

Az ajtó melletti fenti kis ablakon keresztül látta a fővárost, a jól ismert utcákat, a siető embereket, akik megfordultak a rabkocsi és a lovasgárdisták után, anélkül, hogy egy gondolatot pazaroltak volna arra, ki lehet benne. Távolban a királyi színház aranykupolája, az Avery felől jövő sós fuvallat, a smaragdzöld háztetők és a fehér homlokzatok.

Minden túl gyorsan haladt el mellette.

Elmentek az orgyilkosok búvóhelye mellett, ahol kiképezték, ahol vérét ontotta, és ahol annyi mindent elveszített, a hely mellett, ahol a halott Sam feküdt, és arra várt, hogy ő eltemesse.

A játék véget ért, és ő vesztett.

Ezután a magasba tornyosuló alabástromfehér városfal felé közeledtek, amelynek a kapuit szélesre tárták, hogy a hosszú menetet átengedjék.

Ahogy elhagyták a várost, Celaena Sardothien a kocsi sarkában összeroskadott, és nem kelt fel többet.

Rourke Farran és Arobynn Hamel a rengeteg smaragdzöld háztető egyikén állva nézte, ahogy a rabszállító lassan elhagyja a várost. Az Avery felől jeges szél fújt, mely felborzolta a hajukat.

– Nos tehát Távolvég – szólt Farran töprengve, sötét szemét továbbra is a kocsira szegezve. – Váratlan fordulat. Azt hittem, hogy a kőpad elé nagyszabású mentőakciót tervezél.

Az orgyilkosok királya nem felelt.

– Ezek szerint nem követed a kocsit?

– Természetesen nem – felelte, és oldalról a résvári alvilág új urára pillantott. Pontosan itt, ezen a tetőn futottak össze először. Farran Jayne egyik szeretője után kémkedett, Arobynn pedig... Nos, Farran soha nem tudta meg, hogy Arobynn miért kószált éjszaka a résvári háztetőkön.

– Te és az embereid egy pillanat alatt kiszabadíthatnátok őt – folytatta Farran. – A rabszállító megtámadása sokkal kevésbé veszélyes, mint az eredeti terved. Azt viszont beismerem, hogy az ízlésemnek jobban megfelel, hogy a király Távolvégbe küldte.

– Nem kérdeztem a véleményed, Farran.

Farran hitetlenkedve mosolygott.

– Talán meg kellene fontolnod, ezentúl hogy beszélsz velem.

– Talán neked is át kellene gondolnod, hogy ki segített téged a koronádhoz.

Farran halkán, magában nevetett, majd elhallgattak.

– Ha az a fontos neked, hogy szenvedjen – törte meg Farran a csendet –, akkor rám kellett volna bíznod őt. Percek alatt eljuttattam volna odáig, hogy könyörögjön, hogy mentsd meg. Olyan gyönyörű lett volna!

Arobynn csak a fejét rázta.

– Akármelyik szegénynegyedben is nőttél fel, Farran, az nagyon sajátos egy pokol lehetett.

Farran szikrázó szemmel mustrálta új szövetségését.

– Neked erről fogalmad sincs. – Rövid szünetet tartott. –
Miért tetted?

Arobynn tekintete újra a kocsira vándorolt, amely már csak egy kis pont volt a Résvár feletti hegyes-dombos vidéken.

– Mert nem szívesen osztozom azon, ami az enyém.

MÁR KÉT NAPJA ZÖTYKÖLÖDÖTT A KOCSIBAN, és azt figyelte, hogy a fény miként változik és táncol a falakon. Csak akkor hagyta el a sarkát, amikor könnyített magán, vagy amikor az ételében turkált, amit odalöktek neki.

Azt hitte, hogy szeretheti Samet anélkül, hogy nagy árat kelljen fizetnie érte. *Mindennek megvan az ára*, mondta neki egyszer egy xandriai pókselyem-kereskedő. Milyen igaza volt!

A kocsiba újra napfény hatolt be, és tétován megvilágította.

A távolvégi sóbányákba két hétig kellett utazni, és minden kilométer egyre északnyugatabbra, egyre hidegebb éghajlat felé vezetett.

Amikor elszundított, álom és valóság között sodródott, néha nem is tudta megkülönböztetni őket, gyakran arra ébredt, hogy rázza a hideg. A katonák semmit nem adtak neki a hideg ellen.

Két hét ebben a sötét, bűdös kocsiban, csak a falon táncoló fény és árnyék, meg az őt körülvevő csend társaságában. Két hét,

és aztán Távolvég.

Levette tekintetét a falról.

Egyre növekvő félelmétől vibrált a csend.

Távolvéget senki nem élte túl. A legtöbb fogvatartott már az első hónapban meghalt. Egy haláltábor volt.

Zsibbadt ujjain remegés futott végig. Közelebb húzta melléhez a lábát, és térdére hajtotta a fejét.

A falon a fény és az árnyék tovább folytatta játékát.

Izgatott suttogás, sietős léptek zizegése a száraz avaron, az ablakon beszűrődő holdfény.

Nem tudta, hogy került függőleges helyzetbe, és jutott el merev, fájó és a sok üléstől ingatag lábán az apró, rácsos ablakhoz.

A királyi testőrök egy tisztás szélén gyűltek össze, ahol éjszakára sátrat vertek, és a sűrű erdő felé meredtek. Valamikor az első napon érték el a Tölgyvöld-erdőt, és ettől kezdve két hétig, ahogy északnyugat felé utaznak, semmi mást nem fognak látni, csak fákat, fákat és fákat.

A hold megvilágította az avar felett imbolygó ködöt, és a fák hosszú, kísérteties árnyékokat vetettek.

A tüskés cserjésben egy fehér szarvas állt, és farkasszemet nézett a testőrökkel.

Celaenának elállt a lélegzete.

Ujjaival görcsösen a kis ablak rácsaiba kapaszkodott. Az állat terebélyes agancsa mintha izzott volna a holdfényben, mintha elefántcsont koronát viselt volna.

– Te jó ég! – suttogta az egyik katona.

A szarvas picit megfordította a fejét, a kocsi, a kis ablak felé.

Az észak ura.

Hogy a terraseniek mindig hazataláljanak, mondta egyszer Anselnek, amikor a sivatagban a szabad ég alatt töltötték az éjszakát, és a Szarvas csillagképet szemlélték. *Hogy akárhol is vannak, csak felnéznek az égre, és tudják, hogy Terrasen örökké velük van.*

A szarvas orrából kis, fehér felhők szálltak fel a hideg, éjszakai levegőbe.

Celaena feléje biccentett, és nem vette le róla a tekintetét.

Hogy a terraseniek mindig hazataláljanak...

Ekkor megtört a csend, és a szarvas átható tekintete továbbra is rászegeződött.

Az állat egy régen elpusztított világhoz tartozott, egy királysághoz, amely romba dőlt, és tulajdonképpen nem itt kellene lennie, nem itt, Adarlan szívében, vagy másképp szólva ennyire távol a hazájától. Hogy menekült meg a vadászok elől, akik kilenc évvel ezelőtt a király parancsára az összes terraseni szent, fehér szarvast lemészárolták?

De mégis itt volt, és úgy világított, mint egy vezércsillag a holdfényben.

Itt volt.

Akárcsak ő.

Előbb érezte a könnyei melegét, mint hogy észrevette volna, hogy sír.

Aztán a megfeszített íjak félreismerhetetlen hangja.

A szarvas, az észak ura, az ő vezércsillaga nem mozdult.

– Rohanj! – rekedt kiáltása, ami kiszakadt belőle, átszakította a csendet.

A szarvas nem fordult el, és továbbra is csak őt nézte.

A kocsi falán dörömbölt.

– Rohanj már, az istenért!

Erre a szarvas megfordult, és elrohant, mint egy fehér fényű villám a fák között.

Elpattanó íjak, surrogó nyilak, amelyek mind célt tévesztettek.

A katonák káromkodtak, a kocsi megingott, amikor az egyikük csalódottságában belerúgott. Celaena elment az ablaktól, egyre távolabb, míg a szemközti falnak csapódva térdre esett.

A csend véget ért. A csend hiányában már érezte a szaggató fájdalmat a lábában, a sérüléseket, amelyeket Farran emberei okoztak, a tompa égést a lánc által sebesre horzsolts csuklóján és bokáján. És érezte a mérhetetlen ürességet is ott, ahol egykor Sam volt.

Távolégbe viszik, és rabszolgaként fog robotolni az ottani sóbányákban.

Mohó, hideg rettegés rántotta magával a mélybe.

CELAENA SARDOTHIEN TUDTA, hogy már közelednek a sóbányákhoz, amikor két héttel később a Tölgyvöld-erdő fáit szürke, kopár vidék váltotta fel, és szakadékokkal barázdált hegyeket pillantott meg a horizonton. Napkelte óta csak feküdt, és egyszer hányt is. Nem bírt felkelni.

Zajok a távolból, kiáltások és egy korbács tompa csattanása.

Távolvég.

Erre nem áll készen.

Az erdő nélkül világosabb lett. Örült, hogy Sam nincs itt, és nem látja ilyen állapotban.

Olyan hevesen zokogott, hogy öklét a szájába kellett préselnie, hogy meg ne hallják.

Soha nem fog készen állni erre itt, Távolvégre, és egy Sam nélküli világra.

Ebben a pillanatban friss fuvallat töltötte be a kocsit, és elfújta az elmúlt két hét bűzét. Hirtelen a reszketése is csillapodott. Ismerte ezt a fuvallatot.

Ismerte a harapós hideget, benne a havas fenyőfák illatát, a

hegyeket, ahonnan jött. Fuvallat északról, Terrasemből.

Fel *kellett* kelnie.

Fenyőfák, hó és álmos, aranyló nyarak – a fény és a zene városa az Agancs-hegység árnyékában. Fel kellett kelnie, különben még azelőtt megtörik, hogy megérkezne Távolvégbe.

A kocsi lassított, a kerekek zötykölődtek a hepehupás úton. Egy korbács csattogott.

– A nevem Celaena Sardothien... – suttozta a földnek, de annyira rázkódott, hogy a mondata végét levágta a rázkódás.

Valaki kiáltozni kezdett. Hirtelen elfogyott a fény, ebből arra következtetett, hogy egy magas fal árnyékába jutottak.

– A nevem Celaena Sardothien... – kezdte újra. Próbált egyenletesen lélegezni.

Amikor a szellőből szél lett, becsukta a szemét, és hagyta, hogy elfújja ennek a halott világnak és ennek a halott lánynak a hamvait. Hamarosan már nem maradt semmi, kivéve valami újat, valamit, ami még izzott, mert tűzben kovácsolták.

Celaena kinyitotta a szemét.

Távolvégbe megy. A pokolba. És nem fog megtörni.

Letette a földre a kezét, és a lábát maga alá húzta.

Még lélegzik, kibírta Sam halálát, és elkerülte a kivégzést is. Ezt itt túl fogja élni.

Feltápáskodott, az ablakhoz lépett, és az előtte magasodó hatalmas kőfalra nézett.

Samet a szívébe fogja zárni, olyan fény lesz ő, amit a sötét pillanatokban elő tud majd venni. Akkor visszaemlékszik majd arra, milyen érzés volt, hogy szerették, és a világ csak ragyogó lehetőségeket tartogatott a számára. Mindegy, hogy mit tesznek vele, ezt soha nem vehetik el tőle.

Nem fog megtörni.

Valamikor... egy napon, még akkor is, ha az egész életére szükség lesz hozzá, rá fog jönni, hogy ki tette ezt vele. Vele és Sammel. Letörölte a könnyeit, amikor a kocsi a kapu árnyékába ért. Pattogó korbácsok, kiáltások, lánccsörgés. Megfeszült, és próbált már most minél több részletet megfigyelni.

Aztán hátrahúzta a vállát. Kiegyenesítette a gerincét.

– A nevem Celaena Sardothien – suttogta –, *és nem félek.*

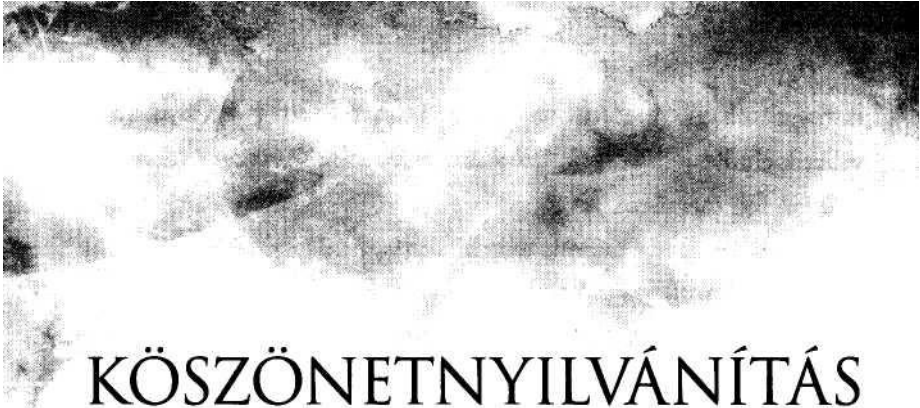
A kocsi maga mögött hagyta a falat, és megállt.

Felemelte a fejét.

A kocsi ajtaja kinyílt, szürke fény áradt befelé. Katonák ragadták meg, árnyékok a fényben. Hagyta, hogy kirángassák a kocsiból.

Nem félek.

Celaena Sardothien felszegte az állát, és a távolvégi sóbányák területére lépett.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A történetek elemei az elmúlt évtizedben már ott lebegtek a képzeletemben, de soha nem hittem, hogy valaha is megadatik nekem a lehetőség arra, hogy mindegyiket leírjam. Nagy örömömre szolgált, amikor ezeket a kisregényeket elektronikus könyvek formájában oszthattam meg, de azzal egy igazi álmom vált valóra, hogy nyomtatott könyvben látom őket viszont. Végtelen hálával tartozom ezért a következőknek:

Férjemnek, Joshnak, hogy vacsorát készített, hozott nekem kávét (teát, csokit és más harapnivalót), elvitte Annie-t sétálni, és azért, mert feltétel nélkül szeret. Nélküled nem tudtam volna megcsinálni.

Hálával tartozom a szüleimnek, akik minden regényt és elbeszélést több példányban megvásároltak, hogy ők az első számú rajongóim, és hálás vagyok minden együtt átélt kalandért (néhány közülük inspirálta is ezeket a történeteket).

Hálás vagyok páratlan ügynökömnek, Tamar Rydzinskinnek, aki egy nyári délután egy örült ötlettel hívott fel, és végül ebből születtek ezek az elbeszélések.

Köszönet szerkesztőmnnek, Margaret Millernek, aki mindig arra inspirál, hogy jobb író legyek.

Hálával tartozom a Bloomsbury csapatának, az egész világon, törhetetlen lelkesedésükért, szellemességükért és támogatásukért. Köszönök mindent, amit tettetek az *Üvegtrón* sorozatért. Nagyon büszke vagyok arra, hogy Bloomsbury-szerzőnek mondhatom magam.

A könyvírás korántsem magányos feladat, és az alábbi személyek nélkül ezek a kisregények nem lennének olyanok, amilyenek:

Alex Bracken, akinek örökre le leszek kötelezve zseniális javaslataért *Az orgyilkos és az alvilággal* kapcsolatban (és a többi hihetetlenül jó visszajelzése miatt is).

Jane Zhao megingathatatlan lelkesedése az *Üvegtrón* iránt volt az egyik olyan dolog, amibe a legjobban tudtam kapaszkodni a publikációig vezető hosszú út alatt. Kat Zhang mindig talált időt arra, hogy építő kritikával lásson el, annak ellenére, hogy rettenetesen be van táblázva. Amié Kaufman pedig mindig akkor érzékenyült és áléit el, amikor szerettem volna.

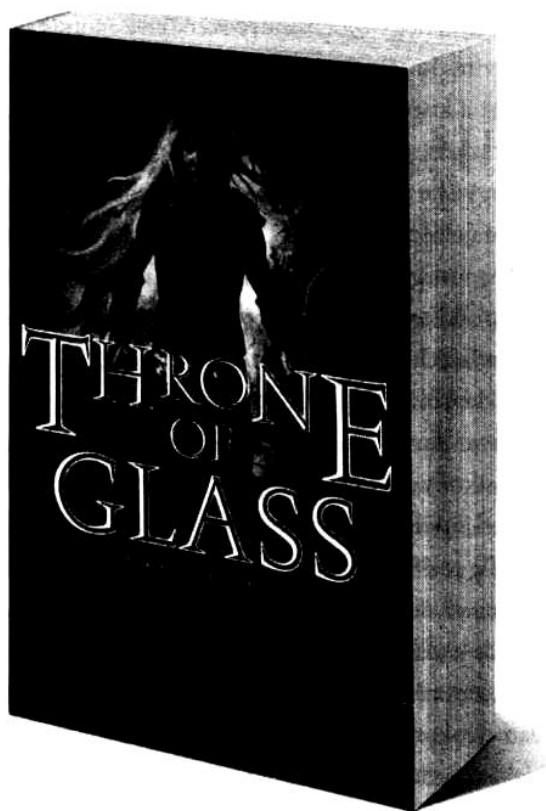
Köszönet Susan Dennardnek, csodás, kegyetlenül őszinte Soozimnak. Mindig emlékeztetsz arra, hogy az univerzum néha – csak néha – helyrehozza a dolgokat. Nem számít, hogy mit hoz még az élet, én örökre hálás leszek azért a napért, amikor beléptél az életembe.

Nagy szeretet és köszönet hihetetlen barátaimnak: Erin Bowmannek, Dán Krokosnak, Leigh Bardugonek és Biljana Likicnek.

És Neked, kedves Olvasóm, köszönöm, hogy velem tartottál ezen az utazáson. Remélem, hogy élvezted a bepillantást Celaena múltjába, és remélem, hogy élvezni fogod kalandjait az

Üvegtrónban!

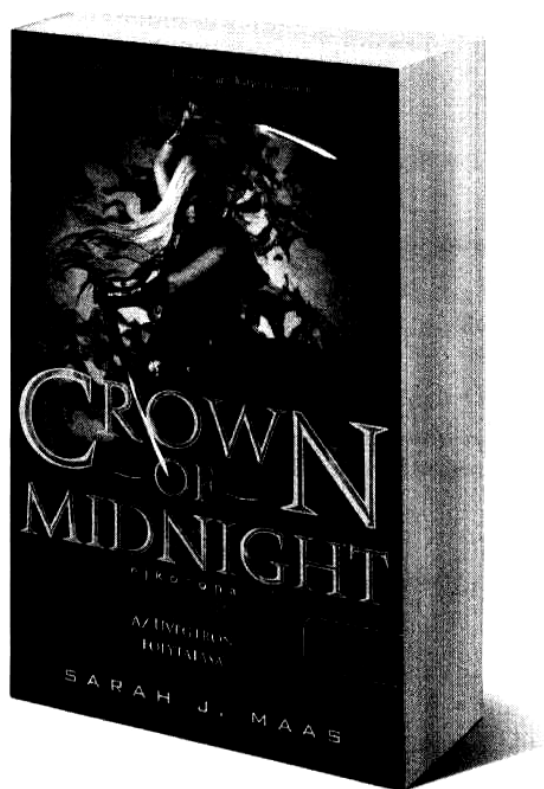
JÉGBŐL VAN A SZÍVE. ACÉLBÓL AZ AKARATA.
A KÖNYÖRTELEN ORGYILKOS.

THRONE OF GLASS

üvegrón

EDDIG CSAK HALÁLOS VOLT,
MOST MÁR FELTARTÓZTATHATATLAN.

CROWN OF MIDNIGHT

éjkorona

MEGLEPETÉS!

Szereted a könyveket?

Gazdagítsd a könyvtáradat káprázatos kedvezményekkel!

Jelentkezz most:

www.konyvmolykepzo.hu/gazdagodj

1. INGYENES szállítási lehetőség. Ez az igazi!

Már két kötettől ingyen visszük Hozzád a legjobb olvasnivalókat.

2. Állandó kedvezmények. Takarékoskodj!

15–50% engedménnyel kapod meg sikerkönyveinket online márkaboltunkban.

3. Új könyvekre 20% korai kedvezmény. Ne szalaszd el!

A legfrissebb kötetekhez soron kívül, álmáron juthatsz hozzá, ha előrendeled azokat. Igen, a legvágyottabb bestsellerekhez is.

4. Rendszeres meglepetésakciók! Kizárólag itt. Ne maradj le!

A Könyvmolyképző kötetei őrzik értéküket. Könyvesboltban elvéve vannak leárazva. Webáruházunkban viszont időnként döbbenetes kedvezménnyel juthatsz a kedvenceidhez. Értesülj a meglepetésakciókról!

5. Könyvről könyvért játék. Nyerj ingyenkönyvet!

Értesülj időben az értékes könyvekért folyó nyereményjátékokról!

6. Meglepetésajándékok egyes könyveinkhez.

Értesülj időben a rendkívüli eseményekről!

7. Terjedelmes részletek. Ne vedd félbe! Ne vedd félbe!

Minden egyes kötetünkbe hosszan beleolvashatsz, láthatod, hogy neked való-e.

8. Egyedülálló Jókönyv-garancia! Menj biztosra!

2012 őszétől minden új könyvünkre garanciát vállalunk. Velünk nem tévedhetsz.

Nagyszerű választék vár.

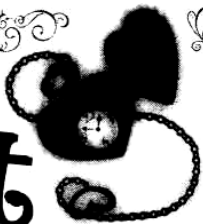
Gazdagodj!

Használd okosan a káprázatos kedvezményeket, élvezd a biztonságot!

Számíts mindig meglepetésre!

Jelentkezz itt: www.konyvmolykepzo.hu/gazdagodj

elit team

könyvszolgálat

◦ KIEMELKEDŐ KÖTET ◦

**Szívből gratulálunk, hogy a könyvtáradba
bekerült ez a sokak által értékelt és várt kötet.**

Legyen benne sok örömed!

Az Elit Olvasók számára
további exkluzív kötetekkel szolgál
az Elit Team Könyvszolgálat, itt:

www.elitteam.hu

A sorszámozottan megjelent kötetek
hiteles nyilvántartása itt elérhető:

www.elitteam.hu/hiteles

A különleges számozású kötetek aukciói
itt elérhetők:

www.elitteam.hu/aukció

Bestsellerek:

- Cassandra Clare:** A Végzet erekléi sorozat
(Csontváros, Hamuváros, Üvegváros, Bukott angyalok városa,
Elveszett lelkek városa, A mennyei tűz városa) – *beleszeretsz*
Cassandra Clare: Pokoli szerkezetek 1. Az angyal; 2. A herceg; 3. A hercegnő – *megbabonáz*
Cassandra Clare: Bane krónikák – *a szívtipró*
Kerstin Gier: Rubinvörös; Zafírkék; Smaragd zöld – *fordulatos*
Rachel Vincent: Stray – Kóborok; Rogue – Latrok; Pride – Falka; Prey – Préda; Shift – Változás – *imponál*
Simone Elkeles: Perfect Chemistry – Tökéletes kémia; A vonzás szabályai; Láncreakció – *perzselő*
Kami Garcia–Margaret Stohl: Beautiful Creatures; Beautiful Darkness; Beautiful Chaos – *titokzatos*
Stephenie Meyer: twilight; new moon; eclipse; breaking dawn – *rabul ejt*
Lauren Conrad: L. A. Candy – Los Angeles üdvöskéi; Édes kis hazugságok; Cukor és máz – *a show valósága*
Sarah J. Maas: Throne of Glass – Üvegtrón; Crown of Midnight – Éjkorona – *mint a szélvész*
Tammara Webber: Easy – Egyszeregy; Breakable – Törékeny – *abszolút kedvenc*
Colleen Houck: A tigris átká; A tigris küldetése; A tigris utazása – *mágikus*
Lisa Jane Smith: Vámpírnaplók – *ellendíthatatlan*
L. J. Smith: Secret Circle – A titkos kör – *igéző*
Maggie Stiefvater: A Hollófiúk; Álomrablók – *káprázatos*
Marie Lu: Legenda; Prodigy – Született tehetség; Champion – Bajnok – *elevenedbe hatol*
Jennifer Armentrout: Obszidián; Ónix; Opál; Origin – *Nahát! Csodálatos.*
Stephanie Perkins: Anna és a francia csók – *szívrabló*
Stephanie Perkins: Lola és a szomszéd srác – *bizsergető*
Kim Harrington: Clarity – A tisztánlátó; Perception – A hatodik érzék – *rejtélyes*
Tamara Ireland Stone: Time Between Us – Elváltasz az idő – *lélegzetelállító*
Tammara Webber: Between the Lines – A sorok között – *magával ragad*
Sophie Jordan: Firelight – Tűzláng; Vanish – Szökésben; Hidden – Menedék – *szenvedélyes*
Kelly Creagh: Nevermore – Soha már; Enshadowed – Árnyék mélyén – *pusztítóan hiteles*
Jus Accardo: Touch – Érintés; Toxic – Mérgezés; Untouched – Érintés nélkül – *szenvedélyes*
Rachel Hawkins: Hex Hall, Demonglass – Démonüveg – *választan*
Rebecca Maizel: Infinite Days – Végtelen napok – *felcsigáz*
Kiersten White: Paranormalcy – Természetfölötti – *feldob*
Kami Garcia: Unbreakable – Törhetetlen – *lenyűgöző románc*
Denise Jaden: Never Enough – Soha nem elég – *felejthetetlen*
Maria V. Snyder: Poison Study – Méregtan – *hagyd, hogy elbűvöljön*
Jennifer A. Nielsen: The False Prince – A hamis herceg – *letehetetlen*
C.C. Hunter: Born At Midnight – Született éjfélkor – *rabul ejt*
Lacey Weatherford: Crush – Bizsergés – *a szívedhez szól*
Katie McGarry: Pushing the Limits – Feszülő húr, Dare You To – *Aki mer, az nyer – reményt ad*
Kody Keplinger: The DUFF – A pótkerék – *szívedből szól*

Én is kíváncsi vagyok Rád. Írd meg, ha tetszett! Vagy ha nem.

ildi@vorospottyos.hu

CELAENA
ADARLAN LEGFÉLELMETESEBB
ORGYILKOSA.

Az orgyilkosok törvényei szerint teljes engedelmességgel tartozik mesterének,
de ő senkire sem hallgat, és csak társában, Samben bízik.

Celaena öt kockázatos küldetésre indul távoli szigetekre
és ellenséges sivatagokba, ahol a rabszolgák felszabadításáért küzd,
és egyben elégtételt akar venni a kegyetlen királyon.
Ám közben megszegi mestere, Arobynn parancsait,
egy ilyen árulásért pedig
elképzelhetetlenül súlyos büntetés jár...

Fedezd fel az öntörvényű hősnő sötét és izgalmas világát,
és tudd meg öt fordulatos előzménytörténetben,
hogyan kezdődött az *Üvegtrón*-sorozat legendája!

*„A legjobban az tetszett,
ahogyan a történetek összefonódnak és eggyé válnak.”*

– Alice

*„Legalább olyan jó, mint a Harry Potter vagy a Csontváros.
Fordulatos, akciódús fantasy, hiteles karakterekkel.” – Shanelle*

„A könyv nem öt, hanem tízmillió csillagot érdemel.”

– Adithi

**Szereted a Vörös pöttyös könyveket?
Vidd haza nyugodtan! Tetszeni fog.**

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

3 499 Ft

Vörös pöttyös k

élményt keresőknek – pont neked éli

